

NEW YORK TIMES BESTSELLER

TAJEMNÉ TOUHY

Jennifer L. Armentrout

Jennifer L. Armentrout

TAJEMNÉ TOUHY

První díl série

Wicked

*Tuto knihu věnuji vám, čtenářkám a čtenářům.
Bez vás by nikdy nevznikla. Ani její příběh.*

Kapitola 1

Na čele mi vyrazil pot. Rudé vlasy se mi lepily na krk. Nohy jsem měla jako z těsta. Kromě toho jsem cítila, že mi mezi prsy tečou potoky potu. Měla jsem sto chutí někomu jednu vrazit nebo ho šoupnout pod tramvaj.

Bylo vedro k padnutí, vzduch se nehnul. Začínala jsem dospívat k závěru, že New Orleans je peklo a že posezení v Palace Café je vstupní bránou do jeho útrob. Anebo vstupní halou.

Ze špičky nosu se mi svezla tučná kapka potu a rozpleskla se na pasáži z *Filozofie lidského bytí*. Uprostřed odstavce zanechala vlhké kolečko. Pot ze mě doslova crčel, prakticky jsem neviděla.

Stolek zavrával na vratkých nohách. Pod nosem mi totiž přistála obrovská ledová káva. „Už se to nese.“

Zvedla jsem zrak nad obruby slunečních brýlí. V puse se mi sbíhaly sliny. Připadala jsem si jako Pavlovův pes. Naproti mně sebou plácla do křesílka Valerie Adriouxová. Pořád držela moji sklenici. Podívala jsem se na Val. V krvi jí kolovala kombinace španělské a africké krve. Měla překrásný barevný tón pleti, bohatou a bezchybnou snědou. V jasně oranžové, modré a růžové a kterékoli barvě duhy vypadala naprosto úchvatně.

Třeba jako dneska. Měla na sobě volný oranžový top odporující zákonům zemské přitažlivosti a vínový náhrdelník. Natáhla jsem krk a zahlédla dlouhou vrstvenou tyrkysovou sukni. Vypadala, jako by vystoupila z katalogu poslední městské módy. Kdybych na sebe navlékla jakoukoli jinou barvu než černou, hnědou nebo šedou, vypadala bych jako šílenec, který zdrhl z blázince.

Narovnala jsem se a radši si nevšímala toho, že se mi zadní strany stehů lepí na židli. Lačně jsem se natáhla pro sklenici. „Bezva, sem s tím.“

Vytáhla obočí. Ve svitu slunce její vlasy vypadaly jako rozžhavené kaštiny. Nádhera. Zato moje působily dojmem, jako by se snažily napodobit hasičské auto. Děs běs. Ať bylo venku parno, nebo lilo jako z konve, její kudrlinky vždycky vypadaly bezvadně. Prostě nádhera. Zato moje vlasy se od dubna do listopadu kroutily, jak se jim zlíbilo. Opět děs běs.

Měla jsem chvíle, kdy jsem chtěla Val nenávidět.

„A dál?“ vyjela na mě.

Aha, už zase.

„Sem s tím... šikulko?“ dodala jsem tázavě.

Ušklíbla se. „Zkus to ještě jednou.“

„Děkuju?“ pronesla jsem a ukázala na kafe.

Zavrtěla hlavou.

Unaveně jsem si povzdychla a svésila ruce do klína. „Mohla bys mě nasměrovat k tomu, co chceš slyšet? Můžeme zkusit hru na přihořívá, hoří.“

„Tuhle hru sice miluju, ale dneska ne, díky.“ Zvedla sklenici do výšky a usmála se na mě od ucha k uchu. „Správná odpověď zní: ‚Jsi tak hodná, žeš přinesla ledovou kávu, že bych pro tebe udělala cokoli.‘“ Znovu významně zdvihla obočí. „Jo, to zní opravdu dobře.“

Opřela jsem se a rozesmála se tak bujaře, až jsem koplá do prázdného křesílka po své levici. Došlo mi, že jsem zpocená jako myš, protože mám vysoké šněrovací boty. Ve stostupňovém vedru to nebylo žádné terno. Jenže já v noci makala a s žabkami bych se daleko nedostala.

Kromě toho bych neměla kam schovat potřebné propriety. „Uvědomuješ si, že tě klidně můžu kopnout do zadku a to kafe si vzít?“ prohodila jsem pobaveně.

Val předsunula spodní ret. „Víš, Ivy, to od tebe není vůbec hezké.“

Mrkla jsem na ni. „To je pravda, ale kdybych chtěla, budu si s tebou kopat po Canal Street, jak se mi zlíbí.“

„Možná jo, ale to bys nikdy neudělala, protože jsem tvoje nejlepší nejlepší kamarádka na celém světě,“ namítla s ledovým klidem. Měla pravdu. „Stejně po tobě nechci žádné zázraky. Vlastně o nic nejde.“ Natáhla se pro brčko a přisunula si je k ústům. V duchu jsem zaúpěla. „Fakt ne.“

„No, tak to vyklop, co potřebuješ?“ Znovu jsem zaúpěla, ale zvuk se ztratil v hluku procházejících kolemjdoucích a kvílejících sirény mířící k Francouzské čtvrti.

Val trhla ramenem. „V sobotu večer mám rande – přímo žhavé. No, aspoň doufám. Jenže David mě má na seznamu do Francouzské čtvrti, takže...?“

„Aha, budu hádat.“ Trochu jsem se zaklonila a zhoupla paže za opěradlo židle. Nebyla to zrovna pohodlná pozice, ale potřebovala jsem se pořádně prodýchat. „Takže po mně chceš, abych za tebe vzala šichtu ve Francouzské... v sobotu večer? V září. Podle tebe se mám dobrovolně vrhnout do pekla turistů?“

Val nadšeně kývala hlavou. „Jo, přesně tak. Uděláš to pro mě? Prosím, pěkně prosím.“ Zakývala skleničkou, až se ledy rozcinkaly o její stěny. „Prosím?“

Pohledem jsem přejela z její tváře na ledovou kávu. A už jsem tam zůstala. „Jasně, proč ne? Stejně nic nemám, rozhodně ne rande.“

„Paráda!“ Víceméně vyhodila sklenku do vzduchu směrem ke mně. Chytila jsem ji těsně předtím, než dopadla na stůl. Za pár vteřin jsem se lačně opájela kofeinovým rájem. Val se opřela lokty o stůl. „Taky bys mohla mít rande,“ pronesla. „Když budeš chtít. Jednou za rok si vždycky vyrazíš, ne?“

Tvářila jsem se, jako bych ji neslyšela, a horečně nasávala kofein.

„Jsi fakt hezká, i s těmi vlasy,“ dodala a máchla rukama do vzduchu, jako bych sama nejlíp nevěděla, že vypadám jako strašidlo s rozcuchanými vlasy. „Taky máš super prsa a zadek k nakousnutí. Já bych po tobě šla jako šílená.“

Prozatím jsem se tvářila, jako bych ji neslyšela. Za očima se mi začala rozprostírat tupá bolest. Aha, musím brzdit s kafe. Škoda, bylo vynikající.

„Hele, Ivy, líbí se ti vůbec kluci? Sama víš, že já do toho jdu s klukama i holkama. Proč si s holkama nevypomoc, co?“

Obrátila jsem oči v sloup, ale zasáhla mě tak prudká bolest, až jsem sebou trhla. Odložila jsem kávu a přitiskla si dlaň na čelo. „Au.“

Val si odfrkla.

„Já jsem na kluky,“ zamumlala jsem. Pocit, jako by mě někdo bodal sekáčkem na led, začal ustupovat. „Nemůžeme se bavit o něčem jiném než o klucích, střídání partnerů nebo o tom, jak si vypomoc? Jestli s tím nepřestaneme, zanevřu na orgasmy i na chlapy. A vůbec, nechce se mi o tom mluvit, nemám náladu.“

„O čem se chceš bavit?“

Pomalu jsem se napila kávy a přeměřila si kamarádku pohledem. „Například mi můžeš vysvětlit, proč se nepotíš.“

Val zaklonila hlavu a rozesmála se tak bujarým smíchem, až se po ní ohlédl procházející postarší pár. „Kamarádko, já se přece narodila v Louisianě a strávila tam skoro celý život. Moje rodina má kořeny až u původních francouzských obyvatel –“

„Bla bla bla. Znamená to, že máš nadpřirozenou schopnost, díky níž jsi odolná vůči vedru, zatímco já se musím topit ve vlastní šťávě?“

„Řeknu ti to asi tak, že můžeš vytrhnout holku ze severu, ale nikdy nedokážeš vytrhnout sever z holky.“

Ušklíbla jsem se. Měla pravdu. Ještě před třemi lety jsem žila v severní Virginii. V New Orleansu jsem si na místní počasí zatím nezvykla. „Víš, co bych teď dala za polární vír?“

„Bezesporu by ses kvůli němu ráda vzdala sexu.“

Mávla jsem rukou. Upřímně řečeno jsem sama netušila, proč tak pravidelně užívám antikoncepci. Nevynechala jsem jediný den. Nejspíš to byl zvyk z doby, kdy jsem si pauzu nemohla dovolit.

Val se zahihňala, opřela se lokty o stůl a upřela pohled na moji filozofickou knížku. „Pořád nechápu, proč chodíš do školy. Že se na to nevykašleš.“

„Proč bych měla?“

Z jejího pohledu jsem vyčetla, že mi vedro nejspíš sežehlo několik mozkových buněk. „Přece máš práci – navíc skvěle placenou. Nepotřebuješ jinou. Na rozdíl od spousty jiných. Kromě lidí, kteří skáčou z letadla bez padáku, máme patrně nejkratší dobu zaměstnání. Tím spíš bys neměla plýtvat časem v nějaké škole. Je to nesmysl.“

Místo odpovědi jsem pokrčila rameny. Sama jsem neměla jasno v tom, proč jsem se před rokem přihlásila na Loyolu. Nejspíš z nudy. Anebo jsem chtěla dělat to, co dělá většina jednadvacetiletých bytostí. Anebo v tom vězelo ještě něco hlubšího, každopádně jsem musela mít nějaký důvod, proč jsem se pustila do studia sociologie a psychologie. Napadlo mě, že bych mohla dělat sociální pracovníci. Zvládla bych obě práce, o tom jsem nepochybovala. Možná to souviselo s tím, co se stalo –

Ne, na to myslet nebudu. Dneska ne. Ani nikdy jindy. Minulost byla minulostí. Byla mrtvá, stejně jako moje rodina.

Navzdory spalujícímu vedru jsem se zachvěla. Val měla pravdu. Náš život někdy trval až krutě krátce. Od května jsme přišli o tři členy Řádu. Byla mezi nimi i šestadvacetiletá Cora Howardová. Setnuli jí hlavu na Royal Street. Pak o život přišel devěťadvacetiletý Vincent Carmack. Jeho život skončil na Bourbon Street, rozpárali mu krk. Třetí byla pětadvacetiletá Shari Jordanová. Zemřela teprve před třemi týdny, taky jí rozpárali krk. Našli ji v industriální čtvrti. Smrt byla běžnou součástí našeho života, ale tři úmrtí během pěti měsíců bylo ažaž.

„Není ti něco?“ lekla se Val.

„Ne,“ povzdychla jsem si a zadívala se na projíždějící nákupní vozík. „Dneska večer máš šichtu, že jo?“

„Jasňačka,“ mrkla na mě a zamnula si ruce. „Vsadíme se?“

„Co je ve hře?“

Val se na tváři rozlil přímo ďábelský úsměv. „Většina vražd je vyřízená do jedné ráno.“

Kolem ní právě procházel postarší muž. Vrhla na ni zděšený pohled a přidal do kroku. Nechápal jsem proč, v ulicích New Orleansu si lidi vyslechnou mnohem horší věci, zvlášť takový kousek od Francouzské čtvrti.

„Platí.“ Dopila jsem kafe. „Počkat, počkat, co z toho budu mít, až vyhraju?“

„Jestli,“ opravila mě. „Budu ti nosit ledovou kávu celičký týden. A když vyhraju já, budeš...“ Nedopověděla. Přimhouřenýma očima něco sledovala. „Ale, ale, helemese.“ Zdvihla bradu.

Zamračila jsem se, otočila se a hned jsem pochopila, na co Val naráží. Bleskově jsem se nadýchla a pokrčila jsem pravou nohu tak, abych měla botu co nejbliž k ruce. Byla to ona.

Většině lidí, tak devětadevadesáti procentům z nich, by ta ženská v rozevláté maxisukni, vykračující si po Canal Street, připadala jako běžný člověk. Nejspíš by ji tipli na turistku. Anebo by v ní viděli místní obyvatelku, která se ve středu odpoledne vydala na nákupy. Jenže Val ani já jsme nebyly obyčejní lidé. Od dětství jsem poslouchala plno řečí a vysvětlování o tom, na co si mám dávat pozor. Stručně řečeno jsme viděly to, co většina lidí nevidí.

V tomhle případě příšeru za líbivou fasádkou.

Ta bytost představovala jedno z nejhrůznějších nebezpečí pro člověka. Odjakživa, od počátku všech časů.

Oči jí zakrývaly sluneční brýle. Její rasa z nějakého důvodu byla přecitlivělá na slunce. Oči měla světlounce modré, tedy prakticky bezbarvé. Za použití kouzla a temných čar mohla její rasa nabývat nejrůznějších podob, které byly pro lidi normální. Vyskytovala se v pestré škále fyzických rysů, tvarů i velikostí. Tenhle exemplář byla vysoká a štíhlá blondýna. Skoro by se dalo říct, že vypadala křehce. Její vzhled ovšem klamal o sto šest.

Žádná lidská ani zvířecí duše na celičkém světě nebyla silnější ani rychlejší než tahle bytost. Měla spoustu nadání. Dokázala kdeкого napálit, ovládala telekinezi, lusknutím prstů uměla zažehnout plamen jako hrom. Nejděsivější zbraní však bylo to, že dokázala lámat vůli druhých pro své potřeby, přetvářela druhé v poslušné ovečky. Zotročovala si je. Mytické bytosti jako ona potřebovaly lidi. Bez nich dokázaly zpomalit proces stárnutí, s nimi se blížily k nesmrtelnosti.

Bez lidí by stárly a umíraly jako my. Mýtové si někdy se svými oběťmi pohrávali, postupně, třeba i několik měsíců je vysávali. Někdy to trvalo i roky. Nakonec z lidí zbyly jen trosky. Svým zacházením ničili lidem tělo i mysl, proměňovali je ve stejně nebezpečné a nepředvídatelné darebáky, jako byli oni sami. Stávalo se, že oběti rovnou zabili. Lidi ani já nebo Val jsme se o jejich praktikách nedozvěděli hned. Nám se jejich zvyklosti začaly odhalovat před několika staletími. Kromě toho se zjistilo, co na ně funguje, jaká drobnost dokáže zastavit jejich řádění, zneutralizovat jejich ničivou sílu a zabránit jim v tom, aby ostatními manipulovali.

Skutečně je to maličkost, konkrétně čtyřlístek. Nic dramatického, naopak.

I proto každý člen Řádu u sebe stále jeden nosil. Val si ho vložila do náramku, já ho zasadila pod drahokam na náhrdelníku s tygřím okem. Nosila jsem ho pořád, i ve sprše, do postele. Bez čtyřlístku pro mě neexistovalo bezpečné místo na zemi, to jsem už pochopila.

Odhalovali jsme mýty a lovili je díky tomu, že jsme uměli prokouknout jejich kouzla. Jejich skutečná podoba byla krásná... a děsivá zároveň. Měli stříbřitou pokožku, vypadala jako tekutý dusík. Navíc měli neuvěřitelně hebkou kůži. Jejich krása vskutku byla až tajuplně bezchybná. Měli vysoké, ostře řezané lícní kosti, plné rty. Oči se jim ve vnějších koutcích stáčely trochu nahoru. Jejich ryzí vzhled byl až hrozivě lákavý. Nebylo snadné odvrátit pohled. Pohádky a mýty vystihují jedinou věc správně: zašpičatělé uši.

„Mýtko jedna pitomá,“ nadávala Val.

Moje slova. Bytosti jako ona mi vzaly celou rodinu. Navíc dvakrát. Nenáviděla jsem je celým svým srdcem a duší.

Mýtové vypadali hodně jinak, než je líčí disneyovské pohádky. Kromě těch uší. Totéž platí i pro Shakespeara. Mýtové ani jejich vzdálení příbuzní nepatří do naší říše. Před dávnými a dávnými časy mýtové přišli na to, jak překročit hranici mezi jejich říší a říší smrtelníků. Jejich

svět se nazývá Jinosvět. Letní a zimní dvory se rozpustily, pokud tedy vůbec kdy existovaly, a zůstala jediná obrovitánská skupina. Měla hrůzostrašný cíl, pro mýty typický.

Chtěli převzít nadvládu nad říší smrtelníků.

No, a naším úkolem bylo vracet je do toho jejich Jinosvěta. Anebo je zabít. Měli jsme vždycky sáhnout po tom, co zafungovalo rychleji.

Problém spočíval v tom, že se obtížně zvládalo to i to. Nevzdávali se dobrovolně, nepotkávali jste je na každém pozemském rohu.

Mýtka prošla kolem našeho stolu. Val se na ni usmála. Tvářila se jako ztělesněná nevinnost. Mýtka se pokusila úsměv opětovat, odměřeně se usmála. Nemohla vědět, že jí vidíme až do žaludku.

Val na mě mrkla. „Tahle je moje.“

Zaklapla jsem učebnici. „To není fér.“

„Jak to? Viděla jsem ji první.“ Vstala a upravila si sukni. „Měj se fajn.“ Natočila se k odchodu. „Jo, abych nezapomněla, díky za tu sobotu. Čekám bezva sex, tak se na mě napoj, ať si taky užiješ.“

Zasmála jsem se a strčila knížku do batohu. „Díky.“

„Vždycky myslím hlavně na druhé. Měj se.“ Otočila se na podpatku, obešla sousední stolek a plynule se vtělila do davu.

Val chtěla dohonit mýtku, vylákat ji na klidné místo, kde by se jí mohla snadno a rychle zbavit. Nehodlala dopustit, aby jejímu aktu přihlížela široká veřejnost. Všichni by si totiž mysleli, že se jedná o chladnokrevnou vraždu. Bylo známo, že kdykoli nic netušící člověk narazil na jejich počiny, situace se rychle vymkla kontrole.

Běžní smrtelníci, tedy kromě těch, jimiž se mýtka obklopovala z mnoha podlých důvodů, neměli nejmenší tušení, že mýtové jsou velmi reálné bytosti. Nic na tom neměnil fakt, že je lidé potkávali prakticky na každém kroku. Ve městech jako New Orleans, kde se pohybovaly davy prapodivných bytostí a nikdo nehnul brvou, se mýtové stávali úplným morem. Zvedla jsem hlavu a zadívala se na houpající se palmy. Jaké to asi je, když se člověk jen tak prochází po ulici? napadlo mě. Jaké to je, když někdo žije v blažené nevědomosti? Kdybych se narodila v jiné rodině, v mém životě by byla spousta věcí jinak.

Nejspíš bych teď na jaře končila vysokou. Měla bych plno kamarádů a spojovaly by nás vzpomínky, ne tajemství jako teď. Dokonce bych možná měla – páni – přítele.

Přítele.

Uspěchaný svět kolem mě se rázem rozplynul. Viděla jsem jenom sebe a... Ach jo, i po třech letech a jediná vzpomínka na Shauna se mnou zalomcovala. Okamžitě jsem viděla ty hluboké smyslné hnědé oči. Některé detaily pomalu vyprchávaly, třeba jeho tvář jsem vnímala trochu zastřeně, zato bolest v srdci neustávala.

V břiše se mi usadil smutek. Snažila jsem se ho nevnímat. Co to vlastně mamka říkávala? Nemyslím svoji opravdovou. Zemřela hodně brzy, vůbec si ji nepamatuju. Myslím nevlastní, Holly. Říkávala, že kdyby přání byly ryby, všichni bychom rozhazovali sítě jako diví. Četla to někde v knížce a chtěla mi tím říct, že upínat se na přání nemá smysl.

Tak jsem si to tedy přebrala.

Samozřejmě vím, že moje práce – *moje povinnost* – je důležitá. Jsem členkou Řádu, rozsáhlé organizace, jejíž doménou jsou bohaté informace předávané z generace na generaci, z rodiny na rodinu. Můj život má větší smysl než život většiny lidí.

Tak se to aspoň u nás říká.

Každý člen Řádu měl označení, konkrétně tetování v podobě tří propojených spirál. Připomínalo obrazce ještě z dob před Kelty. Na našem znaku byly pod spirálami tři rovné čáry. Pro Řád představoval symbol svobody.

Měla to být svoboda života bez strachu. Svoboda rozhodovat se. Svoboda prosperovat.

Já měla symbol vytetovaný na kyčli. Žádný člen Řádu neměl tetování na místě viditelném smrtelníkům nebo mýtům.

Nebylo jedno, jak naložím se životem, to jsem pochopila. Mojí rodinou se stal Řád. Nelitovala jsem ničeho, co jsem udělala, ani čeho jsem se vzdala. Nezáleželo na tom, že většina lidí netušila, co je posláním Řádu, a tedy i mým posláním. Žila jsem svůj život. Zachraňovala jsem životy druhých.

Kdykoli jsem chtěla, proměnila jsem se v nekompromisní bojovnici.

Spokojeně jsem se usmála.

Hodila jsem si batoh na záda, vzala prázdnou sklenici od ledové kávy a vstala jsem. Práce nepočká.

Před barem na Bourbon Street jsem zahlédla mýta. Připomněl mi Daryla Dixona ze *Živých mrtvých*. Docela mě to mrzelo, protože jsem ho musela zabít.

Měl béžovou košili s odstřiženými rukávy. Látka se mu na ramenou třepila. Džíny měl vyšisované, na kolenou se mu div netrhaly. Na první pohled vypadal jako dřív z farmy. Vlasy měl neučesané, rozdrbané. Ty na dojmu drsnáka ještě přidávaly.

Stříbřitá pokožka a zašpičatělé uši bohužel dojem sexy drsnosti naprosto přebíjely.

Choval se jako turista, nebyl ničím nápadný. Vždycky vešel do baru a pak si odnášel láhev, jako by nakupoval suvenýry. Sice se říká, že lidský alkohol nemá na mýty žádný vliv, zato blín s nimi dokáže pěkně zacvičit. Pro lidi je navíc jedovatý.

Pozorovala jsem ho asi hodinu. Neustále nakupoval další a další láhve. Začínala jsem tušit, že v každém baru, do nějž vcházel, jsou mýtové, protože v okamžiku, kdy odbočil z Bourbon Street a prošel kolem slavné restaurace Gumbo Shop, byl nametený jako dělo.

Napadlo mě, že bych měla zavolat Davidu Faustinovi. Byl šéfem pobočky Řádu v New Orleansu a mohl by vědět, jestli se v lidských barech náhodou neprodává blín. Nejdřív jsem se ale potřebovala postarat o dvojníka Daryla Dixona.

Samozřejmě jsem nenakráčela rovnou k němu a nebudla ho před zraky přítomných. Nechtělo se mi strávit noc v base, ačkoli by to nebylo poprvé. Když mě posledně někdo zahlédl, jak kosím mýta, zavolal policii. Tělo sice žádné nenašli, přesto na mě mířily pistole ze všech stran a vysvětlovalo se to dost těžko.

Kromě toho jsem neměla náladu na Davidovo kázání o tom, za kolik nitek musel zatáhnout, bla, bla, bla.

Začala jsem se obávat, že vypotím nejmíň půl kila prsou, než ten chlápek konečně zabočí do klidnější uličky. Konečně. Hurá. Měla jsem děsný hlad, myslela jsem jenom na buchtu. Navíc byla středa večer, takže po městě nepobíhalo zrovna moc mýtů. No jo, takže sázku s Val prohrají.

O víkendu to bývala jiná písnička. Všude byly davy lidí, mezi něž se mýtové snadno schovali. Mohli páchat ta svoje alotria a nedalo jim skoro žádnou práci schovat se. O víkendech proto vyrazili do terénu ve velkém.

Byli jako švábi cupitající nocí.

Mýt splynul s temným stínem budovy. Potichu jsem ho pronásledovala úzkou uličkou. Držela jsem se u vlhkých cihlových zdí. Pustila jsem popruhy batohu. A málem mě trefilo. Mýt se totiž zastavil uprostřed uličky a natočil se k budově.

Rukama sjel k zipu kalhot.

Cože? Fakt se tady chce vymočít? Zbláznil se? Nic takového jsem zrovna vidět ani slyšet nechtěla, pěkně děkuju. Jak mám zabít chlapa, který močí? To není sportovní. Nemůžu kopat do někoho, kdo má kalhoty na půl žerdi.

Jasně, nesmím na nic čekat. Musím do akce hned teď. Pohyboval se jako zpomalený film, měla jsem šanci.

S pohledem nezdolně upřeným na objekt svého zájmu jsem zajela prsty do boty, v níž se schovával železný hrot. Železo mělo na mýty mocný vliv, odjakživa. Drželi se od něj co nejdál. Pouhý dotek železa je pálił. Rána železem přímo do srdce měla fatální důsledky. Nezabila je, ale vypakovala je zpátky do jejich říše.

Spolehlivě se likvidovali tak, že se jim usekla hlava. Tím jejich život končil nadobro.

Každopádně stačilo poslat je zpátky do Jinosvěta. Naštěstí. Sekání hlav totiž vždycky nadělalo příšerný nepořádek. Brány mezi světy byly na každém kroku, umně skryté. Sice byly zavřené celá staletí, přesto byly i nadále dobře střežené. Cesta do Jinosvěta neměla zpáteční jízdenku.

Odloupla jsem se od budovy, pevně uchopila hrot za držák a hbitě jsem se přibližovala k mýtovi. Za zády mi hučelo dění ulice, tlumené hovory a vzdálený smích.

Mýt přešlápl a roztáhl nohy. Přípravovala jsem se k úderu. Vmžiku jsem se ocitla za ním. Neslyšel mě, ale instinkt mu napověděl, že není sám. Mýtové nás neměli podle čeho vycítit, každopádně věděli, že jsme jim všude v patách.

Otočil se ke mně. Mléčné modré oči pohlédly do mých, ale nedokázaly přesně zaostřit. Zmateně zamrkal.

„Ahoj,“ zacvrlikala jsem a bleskově schovala hrot za záda.

Pohledem sjel přímo k němu. „Sakra,“ zaklel.

Navzdory opilosti i tomu, co měl v plánu, zareagoval nečekaně rychle. Odrazil můj útok a zvedl koleno. Natočila jsem se k němu bokem a těsně jsem zabránila tomu, aby mě nakopl do břicha.

Nezajímalo mě, jak daleko se dostal s rozepínáním zipu. Vystřelila jsem a šla mu po zádech. Zaryla jsem mu podrážku bot rovnou mezi lopatky.

Mýt zavrával a zavrčel. Otočil se ke mně. V plné parádě jsem se chystala k poslednímu úderu. Máchla jsem hrotem. Ve chvíli, kdy jeho špička byla sotva pár centimetrů od jeho hrudi, vyštěkl: „Ten tvůj slavný svět je na hraně zkázy. Však on si na vás –“

Nenechala jsem ho domluvit a zaryla mu hrot do hrudi. Vnořil se do jeho těla naprosto hladce, jako by projel papírem. Mýt se zlomek vteřiny ani nepohnul, pak otevřel pusku a vydal ze sebe pronikavý skřek, jako by nákladník přešel kojota.

Vycenil na mě zuby.

Do háje, čtyři ostré, dlouhé řezáky. Dosahovaly mu až ke spodnímu rtu. Vypadal jako kříženec s tygrem šavlozubým. Mýtové dokázali pěkně kousat, nic pěkného to nikdy nebylo. Na kousání si v podstatě potrpěly všechny bytosti z Jinosvěta.

Pohotově jsem uskočila, svěsila ruku s hrotem a pozorovala, jak se mýt ztrácí. Sesul se na zem jako domeček z karet. Než jsem se nadála, proměnil se ze statného chlapa v uzlíček neduživé hmoty. A bylo to.

Hotovo.

„Ta tvoje poslední slova byla fakt originální. Nuda, kámo,“ pronesla jsem na adresu místa, kde předtím mýt stál. „Už jsem slyšela mnohem nápaditější komentáře.“

„O tom nepochybuju.“

Srdce mi poskočilo. Prudce jsem se otočila. Děsila jsem se představy, že zase strávím noc ve vězení. Došlo mi, že jsem se nechala načapat. Pro jistotu jsem schovala hrot za záda.

Naštěstí to nebyla spása města, ale jen jakýsi muž v černých kalhotách a bílé košili. Vydal se ke mně pomalým krokem. Choval se, jako by se o půlnoci vydal na příjemnou procházku. Byla jsem z něj pořádně nervózní.

Bylo mi jasné, že viděl, jak jsem zapíchla mýta. Z toho se mohly vyklubat pouze dvě varianty. Buď patřil k Řádu, ale nebyl členem neworleanské pobočky, protože jsem ho neznala, nebo byl mýtův sluha, konkrétně člověk v jeho službách. Sluhové většinou bývali stejně nebezpeční jako samotní mýtové.

Při boji bývali dost odolní. Bodnutí je nezlikvidovalo hned, trvalo to pěkně dlouho. Nejdřív krváceli. Taky umřeli, ale někdy umírali hrozně dlouho. Řád neměl politiku nezabíjení lidí, protože to občas bylo nezbytné zlo a nutnost. Každopádně to nebyla sranda a stálo by mě hodně přemáhání to udělat.

Znovu jsem prsty pevně obemkla hrot. *At' to není sluha, prosím, prosím. At' je to jenom nějaký ubožák, který si bude myslet, že jsem třeba nemanželské dítě toho bídňáka a přišla jsem se mu pomstít. Prosím, prosím.* „Potřebujete něco?“ zeptala jsem se s hraným klidem.

Muž pozvedl hlavu. Vůbec se mi to nelíbilo. Byla jsem připravená k útoku. Popošel o dalších pár kroků blíž ke mně. Konečně mi to došlo.

Měl světle modré oči, ve vnějších koutcích zešikmené. Přesně tak vypadaly oči mýtů. Kupodivu neměl stříbřitou pokožku. Jeho pleť byla sytě olivová a nápadně vynikala v kontrastu s dlouhými světlými vlasy. Měl je až bílé. Vypadal jako Legolas v *Pánu prstenů*.

A Legolas byl zatraceně přitažlivý chlap.

Hele, uklidni se. Dávej bacha. Tenhle chlápek je nebezpečný. Všechny instinkty, které mám, mě před ním ostražitě varovaly. Couvla jsem a podezřívavě si ho prohlížela. Nečišelo z něj kouzlo, ani neměl strnulý výraz, jímž se sluhové běžně vyznačovali. Vypadal a současně nevypadal jako člověk. Bylo mi jasné, že my dva kamarádi nebudeme. Něco mi na něm hrubě nesesedělo, ale pořád jsem nevěděla co.

Usmál se a zvedl paži. Zničehonic se mu v ruce objevila pistole. Jako by ji vykouzlil ze vzduchu.

Co to má znamenat?

„Měla by ses vidět,“ prohodil a namířil hlaveň přímo na mě.

Kapitola 2

Ne, ten chlap, který na mě mířil, nebyl člověk. Zaručeně jsem totiž věděla, že lidi neumějí jen tak ze vzduchu vykouzlit zbraň. Aspoň to tak bylo, když jsem si to naposled ověřovala. Podle mě to neuměli ani mýtové.

No, ale on musel být mýt, teda podle mě jo.

„Co to na mě zkoušíš?“ houkla jsem na něj. Klidně jsem svěřila ruku, už nemělo smysl schovávat hrot. „Nepřipadá ti trochu mimo mísu cpát se s pistolí do bitky na nože?“

Ta bytost se zasmála. Po zádech mi přeběhl mráz. Jeho smích postrádal vtip, vřelost i lidskost. „To bylo ubohý nechat se od tebe zahrát do rohu. Do poslední chvíle o tobě nevěděl. Trapas.“

„Tak nějak,“ prohodila jsem a s bušícím srdcem jsem od něj nenápadně couvala. Blížila jsem se k vyústění uličky na druhém konci. Neměla jsem na vybranou. „Ty nejsi obyčejný mýt, co?“

Uštěpačně se usmál. „A ty nejsi hloupá kráva, že ne?“

„Kdo jsi?“ zeptala jsem se. Tvářila jsem se, jako bych tu urážku neslyšela. Mýtové běžně lidem nadávají. Nazývají je dobyt看, krávou, slepicí a podobně. Nic pro ně neznamenají. Zažila jsem horší oslovení.

Otevřel pusu. Nic víc jsem nepotřebovala. Nechal se ode mě rozptýlit. S dokonale natrénovanou myslí jsem se zaměřila na cíl, rozpřáhla se a vyrazila do útoku. Mrštila jsem hrotem přímo na něj.

Trefa do černého, jako vždycky.

Hrot se mu zapíchl do hrudi. Ten muž couvl a zavrával. Samolibě jsem se usmála. „Hele, počkej, už to mám. Jsi mrtvý mýt.“

Sklonil hlavu a otráveně si povzdychl. „Nepovídej,“ odsekl naštvane. Volnou rukou si vytrhl hrot z hrudníku. Mrštil jím o zem. S vytřeštěnýma očima jsem sledovala, jak se odrazil. „Hele, ty krávo jedna, tipuješ mě na pitomce, nebo co?“

Do háje.

Tohle mýtové neumějí. Nedokážou to. Co má tohle znamenat? S ničím podobným jsem se nesetkala, byla jsem z toho vedle. Udělala jsem to jediné, co zbývalo, aby viděl, že opravdu nejsem pitomá. Když nemáte jistotu, že bitku s mýtem vyhrajete, nabízí se jediné: vzít nohy na ramena. A fofrem.

Otočila jsem se a pádila.

Byla to strategie, kterou nám vštěpovali odjakživa. Na nic nečekat a mazat. Dobrý bojovník zatraceně dobře ví, kdy se vydat na ústup. Tenhle okamžik byl na útěk jako stvořený.

Batoch mi poskakoval na zádech a já se řítila ke křižovatce s další ulicí. Nabírala jsem rychlost. Così za mnou šlehlo. Vzápětí jsem v levém boku ucítila bodavou bolest. Nemohla jsem dýchat, ta rána mi vyrazila dech.

Ten hajzl mě postřelil!

Nešlo mi to do hlavy. Nemohl mě střelit skutečnou kulkou ze skutečné pistole. No, jenže ta bolest vypovídala o něčem jiném.

Moje tempo ochabovalo, ale nevzdávala jsem to. Žádné zastavování. Zabírala jsem ze všech sil. V boku mi vystřelovala bolest. Byl to pocit, jako by mi někdo zapálil oheň přímo u těla. Konečně jsem vyběhla z uličky. Pro jistotu jsem se neohlížela.

Kličkovala jsem mezi opilci a turisty. Pádila jsem po přelidněném chodníku, jak jen to šlo. Zajela jsem prsty do zadní kapsy ustrížených džínů a nahmatala mobil. Přeběhla jsem Royal Street, nalistovala Davida a stiskla tlačítko. Srdce mi bušilo tak zuřivě, že jsem skoro neslyšela vyzváněcí tón. I doprava na ulici byla hlučná. Musela jsem mu říct, co se stalo. Narazila jsem na mýta, který odkudsi vyčaroval pistoli. Nic na mě nezkoušel, rovnou šel do akce. Nešlo mi to do hlavy. Tohle měnilo veškerá pravidla hry.

Telefon bezútěšně zvonil a zvonil. Zaklela jsem a ukončila nepříjatý hovor. Sevřela jsem mobil v dlani a zpomalila. Neměla jsem to v úmyslu, ale začínaly mě brnět prsty na nohou a nemohla jsem to udýchat.

Ještě nikdy mě nikdo nepostřelil. Bodnutí jsem za sebou měla bezpočet, vzduchem jsem lítala běžně. Párkrát jsem málem skončila ve chřtánu ohně, ale střelné zranění? Z toho jsem byla vedle.

Natáhla jsem ruku, proklápěla jsem kolem dvou středoškoláků, kteří se na sebe div neskáceli, a přitiskla jsem si dlaň na břicho. Zamrkala jsem. Na zlomek vteřiny jsem přestala vidět. Zrak se mi vmžiku vrátil a rozostření se hned ztratilo.

Kristepane.

Tušila jsem, že to do nemocnice včas nestihnu. Zabočila jsem doleva na Dauphine Street. Centrála Řádu totiž byla na St. Philip Street hned nad obchodem se suvenýry. Patřil Řádu, jmenoval se Matka Bídna a prodávala se v něm nejružnější kovová udělátka. Obchod nabízel nehorázné množství falešných předmětů na vůdů a taky opravdické neworleanské koření a pralinky.

Páni, po pralinkách bych se utloukla. Dala bych si dvě najednou.

Nejdřív jsem ale musela řešit riziko, že vykrvácím.

Nejdřív mě napadlo, že bych mohla zavolat Val. Radši ne, přidělávala bych jí starosti. Beztak jsem byla skoro na místě, v centrále Řádu. Hlavně jsem se nesměla zastavovat.

Dýchalo se mi čím dál hůř. Ruka na břicho byla podezřele vlhká a lepkavá. Naštěstí jsem zahlédla sytě vínovou třípatrovou budovu s propracovaným kovovým zábradlím a hustým nakadeřeným kapradím. Dodala jsem si odvalu.

To zvládnou. Ještě pár kroků a bude to. Budu v pohodě. To zranění nemůže být zase až *tak* vážné. Jinak bych nedošla až sem, je to daleko. V centrále bude doktor Harris. Ve druhém patře totiž obýval jednopokojový byt a nikdy nikam nechodil.

Zbytek cesty se mi před očima míhaly rozmazané tváře, vnímala jsem změt' zvuků. Obchod ten den už zavřel, vládla v něm tma. Prošla jsem kolem něj a proklouzla k postranním dveřím do budovy. Rozechvělou rukou jsem stiskla kliku, otevřela dveře a vevrávorala na matně osvětlenou chodbu. Zamířila jsem ke schodišti. Bolest neustávala, celou mě otupovala. Ztěžka jsem oddychovala.

Nechtěla jsem se zastavovat, ale musela jsem nabrat síly, jinak bych se nahoru nevyškrábala. Schody najednou byly hrozně vysoké a dveře do bytu vypadaly, jako by byly kilometry daleko. Křičet nemělo smysl. Stěny byly zvukotěsné a místnosti v patře jakbysmet.

„Koukej mazat, Ivy,“ pobídla jsem se. „Padej nahoru.“

Z posledních sil jsem kladla jednu nohu před druhou. Na šestém schodu mi na čele vyrazil studený pot, před očima mi poskakovala bílá světýlka. To nevypadalo dobře.

Schody neubývaly, zato kolena se mi bez varování začala podlamovat, jako by byla ze želatiny. Na poslední chvíli jsem se chytila zábradlí, jinak bych zabrzdila tváří o schod. Ani ruce mě neudržely, a než jsem se nadála, po zádech jsem letěla dolů. Jeden schod, druhý. Bolest z pádu mi byla ukradená.

Sakra, dfu jako mezek, a k ničemu to není.

Telefon v dlani mi zavibroval. Aha, David mi nejspíš volá zpátky. Anebo se mi chce vychloubat Val, že skolila už dva, nebo dokonce tři? No, paráda. Zato já si tady krvácím a bezradně koukám na schody. Do nosu mě zalechtala vůně moučkového cukru. A zápach nohou.

Fuj.

Chtěla jsem hovor přijmout, ale vibrování mezitím ustalo. Ruce mě neposlouchaly, nedokázala jsem zvednout telefon a navolit číslo.

Nakonec mě někdo najde. Určitě. Nahoře na schodišti byla umístěná bezpečnostní kamera a doktor Harris se na ni určitě podívá. Musí. Ostatní členové Řádu navíc budou přes noc chodit sem a tam.

Hm, tak si na chvíli zdřímnu.

Pisklavý hlásek na mě zaječel, že to rozhodně není dobrý nápad, jenže já byla příšerně unavená a schody se proměnily v nečekaně pohodlné útočiště.

Nemám ponětí, kolik času uplynulo, ale najednou se nahoře otevřely dveře. Měla jsem pocit, jako by se chodbou rozléhal Harrisův hlas. Chtěla jsem zvednout paži a zamávat mu. Konečně mě našel. Jenže jsem na to neměla sílu. Ozval se další hlas, o poznání hlubší. Ten jsem neznala.

Zamrkala jsem, tedy alespoň mi to tak připadalo. Když jsem totiž otevřela oči, jako první mě napadlo, že jsem nejspíš umřela.

Sice to zní kýčovitě, ale ta tvář, která se nade mnou tyčila, bezpochyby patřila andělovi. Přesně tak vypadali andělé na malbách ve všech těch kostelech, které jsem si porůznu prohlížela.

Anděl byl zhruba stejně starý jako já. Tvář mu zdobily hnědé kudrnaté vlasy. Díky nim vypadal mladší. Zdvihl obočí. Pohlédla jsem do jasně zelených očí. Jejich barva byla přímo nadpřirozená. Anděl měl široké lícni kosti, ostře řezanou čelist, nekonečně plné rty. Na jedné straně se pomaličku stočily do úsměšku. Na tváři se mu rýsoval dolíček.

Shaun měl dolíčky.

V hrudi mě píchla ostrá bolest, ostatně jako vždycky, když jsem si vzpomněla na Shauna. Zatajila jsem dech.

Anděl odvrátil smaragdově zelený pohled a podíval se nahoru. „Žije.“

Páni, to je ale hlas. Zvučný, hluboký. Kultivovaný. Svůdný.

„Upřeně na mě zírá, jsem z toho docela vedle. Takhle prázdně koukají sociopati.“

Zakabonila jsem se.

„Kdo je to?“ zeptal se další hlas. Ano, ten už patřil doktoru Harrisovi. „Na monitoru to nemůžu poznat a nemám brýle.“

Pravda, Harris bez brýlí neviděl na dva kroky.

Znovu na mě pohlédly zelené oči. Anděl se usmál. Do háje, měl dolíčky v obou tvářích. „Co já vím? Vypadá jako ta holka z filmu *Rebelka*. Víš, ta jak měla kudrnaté rudé vlasy.“

Co to má znamenat? Zbláznil se?

„Hm, ale má zajímavě modré oči.“

Ale. *Ale?* Tím se má vykompenzovat, že mám rozlétané rudé vlasy jako disneyovská postavička?

„Sakra,“ zaklel Harris. Bez váhání seběhl ze schodů. „Tak to je Ivy Morganová.“

Cože? Lidi mě znají podle vlasů? Někdo plácne, že vypadám jako holka z *Rebelky*, a ostatní hned vědí, že jsem to já?

Co nejdřív si musím přebarvit vlasy.

Počkat, počkat, proč vlastně ten chlápek kouká na disneyovské filmy?

Zelené oči se na mě znovu zadívaly. Muž sklonil hlavu a pátravě si mě prohlížel. „Krvácí na břicho.“ Natáhl ruku. „Podle mě –“

Nečekaně se ve mně probudila síla a bleskově jsem ho chytila za zápěstí. Měl teplou, hebkou pokožku. „Nesahej na mě,“ zavrčela jsem.

Zase se mi zadíval do očí. Několik vteřin se nepohnul. Nemohla jsem si pomoci, musela jsem si ho pořád prohlížet. Byl krásný. Na každém rohu nepotkáte člověčího chlapa, který je přitažlivý jako mýt. Bez potíží se mi vytrhl ze sevření, sešel o schod dolů a klekl si. Zvedl paže nad hlavu na znamení, že se vzdává. „Jak si přeješ. Dámy mi to ale neříkají zrovna často.“

Kdyby mi neodvádělo pozornost dvojité vidění, protočila bych panenky v sloup. „Páni, to je... vskutku originální...“

Zapřel se dlaněmi o pokrčená kolena a pobaveně se zasmál. „Jestli to bude fungovat, začnu to používat jako svoji mantru.“

„Vtipný,“ opáčila jsem a položila dlaně na schod.

„To bych nedělal,“ namítl vstřícně.

Nevšímal jsem si ho. Vzepřela jsem se do sedu. Do těla mi vystřelila ukrutná bolest. Zalapala jsem po dechu.

„Já tě varoval.“

Sjela jsem ho přimhouřenýma očima, ale na peprnou odpověď jsem neměla čas. Vedle mě se shýbala mohutná postava doktora Harrise. „Ahoj, fešando, co se ti stalo?“

„Někdo mě postřelil.“ Zvedla jsem bradu. V puse jsem měla jako v polepšovně. Usoudila jsem, že Zelenoočko taky patří k Řádu, když tam byl s Harrisem. „Nějaký mýt.“

Harris se ke mně sklonil a položil mi ruku na rameno. Zamračil se. „Ale, holka, mýtové nepoužívají střelné zbraně. Nevím proč, ale nikdy to nedělali. Nechápu, proč by s tím začínali zrovna teď.“

Rukou potřísněnou krví jsem si ukázala na břicho. „Každopádně... jsem postřelená. A byl to mýt – navíc nepoužil žádné kouzlo.“

„Cože?“ vyjekl Zelenoočko. Podívala jsem se na něj.

Obrys obličeje se začínal rozostřovat. Ale pořád byl hezký. „Neměl stříbrnou kůži. Uši jsem neviděla, ale určitě měl oči jako mýt. Nevšímla jsem si, že by se mě snažil něčím očarovat. Jo, vlastně zničehonic vyčaroval pistoli.“

Zelenoočko udiveně vytáhl obočí.

„Aha, a nepraštil tě něčím do hlavy?“ prohodil Harris. Chytil mě za nadloktí. „Pojď, vezmu tě k sobě a podívám se na tebe.“

„Ne, do hlavy mě nepraštil. Opravdu... opravdu to tak bylo. Byl to mýt a...“ Harris mě táhl do stoje, Zelenoočko se narovnal. Najednou jsem měla pocit, jako by se na schodišti rozsvítilo. „A jéje.“

Harris něco říkal, ale já slyšela jen hlasité hučení, jako by se pode mnou otevíral chřtán země a hodlal mě pohltit. Otevřela jsem pusku, ale měla jsem jazyk jako z olova. Neposlouchal mě.

Dům se se mnou začal točit. Zelenoočko něco vykřikl a pak jsem se ponořila do tmy. V posledním okamžiku mi myslí prolitla otázka, jestli budu čtvrtá mrtvola v řadě.

Otevřela jsem oči. Před nimi v denním světle vířila zrnka prachu, vlétávala do místnosti oknem. Nejdřív jsem si nemohla vzpomenout, kde jsem a jak jsem se sem dostala, ale vzpomínky se postupně vracely a začaly do sebe zapadat.

Ocitla jsem se v centrále Řádu, nejspíš ve třetím patře. Určitě jsem nebyla v jednacím sálu ani v učebně, protože v nich byl přes den pěkný šrumec. Ležela jsem v prostorné ošetrovně, kde byly postele hned pro několik pacientů. Z ošetrovny se vcházelo do další místnosti a taky do koupelny, ale v té další místnosti jsem nikdy nebyla. Vlastně tam podle mě nikdo kromě Davida nechodil. S Val jsme si kolikrát říkaly, že to vypadá, jako by tam schovával národní poklad.

Lehátko nebylo zrovna nejpohodlnější, ale pořád lepší, než když mě hrana schodu řezala do zad. Navíc mě kdosi zabalil do deky.

Nejspíš Harris. Na první pohled vypadal jako necitelný hromotluk, ale pod tvrdou skořápkou se skrývalo velké srdce.

Někdo mě postřelil.

Ach jo, dostala jsem to od mýta, který navíc neměl stříbřitou kůži a vyčaroval pistoli z ničeho. To byla rozhodující událost, měnila veškeré naše dosavadní zkušenosti. Souvisela s tím otázka, jak rozpoznáme mýty od ostatních, pokud už nepotřebují kouzla? Ne že by byli jediné bytosti s modrými očima, ale patřilo k nim to, co bylo běžně známo. Kromě toho jsem Harrisovi zapomněla říct, že jsem ho bodla, ale ani to s ním nehnulo.

Otevřely se dveře. Natočila jsem hlavu a zamrkala. Objevila se postava, prošla ostrým proudem světla a mířila ke mně. Vzpomněla jsem si na toho cizího muže se zelenými očima. Vypadal jako anděl. Zase mě zašimralo v břiše.

A jéje, ten pocit se mi za mák nelíbil.

Přicházel blíž a blíž, ale z představy Zelenoočka se nakonec vyklubal náš neohrožený vůdce David Faustin. Tvářil se stejně otráveně jako jindy.

Na Davidovi se nepoznalo, kolik je mu let, mohlo mu být čtyřicet, padesát, nebo i šedesát, ale těžko říct. Měl o něco snědší pleť než Val, nezdobily ho prakticky žádné vrásky a udržoval se ve vynikající fyzické kondici. S neurčitým výrazem se natáhl pro rozkládací židli a postavil ji vedle mě k posteli.

Posadil se a založil paže na prsou. „Takže žiješ.“

„Dokážeš být neskutečně milý,“ opáčila jsem.

Zamračil se. „Včera jsi mi volala kvůli tomu, co se ti stalo, co? Za jiných okolností bych hovor vzal, ale Laurie by byla děsivě naštvaná, kdybych se na ni v tu chvíli vykašlal.“

Nakrčila jsem nos. Před vnitřním zrakem se mi okamžitě zobrazila představa, na niž jsem nebyla zvědavá. David a Laurie byli svoji asi deset let. David se s ní seznámil tady v New Orleansu, když ho sem Řád přeložil. Manželství dvou členů Řádu bylo běžné, protože povědomí o našich povinnostech a o mýtech se předávalo z generace na generaci. Navíc se nepředpokládalo, že budeme žít zrovna dlouho. Řada členů se nikdy nevдалa ani neoženila. Jiní zase jo a měli i děti, třeba jako moji rodiče, ale pak přišli o život a děti vychovala jiná rodina v Řádu.

O vlastní rodiče jsem přišla, o adoptivní taky... Na svědomí je měli mýťové. Platilo to i pro mého přítele. Ne ne, žádné zamilování, to by mě zničilo. Přátelství s Val a pár dalšími v Řádu bylo na moje city ažaž. Bylo mi totiž jasné, že kdokoli může kdykoli zemřít. I proto jsem s těžkým srdcem sledovala, jak se členové Řádu párují a otevírají své srdce velké bolesti. Sama jsem věděla, že takovou bolest nezahojí ani čas.

David s Laurie byli navzdory nezpochybnitelným rizikům šťastní. Nic na tom neměnila ani skutečnost, že David měl povahu lité čupakabry a Laurie byla slad'oučká jako med.

„Volal mi Harris a říkal, co se stalo. Prý máš jen zasažený sval, ale hodně krvácel. Nejspíš se to zhoršilo tím, jak jsi běžela.“

Zrudla jsem až za ušima. „Já ale neutíkala ze zbabělosti. On mi –“

„No tak, Ivy, já přece netvrdím, že jsi zbabělec. Měl střelnou zbraň. S kulkou se prát nemůžeš.“

Snažil se, přesto mi na jeho hlasu něco nesedělo. Byl rýpavý. Olízla jsem si rty. „Nebyl to člověk.“

David si mě přeměřil pohledem a pak se natáhl ke stolku vedle postele. „Máš žízeň?“

„Jo, mám v puse jako v polepšovně.“

Nalil vodu do plastového kelímku. Samotný zvuk tekoucí vody mi dával co proto. „Chceš si sednout? Potřebuješ pomoci?“

Kdepak, členové Řádu nejsou žádné padavky. Zatnula jsem zuby, zavrtěla hlavou a vydrápala se do sedu. Břichem mi projela bodavá bolest. Čekala jsem, že to bude horší.

„Harris ti píchl injekci, asi o tom ani nevíš. Měla by tlumit bolest.“ Měla jsem pocit, jako by mi četl myšlenky. Podal mi vodu. „Pij pomalu, ano?“

Jakmile mi voda smočila rty, měla jsem sto chutí kopnout ji do sebe naráz. Ovládla jsem se. Nechtěla jsem vypadat jako vyprahlý pes.

David se opřel a z kapsy vytáhl lahvičku. „Přinesl jsem ti léky na bolest, kdyby se ti přitížilo. Harris říkal, že to den dva nebude nic moc. Musel ti totiž ránu zašít.“ Lahvička s prášky mi s nehluchým řachnutím přistála na klíně. „Do příští středy máš volno, nebudu tě obsazovat.“

Odložila jsem kelímek. „Cože? Proč? Já přece můžu –“

„Neblázni, Ivy, při boji by se ti mohla otevřít rána. Nechci, abys zase zakrvácela celé schodiště. Do příští středy máš volno a konec diskuse.“

Aha, takže z empatie to nebylo. No, pěkně děkuju. „Ale já mám vzít sobotní šichtu za Val.“

„Na to zapomeň. Ať si najde někoho jiného. Hod' to za hlavu.“ Dolil mi vodu. „Máš dneska školu?“

Chvilku mi trvalo, než mi došlo, na co se ptá. Kromě toho jsem si musela ujasnit, co je za den. „Dneska je čtvrtek? Ne, školu mám až zítra.“ Za běžných okolností jsem pracovala od pondělí do pátku a víkendy jsem mívala volné. „Hele, Davide, k tomu, co se včera stalo... Ten mýt –“

„Slyšel jsem, cos vyprávěla Harrisovi a Renovi, ale –“

„Renovi? Kdo to je?“ Aha, už mi to došlo. Takže Ren... „To je ten chlapík se zelenýma očima?“

David se zamyslel. „No, na barvu očí jsem se, upřímně řečeno, nezaměřoval, ale když jsi včera rozlívala krev po schodech, přišli tam spolu.“

„Neudělala jsem to schválně!“ vyjela jsem na něj.

Udiveně zdvihl obočí. „Hodláš na mě zvyšovat hlas? Radši si to rozmysli, než ti tu vodu seberu.“

Přitiskla jsem si kelímek na prsa. „Ani omylem.“ Vzдорovitě jsem se na něj podívala. „Je moje.“

Davidovi cukly koutky, ale ovládl se. Pořád se choval jako kus ledu. „Nechme to být. Ren Owens je z Colorada, přechází do našeho týmu.“

Z Colorada? Nikdy jsem tam nebyla, ale odjakživa jsem po tom toužila. Hm, a má zvláštní jméno. Ren Owens.

„Ale když se vrátím k tomu, cos říkala, tak to prostě není možné,“ navázal. „Mýt musel mít zbraň z pádného důvodu. Je to neobvyklé, ale vyloučit se to nedá. Proč by nemohl mít zbraň? Stejně jsme tušili, že si jednoho dne začnou obstarávat lidské zbraně.“

Celá jsem se naježila. „Jenže on nepoužíval žádná kouzla. Anebo možná jo, ale na tom nesejde. Neměl stříbřitou pokožku. Byla... ani nevím. Jako by byl hodně opálený. Měl ji takovou olivovou.“

Zapřel se lokty o kolena a naklonil se ke mně. „Ivy, jsi si jistá, že to byl mýt?“

„Jasně, že jsem si jistá, Davide. Zničehonic vyčaroval pistoli. Šla jsem po něm a hodila po něm hrot. Zasáhla jsem ho do hrudi, ale s ním to ani nehnulo. S naprostým klidem ho vytáhl. Nespálil ho. Nezmizel v Jinosvětě. Neudělalo to s ním nic, vůbec nic.“

David otevřel pusku a udiveně na mě zíral. Nevěděl, co na to říct.

„No, vidíš. Taky ti to nejde do hlavy. Opravdu to nebyl člověk. Byl to mýt, ale neměl stříbrnou kůži, vyčaroval pistoli a kovový hrot s ním nic neudělal. Nespálil ho, Jinosvět se nekonal, tečka.“

„To není možný,“ hlesl po chvílce přemítání. Štval mě.

„Hele, Davide, snad vím, co jsem viděla. Znáš mě. Na mě se můžeš spolehnout. V životě jsem neudělala nic, čím bych tě zklamala ani –“

„Kromě malého faux pas, které tě dovedlo do vězení.“

„No dobře, to byla výjimka. Každopádně ti říkám pravdu. Nechápu, co to mělo znamenat, ale...“ Zarazila jsem se. Celým tělem se mi rozlil strach. Stáhlo se mi hrdlo. Dopila jsem vodu a odložila kelímek na stolek. Pořád mi bylo těžko. „Davide, když nedokážeme mýty zastavit kovem, znamená to, že je nezastavíme ničím.“

„Přesně tak. Byli by nezničitelní,“ hlesl David a vstal.

Vytřeštila jsem na něj oči. To slovo jsem neslyšela celé roky. Naposled o nezničitelnosti mluvila Holly s manželem Adrianem, když mi jako malé holce vyprávěli příběhy o nejstarších a nejhrůznějších mýtech – o rytířích na panských dvorech, o princeznách a princích, o královnách a králích. Byli to mýtové, kteří uměli měnit svoji podobu a měli neuvěřitelné schopnosti. Žádný mýt, který se pohyboval v lidském světě, nežil tak dlouho jako mýtové v Jinosvětě, rozhodně jsme o tom neměli žádné zprávy. Starověcí mýtové by dokázali ve světě smrtelníků způsobit pořádný poprask, kdyby se do něj rozhodli vstoupit, o tom nebylo pochyb. Až teď mi došlo, že jsem možná narazila na starověkého mýta. Vyděsilo mě to.

„Já myslela, že takoví mýtové žijí jenom v Jinosvětě,“ pokračovala jsem. „A že odtud nemůžou sem –“

„Dřív to tak bylo,“ skočil mi do řeči. Vstal, přešel k oknu a roztáhl světle modrou záclonu. „Možná jich tu několik zůstalo a zatím unikali pozornosti, ale to mi připadá krajně nepravděpodobné.“

Polkla jsem. „Nepravděpodobné, ale ne nemožné.“

Pustil záclonu a prsty si pročísl kudrnaté vlasy. „Hodně nepravděpodobné. Nedokážu si představit, jak by se mohli pohybovat v tomhle světě a my o nich neměli ani tušení. Musel by je někdo vidět, jinak to nejde.“

„Já jednoho viděla,“ hlesla jsem. „Nebyl ničím zvláštní, podle mě se snadno ztratí v davu. Kdybych se na něj vyloženě nezaměřila, ani by mě nenapadlo, že je to mýt.“

David na mě upřel přísný pohled. „Zatím nevíme, co přesně jsi viděla.“ Chtěla jsem něco namítnout, ale zvedl ruku. „Nevíme, Ivy,“ opakoval. „Neznamená to, že ti nevěřím. Zkontaktuju ostatní týmy a zeptám se, jestli něco podobného viděly. Zatím o tom s nikým nemluv, ano? Nejdřív počkáme, co se dozvím od ostatních.“

Konečně mě začal brát vážně. Ulevilo se mi. Odkryla jsem si nohy a přehodila je přes pelest. Sedla jsem si a zeptala se: „Nebylo by lepší, kdybychom ostatní varovali?“

„Nanejvýš bychom rozdmýchali paniku. Anebo by naši členové začali zabíjet lidi, aby toho starověkého mýta náhodou nenechali zmizet.“

„Ale –“

„Ivy,“ varoval mě. „Paniku si opravdu nemůžeme dovolit. Ani nesmíme dopustit, aby umírali nevinní.“

Zachovala bych se jinak, ale respektovala jsem jeho názor. „Dobře, budu mlčet.“

Dlouze se na mě zadíval. „Ivy, nesmíš o tom říct ani Valerii. Jo, abych nezapomněl, radši jí co nejdřív zavolej, než začne vyšilovat, co je s tebou.“

„Taky bys mi mohl víc věřit,“ zamumlala jsem si pro sebe. Upravila jsem si triko potřísněné krví. Ještěže bylo černé, jinak bych včera při svém úprku vydělala půlku města.

„Myslím to vážně,“ zdůraznil ostře. „Zatím o tom nikomu neříkej. Letos jsme přišli o spoustu členů, nemůžeme dál riskovat. Dej mi čas. Chápeš, o co mi jde?“

Uvědomovala jsem si, že se chovám jako tvrdohlavé dítě. S Davidem nebylo snadné pořízení, ale na druhou stranu patřil k několika málo lidem, kteří mi byli opravdu blízcí. Po smrti rodičů mi nikdo jiný nezůstal. David pro mě vlastně představoval něco jako otce. „Chápu,“ přikývla jsem.

„Věděl jsem to.“ Založil si ruce v bok. „Nikam nechvátej, v klidu si odpočiň, a až se na to budeš cítit, vrať se domů, ano? Nezapomeň, že máš do středy volno. Zítra tě ale čekám na poradě.“

Jasně, každotýdenní poradou bych neprošvihla ani za nic.

Zamířil ke dveřím, ale náhle se zastavil a otočil se ke mně. „Ivy, říkal ten mýt něco?“

Seskočila jsem z postele. Zatvrdila jsem se, že si citlivého břicha nebudu všimát. „Nic moc. Sledoval mě, jak bojuju s jiným mýtem. Ten byl normální, tlachal to jejich ‚Ten tvůj slavný svět je na hraně zkázy‘. Ale ten nový mi nadával, že jsem kráva.“

David přikývl. Tvářil se, jako by byl duchem někde jinde. Bez pozdravu odešel. Koukala jsem za ním jako vyoraná myš. Začala jsem hledat boty. Pořád jsem byla nějaká nesvá. Davidovo ujištění, že se poptá u ostatních týmů, mě neuklidnilo.

Boty na mě čekaly pod stolkem vedle postele. Konečně. Nechápala jsem, jak mohl být David tak klidný. Co když skutečně máme co do činění se starověkými mýty? V takovém případě by nás mohlo čekat prakticky cokoli.

Kapitola 3

Cesta domů mi trvala déle než obvykle, protože jsem nešla po svých, ale využila možnosti moderní dopravy. Zastavila jsem taxíka a cestou jsem nenápadně – taxikář mě totiž po očku podezřívavě okukoval – ujistila Val, že jsem pořád mezi živými, že neumírám ani to v nejbližší době nemám v úmyslu.

Snad.

„Ale mám pro tebe špatnou zprávu,“ oznámila jsem jí. Taxi se blížilo ke Garden District.

Val si odfrkla. „To mě teda zajímá, co to je. Nic ti není, ne?“

Rozhodla jsem se, že si svůj příběh trochu upravím, a řekla jsem jí, že mě postřelil darebák, na kterého jsem náhodou narazila. S tím nemusela mít problém, protože mýtové zdaleka nebyli v ulicích New Orleansu jediné nebezpečné bytosti. Taxikář dupl na brzdu. Lekla jsem se. Myslela jsem, že mě vyhodí z auta. „Ne, není, ale v sobotu za tebe nemůžu vzít šichtu. David mě stáhl ze všech akcí.“

„Hele, fešando, to mi došlo hned, jak jsi mi řekla, že tě někdo postřelil. S tím si nedělej starosti, o nic nejde.“

„Dík,“ oddychla jsem si. Zadívala jsem se z okna... a nevěřila vlastním očím. Kolem nás projížděl muž na jednokolce. Přes hlavu měl modrou kápi. Co to mělo znamenat?

Ach jo, v New Orleansu bylo možné všechno.

„Mám se u tebe večer zastavit, než půjdu do práce?“ nabídla se.

Po očku jsem mrkla na řidiče. „Ne, skočím do sprchy a pak rovnou do postele.“

„Dobře, ale kdybys něco potřebovala, zavoláš mi, platí?“

Nejradši bych jí na rovinu vyklopila, co se včera stalo. Nešlo o to, že bych potřebovala šířit drby, ale proto, abych ji varovala. S povzdychem jsem pevně sevřela mobil v ruce. „Slibuju. Buď opatrná, jo? Dávej na sebe pozor.“ Sevřela se mi hrud'. Představa, že bych přišla o Val, byla šílená. Byla moje jediná pravá kamarádka. „Tohle zase slib ty mně.“

Val se bezstarostně rozesmála. „Vždycky na sebe dávám pozor.“

Rozloučily jsme se. Překvapeně jsem si uvědomila, že jsme na Coliseum Street. Řidič pomalu zastavoval u chodníku. Zanořila jsem ruku do batohu, vylovila peníze a podala mu je. Vystoupila jsem.

Taxikář se nemohl dočkat, až odtud vypadne.

A já byla ráda, že mi Řád našel bydlení právě tady. Většina členů Řádu bydlela blíž k Francouzské čtvrti, zato já si od samého příjezdu do města užívala Garden District, Zahradní čtvrť. Překypovala stromy, bohatou historií a starými budovami.

Dům, ve kterém jsem bydlela, byl deset minut pěšky od hřbitova Lafayette č. 1. Pocházel z éry před občanskou válkou a z původního jednoho bytu byl přebudovaný na dva. Jeden byl v přízemí

a druhý v patře. Každý byt měl i svůj balkon. Do prvního patra se vstupovalo původním hlavním vchodem, já musela obejít dům na překrásný dvůr překypující květinami a dalšími rostlinami. Do domu jsem vcházela zadem.

Třešničkou na dortu byl ozdobný železný tepaný plot ohraničující pozemek.

No, vlastně byl. Až doteď.

Odemkla jsem branku. Po zádech mi přejel mráz. Opatrně jsem se rozhlédla a pár vteřin pozorovala auta projíždějící po hlavní silnici. Teprve pak jsem vešla do dvora. Na krku jsem ucítila jemný závan větru. Odhrnul mi rozpuštěné kudrnaté vlasy. Nejistě jsem se nadýchla.

Lidi nemají nejmenší tušení, že mezi nimi žijí mýtové. Řád je totiž zatím chránil. Některé se nám samozřejmě nepodařilo zachránit, ale z celkového pohledu jsme při zajišťování bezpečí odváděli výbornou práci. Pokud jsem však včera skutečně narazila na starověkého mýta, s nímž kov ani nehnul, byli jsme nahraní. A to nemluvím o možnosti, že by jich po městě pobíhalo víc.

Další otázka zněla, s kým jsem si vlastně mohla o starověkém mýtovi promluvit. David mi dal jasnou hranici. Napadla mě jenom matka Brighton Jussierové. Jmenovala se Merle a měla přehled prakticky o všem. Jediná nevýhoda spočívala v tom, že byla trochu... praštěná.

Říkalo se o ní, že ji chytil mýt a ona zrovna neměla u sebe čtyřlístek. Podepsalo se to na jejím rozumu. Předtím byla v Řádu známá pro svou skvělou mysl, ale od té doby se její duševní stav den ode dne měnil.

Otočila jsem se a vydala se po dlážděném chodníčku na dvorku. Jindy jsem nespěchala, otrhávala jsem uschlé listy, ale dneska jsem byla vyřízená. Nečekala jsem, že se mnou ta událost tolik zamává.

Asi mě dostalo to krvácení.

Vyšla jsem do patra. Nad schody pod markýzou na mě čekaly tři pomenší krabice od Amazonu. Zoufale jsem zaúpěla. „To snad ne.“

Poslední dobou jsem si nic neobjednala, ale moc dobře jsem věděla, kdo si něco objednal. Ach jo, musím si změnit heslo na účtu Prime, slíbila jsem si. A vypnout objednávku na jedno kliknutí.

Vztekle jsem zdvihla dvě krabice. Nebyly těžké, ale břicho se hned přihlásilo o slovo. Odemkla jsem a vešla do obývacího pokoje. Zběžně jsem pohledem přelétla pohovku. Broskvová deka nebyla přehozená přes opěradlo. Napůl spočívala na polštáři a napůl na podlaze.

Televize běžela, kluk v brýlích létal na koštěti a prchal před rozlíceným drakem. Zavřela jsem dveře a zamkla je. „Harry Potter... a Ohnivý pohár?“ podivila jsem se. „Co to má...?“

Povzdychla jsem si.

Odložila jsem krabice na nízké relaxační křesílko u dveří. Před ním stála podnožka. Obešla jsem gauč a roztáhla závěsy. Květiny v květináči ovál proud vzduchu. Zachvěly se. Pohledem jsem sjela na ratanová křesílka s nadýchanými polštáři, za něž jsem zaplatila majlant. Byla prázdná.

Prázdné bylo i v koupelně a v hale. Uchopila jsem za cíp sprchový závěs s pestrobarevnými rybami a odtáhla ho. Ani za ním nikdo.

Otevřela jsem dveře do ložnice. Uf, to se mi ulevilo. Všechno bylo na svém místě tak, jak jsem to měla ráda. Ložnice byla v téže podobě, v níž jsem ji zanechala, včetně zatažených závěsů a žaluzií. V ložnici navíc bylo o dobrých šest sedm stupňů míň než v ostatních místnostech. Nemohla jsem se dočkat, až se uvelebím v posteli a zachumlám se do superpohodlného žinylkového přehozu.

Hm, ale nejdřív se osprchuju.

Z kuchyně s balkonem se vcházelo do druhé, menší koupelny. Byl odtud výhled na Coliseum Street. Lidi si tu na balkony hodně potrpěli. Zamířila jsem do kuchyně. Okamžitě mě zaujala otevřená dvířka u skříňky, kde jsem mívala cereálie.

Vždycky jsem měla dvanáct druhů.

Potrpěla jsem si na ně.

Odložila jsem batoh na židli u baru vedle velkého okna, odkud byl výhled na dvorek za domem, obešla jsem barový stolek a nakoukla do skříňky.

Krabice Šťastné kouzlo – ironie sama – byla shozená, plastový obal roztržený a hrana krabice se opírala o okraj obrovské modro-vínové misky.

Zmateně jsem nakoukla do misky. Netušila jsem, co si mám od toho slibovat. Samým překvapením jsem se div nerozesmála. Připlácla jsem si ruku na pusu, abych nevyjekla.

V misce si totiž hověl můj host, k němuž jsem přišla všelijak. A pořád jsem se ho nemohla zbavit. Drobné paže i nohy měl rozplácené na cereáliích. Nezahlédla jsem jediný maršmeloun, ale klidně bych vsadila všechny peníze na spořicí účet na to, že většina cereálií dávno spočívala v nafouknutém břiše skřítky, který v té misce usnul.

Že by se skřítkové zfetovali cukrem?

Těžko říct.

Přede dvěma a půl lety jsem zastavila mýta, který chtěl ukrást holčičku její rodině. Honila jsem toho darebáka po městě a ocitla jsem se až na hřbitově Saint Louis č. 1. Dohonila jsem ho a vypakovala ho zpátky do Jinosvěta. Na odchodu ze hřbitova mě zaujala slavná hrobka Marie Laveauové a šla jsem se k ní podívat. No, a právě tam jsem potkala svého skřítky.

V řiši smrtelníků jsou skřítky raritou. Podle toho, co jsem slyšela, lidský svět nenávidějí, raději žijí v lese. Na první pohled bylo vidět, co jsou zač.

Měli totiž jemná až průsvitná křídla.

Mýtové je znázorňovali jako bytosti bez křídel, ale oni je měli. Byly to vlastně drobné malinké bytůstky velikosti panenky Barbie. Ten můj skřítek byl zraněný, měl zlomenou nohu a natržená křehounká křídla. Pohlédl na mě velkýma světlounce modrýma očima a mně bylo rázem jasné, že ho tam nemůžu nechat. Schovával se za vázou s uschlými květy, krčil se mezi karnevalovými korálky. Vyndala jsem ho a uložila do batohu.

No, a odnesla jsem si ho domů.

Moc dobře jsem věděla – opravdu –, že započatou práci musím dokončit. V našem světě nesměla přežívat žádná bytost z Jinosvěta. Jenže jsem se k tomu prostě nedokázala odhodlat. Co na tom, že bych kvůli němu mohla mít velké potíže, dokonce by mě mohli vyloučit z Řádu. Každopádně jsem si ho vzala domů, z tyček od lízátek mu vyrobila dlahu a ovázala mu křídla. Seděl tam jako hromádka neštěstí, i s tím svým milým kukučem. Dodnes nevím, proč jsem to vlastně udělala. Veškeré tvory Jinosvěta jsem odjakživa nenáviděla – bez ohledu na jejich velikost i původ. Ale tenhle malý skřítek mi nějak přirostl k srdci.

Nakonec u mě zůstal.

Nejspíš k tomu přispělo i to, že objevil internet, televizi a taky můj účet Prime na Amazonu.

Ve výsledku tedy *jasně* vím, jak jsem se ke skřítkovi dostala, ale nechápu, proč jsem si ho tolik oblíbila. Navíc jsem mu vymyslela jméno. Cink.

Povzdychla jsem si.

Jméno nejdřív skřítkovi nevadilo, ale když jsem mu pustila Petera Pana, začal je nenávidět. Prý není žádná víla.

Znovu jsem nakoukla do misky a zavrtěla hlavou. Skřítek na sobě ani neměl košili. Cereálie se mu nalepily na bělounká křídla. Aspoň že si nechal kalhoty. Nosil kalhoty pro Kena. Dneska si vybral černé se saténovými pruhy po stranách.

Píchla jsem ho do břicha.

Ucukl, rozhodil paže a prudce se posadil. Bez váhání na můj prst zaútočil ostrými zuby. Musela jsem sebou hodně mrsknout, aby mě nehryzl.

„Jestli mě kousneš,“ vyjela jsem na něj, „pohřbím tě v krabici od bot.“

Konečně mu došlo, co se děje. Vyskočil z misky a začal třepotat křídélky. Cereálie se rozletěly po celé místnosti. „Kdes byla? Včera ses nevrátila. Báł jsem se, že jsi mrtvá. Nikdo o mně neví, zůstal bych tu sám. Nikdo by po mně ani nevzdechl. Ivy, a víš, co by se ještě stalo? Umřel bych *hlady!*“

Založila jsem si paže na prsou. „Zrovna hladově nevypadáš,“ namítla jsem. „Spíš mi připomínáš veverku, která si dělá zásoby na zimu. Tys to chtěl všechno sníst?“

„Co se divíš, musel jsem pořádně zajíst stres ze samoty!“ bránil se. Zahrozil na mě pěstí. „Nevěděl jsem, kam ses poděla. A teď, když ses vrátila, ses se mnou ani nepřivítala. Jindy to normálně děláš.“

Zamračila jsem se.

Cink vzlétl do výšky a vletěl mi přímo před obličej. Pohlédl mi zpřímá do očí, poplácal se po obrovském břiše a vyvalil na mě oči. „Přejedl jsem se cukrem. Bylo to hrozný.“

Zavrtěla jsem hlavou, odvrátila se od něj a začala sbírat cereálie z linky. Házela jsem je do misky. „No, v tuhle chvíli bych hodnoty tvého krevního cukru opravdu vidět nechtěla.“

„Stejně mi v žilách nekoluje krev.“ Zabzučel a usadil se mi na rameni. Miniaturními prstíky mě uchopil za ušní lalůček. „Ale *kouzlo* jo,“ zašeptal mi do ucha.

Zasmála jsem se a pokrčila ramenem, abych se ho zbavila. „Neblázni, Cinku, přece nemáš v žilách kouzlo.“

„Co ty víš, třeba jo.“ Přistál na lince a začal kopat do cereálií. Povzdychla jsem si. „No, tak to vyklop, kde jsi byla, Ivyno.“

„Včera mě někdo postřelil.“

„Cože?“ vyjekl a přioplácl si dlaničky na tváře. „Tebe někdo střelil? Kde? Jak? Kdo?“ Vzlétl do vzduchu a neklidně přelétával sem a tam. „Brečela jsi? Já bych teda brečel. A hodně. Tekly by mi potoky slz.“

Upřeně jsem se na něj zadívala. „Prosím tě. Normálně se chováš jako nějaká víla, a teď –“

„Hele, sice mám křídla, ale to neznamená, že jsem pitomá víla!“ skočil mi do řeči. Nečekaně se rozjel a pálil na mě jedno vulgární slovo za druhým. To obvykle nedělal. „No jo, nacpal jsem se cukrem. Je to hrdelní zločin? Není. Nechalas mě tu samotného celou noc. Co jsem měl podle tebe dělat?“

„Hele, můžou skřítki dostat mrtvici?“ zeptala jsem se ustaraně, protože mu na spáncích nebezpečně začínaly tepat žíly.

Zarazil se a sledoval, co se s ním děje. „To jako že by mě někdo zabil? Já nevím. Počkat, počkat, nebo že bych se jako zabil sám, jo? No, nevím, mám mrtvici, nebo ne?“ Vylétl skoro ke stropu a schoval se za kryt stropní lampy. Za chvíli vykoul zpoza světla. Blondaté vlásky mu trčely do stran. „No jo, mám mrtvici.“

„Kristepane, Cinku, padej odsud, dělej.“ Protočila jsem panenky. Světlo se nebezpečně zakymácelo. „Nemáš mrtvici. Zapomeň na to.“

„Neříkej mi Cinku, vadí mi to.“

Usmála jsem se. „Já vím.“

„Jsi zlá.“ Zaváhal, ale nakonec se znovu snesl na linku. Pozoroval mě přimhouřenýma očima. „Hele, Ivyno, fakt tě někdo postřelil?“

Dál jsem uklízela cereálie. Přikývla jsem. „Nějaký mýt.“

„Odkdy používají zbraně?“

Vzala jsem krabici i misku a jejich obsah nasypala do koše. Nehodlala jsem pozřít nic, v čem se ten mrňous vyspal. Ale o práci jsem s ním mluvila ráda. Zajímalo ho to a rychle se orientoval. „To právě nevím. Kromě toho neměl stříbrnou kůži.“

Cink mlčel. Ohlédla jsem se. Napůl jsem čekala, že to s ním seklo, ale Cink byl plně při vědomí a valil na mě oči. „Představ si, že tu pistoli vyčaroval ze vzduchu,“ dodala jsem. Popošla jsem k němu.

Cink polkl.

„Bodla jsem ho kovovým hrotem, ale nic to s ním neudělalo,“ dodala jsem.

Cink okamžitě vyskočil. „To zní, jako by to byl...“

„Starověký mýt?“

Horečně zavrtěl hlavou. „Ne, ti jsou na odpis. Jde z nich strach, ale nic nedělají.“ Po špičkách přešel k okraji linky. „Kde byl, když tě střelil? Stál daleko, nebo blízko?“

Divná otázka. Ale co, takový byl i Cink. „Docela daleko. Kdyby stál blíž, asi bych teď nestála já tady.“

Zbledl. „Ještě nikdy jsem v tomhle světě neviděl starověkého mýta.“

„Hele, Cinku, jak dlouho v tomhle světě vlastně jsi?“ napadlo mě.

Trhl ramenem. Stejně jsem nečekala, že by mi odpověděl, určitě ne nějak rozumně. Vždyť ani netušil, kterou bránou se sem dostal a jak skončil zrovna tady. Prý se probudil v našem světě, konkrétně na hřbitově. A netušil, jak k tomu došlo. Vzhledem ke stavu, v jakém jsem ho našla, i k jeho povaze jsem soudila, že někomu vykládal ty svoje nesmysly, ten druhý se naštvál, zmlátil ho a vyhodil bránou ven. Nikdy mi ani neřekl, jak se doopravdy jmenuje. Platilo totiž pravidlo, že když někdo znal pravé jméno bytosti z Jinosvěta, získal nad ním moc. Platilo to i pro mýty. Věděla jsem, že nenávidí mýty stejně jako náš Řád. Jeho druh byl na pokraji vyhynutí. Šli po nich mýtové v Jinosvětě a chtěli je zlikvidovat. Pochopila jsem, že přišel o celou rodinu, zůstal sám. Nenávist vůči mýtům nás spojovala, i když mi bylo jasné, že členové našeho Řádu by s takovým kamarádstvím nikdy nesouhlasili.

„V Jinosvětě jsem viděl starověké mýty,“ oznámil mi důležitě. „Znám i prince.“

„Fakt?“

Přikývl. „Princ je...“ Rozpřáhl paže a začal se točit dokola. Motala se mi z něj hlava. „Je kouzelný.“

Aha.

„No, ale kouzelná je většina mýtů, co? Jsou to nádherní, ale taky arogantní, všiví hajzlové.“ Přestal se točit. „I z prince jde strach.“

Opřela jsem se o linku. Břicho mě bolelo čím dál víc, ale zatím jsem nic nepodnikala. „Takže tys viděl prince? Skutečného prince Jinosvěta?“

„Jasně. Dokonce třikrát!“ dodal nadšeně. „Jednou na louce. Byla to louka jako z filmu, lítali tam upíři elegáni s uhlazenými vlasy a tak.“

Kristepane.

„Naštěstí mě neviděl. Podruhé jsem ho viděl, když jsem se mihl u paláce. Vypadalo to tam jako na pohřbu.“

„Myslíš něco jako *Hra o trůny*?“ napadlo mě.

Horlivě poskočil. „Jo, přesně tak. No, a potřetí... Dělal něco, co ty nikdy dělat nebudeš.“

Hm, takových věcí bylo plno. „Co tím myslíš?“

Dlaněmi si zakryl pusku a zatřepotal křídélky. „Měl sex.“

„Cinku,“ napomenula jsem ho.

„No, měl. Se třemi ženskými.“ Svěsil paže a udiveně zavrtěl hlavou. Samotné mi to nešlo do hlavy. Tři ženy a jeden muž? Ale co, proč ne. Mýtové byli sexuální bytosti, vědělo se to o nich. Mimo jiné to byla účinná zbraň na lidi. „Chápeš, jak to dělal?“ zeptal se.

„Asi má na to nadání,“ odpověděla jsem jakoby nic. Znovu začal poskakovat po lince. „Co víš o starověkých mýtech v lidském světě?“ vyptávala jsem se dál.

Zarazil se a koukl na mě. „Nic.“

„Proč by se sem chtěli vracet? Co tě napadá?“

Zavrtěl hlavou. „Nevím.“

„Hele, Cinku, vid', že bys mi nikdy nelhal?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Máš Prime na Amazonu.“

Odfrkla jsem si. „Aspoň že vím, jak si zajistím, abys mi zůstal věrný.“ Odstrčila jsem se od linky a zamířila k batohu. „Přišly ti nějaké objednávky. Úplně jsi je zaspal. Jsou na křesle u dveří.“

„Cože? Paráda!“ zaradoval se a vzlétl. „Proč jsi mi to neřekla dřív?“ Zamířil k obývacímu, ale ještě se u mě zastavil. „Ivy, jsi už v pořádku? Neumřeš, až budeš spát? Nikdo o mně neví, takže by mě tu nikdo nehledal. Nemám co jíst, všechny maršmelouny z cereálií jsem vyjedl.“

Pobaveně jsem se zasmála a zavrtěla hlavou. O Cinkovi skutečně nikdo nevěděl, dokonce ani Val. Kdykoli přišla, někam se schoval. „Jsem v pohodě. Cítím se, jako by mě někdo zmlátil, ale dostala jsem léky na bolest. Osprchuju se a asi si půjdu lehnout.“

„Cože? Vždyť jsou teprve čtyři.“

„Hele, když jsem přišla, chrápal jsi, jako by byla půlnoc, takže mi nemáš co vyčítat,“ připomněla jsem mu. Z kapsičky v batohu jsem vyndala lahvičku s léky a jeden jsem si vzala. Došla jsem si do lednice pro limonádu zvanou kořenové pivo a zapila prášek.

„Hlavně si dávej pozor, abys na tom nezačala být závislá. Nechci bydlet s feťáčkou. Časem bys přešla na tvrdší drogy a nakonec bych s tebou nevydržel,“ instruoval mě. Otočil se a vyletěl z místnosti.

To byl prostě Cink. Trdlo Cink.

Minul mě u dveří do ložnice. Někam nesl batikovanou trolí panenku. Sbíral je. Radši jsem ani nechtěla vědět, co s nimi provádí.

Odložila jsem pivo na noční stolek a rozsvítila lampičku. V ložnici jsem sice měla pořád zatemněno, ale pokoj hýřil barvami. Zařídila jsem ho fuchsiovými polštářky, sytě vínovým přehozem, v nohou postele stála sytě růžová lavice. Noční stolek a dvě komody jsem měla natřené na světle modro.

Val na rozdíl ode mě mohla chodit v pestrobarevném oblečení, a tak jsem se barvami obklopovala alespoň doma.

Svlékla jsem se a oblečení navršila na hromádku u dveří do koupelny. Byla jsem ráda, že mám dvě koupelny. Zvlášť od doby, co se ke mně nastěhoval Cink, protože si z vany rád dělával bazén. Moje koupelna byla jednoduchá a prostě krásná. Měla jsem v ní klasickou vanu na nožičkách a sprchu. Nádhera.

Napustila jsem si tak horkou vodu, jak jsem snesla. Zkontrolovala jsem, jestli mi obvaz na ráně dobře drží, a teprve pak jsem vstoupila pod proud horké vody. V okamžiku, kdy mi na tělo dopadly první horké kapky, jsem se oddala hlubokému pocitu slasti. Spokojeně jsem zavrněla. Měla jsem dojem, jako bych se týden nespřchovala.

Voda ze mě smývala zaschlou krev a do odtoku vtékala narůžovělá. Dvakrát jsem si umyla vlasy. Ve vzpomínkách jsem se znovu vrátila k událostem uplynulého dne. Nikam jsem nechvátala.

Brzy na mě dolehl strach z toho, co se mohlo stát. Zabořila jsem tvář do dlaní. Nechtěla jsem brečet, ale nešlo to.

Naposled jsem brečela, když mi zavraždili adoptivní rodiče. Té noci přišel o život i Shaun. Tehdy jsem vybrečela moře slz a měla jsem pocit, že to nikdy neskončí. Nové zranění jako by otevřelo staré rány, jako by se v nich někdo rýpal nožem. Pořádně jsem nevěděla proč, ale znovu jsem si připomněla, jaké to bylo, když jsem stála nad Holly a Adrianem a dívala se do jejich očí bez života. A pak Shaun... Bledla mu tvář, vytrácel se z ní život...

Prstem jsem přejela po symbolu svobody, který jsem měla vytetovaný na levém boku. Zakázala jsem si na ty hrůzy myslet. Teď se sprchuješ, připomínala jsem si. Čekala jsem, až se trochu zklidním a vzpomínky znovu usnou. Knedlík v krku povoloval.

Bolest v břiše postupně mizela. Když jsem vypnula vodu a usušila se, ani jsem si na břicho nevzpomněla. Přesto jsem byla nervózní, ostatně jako vždycky, když jsem si vybavila tu osudnou noc. I do příjemně chladné ložnice jsem šla neklidně. Bylo mi jasné, že se v ní může zjevit starověký mýt nebo cokoli jiného. Co budu dělat?

Na hodinách nebylo ani šest, ale postel vypadala krásně lákavě. Podívala jsem se na komodu, pak na úhledně seřazené dýky. Vypadaly v podstatě stejně jako kovový hrot, jen měly slabší ostří a snáz se držely.

Uchopila jsem osušku za lem a otráveně si povzdychla. Moc dobře jsem věděla, do čeho bych se pustila, ale David by mě přetrhl, protože mi až do středy nařídil volno.

No dobře, ale nikdo netvrdil, že nesmím vycházet z domu.

Spokojeně jsem se usmála a bez váhání se vydala k šatně. Technicky vzato nebudu pracovat, ne? Prostě si vyjdu na procházku, a když náhodou narazím na mýta, ať starověkého nebo jiného, nebudu za to moct.

Bezva nápad, zaradovala jsem se. Oblékla jsem si čisté džíny a volné triko, které mi Cink před pár měsíci objednal přes internet. Bylo černé a na něm opilá víla. Něco takového dokáže na internetu najít jedině Cink... a zaplatit *mými* penězi.

Do boty jsem zasunula dýku, přes botu přetáhla nohavici kalhot. Vlasy jsem si smotala do uzlu a upevnila je jednoduchou sponou. Vrátila jsem se do kuchyně, z batohu vyndala učebnice, abych nemusela tahat takovou váhu. Cink nikde.

Vydala jsem se k zavřeným dveřím do ložnice a zaklepala na ně klouby. „Cinku?“

„Mám práci!“ ozvalo se obratem.

Okamžitě mě napadla trolí panenka. Ne, na to myslet nebudu. „Jdu ven, jo?“

Za vteřinku se dveře pootevřely a vykoukla Cinkova blondatá hlava. Pozoroval mě přimhouřenýma modravýma očima. „Ale nebudeš pracovat, že ne?“ ujišťoval se.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, jdu se projít.“ Nelhala jsem. „Vrátím se za chvíli.“

Našpulil rty. „Hm, tak to ti nevěřím. Taháš mě za nos.“

„Chceš přinést koblihy?“

Cink vytřeštil oči a zatvářil se jako nadšené dítě. „To bys pro mě udělala? Fakt? Celou krabičku? A všechny jen pro mě? Ani jeden pro tebe?“

Obrátila jsem oči v sloup. „Přesně tak, Cinku.“

„Z pekárny Café Du Monde?“

„Ano,“ odpověděla jsem s povzdechem.

„V tom případě koukej mazat a nezdržuj mě!“ houkl a zabouchl dveře.

„Nemáš zač,“ zamumlala jsem a užasle zavrtěla hlavou.

Nechtěla jsem plýtvat energií, a tak jsem se svezla na Canal Street tramvaji. Vystoupila jsem pod palmou. Hlavně jsem doufala, že nikde nepotkám Davida. Jedině on ve vás dokázal probudit dojem, že se chováte jako nevychovaný třináctiletý darebák. Přešla jsem ulici a zamířila k Royal Street. Nebe bylo zatažené, vzduch prodchnutý vlhkostí. Už jsem se nemohla dočkat, až přijde chladnější počasí.

Vydala jsem se k Francouzské čtvrti. Vzpomněla jsem si na Zelenoočka. Vyrazí večer do ulic? A kdo to vlastně je? Jakže se jmenuje? Co to David říkal?

Hm, a proč na něj vůbec myslím?

Vsadím boty, napadlo mě, že až ho pozná Val, půjde po něm.

Na čtvrteční večer bylo v ulicích nečekaně hodně lidí. Mezi jednou a třetí odpoledne jsem nepostřehla jediného mýta. Vypadalo to, že dneska odejdu s nepořízenou. Hm, ale to bylo v podstatě dobře, ne?

Každopádně to bylo... zvláštní.

Nad městem se zatahovalo a vládla prapodivná atmosféra, jako by se k něčemu schylovalo, i když na první pohled panovala pohoda. Všimla jsem si toho už v posledních dvou týdnech. Naráželi na to i ostatní členové Řádu. Také Val před pár dní prohodila, že to vypadá podobně jako před velkou bouří. Nic, nic, a najednou katastrofa. Sama jsem netušila, jakou předzvěstí by ten divný pocit mohl být, každopádně jsem věděla, že nějak souvisí s tím mýtem ze včerejšího večera.

Courala jsem se po Bourbon Street. Bylo to typické místo mýtů. Za jiných okolností bych potkala nejmíň tři. Znervózněla jsem. V žilách mi začínal kolovat neklid. Připomínal mi mrznoucí deště, které jsem dřív na severu k smrti nenáviděla.

Vzpomněla jsem si na bar, z něhož se včera večer vypotácel mýt. Bez váhání jsem se otočila na podpatku a málem vrazila do staršího muže. „Promiňte!“ omluvila jsem se a obešla ho. Připadalo mi, jako by si mě ani nevšiml.

Pomalů jsem se blížila k baru. Na první pohled vypadal jako kterýkoli jiný bar v Bourbon Street. Nebyl nic moc udržovaný a jeho hosté se nacházeli v různých stádiích opilosti. Zpomalila jsem. Do barů jsem obvykle nechodila, protože mi trpělivost dlouho nevydržela, ale tentokrát jsem se zhluboka nadýchlá a vešla otevřenými dveřmi.

Okamžitě jsem toho litovala.

Do nosu mě totiž udeřil pach zvětralého piva a plísně. Fuj. Snažila jsem se nedýchat zhluboka. Obešla jsem skupinku u baru. Ze stropu byla zavěšená televize. Právě dávali baseballový zápas. Diváci každou chvíli vykřikovali, paže jim vystřelovaly do vzduchu. Kapky piva létaly na všechny strany. O krok jsem couvla. Nestála jsem o to, abych byla ohozená pivem.

„Ivy?“

Pevně jsem sevřela popruh batohu. A jéje, ten hlas jsem dobře znala. Uf. Otočila jsem se a pohlédla do očí Trentu Frostovi, členovi Řádu a odborníkovi na anální alpinismus.

Nasadila jsem umělý úsměv. „Jé, ahoj...“

Trent si mě pátravě prohlížel, pak mi sjel pohledem na prsa. Jako vždycky. „Slyšel jsem, že tě postřelili, je to pravda?“

Dobré vědět, že se o mé nehodě z předchozího dne už vědělo ve velkém. „Jo, ale byla to jen povrchová rána.“ Otočila jsem se k baru. Nedohlédla jsem tam. K barmanům bych se nejdřív musela probojovat. „Nic hrozného.“

„Taky jsem měl pocit, že jsi do středy mimo službu,“ dodal.

„Jo, jasně. Nejsem tu pracovně.“

Choval se jako honicí pes na stopě lišky. „Hm, tak co tu děláš?“

Pokrčila jsem rameny „A ty?“

„Přišel jsem se kouknout na zápas.“

Užasle jsem vytáhla obočí. „Fakt?“

Znovu mi sjel pohledem na prsa. Musela jsem se dost ovládat, abych mu nevrátila pěst mezi oči. „Ani ne. Minulý týden tady z toho baru vycházeli dva mýtové, všiml jsem si jich. Chtěl jsem si to proklepnout.“

Vida, nebyla jsem jediná, i ostatní si všimli, že s tímhle barem není něco v pořádku. Trent měl sice úlisné oči, ale své práci rozuměl. Hluboká jizva pod spodním rtem vypovídala o tom, že si s mýty nebral servítky. „Vidiš, já tu včera večer taky viděla mýta. Vycházel z baru. Zajímalo mě, co se tu děje.“

„I když nejsi v práci.“

Sekla jsem po něm otráveným pohledem. „Hele, jen jsem si to přišla omrknout, kvůli tomu hned nemusím do akce, ne?“

„Jasně,“ přikývl pohotově a kývl bradou k baru. „Barmani jsou dneska v pohodě. Ale nevím, jestli je to tady normální, nebo jestli někdo z nich nemaká pro mýty.“ Založil si svalnaté paže na prsou. Centimetry, které mu chyběly do výšky, bohatě kompenzoval šířkou. Byl nabušený. Ani bych se nedivila, kdyby dokázal pěstí zbořit dům. „Každopádně tu nějakou dobu pobudu, abych si udělal obrázek.“

„Na ulicích je mrtvo, co?“ prohodila jsem. Nějaký chlap do mě vrazil ramenem.

Trent přikývl. „Prý jsi tvrdila, že tě postřelil mýt.“ V duchu jsem zaklela. Ty drby určitě roznášel Harris. David nebyl ukecaný. Nemělo smysl, abych kamuflovala, když se to, co jsem jim řekla, rozneslo jako střela. Já neměla problém držet jazyk za zuby, jak mi doporučoval David, ale ostatní na tom zjevně byli jinak. Nechápala jsem, proč to dělají, vždyť těmi řečmi ohrožovali další členy Řádu.

K čertu.

Pohlédla jsem mu do očí. „Jo, postřelil mě mýt. Určitě se ti doneslo, co jsem říkala o pistoli. Vyčaroval ji z ničeho. Víš, Trente, nebyl to obyčejný mýt. Bodla jsem ho kovovým hrotem, a s ním to ani nehnulo.“

Pevně sevřel rty. Zvedl pohled a pár vteřin pozoroval dění na obrazovce. „No, zní to... dost uhozeně. Jako by to roznášela šílená Merle.“

Měla jsem pocit, jako by mi jednu vrazil. Té ženy mi bylo hrozně líto. Docela jsem jí rozuměla, teda z velké části jo. Nelíbilo se mi, když o ní někdo mluvil tak škaredě jako on.

„Chováš se jako ignorant,“ pronesla jsem s mrazivým klidem, ačkoli bych mu nejradši jednu natáhla mezi oči. „Byla členkou Řádu jako my. Měl by sis vážit toho, co pro Řád obětovala.“

Trent zaklonil hlavu a pobaveně se rozchechtal. „Vážít? Proč? I kdyby, na tom, že je šílená, se nic nezmění.“ Zavrtěl hlavou, podíval se mi do očí a pak znovu doputoval k mým prsům. „No co, nikdy se nemělo dovolit, aby se k Řádu přidávaly ženský. Vy prostě nedokážete –“

Myšlenky nestíhaly moje činy.

Oběma rukama jsem ho popadla za ramena, prudce jsem zvedla koleno a kopla ho mezi nohy. Zalapal po dechu, tak tak se zmohl na krátkou nadávku. Pustila jsem ho a couvla. S úpěním přepadl do předklonu.

„Dávej si bacha na pusu, pitomče,“ doporučila jsem mu, ladně se otočila a vyplula z baru.

Nepochybovala jsem o tom, že za to dostanu od Řádu vynadáno, ale nevadilo mi to. Ušetřila jsem mu zaslouženou lekci. Nafoukanec nejapný. Smutné bylo, že podobně jako on smýšlela většina mužských členů Řádu. Idioti.

Slunce dávno zapadlo. Vzduchem se nesla předzvěst deště. Zamířila jsem k Jackson Square. Končila jsem. Chtěla jsem skočit pro koblihy a pak hurá domů. Přešla jsem křižovatku. Uprostřed silnice jsem se pro jistotu podívala doleva. A okamžitě jsem strnula.

To ne.

Přímo uprostřed Orleans Avenue jsem zahlédla mýta, který mě postřelil. Srdce mi udělalo přemet. Jakmile jsem se trochu vzpamatovala, zatočila jsem doleva a vyrazila za ním. Držela jsem se co nejbliž k budovám.

Byl ke mně natočený bokem. Stál před obchodem s doutníky. Doprovázel ho statný muž, ale vedle rozložitého mýta vypadal i on jako věchýtek. Zadívala jsem se na člověka pozorněji. Vypadal nějak křehce, dokonce až nemocně. Jako by byl na něčem závislý. Poškrábal se na tváři. Mýt se ke mně natočil zády a odcházel. Člověk s ním chtěl udržet krok, ale ztratil rovnováhu a spadl z chodníku. Koleny obrousil silnici.

Jo, přesně tak to vypadalo, když se mýt živil esencí smrtelníka. Postupně z člověka vysával život, až z něj zůstaly pouze kosti.

Mýt se ani neohlédl a pokračoval k Royal Street. Přidala jsem do kroku. Chlapík se vydrápal do stoje. Zmateně se točil dokola a hledal záchytný bod. Konečně spatřil mýta několik metrů před sebou. Vyrazil za ním jako ztracené štěně. Hladové, neopečované štěně.

Hrůza, prostě hrůza.

Vzedmul se ve mně vztek. Ruce jsem automaticky sevřela v pěst, krev se mi v žilách vařila. Vyrazila jsem za tím darebákem. Po několika krocích však něco – jakási bytost – vystoupilo zpoza domu a popadlo mě.

Ten kdosi mě chytil kolem pasu, těsně pod prsy a přitiskl mi paže k tělu. Ani jsem nevěděla jak a ocitla jsem se v úzké uličce mezi dvěma budovami. Byl to mžik, pár nanosekund. Ta bytost mi připlácla dlaň na pusu. Konečně se ve mně probudil instinkt. Vyskočila jsem, předložila kolena a plnou vahou se vrhla dopředu.

„To bych nedělal,“ varoval mě hluboký hlas. „Hele, teď tě postavím na zem a ty mě nebudeš mlátit, platí? Rozumíš mi?“

Panebože, jak jsem mu asi měla odpovědět, když jsem měla zacpanou pusou?

„No tak, Merido, jestli mi rozumíš, tak kývni.“

Kristepane, kdo má být Merida? No a co. Hlavně ať mě pustí, prolétlo mi hlavou. Nechtěla jsem se s ním prát ani do něj kopat. Hodlala jsem z něj vymlátit duši. Přikývla jsem.

„Dobře, věřím ti. Nechci, aby sis ublížila, víš?“ dodal.

Ne, já si neublížím. Ale někdo jiný jo.

Za vteřinku jsem byla volná. Bez váhání jsem se otočila a pohlédla do pronikavě smaragdových očí.

Kapitola 4

Byl to on. Zelenoočko. *Ren*. Ano, tak se jmenoval. Konečně jsem si vzpomněla. Šla jsem po něm, ale počítal s tím a dal mi stopku. Bleskově mě chytil za zápěstí a měla jsem po legraci. Čekala jsem, že mi paže znovu přišpendlí k tělu, on je jen držel v dostatečné vzdálenosti od svého obličej. Vyčkával.

Jeho plné rty se líně pousmály. „Upřímně řečeno jsem nečekal, že bys dodržela slovo.“

„No, tak v tom případě tě nepřekvapí ani tohle.“ Přenesla jsem váhu na paty, přesunula ji na levou nohu, ale *Ren* mě opět chytil s nečekanou pohotovostí a hbitostí hada. Skoro mě to zahanbilo.

Nebral si servítky a obratně mě namáčkl zády ke zdi. Nebylo úniku, nemohla jsem dělat vůbec nic. Navíc se ke mně tiskl. Celým tělem. Byla jsem nahraná.

Do háje.

Jako by mi četl myšlenky. Samolibě se usmál, až se mu ve tvářích vytvarovaly dolíčky. „No, konečně si můžeme promluvit v klidu. Nerad bych z našeho rozhovoru odcházel celý od krve.“

Podrážděně jsem si povzdychla. „To těžko.“

Zasmál se. Ten zvuk mi pronikal až do břicha. Kdy jsem vlastně naposled byla tak blízko u nějakého muže... od doby se Shaunem? „Hele, promiň, že jsem tě z té ulice tak neurvale odtáhl, ale nehodlal jsem dopustit, abys udělala další chybu.“

To měla být omluva? „Další chybu?“

„No, ta první se odehrála včera, skončila jsi postřelená.“ Sklonil hlavu. Žlutavé světlo na budově osvítilo široké lící kosti. „Moc dobře vím, cos měla v úmyslu.“

„Včera jsem nechybovala, normálně jsem dělala svoji práci,“ vyjekla jsem. „Zato tvoje práce je nějaká divná. Máš za úkol krást holky z ulice?“

„Netvrdím, že by mě to nebavilo, ale přiznej si, že ten mýt včera byla chyba. Už jen v tom, že sis myslela, že ho zlikviduješ. Jsi pěkné trdlo, klidně bys do toho šla znova.“

„Trdlo?“ opakovala jsem po něm nevěřičně. „Nezbláznil ses? Co si to vůbec dovoluješ? A na co si to hraješ? Kdo ti řekl, že mě máš sbalit jako únosce?“

„Nech si ty řeči, dámo. Omluvil jsem se ti, i když bys mi spíš měla být vděčná. Zachránil jsem ti život, zlatíčko,“ dodal sladce.

Nechápavě jsem na něj třeštila oči. „Přišel jsi o rozum?“

„Přišel jsem o plno věcí, ale rozum mám pořád. Uvidíš sama.“

„Páni, ty jsi skromnost sama,“ opáčila jsem. „Jako projev nehynoucí vděčnosti ti upeču sušenky, jo?“

Pobavený úsměv se proměnil v hrdelní smích. Dokázala jsem si představit, že jím okouzlit nejednu ženu. „Bezva, беру. Nejradši mám pořádně sladké máslové sušenky s polevou, navrch sypané cukrem.“

„Hele, ty jeden –“

„Tak dost,“ okřikl mě. „Málem ses rovnou po hlavě vrhla do pořádného průšvihů. Zachránil jsem ti život, Ivy,“ zdůraznil. Pochopila jsem, že ví, kdo jsem. S tou Meridou to na mě jenom hrál. „Startuješ na první našlápnutí, jsi pohotová a rychlá, ale na vyřizování účtů s takovýmhle drsným chlápkiem ještě nejsi připravená.“

Otevřela jsem pusku, ale nakonec jsem nic neřekla. Mohly za to dvě věci. Jednak o mně prohlásil, že jsem pohotová a rychlá, což byl bezvadný kompliment, a jednak opakovaně poukázal na to, že ten mýt je starověký. To mě zastavilo i v mém rudém vzteku.

Opatrně jsem se na něj podívala. „Fakticky je starověký?“

„Jo.“

Srdce mi poskočilo. „Jak... jak to víš?“

„Prostě to vím.“

„Hele, fešáku, ani mlhavě netuším, kdo jsi, takže nečekej, že ti budu věřit každé slovo,“ varovala sem ho. „Pár detailů by rozhodně neuškodilo.“

„Já ale od tebe nechci, abys mi věřila,“ usměřil mě. Palcem mi začal přejíždět po vnitřní straně zápěstí. Kroužil jím dokola a mě to vyvádělo z míry. Uklonil hlavu na stranu. „Chci ti říct, že ten mýt, se kterým ses včera pustila do křížku a kterého jsi dneska pronásledovala, není obyčejný. Patří ke starověkému druhu, a navíc tu neběhá sám.“

„Jak to víš?“ opakovala jsem otázku.

Zatnul čelisti. Pár vteřin mlčel. „Nemáš mít náhodou volno?“ odpověděl otázkou. „Co tady děláš? Nemůžu uvěřit, že ses vydala na lov, vždyť jsi mi ani ne před čtyřiceti hodinami krvácela na boty.“

„Neodpověděl mi,“ namítla jsem. „A nekrvácela jsem na tvoje drahocenné boty.“

„Krvácelas víc než dost, dámo. Jak ti je?“ zeptal se. Palcem mi pořád kroužil po zápěstí.

„Zjevně jsem přežila,“ vyštěkla jsem. „Vyklop to. Proč je podle tebe starověký? David říkal –“

„Budu hádat,“ skočil mi do řeči. „Říkal, že výskyt starověkého mýta je krajně nepravděpodobný, protože se tu žádní nevyskytli už několik desítek let, možná i staletí. Jo, jako bych ho slyšel.“ Z dálky se ozval výkřik. Ren tím směrem stočil pohled. „Stejně bys mi nevěřila, ani kdybych ti to vysvětlil.“

Štval mě. Náhle mě pustil a ustoupil. To jsem nečekala. Celá přední strana těla se mi chvěla. Nejdřív z toho, jak byl na mě namáčkнутý, teď kvůli tomu, že byl pryč. Pátravě jsem si ho prohlížela. Celou pravou paži měl posetou tetováním. Měl ale úplně jiné symboly, než jsem vídala u ostatních členů Řádu. Stmívalo se, takže jsem toho moc nerozpoznala, ale připadalo mi to, jako by se mu po předloktí vinula vinná réva, směřovala na hřbet ruky a ztrácela se mezi palcem a ukazováčkem.

Ren se mírně rozkročil, jako by čekal, že na něj zaútočím, a chtěl mít stabilnější postoj. Ovládla jsem se. „Měla bys jít domů, Ivy.“

Samým úžasem jsem otevřela pusku. „A ty by sis měl nechat vyšetřit hlavu, jestli si pořád myslíš, že mi budeš říkat, co mám dělat.“

Opět se líně pousmál a na tvářích se mu objevily dolíčky. „Řeknu ti to jinak. Jestli nepůjdeš domů, zavolám Davidovi a prásknu mu, že ses vydala na lov.“

Strnula jsem. „To neuděláš.“

„No, uvidíš. Co by asi udělal? Neřekl bych, že by mu nevadilo, když členové neposlouchají jeho rozkazy.“

David by zuřil. No, a jestli mu zavolal i Trent, nejspíš dávno začal zuřit. Co by se stalo, kdyby se mu ozval i Ren? Dal by mi co proto, třeba by mě i vyloučil ze Řádu...

Pak bych neměla nic. Řád totiž byla moje rodina se vším všudy.

Štvalo mě, že Ren proti mně jde mojí vlastní zbraní. „Jsi pěkný parchant.“

Zvážněl. „To už jsem někde slyšel.“

„Nedivím se.“ Bez rozloučení jsem se otočila na patě a vracela se k místu, odkud mě odvedl. Zamířila jsem k Bourbon Street. Najednou mi došlo, že jsem nekoupila koblihy. Zastavila jsem se. Musím pro ně dojít, slíbila jsem je Cinkovi.

Kdybych mu je nepřinesla, nejspíš by počkal, až usnu, a ostříhal by mi vlasy. Povzdychla jsem si, změnila směr a pokračovala ke Café Du Monde. Tušila jsem, že tam touhle dobou bude narváno.

„Kam jdeš?“ ozvalo se za mnou. Ren.

Zaklela jsem. „Do toho ti nic není, ale když to musíš vědět, jdu koupit koblihy.“

„Ted?“ podivil se. Dohonil mě a srovnal se mnou krok. „Nemůžeš bez nich být? Opravdu jsou tak dobré?“

On to neví? divila jsem se. Nechápatě jsem zavrtěla hlavou. „Tys je ještě neochutnal? Na beignets, místní hranaté koblihy, se přece hned vrhne každý, kdo přijede do New Orleansu.“

„Ne,“ odpověděl. Prošli jsme kolem páru, který se choval, jako by chtěl počít dítě rovnou na chodníku. Ren se zamračil. „Zatím jsem neměl čas.“

Chtěla jsem se zeptat, co celou dobu dělal, ale došlo mi, že se s ním nehodlám vybavovat. Nechtěl mi říct, proč si myslí, že ten mýt je starověký, vlastně mi neřekl nic pořádného. Jak jsem mu měla věřit?

Dobře, ale pokud si David myslel, že o nic dramatického nejde, Trent mi dal najevo, že mám o kolečko víc, proč by si zrovna Ren, naprosto cizí člen Řádu, jako jediný myslel, že tu skutečně pobíhají starověcí mýtové?

Šel se mnou. Tvářila jsem se, jako bych ho neviděla, a nebavila jsem se s ním. Moc mi to ale nešlo. Měřil bezmála dva metry a na dálku z něj vyzařovala mužnost a síla.

Zařadil se za mě do řady a trpělivě čekal. Byla tam šílená fronta. Nevadilo mi to, alespoň jsem si v jasně osvětlené pekárně mohla líp prohlédnout jeho tetování. Skutečně se mu na pažích vinula réva. V odstínech tmavě zelené a šedavé. Stonky se porůznu proplétaly. Připomněly mi keltský uzel. Znovu jsem sledovala, jak se réva plazí po hřbetě ruky a mizí mezi prsty. Nic podobného jsem v životě neviděla. Přišla jsem na řadu. Objednala jsem dvě dávky a postoupila ke kase. Ren na mě nechápavě koukal.

„Mám hrozný hlad,“ zalhala jsem.

Pobaveně se usmál.

Obsloužili nás najednou, takže jsme z pekárny vycházeli nastejno. Vypadali jsme, jako bychom k sobě *patřili*. Zastavili jsme se. Docela jsem se těšila, co udělá, až si poprvé kousne. První ochutnání vždycky stálo za to.

Ale rozhodně jsme nebyli pár. Žádní kamarádi, nic takového. Skoro jsme se neznali a víceméně mě unesl. Pevně jsem sevřela ucho tašky, přešlápla z jedné nohy na druhou a podívala se na něj. „No, tak se měj. Určitě se ještě uvidíme.“

Uklonil hlavu a mlčel. Co by se asi stalo, kdybychom se potkali za jiných... no, za jiných okolností? napadlo mě. Třeba kdybychom spolu chodili do třídy na Loyole. Určitě bych ho

chtěla poznat víc. Zajímalo mě, kam až to jeho tetování sahalo. Jenže my nebyli normální lidi. Celá situace nebyla normální. Povzdychla jsem si a vydala se pryč.

„Ivy?“ zavolal za mnou.

Otočila jsem se, i když jsem nechtěla.

Ren stál téměř ve tmě, krok za ostrůvkem světla linoucího se z pekárny. „Nedělej žádné hlouposti. Vrať se domů a dávej na sebe pozor, jo?“

Na odpověď nečekal. Vklouzl do davu lidí přecházejících silnici.

Moc jsem toho nenaspala a ráno jsem pádila rovnou do školy. Měla jsem mizernou náladu a navíc jsem si zapomněla vzít prášek proti bolesti. No, aspoň jsem neriskovala, že usnu.

Nevyspalá a po neblahé zkušenosti se střilejícím mýtem jsem si kladla tutéž otázku jako Val. Proč vlastně chodím na vysokou? Klidně bych mohla ležet v posteli, po krk zavrtaná v dece, a snít si o sexy chlapech s „pekáčem“ na břiše.

Hmm, to zní docela divně.

V pátek jsem měla dvě přednášky, filozofii a statistiku. Filozofie mi nevadila, dokonce mě i bavila. Zato místo statistiky bych si radši nechala depilovat třísla.

Před statistikou jsem si stihla skočit pro sendvič. Přemluvila jsem se, abych nikam nezdrhla, a sedla si ke stolu. Čekali jsme na profesora. Obvykle přicházel s velkým zpožděním, jako by se k nám bál chodit. Ve volné chvíli se mi rozutekly myšlenky a vrátily se k předchozímu večeru – a k Renovi.

Skoro celou noc mi nedala spát otázka, proč pronásledoval mýta, kterého považoval za starověkého. Jo, musel být starověký. Ta otázka přišla až po vlně šoku z toho, že mě odvedl z hlavní ulice a přišel s tím, že jde o starověkého mýta. V té chvíli mě vůbec nenapadlo vyptávat se na další věci.

Každopádně mi došlo, že ho Ren pronásledoval. No, ale proč?

„Dneska vypadáš děsně.“

Otočila jsem se. Vlevo vedle mě dosedla na židli Jo Ann Woodwardová. „Díky,“ pronesla jsem bez nadšení. „Hned je mi líp.“

Pobaveně se zasmála a vytáhla z tašky objemnou učebnici statistiky. Zvedla ruku a zastrčila si za ucho husté vlasy v barvě mandlí. „Jsem mrcha, co?“ Zaduněla knížkou o stůl. Učebnice byla tak těžká, že by klidně mohla sloužit jako zbraň. „Hele, ale vážně, není ti něco?“

Jo Ann byla moc prima. Poznaly jsme se v prvním ročníku na Loyole při úvodu do psychologie. Byla bezvadná, prostě ryzí kamarádka do nepohody. Vlastně patřila k několika málo lidem, o nichž jsem nemohla říct nic špatného. S ní jsem si vždycky připadala... normální.

Ten pocit byl pro mě vzácný a nesmírně cenný.

S Jo Ann jsme chodily na řadu večerních studijních skupin, párkrát jsme byly venku i mimo školu, ale pořád nevěděla, kdo doopravdy jsem a co dělám. Pravidlo, že nesmíme nikomu vyprávět o Řádu, mezi nás stavělo obrovskou zeď, i kdybychom si byly bůhvíjak blízké. Ta zeď navíc nikdy nemohla zmizet.

No právě.

Naoko jsem se zadívala do poznámek ze středy a zavrtěla jsem hlavou. „Asi jsem včera snědla něco špatného, bolí mě břicho.“ Lež jako vyšitá. „Ale už je mi líp.“ No, to už nebyla tak nehorázná lež. Bolest nebyla nijak hrozná, jenom jsem měla citlivé břicho.

„Nepotřebuješ s něčím pomoci?“ zeptala se bez váhání a upřela na mě veliké hnědé oči.

Jo Ann si nedala vymluvit, že se o sebe dokáží postarat. Trpěla utkvělou představou, že o mě musí pečovat. Dělal jí totiž starosti, že žiju sama, navíc jsem jí řekla, že nemám rodiče. Samozřejmě jsem jí nemohla říct pravdu a nic než pravdu, takže jsem si vymyslela důvěryhodnou výmluvu: autonehodu.

„Jsem v pohodě, fakt,“ opakovala jsem. Mrkla jsem na hodinky. Profesor měl dvě minuty zpoždění. Třeba se na nás usměje štěstí a nedorazí, napadlo mě.

Jo Ann si točila propiskou mezi prsty a upřeně mě pozorovala. „Určitě?“ ujišťovala se. „Jestli chceš, uvařím ti kuřecí vývar. Rovnou z pytlíku.“

Rozesmála jsem se. „Jo, díky.“

I ona se usmála. „Nechceš si skočit na něco dobrého, než zapadnu do práce?“

Jo Ann pracovala v domě na půl cesty, čímž jedinež dokazovala, že je bezmála svěřice. Málem jsem přikývla, ale na poslední chvíli jsem si vzpomněla, že musím na centrálu, protože máme týdenní poradou. Zamrzelo mě to. „Dneska bohužel nemůžu. Co o víkendu?“

Jo Ann se rozzářila jako sluníčko. „Jasně, bezva. Pošli mi textovku, jo? Ale radši v sobotu. V neděli jedu pryč.“

Profesor se nakonec probojoval až do třídy. Opět vypadal, jako by se před pár vteřinami probudil. Na konci přednášky jsem marně pátrala po tom, co nového jsem se naučila. Poněkolkáté jsem si lámala hlavu nad tím, proč je statistika povinná.

Ze třídy jsme s Jo Ann vyšly společně. Proplétaly jsme se nabitou chodbou. Občas mě píchlo v břiše, ale statečně jsem dělala jakoby nic. „Máš hezký vlasy, takhle ti moc sluší,“ prohodila.

„Co?“

„Nechala sis je rozpuštěné,“ vysvětlila mi. „To nikdy neděláš.“

„Aha.“ Automaticky jsem si dlaní přejela po kudrnách. Došly jsme ke schodišti. „Ráno jsem je nechala být, ať si dělají, co uznají za vhodné.“

Hurá, zase jsem nelhala. Osprchovala jsem se a nechala vlasy volně uschnout. Mezitím jsem dojedla zbylé koblihy.

Zasmála se. „V tom případě bys neměla dělat nic ještě častěji. Víš...“ Nedopověděla. Málem totiž narazila do zábradlí.

„Pozor!“ vyjekla jsem. „Jsi v pohodě?“

Jo Ann zrudla až po kořínky vlasů. Pokračovaly jsme po schodech dál. Mlčela. Konečně mi to došlo. Proti nám totiž šel její budoucí manžel.

Jenže Christian Tran to zatím nevěděl.

Zatočil za roh a rozhlédl se. Potlačila jsem úsměv. Černou basebalku měl natočenou kšiltem dozadu. Zpod lemu čepice mu vykukovaly černé kudrnaté vlasy. Měl vlídné oči a prostě to byl sympáťák. Pohledem se zatoulal k Jo Ann.

„Ahoj,“ pozdravil ji.

Jo Ann pípla. Ano, tak zněla její reakce. Víc prozatím nesvedla. Christian šel dál. Jo Ann se za ním zoufale otočila. Oba pracovali v domě na půl cesty, bohužel na protisměny. Jo Ann o něm prakticky nic nevěděla. Ani netušila, jestli je nezadaný. Nebo jestli je vůbec na holky. Buď jak buď do něj byla zamilovaná až po uši.

Popadla jsem ji za ruku a vlekla ji dolů. „Jo Ann, musíš si s ním konečně promluvit.“

Kamarádka strnula. „To nejde. Vždyť to sama vidíš, nedokážu ho ani pořádně pozdravit. Skřehotám jako pták.“

Pobaveně jsem se rozesmála. „Jo, tos trefila hřebíček na hlavičku! Mohla bys mít přezdívku Skřehotalka.“

„Ach jo,“ povzdychla si. „Určitě si o mně myslí, že jsem divná.“

„Neblázní.“ Chtěla jsem jí něco poradit, ale po včerejším faux pas s Renem jsem nebyla zrovna nejlepší člověk, který by jí měl říkat, jak si s klukem domluvit rande.

Kdykoli jsem si vzpomněla na Rena, měla jsem vztek a zároveň... no, přesně nevím, ale dělo se ještě něco. Neumím to popsat jedním slovem. Srdce mi poskočilo a vymykalo se kontrole. Lepší bylo nemyslet na něj.

Jo Ann mi něco povídala, ale vzhledem k tomu, že jsem měla plné ruce práce sama se sebou, jsem ji téměř nevnímala. Na dlouhé povídání beztak nebyl čas, Jo Ann musela pádit na další hodinu. Při loučení mě jako vždycky pevně objala. Potrpěla si na to. Musela jsem jí slíbit, že se o víkendu opravdu ozvu, a teprve pak mi zamávala a zmizela.

Naskočila jsem na tramvaj a pokračovala do Francouzské čtvrti. Měla jsem trochu času, a tak jsem se vydala do obchodu U Tety Sally. Chtěla jsem Cinkovi koupit pralinky. Ne že by do toho svého mikrotělíčka potřeboval další dávku cukru, ale věděla jsem, že mu tím udělám radost.

Krabičku s pralinkami jsem uložila do batohu a šla dál po Decatur Street. Byl pátek, začínal večer a ulice se plnily davy. Páteční večery byly živé jako o pouti. Ulice se hemžily mýty. Štvalo mě, že nemůžu na lov. Zvládla bych to, neublížila bych si.

Prošla jsem kolem Matky Bídne. I u ní byl frmol. Nakoukla jsem dovnitř. Jerome stál za pultem a tvářil se jako zasloužilý senior, který si hová v křesle před domkem a nadurděně pozoruje malé děti, které mu dupou po trávníku. Byl členem Řádu, ale z aktivní služby vystoupil už před deseti lety. Já osobně bych mu prodávání v obchodě nesvěřila.

Neměl totiž rád lidi.

Dovnitř jsem nezacházela, pouze jsem mu zamávala.

Otráveně na mě kývl hlavou. Ke kase přišel zákazník a položil na pult napodobeninu lebky.

Do domu jsem vešla bočním vchodem a vyšla nahoru po schodech. Po několika krocích jsem se zastavila a otočila se. S úlevou jsem si oddychla. Ne, schody nebyly potřísněné mojí krví. Fuj, to by byla hrůza.

Vyšla jsem až do posledního patra a zazvonila. Asi po deseti vteřinách se otevřely. Vešla jsem dovnitř. Počítala jsem s tím, že mi přijde otevřít Harris. Chyba lávky, pohledem jsem utkvěla na Trentovi.

Ušklíbl se. „A heleme se, šílená čarodějnice.“

Vytáhla jsem obočí. „Hm, taky tě ráda vidím.“ Chtěla jsem ho obejít, ale postavil se mi do cesty. Tušila jsem, že to nedopadne dobře. Míra mojí trpělivosti kvapem přetékala. „Jak to, že dneska ještě můžeš chodit?“

Zrudl jako pivoňka. „Spíš mi vysvětlí, jak je možný, že tě nevykopli z Řádu, když se chováš jako poděs.“

Nabízelo se hned několik odpovědí, ale bála jsem se, abych nepřestřelila. Neměla jsem náladu na další rvačku. S ním ne. Hodlala jsem si udržet tvář. Chtěla jsem se zachovat jako dospělá. Ještě na sebe budu hrdá, jak jsem tuhle situaci zvládla.

Ukročila jsem a znovu ho chtěla obejít. A on mi znovu stoupl do cesty. Navíc mi položil ruku na rameno. Dlaní mi přichytil pramínky vlasů. Bolelo to. Měl i nepříjemně těžkou ruku. Pohlédli jsme si do očí. Bylo mi naprosto jasné, že po našem dnešním setkání může rovnou zapomenout na to, že bude mít potomky.

Na Trentovu tvář dopadl stín. Trent bez váhání stáhl ruku a couvl ode mě. Ale, ale, že by pochopil?

Chyba lávky. Místností se rozlehl hluboký známý hlas. „Ahoj, Ivy, jak ti je?“

Ztuhla jsem. Za mnou stál Ren. A já si bláhově myslela, že jsem Trenta odradila svým bojechtivým výrazem. Uf, a kromě toho se mi nelíbilo, že mám Rena v zádech. Nejradši bych se otočila, ale to bych zase měla v zádech Trenta, pěkně děkuju. Trčela jsem mezi pitomcem a sexy chlápkem, ze kterého se taky mohl vyklubat pitomec. „Bezva,“ odpověděla jsem.

„Hm, vypadá to tak,“ prohodil jakoby nic.

Trentovi div nebrinkla brada o zem. Bylo vidět, že chce něco říct, ale nakonec jen pokývl hlavou na pozdrav. Tváře měl rudé jako pivoňky. Co se stalo? Že by Trentovi imponoval Ren svou přirozenou autoritou, i když byl pro mě cizí, zato Trenta jsem znala už tři roky? Někdy mě lidi fakt štvali.

„Jen jestli to není kamufláž,“ navázal Ren, když se Trent bez váhání otočil a odcházel.

Netušila jsem, co si vlastně mám o Renovi myslet. Tázavě jsem se k němu otočila. Znovu se mi sevřelo hrdlo. Začínalo mi to vadit. Co jsem měla dělat, když to byl zdaleka nejkrásnější lidský chlap, na kterého jsem kdy natrefila? Navíc s tetováním. Měl černé triko s krátkými rukávy, takže spletné tvary protkávající mu bicepsy a svalnaté předloktí nebylo možné přehlédnout. Zvedla jsem pohled a utkvěla na bezmála andělsky krásné tváři.

Ach jo, jsem ztracená, pomyslela jsem si.

Roztančené světle zelené oči se setkaly s mým pohledem. Pobaveně povytáhl koutky rtů. Došlo mi, že čeká, co odpovím. „Cože?“

Pobaveně se usmál. „Nic, jenom jsem konstatoval, že to nevypadá, jako by všechno bylo bezva.“

A jéje, to mi uniklo. Bylo třeba zmobilizovat síly. „Proč si to myslíš?“

S povzdechem si složil paže na prsou. „Třeba proto, že ti ten moula nadával do šílených čarodějnic.“

Mávla jsem rukou. „Kašli na něj,“ prohodila jsem lhostejně.

„Ale?“ podivil se. „To asi nepůjde. Předtím vypadl tam odtud,“ dodal a ukázal na dvoukřídlé dveře vpravo, za nimiž se konala setkání. A Trent tam znovu zaplul. „Měl parádní proslov.“

Strnula jsem. „Proslov? A o čem jako?“

„O tom, cos viděla ve středu večer a co se pak stalo. Vyprávěl to všem, navíc bylo narváno.“ Pohlédl mi do očí. „Byl tam i šéf vašeho týmu.“

Musela jsem se hodně ovládat, abych na sobě nedala znát, jak jsem našťvaná. Nepomohlo to, poznal, co mi běží hlavou, protože na mě vrhl soucitný pohled. Odvrátila jsem tvář. V dlaních jsem pevně sevřela popruhy batohu.

„Víš, podle mě bys neměla tak otevřeně mluvit o tom, co se stalo,“ dodal bezmála šeptem.

Napřímila jsem se jako pravítko. Trefa do černého. Jo, měla jsem si to rozmyslet, a ne všechno vyklopit zrovna Trentovi. Ale to mi nemusel připomínat. „Díky, ale nepamatuju si, že bych se tě prosila o radu.“

Ren chvíli mlčel. Povzdychl si. Popošel o pár kroků přímo přede mě a zatvářil se, jako by mi chtěl něco říct. Nestihl to.

Dveře z místnosti, o níž předtím mluvil, se otevřely a vykráčel z nich David. Prudce je za sebou zabouchl. Ren se otočil, svěsil paže a mírně je zdvihl. Popošel ještě blíž ke mně, jako by mě chtěl před Davidem chránit. Na Davidovi jsem bohužel nepoznala, v jaké je náladě, protože se tvářil stejně jako jindy.

Takže našťvaně. Mírně řečeno.

V duchu jsem se obrnila a čekala úder. Pokud si totiž Trent pustil pusu na špacír a vykládal to, o čem jsem měla mlčet, což mi David jasně zdůraznil, nemohlo to pro mě dopadnout dobře. Provrtával mě pohledem přimhouřených očí.

Zastavil se přede mnou a pohledem několikrát přeběhl mezi mnou a Renem. „Vlastně jsem rád, že jste tu oba,“ hlesl. Tomu jsem nerozuměla. Hrdě jsem zdvihla bradu a podívala se šéfovi týmu do očí. „Ty na setkání ani nemusíš chodit,“ konstatoval.

Otevřela jsem pusu dokořán. „Co?“

„Řekl jsem ti, že máš držet jazyk za zuby,“ houkl na mě. „Neposlechlas mě. Dal jsem ti úkol, a tys ho nesplnila, Ivy.“

Začalo mě pálit v týlu. Téhle věty jsem se odjakživa bála. A když zazněla ještě v přítomnosti druhých, konkrétně Rena, měla jsem divoké myšlenky, třeba skočit z balkonu. No jo, jenže s mým štěstím bych skončila v louži plné bláta. Mrzelo mě to. A nebylo to fér. „Davide, řekla jsem mu nějaké věci, to jo, ale jen proto, že Trent –“

„Výmluvy mě nezajímají,“ skočil mi do řeči. „Je mi srdečně jedno, co ti Trent navykládal. Sama víš, že si vymyslí kdeco, neměla ses nechat vyprovokovat.“

Taková nespravedlnost! Chtěla jsem se bránit, ale předběhl mě Ren. „Nemáš pocit, že problém je Trent, a ne Ivy?“

Užasle jsem se k němu natočila. Ta poslední věc, kterou bych čekala od člověka, na kterého jsem byla mírně řečeno nepříjemná, byla podpora.

„Ptal se tě někdo na názor?“ zeptal se David pomalu a přeměřil si ho pohledem.

Ren se pousmál, napůl arogantně a napůl povýšeně. „Jenom nechápu, jak může být Ivyina vina něco, s čím jako první přišel on.“

David se zarazil. „Jo, to máš pravdu,“ uznal.

„Hele, něco ti povím. V místnosti je pětáctýřicet členů Řádu, nefunguje klimatizace, ze všech teče jako z okapů při lijáku a žvaní jako starý báby na drbech. Půlka lidí si myslí, že Ivy má v hlavě o kolečko navíc, druhá polovina si taky myslí, že tady po městě pobíhá starověký mýt. Trent by ti neřekl ani ň, kdyby po něm Ivy předtím nevystartovala a neudělala mu z koulí placku. Doslova.“

Tak to byla pecka.

David přimhouřil oči ještě víc. Vypadal jako kočka. „Jo, to je mi jasný. Chtěl si na tebe stěžovat,“ dodal, „ale máš štěstí, že nesnáším papírování. Kromě toho jsem kvůli tobě musel tenhle týden psát už jednu zprávu.“

„Zprávu jsi nemusel psát kvůli mně, ale proto, že mě nejspíš postřelil starověký mýt. Pořád běhá po městě,“ upozornila jsem ho. Svěsila jsem paže a otočila se. Pohlédli jsme si do očí s Renem. Měl ideální příležitost zopakovat to, co mi řekl včera večer.

Mlčel.

Čekala jsem, že si to rozmyslí, až Ren přece jen zopakuje tatáž slova, která jsem si od něj vyslechla, když mě odchytil při sledování starověkého mýta. Ve vedlejší místnosti vybuchla salva smíchu. Ujišťovala jsem samu sebe, že ten smích nemá se mnou nic společného. Pořád jsem čekala, počítala jsem s tím, že si Ren přisadí. *Čekala jsem.*

Ren mlčel.

Uběhla další půlminuta. Zaskočeně jsem se na něj dívala z profilu. Najednou mi to došlo. Zhluboka jsem nabrala dech. Na čelistech se mi začínaly rozehrávat svaly. Vteřiny odtikávaly. Ne, nehodlal mě podržet, nechá mě v tom vykoupat, docházelo mi. Cítila jsem, jak mi rudnou tváře. Nerozuměla jsem tomu. Dmul se ve mně vztek. A ještě něco, ale za to jsem se zlobila

na sebe. Cítila jsem se dotčená. Takový *trapas*! Co to do mě vjelo? Jak jsem mu mohla věřit, když ho vůbec neznám?

David se poškrábal na bradě. „Zato ty sebou koukni mrsknout. Hned, jak skončíme s tímhle přihlouplým hovorem, padej mezi ostatní. Musíš se seznámit se všemi členy týmu, aby ti pak omylem nechtěli useknout hlavu.“ Znovu se podíval na mě. Výraz mu trochu zjhl. „Vím, že jsem tě stáhl z akcí až do příští středy, ale nemám nikoho volného, takže buď tak hodná a proved' Rena po městě. Do středy nebudeš lovit. Kdybyste narazili na mýta, vyřídí ho Ren. Ty ho maximálně můžeš krýt. Nauč ho, co je třeba, aby se ve městě spolehlivě vyznal. Začnete zítra večer.“

Do háje.

„Bezva, to zní dobře,“ prohodil Ren.

Měla jsem pocit, že se mi to zdá.

O krok jsem couvla. Začínala mě totiž děsit představa, že se co nevidět proměním ve vzteklost veverku. „To nejde,“ vyjekla jsem.

Ren po mně sekl pohledem.

„Ivy, já se tě neptám, ale oznamuju ti to. Nejdřív si to nech projít hlavou, abys neřekla nic, čeho bys později mohla litovat,“ doporučil mi David naprosto klidně.

Zatnula jsem ruce v pěst.

„Slíbíš mi to?“ ujišťoval se David.

Hlavou mi toho procházelo víc než dost. David mi to nařídil, takže jsem neměla na vybranou. Kdybych odmítla, porušila bych pravidla Řádu. Dostala bych důtku. Po třech důtkách letíte z Řádu, přijdete o tetování i o ochranné symboly. Řád se s nikým nepatlal, jakmile někdo opakovaně porušoval pravidla, následovala tvrdá opatření.

Kdybych to dopustila, Holly i Adrian by byli hrozně zklamaní. Shauna by to taky mrzelo. Nikdo z nich se nikdy v životě nepostavil proti Řádu. Zato já to už udělala. A oni za to zaplatili životem.

Na Rena jsem sice nebyla ani za mák zvědavá, zvlášť když mě v plné parádě hodil přes palubu, ale nehodlala jsem znectít památku milovaných blízkých osob. Nemělo proto smysl vzpouzet se pravidlům Řádu kvůli takové hlouposti.

„Jo, slíbím,“ odpověděla jsem neochotně.

David se netvářil zrovna nadšeně. „Dobře. Zítra v pět se tady sejdete. Teď už můžeš jít,“ dodal na mou adresu.

Mezi námi se rozhostilo ticho. Ren si povzdychl.

Otočila jsem se a s hlavou hrdě vztyčenou jsem odcházela. Byla to jedna z nejtěžších věcí, které jsem kdy v životě musela udělat. Ale podařilo se mi to. Hrozně moc jsem se chtěla ohlédnout, ale ovládla jsem se. Zranili moji pýchu. Honem pryč, pobízela jsem se, než povolí poslední zbytky chatrného sebeovládání.

Ve chvíli, kdy jsem otevírala dveře od bytu a nesla do chodby další příval amazonových krabic, mi dvakrát pípnul mobil. Položila jsem krabice na křesílko. Neměla jsem náladu s nikým mluvit, ale když jsem mobil vytáhla z batohu, postřehla jsem, že psala Val.

Tebe postrelil myt? Nebyl to gangster?

To byla první zpráva.

Ve druhé psala: Zavolej hned, rikaji se o tobe desne veci.

Jo, potřebovala jsem si s ní promluvit, ale zrovna v tu chvíli jsem na to neměla náladu. Odepsala jsem stručně: *Zavolam ti zítra*. Nenaléhala, pouze odepsala OK.

S povzdechem jsem zabouchla dveře. Televize řvala na celý byt a běžel jeden z dílů *Stmívání*, možná *Nový měsíc*. Cink nikde. Přešla jsem po dřevěné podlaze, natáhla se pro ovladač a stáhla zvuk. Odložila jsem ovladač na staříčkovu komodu, kterou jsem proměnila v konferenční stůl, a pohledem letmo sjela na gauč. Málem mě trefilo.

Zpoza polštáře na mě koukala trolí panenka s jasně zelenými vlasy. Tvář v bronzové barvě měla zamrzlou ve veselém úsměvu. Byla nahá.

No, přesně takováhle překvápka Cinka hrozně bavila. Vždycky na mě někde nastražil panenku a pak se náramně bavil, jak vyvádím. Popadla jsem panenku a rázovala přes chodbu do kuchyně.

Cink seděl na kuchyňském ostrůvku v tureckém sedu. Něco dělal na mém notebooku. Povzdychla jsem si. Konečně bych měla změnit heslo. Tím, co právě dělal, byl naprosto pohlcený, protože mě nevnímal. Ani mě neslyšel přicházet. Opatrně jsem došla za něj, sklonila se a foukla mu za krk.

Zaječel a vystřelil do vzduchu jako šíp. Vyděšeně zatřepotal křídly. Prudce se ke mně otočil. Nastavil ruce, jako by se s útočníkem hodlal pustit do kung-fu. Sice jsem za sebou měla pekelný den, ale tahle scéna mě náramně pobavila.

Cink si přitiskl ruce na prsa a několikrát se zhluboka nadýchl. „Fuj, kvůli tobě jsem dostal infarkt. Úplně to cítím. Jo, je to ono.“ Zoufale si tiskl dlaně na prsa a začínal vrávorat. „Ne, proboha, jen to ne. Umírám.“

Mrskla jsem po něm panenku. „Nech si ty fůrky s těmi pannami, jo? Je to ujetý.“

Pohotově chytil panenku. Pod její vahou se mu div nepodlomila kolena. „Já za nic nemůžu. Říkal jsem ti, že zlobí. Když usnu, probudí se a vyvádějí. Nic jsem neudělal.“

Protočila jsem panenky a ukázala na notebook. „Proč máš v televizi puštěné *Stmívání* a na počítači *Harryho Pottera*?“

„Dělám výzkum.“ Přiletěl k počítači. Panenku odložil na linku vedle něj. „Důležitý výzkum,“ zdůraznil.

„Hm,“ prohodila jsem, vydala se ke stolu a cestou si sundala batoh.

Cink vzlétl a zamířil ke mně. „Jak ses dneska měla, *zlato*?“

Pobaveně jsem se usmála. Položila jsem batoh na křesílko a rozepnula ho. „Nic moc, abych byla upřímná.“

Uklonil hlavu. „Chceš si o tom promluvit s doktorem Cinkem?“

„Počkej, neříkal jsi, že ti nemám říkat Cinku?“

„Nech mou rozporuplnost na pokoji, jo?“

Rozesmála jsem se. „Ne, díky, nechci se o tom bavit.“ Vyndala jsem krabičku z cukrárny. „Přinesla jsem ti pralinky.“

Podle toho, jak zareagoval, by si člověk myslel, že jsem mu ukázala nahé skřítčí slečny, které byly ochotné ožít a usloužit se pro něj k smrti, jak by jen chtěl. Začal nadšeně lítat po kuchyni. Vyváděl jako pominutý, až jsem se bála, aby nenarazil do okna. Po chvíli se uklidnil a nakonec jsme se spolu dodívali na *Zatmění*, jak se ukázalo, pak na *Fénixův řád*. Na výzkumné účely jsem se Cinka nevyptávala a on o nich sám od sebe nic neříkal. Stačila mi nálož sladkého. Potřebovala jsem vzpruhu po té hrůze na centrále. Taký jsem se potřebovala obrnit na to, co mělo přijít.

Asi v devět jsem sebou vyčerpaně plácla na gauč. Po pěti dalších pralinkách jsem byla schopná přemístit se do postele. Žaludek se předávkování sladkostmi dost bránil. Nemohla jsem usnout, v hlavě se mi pořád dokola honily myšlenky na to, co se stalo. Vzda jsem to, rozsvítila,

natáhla se pro rozečtený román *Rule* na nočním stolku a pustila se do čtení. Zнала jsem ho nazpaměť. Pár minut po desáté se mi začala klížit víčka. Odložila jsem knížku, zhasla a překulila se na bok. Ani nevím, kdy jsem usnula, každopádně v okamžiku, když jsem otevřela oči, svítilo v místnosti tlumené světlo.

Po pár vteřinách mému mozku došlo, že v ložnici mám pouze dvě světla, stropní s jasným světlem a lampičku na nočním stolku. Tu jsem ale zhasla.

Napadlo mě, že se do pokoje nejspíš vkradl Cink. Překulila jsem se na záda a podívala se vedle sebe. Čekala jsem, že si na polštáři bude hovět nějaká zatracená trolí panenka. Bokem jsem se však opřela o cosi teplého a tvrdého.

Strnula jsem jako socha. Srdce mi poskočilo do krku.

Co to vedle mě je? lekla jsem se. Něco rozhodně většího než Cink, a o dost. To cosi se pohnulo a přesunulo kousek ode mě. Pak se do situace vložil instinkt. Bleskově jsem se přetočila na záda a zprudka se posadila.

Prožívala jsem dějá vu s tou výjimkou, že jsem nestála v boční uličce. Zase jsem koukala do očí, které měly barvu jarní trávy.

Do háje.

Kapitola 5

Nešlo mi do hlavy, co dělá u mě v bytě – navíc přímo v *mojí ložnici*. Jak to, že sedí u mě na posteli a spokojeně se na mě usmívá, opět s dolíčkem na tváři?

Nezdá se mi to?

Naklonil hlavu na stranu. Tmavé červenohnědé kudrny se mu svezly přes čelo. „Děláš to často? Koukáš na někoho a mlčíš jako zařezaná?“

Aha, takže se mi to nezdá.

Instinkty si od něj držely odstup. Vysunula jsem nohy zpod deky a zaklonila se. Možná ještě netušil, že já jdu nejdřív do akce, a teprve pak mluvím. Přitáhla jsem nohy k tělu, abych se mohla rozmáchnout, a vši silou kopla Rena do prsou.

Nečekal to. Málem spadl z postele, ale vzpamatoval se včas. Bez váhání vstal a vztyčil se do své nemalé výšky. Ani já na nic nečekala, sjela po posteli a přistála před ním. Jak se ke mně do bytu dostal? Našel Cinka? Panebože, co když Cinkovi něco udělal? Musela jsem to co nejdřív zjistit.

Radši jsem mu nedávala moc času na rozmyšlenou a po bleskové otočce, abych nabrala sílu, jsem ho kopla do břicha. Stehy mě sice táhly, ale vydržela jsem to. Ren zavrčel bolestí. Šla jsem po něm pěstmi, prvním cílem byla jeho brada. A bohužel i jeho *hodně* pěkná tvářička. Škoda, že na ní budou zítra modřiny.

Ren zareagoval nečekaně pohotově. Chytil mě za zápěstí a trhl. Zatočila jsem se dokola. Popadl mě těsně nad pasem a přitiskl k sobě. „Hej, hej, Ivy, zpomal, dámo.“

Zapomeň. Vytrhla jsem se mu a znovu ho udeřila do břicha. Měl ho jako z kamene. Šla jsem po něm znovu, ale Ren udělal něco, co mě bude štvát až do smrti.

Vsunul mi nohu mezi kolena a nártem mi chytil kotník. Neudržela jsem rovnováhu a kácela se na postel.

„Do háje!“ vyjekla jsem.

Nenechal mě spadnout, ale nechtyl mě tak, jak bych čekala. Přidržel mě, abych sebou nepraštila plnou vahou, a jakmile jsem skončila na břiše, klekl si rozkročmo nade mě, chytil mě za zápěstí obou rukou a přitiskl mi ruce k podložce. Tvář mi připlácl k pelesti postele. Výhled nic moc. Postřehla jsem, že dveře do ložnice jsou otevřené.

Deptalo mě, jak hravě nade mnou vyzrál. Štvalo mě, že jsem se nechala. „Jestli mě okamžitě nepustíš, budeš toho hořce litovat,“ zkusila jsem to s vyhrožováním.

„Kristepane, to se budeme štěkat pokaždé, když se potkáme?“

„Když se nezačneš chovat slušně, tak jo!“

Posunul se a sklonil ke mně tvář. Ovanul mě jeho dech. „Já ti ale nechci ublížit.“

„Ne? Ještě chvíli a rozdrtiš mě.“ Zkusila jsem zavrtět boky, ale Ren mě sevřel koleny. Byla jsem v pasti. „Přisahám bohu, že jestli mě nepustíš –“

„Nejsi nějaká netýkavka?“ vyjel na mě naoko přísně. Úplně jsem slyšela, jak se usmívá. Tím mě dopálil ještě víc. „Hele, já se sem s tebou nepřišel prát. Musím s tebou mluvit.“

„No, tak to děláš dost divným způsobem.“ Zkusila jsem vykroutit zápěstí, ale nedal se. Chytil mě o něco pevněji a mně bylo zase o něco hůř. „Jaks mě našel?“

„Nakouknul jsem do tvého spisu u Davida v kanclu.“

Zatnula jsem prsty do polstrování postele. „Za to ti utrhne hlavu.“

Pobaveně se rozesmál. „To bych neřekl.“

Měl velké štěstí, že jsem se nemohla pohnout, jinak by viděl. „Pokud jsi šmíroval v mém spisu, určitě jsi narazil na telefonní číslo. Kdybys ho vyzkoušel, mohli jsme se domluvit jako normální lidi.“

„Já ti volal,“ zašeptal mi do ucha. Panebože, takhle blízko jsem se žádným mužem nebyla... od Shauna. V životě by mě nenapadlo, že se mi někdy stane takováhle pitomost. Pán si v plné parádě nakráčí do mého bytu a mě se nikdo ani nezeptá. „Nebralas to.“

Rozpomínala jsem se, kde mám vlastně mobil. Aha, v kuchyni, vedle notebooku. Chtěla jsem něco namítnout, ale v té chvíli se ve dveřích objevil Cink. Ježíši, co ho to napadlo? Vlekl pánev, dokonce se mu podařilo zvednout ji nad hlavu jako sekeru. Zaskočilo mě, že má tolik síly. Byl mrňavý a sportování rozhodně nebyla jeho parketa. Se zatnutými zuby a tváří zkřivenou námahou se blížil k Renovi.

Vytřeštila jsem oči a zavrtěla hlavou. Moc jsem si cenila jeho pomoci, ale nakonec by to pro něj bylo horší než lepší. Pánvičkou by stejně nic nezmohl. Cink naštěstí pochopil a svěsil paže. Chvilku zaváhal, pak se otočil a odletěl.

„Už ses uklidnila?“ ujišťoval se Ren.

Jasně, jsem naprosto klidná, v pohodě bych se ti šípem trefila mezi oči. „Dobře, takže jsi mě šmíroval a potají sis o mně zjišťoval *osobní* informace u Davida, ale laskavě mi řekni, jak ses dostal dovnitř.“

„O šmírování bych nemluvil, to je příliš silný výraz. Jenom jsem nakoukl do tvého spisu.“ Posunul ruku a palcem mi přešel po vnitřní straně zápěstí. Uf, jestli to udělá ještě jednou, má mě v hrsti. „Ale abych ti odpověděl. Nechalas odemčené dveře na balkon. V obýváku. Technicky vzato jsem se sem nevloupal.“

Odemčené dveře? Sakra. Určitě to udělal Cink. „Hm, sice ses mi do bytu nevloupal, ale musel jsi vylézt po zdi, jinak by ses na balkon nedostal.“

„No... vylezl jsem po víně.“

Fakt? Páni, tak to musí být dobrý. V žádném případě jsem mu ale nehodlala dávat najevo, že na mě udělal dojem. Už to zase začal dělat, kroužil mi palcem po zápěstí. Ten zvláštní pocit určitě souvisel s tím, že vešel do mého bytu bez mého vědomí. „Aha, takže ty sis našel, kde bydlím, pak ses vyškrábal po zdi, vlezl jsi dovnitř, došel jsi do mé ložnice a sedl sis na moji postel. Cos dělal pak? Pozorovals mě, jak spím? Nepřipadá ti to dost divný?“

„Vidíš, a já si myslel, že se holkám líbí, když je cizí chlápek pozoruje ve spánku. S tebou se mi prostě nic nedaří.“

Ve dveřích se znovu zjevil Cink. Divoce třepotal křídýlky a v ruce držel... prak? Kristepane, co ho to napadlo? A kde sebral prak? Z Amazonu? Na tom nezáleželo. Navíc si bojovně namaloval tvář. Půlku měl červenou a druhou půlku modrou. Vypadal jako postava ze *Statečného srdce*. Artikulovala jsem na něj „ne“.

Vztekle zvedl ruku. Skoro bych řekla, že mi ukázal vztyčený prostředníček.

„Ty si s někým povídáš?“ podivil se Ren. Pustil mi jednu ruku a ohlédl se ke dveřím. Ztuhla jsem, ale Cink zmizel včas.

„Ne,“ odpověděla jsem jakoby nic.

Ren mi to moc nevěřil. „Hm.“

Přesedl si. Trochu víc rozkročil stehna a povolil sevření na zápěstí. Neváhala jsem ani vteřinu. Prudce jsem se mu vyškubla a otočila se. Ren zaskočeně zaklel. Posadila jsem se a na chvíli zkoprněla. Zabolelo mě totiž břicho, a pořádně. Popadla jsem Rena za ramena, vši silou se do něj zapřela a převrátila ho na záda. Obkročmo jsem si na něj sedla a navíc se mi podařilo nahmátnout pod polštářem kovový hrot. Vždycky jsem ho tam měla schovaný.

Než stačil cokoli udělat, namířila jsem mu hrot na hrdlo, těsně nad *zatraceně* důležitou tepnu. „Výměna rolí, frajere.“

Ren rozhodil paže a položil je na postel. Prohlížel si mě pátravým pohledem. Neuniklo mi, že má nápadně husté řasy. „Tohle bylo fakticky sexy.“

Přimhouřila jsem oči.

„Ty opravdu jsi Merida.“

„Co to zase plácáš? Jaká Merida?“

Pousmál se. „Přece ta holka z *Rebelky* s -“

„Rudými kudrnatými vlasy,“ dopověděla jsem za něj. „Už mi to došlo. Díky. Asi tě opravdu propíchnu.“

„Ne ne, Merida neměla kudrnaté vlasy,“ hádal se. „Zato byla sexy.“

Vytřeštila jsem na něj oči. „Pro tebe je postava z Disneyho filmu sexy?“

„Viděla jsi vůbec nějaké?“

„No jasně. Ale Merida nebyla sexy, naopak byla oproti jiným disneyovským postavám málo atraktivní.“ Film jsem neviděla celý, jen úryvky, ale co. Vždyť ta holka neměla žádná prsa. Proč mu radši nepřipomínám Ariel?

Hm, ale Ariel byla trochu hloupá. Vzdala se hlasu kvůli arogantnímu nápadníkovi.

Vytáhl obočí. „Uměla se prát, proto pro mě byla sexy.“

Pevně jsem sevřela hrot. Dobře. Merida byla hodně jiná než ostatní, byla i od rány. No, takže lepší, než kdyby mě přirovnával ke stockholmské oběti Belle. Nakonec mi jeho slova vlastně i začala lichotit. „Jak tak pozoruju, náš rozhovor nabral nečekané obrátky.“

„Hmm,“ zamručel líně a protáhl si paže. Připravovala jsem se na to, že se bude bránit, ale on místo toho nadzdvihl bradu a v naprostém klidu si složil ruce pod hlavu. „Přesně tak.“

Štvalo mě, že se ani trochu nebojí. Ušklíbla jsem se. „Leží se ti dobře?“

Spokojeně se usmál. No, možná dokonce i svůdně. „Parádně.“

„Už nikdy mi neříkej Merido.“ Ukazovákem volné ruky jsem ho píchla do hrudi, ale hned jsem toho hořce litovala. Páni, ten měl ale svaly. Pohledem jsem sjela na jeho pravou paži. Znovu jsem se zadívala na jeho tetování. Fascinovalo mě. Setkali jsme se pohledem.

Ren se rozmýšlel. „Požádala jsi mě o to hezky, takže ti tak už říkat nebudu. Zato ty mě můžeš oslovovat podle libosti.“

„Cože? Ty po mně jedeš?“ užasla jsem. Nevěřicně jsem zavrtěla hlavou. „Nezbláznil ses?“

„Moje máma by ti jasně a rázně potvrdila, že jsem úplně v pohodě.“

Neodpověděla jsem. „Tobě je úplně jedno, že ti mířím hrotem na krk?“

„Hm. A taky na mně sedíš. Hele, zlato, jestli se budeš vrtět a sklouzneš o pár cent'áků níž, začne tu být pořádné vedro.“

Ksakru.

„Anebo zábava,“ mrkl na mě. Bylo na něm vidět, že si mě náramně vychutnává. „Tohle je fakt sexy, cos udělala. Ale podle mě to nedotáhneš. Nejsi taková.“

Znovu mě zaplavil prapodivný pocit. Nelíbil se mi, a hlavně jsem netušila, jak s ním naložit. Radši jsem proto mlčela. Potřebovala jsem vrátit hovor k tomu, jak vlastně začal. „Tak dělej, vyklop to, Rene, co tady děláš?“

„Ach jo, už jsem ti to řekl. Potřebuju s tebou mluvit. A nechtěl jsem moc dlouho čekat.“ Olízl si spodní ret. V tu ránu mě nic jiného nezajímalo. „Nejspíš jsem měl. Pochopil jsem, že z mojí neohlášené návštěvy nejsi šťastím bez sebe. Slibuju ti, že se budu chovat vzorně a ani se nehnu.“

Podle toho, jak mu zajiskřilo v očích, mi bylo nad slunce jasné, že vzorné chování zná leda z filmů.

„Chápu, že jsi na mě našťvaná,“ dodal pohotově. Zamračila jsem se. „Nejen kvůli tomuhle, ale i kvůli tomu, co se stalo předtím, u Davida.“

Volnou rukou jsem ho popadla za límeček černé košile. Našťvaná mé pocity zdaleka nevystihovalo. „Moc dobře vím, co jsem ve středu večer viděla.“

„Já ti to přece neberu.“

„Ve čtvrtek jsi byl velký kámoš, ale před Davidem jsi ani nepípнул. Kvůli tobě jsem vypadala jako pitomec.“

„Já za to nemohl!“ bránil se. „Rozhodně si ale pamatuju, že jsem tě varoval. David nevěří na starověké mýty.“

„Mohl ses mě zastat.“

Naklonil hlavu na stranu. Bylo vidět, že kovový hrot je mu ukradený. „Proč bych to dělal?“

Cože? Tou nepokrytou upřímností mi vyrazil dech. Povolila jsem stisk. „No, páni.“ Na víc jsem se nezmohla. „Už mi to docvaklo.“

Zamrkal těmi svými ladnými řasami. Nejdřív na mě koukal jako sůva z nudlí, ale vzápětí mu to došlo. Usmál se. „Ne, nedocvaklo.“

„Cos, prosím tě, čekal? Všichni v Řádu si myslí, že jsem si to vymyslela a hysterčila jsem. A teď si navíc spousta z nich myslí, že mi hrabe.“ Jakmile jsem to vyřkla nahlas, uvědomila jsem si, o co mi předtím šlo.

Už jsem věděla, proč jsem počítala s tím, že se mě Ren zastane. Shaun by to totiž udělal. Vždycky za mnou stál, i když jsem dělala vylomeniny. To jsem tomu dala. Hodila jsem Shauna s Renem do jednoho pytle. Shauna jsem ale znala skoro celý život, zato Rena jen pár dní. Nerozuměla jsem sama sobě, každopádně jsem si musela chtít nechtě připustit, že se mnou Ren pořádně cvičí.

Mávla jsem rukou. „Pusť to z hlavy. Nemáš povinnost zastávat se mě. Neměla jsem si s Trentem pouštět pusy na špacír. Nechala jsem se vyprovokovat. Můžu si za to sama.“

„Ty, Ivy, říkala jsi, že o tom Trent už věděl,“ namítl. „Nepřipadalo ti to zvláštní?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Určitě mu to vyklopil Harris. Je to hrozný mluvka. Předčí mě i Trenta dohromady.“

Ren mlčel.

Premýšleli jsme. „Počkej, počkej, jak jsi ty věděl, že to Trent věděl?“ napadlo mě.

Pohlédl mi do očí. „Říkalas mi to, když jsem ti včera večer zabránil v tom, aby ses dobrovolně nechala zabít.“

Opravdu jsem mu vykládala o Trentovi? Horečně jsem procházela vzpomínky, ale nemohla jsem si to vybavit. Obezřetně jsem si ho přeměřila pohledem. „Nechápu, proč bych měla věřit zrovna tobě.“

„Nemáš důvod mi věřit. Ani jsem se tě o to neprosil, víš?“ dodal uštěpačně.

Vzápětí využil mé nepozornosti. Chytil mě za zápěstí ruky, v níž jsem držela kovový hrot, a přetočil mě na záda. Nestihla jsem se ani nadechnout. Odhodil hrot vedle mě a seskočil z postele. Stál před komodou.

Hned jsem se probrala a znovu se chopila hrotu. Šla jsem po něm tak, aby byl zády ke dveřím. Jen pro případ, že by se Cink chtěl pustit do další záchranné akce. Prudce jsem oddychovala.

Ren otevřel pusku a chtěl něco říct. Rozmyslel si to. Někdy jsem byla natvrdlá, ale tahle situace mluvila za všechno. Nechtěl se se mnou rvát, naopak. Prohlížel si mě jako muž. Teprve v té chvíli mi došlo, že mám na sobě pyžamo. Látka šortek i tílka byla tenká, zvlášť horní díl byl prakticky průsvitný. Ani jsem se nemusela dívat a věděla jsem, jak pozná, že je mi zima.

Měla jsem nutkání zkřížit ruce na prsou, ale nechtěla jsem mu dávat najevo, že jsem z něj nervózní. Tváře mi zahořely. Musela jsem se hodně ovládat, abych udržela paže u těla.

„Vidíš snad něco, co se ti líbí?“ rýpla jsem si.

„To si piš,“ odpověděl svůdně. Po zádech mi přeběhl mráz. „Tvůj přítel je šťastný muž.“

„Můj přítel je mrtvý,“ vyštěkla jsem. Zase jsem dřív jednala, než myslela.

Ren polkl. „To mě moc mrzí,“ hlesl. Nevěděla jsem, kam s očima.

Sevřela jsem rty.

„Patřil k Řádu?“ zeptal se polohlasně.

Nechtěla jsem se s ním o Shaunovi bavit, ale hlava mi sama od sebe přikývla.

„Stalo se to teď někdy?“ vyptával se dál.

Zavrtěla jsem hlavou. O Shaunovi jsem s nikým kromě Val nikdy nemluvila. „Před třemi roky,“ ozvalo se. Něco ho napadlo, poznala jsem to podle toho, jak mu problísklo v očích. Ale byl to jen zlomek vteřiny. „Tobě je jednadvacet, že jo?“ zeptal se.

„Prý jsi jen nakoukl do mého spisu,“ ušklíbla jsem se.

Nereagoval. „V prosinci ti bude dvaadvacet, pokud se nepletu.“

Povzdychla jsem si. „Páni, ty máš přehled. A kolik je tobě, jestli se smím zeptat?“

„Čtyřadvacet. Narozeniny jsem měl nedávno, ale jsem ochotný přijímat opožděné dary.“ Po chvilkové odmlce zamyšleně dodal: „Byl to tvůj první přítel, že?“

Měla jsem pocit, jako by mě kopl do břicha. Nebyla to otázka, ale konstatování. Mám snad tyhle věci napsané na čele? divila jsem se. Anebo na prsou?

Vjel do mě vztek. Už zase. „Hele, do toho ti nic není. Určitě to nesouvisí s tím, proč jsi přišel.“

„Jo, to máš pravdu.“ Zvedl ruku a trochu ztuhl. Nakonec si jenom pročísl vlnité vlasy. „Přišel jsem kvůli starověkým mýtům. Včera jsem ti tvrdil, že jsou v New Orleansu. Nespletl jsem se. Jdu po nich.“

Čekala jsem, že z něj vypadne ledasco, ale tahle možnost by mě nenapadla ani omylem.

Ren se usmál, tentokrát upřímně. „Podle toho, jak užasle se tváříš, mi nevěříš, co? Nedívím se ti. A to jsem ti zdaleka neřekl všechno.“

Čekala jsem pořádnou pecku.

„To, co ti teď řeknu, je pro někoho tak důležité, že by za ty informace klidně byl ochotný zabít. Řeknu ti to jen proto, že dalších pár dní budeme trávit spolu. Nechci plýtvat časem, proto s tebou jednám na férovku. Mám práci a nehodlám se s ní párat.“ Samolibě se usmál. V očích mu

zasvítily jiskřičky. „Jsem docela rád, že si ostatní myslí, že ti přiskočilo. I kdybys všem vytroubila, co ti teď povím, stejně by ti nikdo nevěřil, víš?“ Normálně si mě dobíral.

Přimhouřila jsem oči. „Díky, takové ocenění jsem nečekala.“

„Rádo se stalo,“ opáčil. „Patřím k Elitě, což je jedna z organizací Řádu. Elitu ale nikdo nezná, ví o ní jenom její členové. Fungujeme jako tajní agenti.“

Pomalu jsem zavrtěla hlavou. „O Elitě jsem nikdy neslyšela.“

„No, vždyť ti říkám, že o ní vědí jenom její členové. O její existenci netuší ani váš neohrožený šéf, myslím David.“ Zvedl ruce nad hlavu a protáhl se. Vyhrnula se mu košile a odhalila vzorně vypracované břicho. Svěsil ruce. „Mám hlad jako vlk. Večeřela jsi?“

Páni, měnil témata stejně pohotově jako Cink. Zmáhalo mě to. „Ne, naposled jsem jedla odpoledne.“ Když nepočítám pralinky. Ty se neberou jako jídlo.

„Pár bloků odtud je restaurace, která vypadala hodně dobře. Vyzkoušíme ji? Ani se nemusíš převlíkat, sekne ti to.“ Opatrně ke mně popošel. Tvářil se, jako by čekal, že po něm mrsknu kovový hrot. „Zvu tě na večeři. Povím ti, co vím, jo? Zaručuju ti, že informací mám víc než dost. Ty mi na oplátku řekneš, co se stalo ve středu večer, platí?“

Jedna moje část moc dobře věděla, že nejlepší by bylo vystrkat ho z bytu a zabouchnout za ním dveře. Nejspíš bych měla zavolat Davidovi a prásknout Rena, ale... měl pravdu. David sice tvrdil, že situaci probere s ostatními týmy, ale určitě to neudělá. Nevěřil mi. Věděla jsem, co jsem ve středu viděla. Nejsem ulítlá, ani jsem nehysterčila. Ten mýt uměl věci, které zvládl pouze starověký mýt, a tečka. Rena jsem si nejdřív potřebovala oťuknout, abych se ujistila, že není blázen a ví, co říká.

Přehodila jsem hrot z ruky do ruky a přikývla: „Platí.“

Kapitola 6

Před Renem jsem se pořád měla na pozoru, ale jít na večeři do restaurace bylo rozhodně bezpečnější než trčet u mě doma. Ťukání hrnců a zvuky vaření by beztak neušly Cinkově pozornosti, byl by v kuchyni jako na koni. Nechtěla jsem ho prozradit. Požádala jsem Rena, aby na mě počkal v ložnici, vzala jsem si džíny, podprsenku a krátký topík. Outfit jsem doladila halenkou s tříčtvrtečními rukávy a byla jsem připravená.

Pro jistotu jsem se okoukla v zrcadle. A jéje, vlasy. Dělalý si, co chtěly. Ani jsem se je nepokoušela zkrotit. No co, svět se nezboří.

Pro jistotu jsem vzala kovový hrot a zasunula ho do boty. Na lov jsem sice nevyrážela, přesto jsem chtěla být připravená.

Cestou z bytu jsem zahlédla Cinka, jak vykukuje zpoza gauče. Válečné barvy si prozatím nesmyl. Vypadal jako duševně opožděný elf. Musela jsem se hodně ovládat, abych nevyprskla smíchy. Vyrazili jsme. Ren šel první. Ukázala jsem Cinkovi vztyčené palce. Zareagoval ne úplně přiměřeným gestem ruky. Došlo mi, že mu vadí, že jdu ven s Renem.

Mezitím se ochladilo. Sice bylo pozdě, ale v restauraci, kterou Ren vybral, měli jen pár volných boxů. Hezky to tam vonělo – jenom jídlem, a ne čisticími prostředky nebo jinou chemií, jak to obvykle bývá. Párkrát jsem tu už byla a vždycky vařili dobře. Ren dokázal vybrat pěkné místo na to, že byl ve městě krátce. Měl dobrý nos na místo, kde nechytíme listeriózu.

Vybrali jsme box u dveří. Zničeně vyhlížející servírka si zapsala naši objednávku, kávu pro Rena a pro mě kolu. „Dám vám pár minut na rozmyšlenou,“ nadhodila a kývla bradou k mastným papírovým meníčkům na čistém stole před námi. Na odpověď nečekala. Otočila se na podpatku a jala se obsluhovat hosty u vedlejšího stolu.

Ren se natáhl k bílému stojánku a začal z něj vytahovat balíčky cukru. „Paráda, mají tu i snídaně.“ Otevřel jeden balíček a nasypal si cukr do kávy. „Dám si kukuřičnou kaši. Co ty?“

„Hm, snídaně by nebyla k zahoeení,“ napadlo mě. Po očku jsem pozorovala Rena, jak si do kávy sype další cukřík. „Docela bych si dala slané koláčky s omáčkou. A slaninu.“

„Extra křupavou.“ Do kafička putoval třetí cukr. „Tady slanina chutná jinak než v Coloradu. Možná to zní hloupě, ale je to tak.“

„Ale kde, máš pravdu, skutečně tu chutná jinak. Asi jde o to, jak ji smaží.“

Zvedl hlavu. I ve světle hrozných zářivek jeho plet' měla zlatavý nádech, jako by ji hladilo slunce. Radši jsem si nepředstavovala, jak vypadám já nebo jaké odstíny chytají v zářivkách moje vlasy. „Ty nejsi odtud?“ zeptal se.

Zavrtěla jsem hlavou. Začala jsem si pohrávat s rohy meníčka. Ren se pustil do čtvrtého cukru. „Jsem z Virginie.“

„Tam ses narodila?“

„Jo. Ty jsi z Colorada?“ vyzvídala jsem.

„Hm, kousek od Denveru.“ Do kafe putoval pátý cukr.

Ren se natáhl pro šestý cukr. Nevěřicně jsem se opřela a tázavě vytáhla obočí. „Hele, nechtěl bys k tomu cukru nějaké kafe navíc?“

Letmo se usmál. „Všechno sladké nade vše.“

„Hm, je to vidět,“ odtušila jsem. Přicházela servírka. Bleskově si zapsala objednávku a pádila pryč, jako by měla v patách čerty. „Povíš mi víc o Elitě?“ nadhodila jsem.

„Jasně, jen se proberu kofeinem.“ Zvedl hrneček ke rtům a dlouze se napil. Slastně si povzdechl svůdně hrdelním hlasem. Po zádech mi přeběhl mráz. „No konečně, teprve teď je to ono,“ zavrnl.

Spokojeně zavřel oči.

„Jak ses...“ Zavrtěla jsem hlavou. Na to nebyla slova. „Vyprávěj mi o Elitě,“ pobídla jsem ho šeptem.

Znovu se napil. Tentokrát se to naštěstí obešlo bez orgastických projevů. „Elita funguje od začátku Řádu. V průběhu historie měla na starosti spoustu věcí, vždycky podle potřeby. Znáš templářské rytíře? Byla to odnož Elity, oddělila se od ní.“

„To si děláš srandu.“

„Když se snažím být vtipný, dělávám to obvykle jinak. Ale zpátky k Elitě. Funguje tedy od počátků Řádu a členství v ní se předává generačně, dědí se.“

Otevřely se dveře a do restaurace se vpotácely dvě středoškolačky. Vypadaly, jako by je New Orleans pozřel, schroupal a pak vyplivl. „Dobře. Řekněme, že ti budu věřit. Elita loví středověké mýty?“

„Lovíme mýty jako všichni ostatní, ale jsme speciálně vycvičení i na lov starověkých,“ dodal. Schoval hrnek v dlaních. Měl krásné prsty. Dlouhé, elegantní. Slušelo by mu to s kytarou. Páni, proč se zabývám jeho prsty? „Bodla jsi toho mýta?“ zeptal se.

Při té vzpomínce se mi sevřel žaludek. „Jo, ale ani to s ním nehnulo. Vytáhl si hrot a odhodil ho. Říkala jsem to Davidovi, ale on se...“

„Netvrdil ti, že se poptá u jiných týmů? Nechci Davida hanit, připadá mi jako fajn chlapík, ale většina členů Řádu si zatvrzele myslí, že starověcí mýtové mezi námi nejsou. Tipl bych si, že ti to nevěřil. Myslím, žeš ho bodla.“

„Hm, a když někteří členové Řádu – jako ty – tedy vědí, že starověcí mýtové jsou mezi námi, proč se povědomí o nich víc nešíří? Když nebudeme nic vědět, bude nám hrozit podstatně větší nebezpečí.“ Ukázala jsem na sebe. „Jsem zářným příkladem. Přece potřebujeme vědět, s kým máme tu čest, abychom se podle toho zařídili, ne?“

Kromě toho si členové našeho Řádu myslí, že jsem se pomátla.

„Chápu, o co ti jde.“ Naklonil se ke mně. „Starověcí mýtové jsou ale hodně vzácní, víš? Narazíš na ně jednou za uherský rok. Nenapadají Řád, zůstávají ve skrytu a obklopují se svým druhem. Když říkám, že je lovíme, tak to myslím doslova. Nejdřív je musíme najít. Nemá proto smysl, aby se šířila panika, když jich je jako šafránu.“

S tím jsem nemohla souhlasit, navíc jsem byla jedním z těch, kdo na ně náhodou narazil. Ale nepřipadalo mi moudré, abych se s ním kvůli každé maličkosti hádala. „Jak se dá starověký mýt zabít?“

„Rozhodně ne kovem, ten na ně nepůsobí.“

Otevřela jsem pus. „Co?“

„Kov na ně nepůsobí,“ opakoval. Servírka nám přinášela jídlo. Ren se opřel. Z mého talíře se voňavě kouřilo. Původně jsem měla hrozný hlad, ale Renovy informace mi v životě bleskově udělaly paseku.

Ren vytáhl ze stojánku zbývající cukry a nasypal si je do kaše. „Nedají se poslat do Jinosvěta. Musíš je zabít, ale jde to zatraceně těžko. Jiná obrana než zabití proti nim není. Kdyby se někdo dostal do Jinosvěta, tak tam roste trnitý stromek, který na ně platí. Jedna větvička stačí, tedy hrot z ní.“

„Větvička z Jinosvěta?“

Nabral si kaši. „No, takže sama vidíš, že to není žádná legrace. Funguje na ně zatraceně málo zbraní. Každopádně větvička z toho keře na ně působí jako kov na běžné mýty. Sama ale víš, že starověcí mýtové jsou mnohem nebezpečnější a zdatnější než ti běžní.“

Ukrojila jsem si slaninu. „Umějí čarovat,“ odtušila jsem.

„Přesně tak. Jakmile se něčeho dotknou, umějí to pak vyčarovat. Dokážou se prodrat i do snů. Samozřejmě umějí vůlí přemísťovat předměty jako mýtové. Mají obrovskou moc. Ivy, měla jsi velké štěstí, že jsi vyvázla jenom s povrchovým střelným zraněním.“

To mi nemusel připomínat. Setkání se starověkým mýtem, obyčejným mýtem, ba i s člověkem se střelnou zbraní obvykle nekončilo dobře. Sebeobratnější člen Řádu měl co dělat. „A ty tu zbraň máš?“

„Samozřejmě.“ Téměř dojedl. Zato já do sebe nasoukala sotva dva plátky slaniny. Došlo mi, že nehltal, uměl se chovat. „Vím, na co se chceš zeptat, takže ti rovnou odpovím. Jo, už jsem nějaké starověké mýty odrovnal. Čtyři. Byla to dřina. Mám na to nějaké ty vzpomínky, myslím jízvy. Ano, když budeš hodná, možná ti je pak ukážu.“ Podíval se na mě. „Ty nebudeš jíst? Vystydne ti to.“

Duchem nepřítomně jsem se chopila vidličky. „Podle čeho jsi poznal, že jsou tu starověcí mýtové?“

„Protože tu jsou odjakživa. Není jich bůhvíkolik, uvízli tu v době, kdy se definitivně zapečetila brána do jejich říše. Pro mě je hlavní otázka, proč šel zrovna po tobě. Mají pod palcem kdec a jsou drsní a nebezpeční, ale dokud nemusí, neútočí. To, že jsi na něj narazila a on tě lovil, musí mít zvláštní důvod.“

Omáčka mi v puse rázem zhořkla. „Lovil mě?“

„Jiné vysvětlení nemám. Nikdo v Elitě – opravdu nikdo, Ivy – v životě nezažil, že by starověký mýt cíleně šel po členovi Řádu. Napadá tě příklad, kdy mýt lovil člena Řádu?“

Jo, dala bych jich dohromady i víc. Dělo se to vzácně, ale přece. Zažila jsem to před třemi roky.

„Musí jít o něco velkého.“ Odsunul prázdný talíř a pustil se do slaniny. „Otázka zní, o co a proč.“

Snědla jsem půlku prvního koláčku, ale definitivně mě přešla chuť. Měla jsem plnou hlavu nových informací. Co když Ren lže? napadlo mě. No, lhát by mohl, ale já to viděla na vlastní oči. Nebyl to normální mýt a David mi dokonce potvrdil, že starověcí mýtové mají právě takové schopnosti, s jakými jsem se u něj setkala. Intuice mi napovídala, že Ren nelže. Stejně jako mi předtím napověděla, že Cink je neškodný.

Taky mi tehdy našeptávala, abych ten večer nechodila za Shaunem. A já ji neposlechla.

Něco mě napadlo. „Co když nehonil přímo mě? Třeba jde po členech Řádu. Od května jsme přišli o tři. Ne že by to bylo extra vysoké číslo, ale ti tři byli šikovní a zkušení.“

„Dobře, ale i kdyby lovili členy jako takové, potřebujeme vědět proč.“

„Aha, proto tě sem vyslali? Zjistili jste, že v New Orleansu je starověký mýt?“ zeptala jsem se, když nám servírka dolila pití a odešla.

Ren se na mě chvíli pátravě díval. „Sledujeme pohyb mýtů. Tady a v okolních městech je zhruba stovka mýtů, ale vsadím se, že jste nezaznamenali vyšší výskyt, že ne?“

Zamyslela jsem se. Měl pravdu. Zavrtěla jsem hlavou. „Odkakživa jich tu bylo hodně, takže se těžko pozná, jestli nějakí přibyli.“

„Mýtové se tu schovávají a tvoří skupinky. Něco chystají.“ Zamyšleně naklonil hlavu. „Kromě toho víme, že v New Orleansu je brána do Jinosvěta.“

Nahnula jsem se k němu a chytila se hrany stolu. „Jak to víš? O bránách a jejich strážcích ví hrozně málo členů.“

Ren se zatvářil jako mistr světa. „Patřím k Elitě, nezapomeň. Víme, v jakých městech jsou brány, ale netušíme, kde přesně se nacházejí ani kdo je střeží.“

Přesná umístění bran znali pouze jejich strážci. Možná i šéfové týmů, ale nikdo další. Bylo to bezpečnostní opatření, protože Řád kdysi zjistil, že mýtové znají umístění té brány, jíž přišli do smrtelného světa. O ostatních neměli tušení. Před několika desítkami let chytili mýtové člena Řádu, který nebyl ničím chráněný, a mučili ho tak dlouho, dokud jim neřekl, kde se brána nachází. Brána se zapečetila, ovšem nejednalo se o nevratný proces. Všem bylo jasné, že kdyby ji někdo znovu otevřel, byl by to katastrofální průšvih.

„Ty náhodou nejsi strážce, že ne?“ ujišťoval se. „Hodně by mi usnadnilo práci, kdybys byla. Mám totiž pocit, že starověcí mýtové taky hledají brány.“

Odfrkla jsem si. No, umím frkat jako prasátko. „Ani omylem. Netuším, kde jsou.“

Od stolu těch dvou mladých holek se k nám donesla salva smíchu. Ohlédla jsem se. Měly červené tváře. Jedna se smála tak hystericky, až jsem se divila, že se nepočurala. Přidali se k nim dva mladíci. Jeden si položil paži na červené polstrování jídelního koutu. Měl ruku za zády té uchechtané holky.

„Napadlo tě někdy, jaké by to bylo, kdyby ses mohla stát jednou z nich?“ zeptal se Ren.

Ta otázka mě zaujala. Trefa do černého. Složila jsem ruce do klína a opřela se, jako bych tak mezi sebe a tu otázku mohla dát víc prostoru. „Ne.“

Ren se také ohlédl k hlučnému stolu, pak se zapřel lokty o stůl a naklonil se ke mně, jako by mi chtěl světit velké tajemství. „Já někdy jo. Nemůžu si pomoci. Vidiš tam ty čtyři lidi? Nemají nejmenší ponětí o tom, co všechno musíme v životě zvládat, s čím vším se setkáváme. Mají štěstí. My si o blažené nevědomosti můžeme nechat jen zdát. Narodili jsme se jiní.“

„Ale... ale vždyť naše práce je důležitá. Díky nám je svět bezpečnější...“ Zarazila jsem se. Sama jsem slyšela, že mluvím jako agitátorka na náborovém videoklipu.

„To nepopírám, jen si myslím, že tamti čtyři budou mít hezký dlouhý spokojený život,“ odpověděl. Pohlédl mi do očí. „To se nás obvykle netýká.“

To byla smutná realita. Nemělo smysl se o ní bavit. „Takže jsi přijel kvůli bráně?“

„Hm. A taky zjistit, o co jde mýtům.“ Zabubnoval prsty na desku stolu. „Víš, co se blíží, že jo?“

Jasně, to věděl každý. „Podzimní rovnodennost.“

„Při rovnodennosti a slunovratu bývají brány méně odolné,“ dodal. Věděla jsem to. „Předpokládám, že plány mýtů souvisí i s tímhle.“

„To určitě není jejich první pokus, co?“ pronesla jsem zamyšleně.

„Přesně tak. Zatím jsme je vždycky dokázali zastavit.“

Zaskočeně jsem si ho prohlížela. Tak já si celou dobu myslím, že jsem členkou tajné organizace, ale zjevně toho vím dost málo.

„Už mi věříš?“ zeptal se a natáhl se pro slaninu na mém talíři.

Pohotově jsem ho chňapla za zápěstí. Žádné takové. „*Možná* jo, ale to neznamená, že ti dovolím, abys mi kradl slaninu.“

Ren se líně pousmál. Potkali jsme se pohledem a mě znovu zašimralo v břiše. Docházelo mi, že by mě ty jeho zelené oči mohly snadno dostat. Na tváři se mu objevily dolíčky. Šimrání v břiše se zintenzivňovalo.

Pustila jsem ho, vzala si slaninu a vsunula ji do úst. Nevěděla jsem, jak naložit s mužem, který se mnou mává ode zdi ke zdi, tak jsem se alespoň zabavila jídlem.

Ren se opřel a pobaveně mě sledoval. „Až se najíš, rád bych ti něco ukázal. Podle mě bys to měla vidět.“

Mozek se mi nějak zamotal a okamžitě mi naskočily představy Renových vypracovaných břišáků. Ne, pěkně děkuju, o to nemám zájem. Co bych dělala pak?

Znovu jsem si ukousla slaniny.

Bylo krátce před jednou ráno. Zábava ve městě se teprve začínala rozjíždět. Po ulicích proudily davy lidí. A to jsme ani nebyli ve Francouzské čtvrti, naopak kousek odtud byla obchodní čtvrť. Už mě nebavilo trmácet se po městě za vidinou neurčita. Kvapem mi docházela trpělivost.

Ren mě vedl do industriální čtvrti. Nemohla jsem si nevšimnout, že přitahoval nemalou pozornost. Okukovaly ho ženy všech věkových kategorií, některé se za ním i ohlížely. A muži jakbysmet. Měl andělskou tvářičku a d'ábelský úsměv k ní. Ten jeho úsměv mě začínal popouzet, protože... no, prostě jsem k tomu měla svoje *důvody*.

Budovy nabývaly na impozantnosti a modernosti. Protkávaly je klasické domy. Bary a kluby tady byly hodně jiné než v naší čtvrti. Místní lidi si zjevně užívali jiné atmosféry než té šílené na Bourbon Street.

„Hele... co mi vlastně chceš ukázat?“ zeptala jsem se. Přestávalo mě to bavit. „Je tady hrozný kravál. Připadá mi, že tu jezdí stejně aut jako ve dne.“

Ren se zasmál. „No, tak tos ještě nebyla v Denveru.“

Otevřela jsem pusu a chtěla něco odpovédět, ale Ren mě nečekaně chytil za ruku a přitáhl k sobě. Bleskově jsem se zapřela patami o zem, ale byl mnohem silnější, neměla jsem na něj. V jedné vteřině jsme vedle sebe šli po chodníku a ve druhé jsme stáli před zděným vchodem do hotelu a Ren si mě zády tiskl na břicho. Objal mě kolem pasu stejně jako předtím u mě v ložnici.

Měla jsem smysly napnuté k prasknutí. Byl tvrdý jako skála. Ale voněl hezky, připomínal mi lesy ve Virginii. „Rene, jestli mě okamžitě nepustíš, přísahám bohu, že tě –“

„Ty pořád jen vyhrožuješ,“ opáčil laxně. Sklonil hlavu, až jsme se skoro dotýkali tvářemi. Natáhl ruku a něco mi ukazoval. Sledovala jsem jeho prst. „Koukej. Mrkni na to auto.“

Podívala jsem se tím směrem. U chodníku zastavoval luxusní černý sedan se zabarvenými skly. Z hotelu vyběhl vrátný a pelášil k autu.

„Doufám, že z toho auta vystoupí alespoň Theo James nebo Jensen Ackles,“ zamumlala jsem.

Ren se zasmál. „V tom případě se obávám, že budeš zklamaná.“

„Uvidíme.“ Za celou dobu, co jsem bydlela v New Orleansu, jsem nezahlédla jedinou celebritu. Jako bych na sebe stříkala sprej proti slavným osobnostem. „Hele, proč mě tak drtíš? Povol trochu.“

„Líbí se mi, když tě pevně držím,“ namítl jakoby nic.

„No, pěkně děkuju,“ hlesla jsem a obrátila oči v sloup. Nepřiznala jsem mu, že i mně se to trochu líbí. Možná i víc.

Vrátný otevřel zadní dveře auta. Vystoupil nějaký muž. Byl vysoký, měl na sobě oblek, který stál určitě víc než můj měsíční nájem. Měl světle hnědé vlasy a měl by i pohlednou tvář, kdyby na ní nevynikaly studené modré oči.

Rozbušilo se mi srdce.

Zářila na něm olivová pokožka a vysoko posazené hranaté lícní kosti. Atmosféra kolem něj jako by byla nabitá elektřinou. Zapnul si sako.

„To je...?“ Nedokázala jsem to dopovědět.

Renovo sevření se zintenzivnilo. Postřehla jsem, že mi palcem přešel po hrudní kosti. Zachvěla jsem se. „Jo, je to starověký mýt,“ zašeptal mi do ucha. „Chová se jako ostřílený businessman, že?“

Hm, vypadal, jako by vystoupil z lifestyleového časopisu pro muže.

Zamířil k hotelu. Pohledem přešel ulici v obou směrech, ale nás minul. Zato ho zaujala žena, která tam stála s mužem, nejspíš přítelem nebo manželem, protože ho držela kolem pasu. Zatajila jsem dech. Ulicí se nesl ovoněný vánek. Ale nebylo to přirozené aroma, vůně připomínala tropický ostrov – byla ovocná, těžká, smyslná. Vánek byl teplý a jemně škádlil smysly. Nic podobného jsem v životě nezažila. Měla jsem potřebu pohnout se, ale rychle jsem si to rozmyslela, protože bych se nevyhnula kontaktu s Renem.

Vánek načechral ženě světlé vlasy. Strnula a ohlédla se přes rameno. Se zájmem jsem sledovala, co se bude dít.

Upřela pohled na starověkého mýta. Automaticky jsem vyrazila do akce. Ren mě stáhl. „Nech toho,“ varoval mě šepem.

Bylo pro mě těžké bez hnutí přihlížet. Žena se jako zhypnotizovaná pustila svého partnera a vydala se za starověkým mýtem. Drásalo mi to srdce. Mýt se namyšleně usmál.

Zatnula jsem prsty Renovi do předloktí. „Musíme něco udělat,“ zasyčela jsem.

Žena byla pár kroků od mýta. Ren se přesunul přede mě a zablokoval mi výhled. Chtěla jsem ho obejít, ale chytil mě za bradu a zvedl mi ji, abych se mu musela podívat do očí. „Chápu, že je těžké mlčky přihlížet a nic nedělat, ale teď to fakt nejde jinak. Myslíš si, že by tě před zraky lidí tady na ulici ušetřil? Ani náhodou.“

„Ale –“

„Žádné ale. Očaroval by ty lidi ke lži, tvrdili by, že tě zabil někdo jiný. Opravdu, Ivy, zažil jsem to mnohokrát. Přišel jsem o spoustu přátel, protože byli neochvějně přesvědčení o tom, že si se starověkým mýtem poradí stejně jako s běžným. Jsou hrozně nebezpeční, ani ti neumím říct jak. Nechci tě tím shazovat, ale věř mi, že na boj se starověkým mýtem ještě nejsi připravená.“

Útrpně jsem zavřela oči. Snažila jsem se v sobě potlačit vztek a frustraci. Měl pravdu. Ale ani s tím vědomím mi nebylo líp. Když jsem měla pocit, že se znovu dokážu ovládnout, zeptala jsem se: „Jaks věděl, že tu bude?“

Pustil mi bradu. „Jsem tu asi týden, a než mě začneš propichovat obviňujícím pohledem, že si tu dělám, co chci, tak dodávám, že jsem se zastavil za Davidem hned, jak jsem dorazil. Každou noc jsem chodil na lov a tohohle jsem objevil včera.“

„V tom případě ale nepotřebuješ průvodce městem, ne?“ vyjela jsem na něj.

„Ne, ale to David neví a ani vědět nemusí. Myslí si, že se rozkukávám. Ivy, nezapomeň, že nesmí vědět pravou příčinu, proč jsem tady.“

Napřímila jsem se a sekla po něm pohledem. „Proč? Proč jsi takový tajnůstkář?“

Postřehla jsem, jak mu na čelisti cukl sval. „Proč se o Řádu nikde nesmíme zmiňovat?“ Odpověď byla jasná. Veřejnost by nám nevěřila. Lidé jsou ochotní uvěřit pouze tomu, co vidí na vlastní oči, což v našem případě stejně nejde. My víme, že existují mýtové. Máme informace o tom, že do lidského světa začali přicházet starověcí mýtové. Kdyby se za ty informace postavilo dost mýtů, teprve pak by nám lidi uvěřili.

„Nechme to být,“ navázal Ren. „Něco jsem si o tom hajzlovi zjistil. V hotelu se zapsal pod jménem Marlon St. Cyers. Má tu dlouhodobé ubytování v apartmánu, než mu dostaví nový byt.“

Zamračila jsem se. „Počkej, to jméno – řekla bych, že tak se jmenuje prestižní developer ve městě.“

Ren přikývl. „Přesně tak.“

„Do háje,“ ulítlo mi. Mýtové se často maskovali do lidské podoby, ale prakticky nikdo z nich nezastával veřejnou pozici. Mýtové mimo jiné stárli podstatně pomaleji než lidé. Nám připadají nesmrtelní. Marlon vypadal na pětatřicet, ale ve skutečnosti mu bylo tři sta let, možná i víc. Mýtové dokázali namluvit lidem, cokoli potřebovali a chtěli, ovšem v době internetu a telefonů s kamerami, s možností umístit na webové stránky prakticky cokoli vlastně technika mohla přinést pořádnou újmu, protože někdo časem musel najít fotky nestárnoucích lidí. Mýtové pohybující se na očích veřejnosti hodně riskovali.

Ren sklonil hlavu, a než jsem postřehla, co dělá, zlehka mě políbil na tvář.

Ucukla jsem a zaklonila hlavu. „Co blázníš?“

Rozdováděně se na mě usmál. „Vypadala jsi, jako bys potřebovala dostat pusu.“

Stále jsem cítila místo, kde se mě rty dotkl. „Podle čeho jsi to poznal?“

„No, každý občas potřebuje pusu, ne? Kromě toho mě hrozně baví pozorovat tě, když nevíš, co si počít. Jsi k sežrání.“

Měla jsem nutkání prsty se toho místa dotknout, ale ovládla jsem se. Vypadala bych jako trdlo. „Jsi fakt divnej.“

„No vidíš. Měl jsem pocit, že se ti právě tohle na mně líbí.“

Přešlápla jsem na místě. „Skoro tě neznám, takže zatím nevím, co se mi na tobě líbí a nelíbí.“

„Ale nepovídej. Už o mně víš, že jsem z Colorada, že si dávám plno cukru do kafe a kradu slaninu.“ Zajiskřilo mu v očích. „A víš, že rád dávám těm, co to potřebují, pusu na tvář.“

„No ale...“ Ach jo, co jsem mu na to měla říct?

Ren uhnul a já konečně mohla dál pozorovat partnera té ženy. Zlostně odstrkoval vrátného a chtěl se dostat do hotelu.

Ren tu ostrou výměnu názorů pozoroval s ďábelským úsměvem. Zatnul čelisti a sevřel ruce v pěst. Jak jsem ho tak pozorovala, znovu jsem si vzpomněla na Merle. Pokud někdo ví, kde jsou brány, tak jediné ona, došlo mi.

Kapitola 7

Dohodli jsme se s Renem, kdy se sejdeme, v pátek po poradě. Nechlubila jsem se mu tím, že možná znám někoho, kdo by mohl mít informace ohledně brány. Nehodlala jsem mu prozrazovat svoje tajemství a on nenaléhal. Naopak trval na tom, že mě doprovodí domů. Připadalo mi to komické, protože jsem při své práci byla zvyklá putovat městem ve všech denních i nočních hodinách. Předchozí večer ho to naopak ani nenapadlo.

No, možná mě ve čtvrtek večer sledoval a pak lhal, že si moje kontaktní informace našel ve spisu. Stejně mi připadalo roztomilé, že mě doprovodil, aby se mi nic nestalo. Ovšem nesměla jsem zapomenout na to, že se vyšplhal po zdi a vlezl mi do bytu jako nezvaný host. Tím to celé zkazil. Totálně.

Krátce před třetí ráno jsem za sebou zamkla dveře a šla hledat Cinka. Ležel rozplácly na polštáři. Na tváři měl rozmazanou válečnou barvu. Zbytek rozšmudlal po polštáři. Jak tohle vyperu? napadlo mě. Dají se polštáře házet do pračky? Ten si to odskáče.

Musel být vyřízený, protože se nevzbudil, ani když jsem ho vzala do náručí a nesla ho do jeho pokoje. Opatrně jsem ho odložila do pelíšku pro psy, který si naaranžoval na obrovské dvoulůžko.

Do jeho pokoje jsem prakticky nechodila, a když jsem z něj teď couvala ven, byla jsem za své rozhodnutí jediné ráda. Vestavěné police lemující celou stěnu proti posteli totiž přetékalý trolími panenkami.

„Fuj,“ hekla jsem, když mě pozorovalo na tři sta párů skleněných očí. „Z toho jde až strach.“

Zavřela jsem dveře a zamířila do lednice pro džus Capri Sun. Pro jistotu jsem zkontrolovala francouzské okno na balkon v obýváku. Odhrnula jsem světle modré záclony. Dveře byly zamčené. Určitě to udělal Ren, na Cinka bych takový zodpovědný úkon netipovala.

Vypila jsem džus a padla do postele jako podřatá. Naštěstí mě nevzbudil žádný nevítaný host, ráno jsem byla v posteli sama. Krátce před desátou jsem se přinutila vstát. Přesvědčila jsem se, že bude lepší obout si běžecké boty, ne rovnou brát kuchyň úprkem a předávkovat se sladkým čajem nebo kofeinem. Poslouží mi jako odměna, když se po běhání vrátím do bytu živá.

Členství v Řádu totiž kladlo požadavek udržovat si fyzickou kondici. Čtyřikrát týdně jsem se nutila běhat alespoň pět kilometrů. Současně jsme v Řádu trénovali bojová umění. Díky sportovním aktivitám jsem nevážila metrů, protože jsem snědla prakticky všechno, co se objevilo v mém dosahu.

Od středečního rána jsem se skoro nehýbala, takže jogging byl beztak nevyhnutelný. Kdybych nepracovala na fyzičce, těžko bych se mohla pouštět do bojů s mýty.

Vyběhla jsem na schody a seběhla dolů na dvorek. Spokojeně jsem konstatovala, že není vedro. Snad se nám poštěstí a chladnější období přijde dřív než jindy. Vsunula jsem sluchátka

mobilu do uší, zvýšila hlasitost muziky a otevřela branku. Upravila jsem si pásek na nylonových šortkách a přiměřenou rychlostí jsem se rozběhla k nemocnici Kindred.

Při joggingu jsem vždycky přemýšlela o všem možném i nemožném a dnešek nebyl výjimkou. Myšlenky mi rovnou pádily k Renovi. Pořád jsem byla paf z toho, že mi dal pusu na tvář. Dělával to běžně? Upřímně řečeno by mě to nepřekvapilo. Ren byl jako stvořený na flirtování, což ostatně platilo pro většinu mužů v Řádu. Možná to souviselo s tím, že naše práce byla hodně nebezpečná, takže si každý chtěl naplno užít každický okamžik. Ženy na tom nebyly jinak, ale troufám si tvrdit, že na věc nešly tak okatě.

Ren byl až hříšně přitažlivý. Určitě nejedné ženě zamotal hlavu. Bylo mi jasné, že není problém předvádět se před ním a dělat věci, kterých pak člověk hořce lituje. V žádném případě jsem mu nevěřila. Byl pro mě cizí chlap. No, to jsem ale mohla říct i o ostatních členech Řádu. Každý pro mě představoval tajuplnou neznámou. Když jsem se přestěhovala do New Orleansu, musela jsem vložit svůj život do rukou lidí, s nimiž jsem se sotva znala. Neměla jsem na vybranou a musela jsem věřit, že když se v nouzi na někoho obrátím, pomůže mi. Podobně oni museli věřit i mně. Museli jsme spojit síly a do takových situací v žádném případě nepatřil strach ze zrady. Řád nás zastřešoval, spojoval nás v celek. Bylo to tak od jeho založení.

Ten fakt ovšem neměnil nic na tom, že jsem nováčkům bezvýhradně nevěřila. Ren mi svěřil tajemství o Elitě, ale ani to mě nepřimělo k tomu, abych mu víc důvěřovala. Naopak jsem se měla ještě víc na pozoru. Proč zrovna mně věřil a svěřil mi tak důvěrnou informaci? Jasně, věděl, že mě David nebere vážně a nevěří tomu, co jsem mu vyprávěla. I ostatní členové by si mysleli, že jsem se pomátla, kdybych jim začala vykládat o Renově tajemství. Otázka zněla, jestli se nechystal na něco pochybného. Nic konkrétního mě nenapadalo. Co by získal tím, kdyby si vymyslel Elitu nebo kdyby lhal jen ze sportu? Nevěděla jsem, co si o tom myslet. Každopádně mi z toho nebylo lehké u srdce.

Potřebovala jsem si o tom s někým promluvit. David nepřípadal v úvahu. Val jsem věřila, ale přece jen jsem potřebovala získat víc informací. Proběhla jsem přes Foucher Street a zatím mi nikdo nemusel volat sanitku. Přemýšlela jsem dál. Co třeba Merle, Brightonina máma? Jedině ona věděla, kde se v New Orleansu nachází brána. Pokud tu nějaká je.

Hm, ale chce se mi k ní brát Rena?

Nad tou otázkou jsem si lámala hlavu až domů. Neopouštěla mě ani odpoledne. Riskantní rozhodování byla jedna věc a zatahování druhých do něčeho, co mohlo skončit katastrofou, zase druhá. Navíc jsem s tím měla bohaté a hodně drsné zkušenosti. Ne, zatím k ní Rena brát nebudu. Nejdřív musím zjistit, jestli mu můžu stoprocentně věřit.

Jak to ale poznám? A budu mít na to dost času?

Rozhodla jsem se, že se hned druhý den vydám za Merle. Věděla jsem, že odpoledne bývá na zahradě a v neděli obvykle... mívá dobrou náladu. Na bránu jsem se jí stejně mohla zeptat sama, Ren mi u toho asistovat nemusel. Bezva, stačí přežít dnešní večer a noc.

A ta noc zrovna nebude snadná, to mi bylo jasné jako facka.

Na sraz s Renem jsem dorazila s pětiminutovým zpožděním. Když jsem dobíhala k obchodu Matka Bídna, čekal na mě venku. Tušila jsem to. Opíral se o budovu a rozhlížel se. Měl tmavé džíny a volnou košili. Tipovala jsem, že pod ní schovává zbraně. Bezpochyby je měl po obou stranách upevněné k pasu. Na první pohled vypadal jako hříšně svůdný chlap, který si užívá

volna. Díval se jiným směrem, neviděl mě. Postřehla jsem, že mu na rtech pohrává úsměv. Sevřel se mi žaludek. Zpomalila jsem krok.

Rena obklopovala aura nebezpečí, vyzařoval z něj respekt a také moc. I když měl ruce v kapsách a ležérně si překřížil nohy v kotnících, stejně z něj sálalo varování, aby si s ním nikdo nezahrával.

„Už jsem si začínal říkat, jestli vůbec dorazíš,“ prohodil, ale ani se na mě nepodíval.

Zamračila jsem se. Páni, ten má ale periferní vidění jako kuň. „Všude jsou dopravní zácpy.“ Zastavila jsem se vedle něj a pohledem sjela tetování na paži. „Stejně nevím, k čemu ti dneska budu dobrá, když se ve městě vyznáš.“

Opřel se hlavou o zeď a vystavil mi na odiv silný krk. Nikdy předtím by mě nenapadlo, že muž může mít sexy krk, ale teď mi došlo, že to je tvrdá realita. Zavřel oči. Konečně jsem si mohla prohlédnout jeho husté dlouhé řasy. Stále se potutelně usmíval. „Jistě tu jsou místa, která mi zatím unikla,“ prohodil.

Zahořely mi tváře. Ta prostá věta vyzněla na pozadí jeho úsměvu a hlubokého hlasu v úplně jiném významu. Uhladila jsem si džíny, jako bych tím mohla něco změnit. Kolem nás prošla skupinka starších žen cupkajících na vysokých podpatcích. „Hm, v noci se skvěle loví v parku Louise Armstronga,“ prohodila jsem jakoby nic.

Otevřel oči a podíval se na mě. „Chceš mě zabít?“ zeptal se s přimhouřenýma očima.

Pobaveně jsem se usmála. V parku skutečně bylo víc než nebezpečno. Byla to docela škoda, protože byl nádherný, a navíc překypoval překrásnými sochami. „Ne, jenom jsem si říkala, že bychom mohli krmit kachny.“

Ren se rozesmál. Líbilo se mi, jak se směje. Měl totiž hluboký a nakažlivý smích. „Tak, teď ještě navrhní, abych se podíval do Lower Ninth Ward, nastavil ruku s pár stodolarovými bankovkami a máme to.“

„Aha, tak v tom případě ale jdi od Frenchmen Street východním směrem, jo? A taky by bylo fajn projít si severní část Rampartu.“

„Ty jsi poděš,“ hlesl a nevěřicně zavrtěl hlavou. „New Orleans je v podstatě stejný jako kterékoli jiné větší město. Má svoje dobré a špatné stránky.“

„Asi máš pravdu,“ přikývla jsem. Skupinka žen přešla ulici. Vydali se za nimi dva muži. Zadoufala jsem, že si dámy dávají dobrý pozor na kabelky. „Jen je tu podstatně víc mýtů.“

„Jo, to je fakt.“ Odstrčil se ode zdi, vytáhl ruce z kapes a otočil se ke mně. „Takhle ti ty vlasy sluší.“

Uklonila jsem hlavu. Zaskočil mě. „Cože?“

„Vyčesala sis je.“ Natáhl ruku a zatahal mě za loknu, která se mi uvolnila z účesu a splývala podél spánku. „Sluší ti to. A když je máš rozpuštěné, jsi přímo k nakousnutí.“

„Ehm...“ Nevěděla jsem, co na to říct. Hledala jsem slova. „Asi bych ti měla poděkovat?“

Zasmál se. Natáhl pramen a pustil ho. Vlasy se bez váhání zkroutily. Se zájmem ten proces pozoroval. „Klidně bych si s nimi hrál od rána do večera.“

Několikrát jsem pomalu zamrkala. „Fakt? To ti stačí málo,“ opáčila jsem.

Ren na mě mrkl. „Máš akční plán na večer?“

„Ani ne,“ odpověděla jsem a naslepo se vydala po přelidněném chodníku.

Vmžiku mě dohonil a srovnal se mnou krok. „Jak to?“

Po očku jsem sledovala skupinku na rohu Bourbon Street. Obešla jsem ženu s jasně zelenou lahví na pití. Očima hltala Rena. „Sobotní večery bývají šílené. Můžeš si naplánovat, co je libo, ale během vteřiny je všechno jinak.“

Ren mlčel.

Podívala jsem se na něj. I on automaticky sledoval dění v okolí. Úsměv ho opustil. „Tobě to vadí?“ zeptala jsem se.

„Ani náhodou,“ opáčil. To jsem nečekala, tvářil se jinak. „Jen si říkám, že se nám tu rýsuje problém.“

Skupinka se kvapem zvětšovala. Na Bourbon Street se děje plno prapodivných věcí. Lidi nosí paruky, jiní se oblékají pouze do tělových barev a miniaturních šortek. Ještě další se oblékají jako upíři, kteří vystoupili z románu Anne Riceové. Každý naivní kolemjdoucí, který si myslel, že si je bezelstně vyfotí, byl rychle vyvedený z míry, protože za fotku se čekala finanční odměna. Někteří turisté ty dekadentní záliby neunesli a omdlévali na počkání. Nechyběly ani případy smutného, náhodného násilí. Zamořovaly město jako infekce. S mýty nesouvisely, lidi prostě ubližovali jiným lidem, bezdůvodně. Přicházeli jsme ke skupince, kterou tvořila směs místních lidí a turistů.

Sestoupila jsem z chodníku a obešla jsem zaparkovaný nákladňák. Řidič vykládal soudky a odvážel je do baru. Ren šel za mnou. Zabočili jsme do ulice, která byla tak přelidněná, že tudy auta projížděla s nemalými obtížemi. Řidiči měli jedno jisté: tudy nikam nedorazili včas. Mohli by, ale museli by přejet nějakého toho chodce.

Obkroužila jsem další skupinku přihlížejících. Zaslechla jsem upjatý smích. Na lidech bylo vidět, že hromadně nervózní. Na rohu Bourbon Street a St. Philip Street se zaručeně něco dělo.

Z baru se linula džezová muzika. Náhle ji protnul výkřik. Vycházel z místa, kam jsme zatím neviděli, protože nám v tom bránily davy lidí. Po zádech mi přeběhl mráz. V křiku, a ne zrovna lidském, se mísily bolest a vztek.

„To zní dost divně, co?“ nadhodil Ren. Pohotově mě objal kolem pasu.

Začali jsme si poměrně drsně razit cestu mezi lidmi. Pohoršeně se po nás ohlíželi. Ren neváhal a šel přede mnou. Z cesty nám ustoupil nějaký muž. Zhlédla jsem rozčuchané hnědé vlasy a prapodivně zkroucenou postavu. Muž před námi se otočil a zavrtěl hlavou.

„Kokain je strašná droga,“ zamumlal a podrbl se na zarostlé bradě. „Tuhle holku připravil o –“

Nedopověděl. Do řeči mu skočil vyděšený nářek. Postřehla jsem, že neupravené mastné hnědé vlasy vyrazily do útoku. Ta bytost vyskočila jako kočka, skočila do výšky a přistála tomu muži na zádech. Popadla ho za ramena a znovu ze sebe vyrazila ohlušující ryk. Špinavé odřené nohy vykukující z potrhané sukně ho popadly za pas. Byla to žena – a pořádně rozběsněná.

Probouzela ve mně podezření, že na drogách rozhodně není.

Zaklonila hlavu a pronikavě zaječela. Muž ji popadl za paže. Zavrával. Lidé uskakovali. Muž se snažil vyprostit z jejího sevření. Kdosi zakřičel, ať někdo zavolá policii.

S bušícím srdcem jsem vyrazila do akce. Ren neváhal ani vteřinu. Bohužel mi došlo, že to nestihneme včas. Žena se zadívala na odhalený krk muže. Otevřela pusu dokořán.

Do háje.

Zabořila se mu špičky do masa. Muž bolestí zařval. Ostatním lidem začínalo docházet, co se děje, a jeden po druhém začínali ječet. Brali nohy na ramena a snažili se co nejrychleji zmizet. Muži z krku vytryskla krev. Zakymácel se a poklesl na koleno. Nedokázal ze sebe tu ženskou setřást. Držela se ho jako klíště, byla nezdolná.

Doběhla jsem k nim první.

Jednou rukou jsem ji popadla za vlasy, druhou jsem jí vrazila pod bradu a rázně do ní zatnula prsty. Neměla na vybranou, musela toho muže pustit. Jakmile uvolnila sevření, strhla jsem ji.

Muži z krku vystříkla krev tak prudce, až mu potřísnila košili. Vyčerpaně padl na bok. Ren k němu poklekl, přiložil mu dlaně na krvácející rány a silně je přitlačil. O mě se nestaral. *Věřil* mi, že to zvládnou. Věnoval se krvácejícímu muži.

„Bude to dobrý, hlavně klid,“ promluvil na něj. Zvedl pohled ke kolemstojícímu davu. „Zavolejte někdo sanitku, rychle.“

Útočnice vyváděla jako pomínutá, mlátila kolem sebe rukama i nohama. Bradu a puslu měla potřísněnou krví. Věděla jsem, že jakmile ji pustím, vrhne se na mě.

Pustila jsem ji.

O krok jsem couvla a čekala, co přijde. Zaječela tak pronikavě, až mě zabolelo v uších, a skočila na mě.

Vyšla jsem jí vstříc. Jednou rukou jsem ji chytila za rameno, druhou jsem jí zasadila prudkou ránu pod bradu. Směřovala jsem ji zepředu dozadu. Zvrátila se jí hlava. Padla na zem jako podřátá. Nic jí nebylo, jen jsem ji připravila o vědomí.

V dálce se rozkvílely sirény. Zhluboka jsem se nadýchla a hledala Rena. Stále držel muži krvácející rány, ale na první pohled bylo vidět, že muž rychle přichází o sílu. Košili měl prosáklou krví. Nevypadalo to dobře.

Najednou se tam zničehonic objevila Val. Odstrčila několik lidí z cesty, pohledem přelétla mezi Renem a mnou a skončila u ženy rozplácené na zemi. „Co se děje?“

„Zakousla se mu do krku,“ odpověděla jsem. Otočila jsem se k Renovi. Mluvil na napadeného muže, ale ten se nehýbal.

Val poklekla k ženě. Zelenomodrá sukně se jí vznesla kolem boků a znovu se usadila. „Ach jo,“ prohodila Val a stáhla ženě výstřih. Na předloktích jí zacinkaly zelené a žluté náramky. Okamžitě jsem pochopila, že se skutečně nejednalo o nežádoucí účinek drogy. „Sakra.“

Žíly na hrudi vypadaly, jako by byly prosycené inkoustem. Jakmile se totiž mýtové nějakou dobu živili popíjením krve z nějakého člověka, došlo u něj k otravě krve. A kromě toho začal být pomatený.

A taky dotyčného nebožáka podle všeho něco nutilo jít po cizí krvi.

Val pustila výstřih. „Taková škoda.“

Žena totiž neměla nejmenší šanci na to, že by se uzdravila. Proces otravy krve byl nevratný. Nevyhnutelně ji čekala smrt, nejspíš do čtyřiačtyřiceti hodin, možná i dřív. Potemnělé žíly po smrti rychle vybledly a na těle pak po otravě nezůstaly žádné stopy. Z toxikologie nepříjde žádný nález, podezření na drogy se tudíž nepotvrdí. Smrt se zpravidla klasifikuje jako náhlé srdeční selhání.

„Do háje,“ zaklel Ren a klekl si na paty. Vypadal zničeně. Narovnal se. Podívala jsem se na ležícího muže. Hrud' se mu nezdvihala, oči měl doširoka otevřené. Sevřelo se mi srdce. Zemřel.

Ren se otočil. Setkali jsme se pohledem. Panenky se mu zbarvily dozelena. Byl smutný. Vstal a přešel k lidem postávajícím u chodníku. Poodstoupili, aby mohl projít. Ztratil se v davu.

Chtěla jsem se rozběhnout za ním, ale uvědomila jsem si, že je tam Val. „Tys nešla na rande?“ došlo mi.

Zdvihla hlavu a pousmála se. „Nikdo jiný to za mě nevzal, ale co, noc je ještě mladá.“ Podívala se za Renem. „Neměla bys pádit za tím fešákem?“

„Asi jo,“ přikývla jsem a obešla zuboženou ženu. „Můžu tě tu s ní nechat?“

Val přikývla. „Jasně. Hele, nezapomeň, že potřebujeme hodit řeč, jo?“

„Já vím,“ odpověděla jsem a zatřepala prsty na rozloučenou. Lidi mě zvědavě pozorovali, ale bylo mi to jedno. Spěchala jsem za Renem. Bez tak jsem se chtěla zdekovat dřív, než přijede policie. Neměla jsem náladu nechat se vyslýchat. Val taky zmizí, jakmile bude mít jistotu, že žena nebude dál vyvádět. Mrzelo mě, že ženin život skončí v policejní cele, ale nemohla jsem s tím nic udělat. Jo, mohla jsem její trápení ukončit hned, někdo to i dělal. Já ne.

Nikdy jsem na to neměla povahu.

David tvrdil, že je to projev slabosti, že bych na sobě měla zapracovat. Upřímně řečeno v tom měl docela pravdu.

Nad davem lidí, který po nerovném chodníku proudil oběma směry, se tyčila Renova hlava s kávovými vlasy. Náhle se mi začal ztrácet z dohledu. Co to má znamenat? Přidala jsem do kroku. Rozběhla jsem se. Prolítla jsem kolem baru a konečně jsem ho znovu zahlédla.

Zatočil do boční uličky. Klečel u venkovního vodovodního kohoutku a smýval si krev z rukou. Na špinavé zemi se tvořila tmavá louže.

Došla jsem až k němu. Ani nezdvihl hlavu. „Není pravda, že si časem zvykneš,“ hlesl a znovu si promnul ruce pod vodu. „Pořád čekáš, že to jednou začneš zvládat líp, ale není to tak.“

Mlčela jsem. Neměla jsem na to co říct. Co povědět na to, že nemůžete někoho zachránit a musíte pozorovat, jak umírá? Jo, měl pravdu. I pro mě to bylo pořád stejně těžké.

Dlouze si povzdychl, vypnul vodu a vstal. Dlaně si otřel o stehna. Do čela se mu svezl pramen kudrnatých vlasů. „Ach jo, když ten chlap dneska ráno vstával, rozhodně počítal s tím, že se vrátí večer domů.“

„Asi jo,“ zašeptala jsem, ale patrně mě neslyšel, protože z hlavní ulice k nám doléhal hluchý projev zábavy.

Ren se zadíval na balkony nahoře. „Neměl nejmenší tušení, co se stane.“

„Ne, to neměl.“

Svšil ramena a podíval se na mě. Oba jsme mlčeli. Svět za hranicemi uličky se vytratil. Okolní hluk jako by se vzdálil. Vnímala jsem pouze neurčitý šum. Na tváři měl vepsaný hluboký smutek. S mrtvým mužem soucítil mnohem víc než ostatní členové Řádu. Ne že by jim bylo lhostejné, že lidé umírají, ale když se pravidelně setkáváte s tolika úmrtími, začnete s nimi počítat a vlastně se stanete i součástí celého procesu.

Moc jsem nad ničím nepřemýšlela, automaticky jsem k němu popošla, natáhla paže a vzala jeho ruce do svých. Překvapeně zamrkal. Zahořely mi tváře. Povzbudivě jsem mu stiskla ruce a pustila ho.

Zadíval se mi do očí. Vypadal o něco líp, už neměl v pohledu tak hlubokou prázdnotu. Nečekaně mi položil ruce na ramena. Zalapala jsem po dechu. Nepočítala jsem s tím, že něco udělá. Náhle mu zablýsklo v očích, ve vteřině mě přitiskl k sobě, otočil se a přimáčkl mě zády ke zdi domu.

Kolem nás prosvístěl modrobílý moped. Za ním se zvedl vzdušný vír. S vytřeštěnými očima jsem sledovala, jak se řítí z uličky na hlavní silnici. Řidič prudce stočil moped doprava a byl pryč.

„Panebože, málem... málem mě přejel *moped*,“ pronesla jsem užasle. Nechápatě jsem se koukla na Rena. „To by byl příšerný trapas. Chápeš to?“

Renovi cukly koutky. „Ještěže jsem byl nablízku, vid’? Kdo by tě jinak zachraňoval před bezohlednými řidiči mopedů?“ prohodil laškovně.

„Jsi hrdina,“ konstatovala jsem se smrtelně vážným výrazem.

Ren se rozesmál. Byla jsem ráda, že se z té události vzpamatoval. Sice jsme se skoro neznali, ale stejně mě tížilo, když jsem viděla, jak je smutný. Smutek se k němu nehodil.

Zhluboka se nadýchl. Zarazila jsem se. Došlo mi, že jsme na sebe nalepení jako sardinky. Vnímala jsem tlukot jeho srdce. Anebo bylo moje? Asi jo, ale mezi námi nebyl ani milimetr, takže se to nedalo poznat. Když jsem u něj posledně skončila v náručí, byla jsem našťvaná. Dneska ani náhodou.

Nonšalantně mě objal kolem pasu. Zahřálo mě na hrudi. Náramně jsem si to užívala. Zadívala jsem se na jeho krk a postupně mi docházelo, že mám dlaně položené na jeho hrudi. Jak se tam dostaly? Udělaly to samy od sebe, já si na nic nepamatovala. Zašimralo mě v podbřišku. Podobné pocity u mě měly hodně dlouhou dovolenou.

Pocity, pocity. Na co jsem si hrála? Co jsem sama sobě namlouvala? Byl to ryzí chtíč a tečka. Od Shaunovy smrti jsem si všímala jiných mužů, ale nikdo mě extra nezaujal. Když jsem zahlédla nějakého fešáka, prohlédla jsem si ho a tím to končilo. Zato s Renem bylo všechno jinak. Nemohla jsem ho spustit z očí ani z mysli.

Byla v tom nějaká dobrá zpráva? Jasně, měla jsem důkaz, že jsem pořád ženská z masa a kostí. Bradavky jsem měla ztuhlé a neskutečně citlivé, každý pohyb mě při tom těsném dotyku skoro bolel. Takhle vzrušená jsem za poslední tři roky nebyla ani jedinkrát.

Val si dlouhodobě dělala starosti o to, jestli mi všechno v těle funguje, jak má. Byla by nadšená.

Co špatné zprávy? Zatím snad nic, ale nepochybovala jsem, že se objeví, hned jak se mezi námi vytvoří trochu prostoru a mně začne fungovat i mozek.

„Jsi v pořádku?“ ujišťoval se Ren hlubokým a docela zastřeným hlasem. „Nebolí tě břicho?“
Nezvedej hlavu, nezvedej hlavu. Pohledem jsem mu přejela po krku, pak po překrásně tvarovaných rtech, po nosu. Vida, určitě ho měl někdy zlomený, protože měl narušený tvar. A už to bylo. Zadívala jsem se do jeho očí lemovaných hustými černými řasami. No, a máš to. Nemélas zvedat hlavu.

Páni, ten má ale krásné oči.

Vytáhl koutek rtů. „Ivy?“

Zamrkala jsem. „Jo, břicho dobrý. Ráno jsem šla běhat a bylo to v pohodě.“

„Bezva.“ Spokojeně se usmál, na tvářích se mu... panebože, už zase... vyrýsovaly dolíčky. Byla jsem ztracená. Šimrání v břiše se zintenzivňovalo. „Ivy?“ oslovil mě znovu.

„No?“ ozvala jsem se. Byla jsem na sebe pyšná, že jsem nezareagovala až za několik minut. Stejně jsem ale zněla divně, jako bych tajila dech. Prostě mě úplně...

Ne, tu myšlenku jsem nebyla ochotná dokončit.

Kývl na mě, aby mě pobídl k odpovědi. Srdce mi poskočilo. „Pustila bys tu košili? Teda, nemusíš, ale jestli mě za ni budeš pořád takhle tahat, budu mít čím dál víc rozpustilých nápadů, a jak mě tak znáš, začnu na jejich popud i konat.“

Nejdřív jsem nechápala, o čem mluví. Na co naráží? O co mu jde? Jaké nápady má na mysli? Některým částem mého těla se nejvíc líbilo slovo rozpustilý a pohotově na něj reagovaly. Sjela jsem pohledem na ruce. Hm, zatínala jsem mu prsty do košile. Ale on mě nedržel. Asi už dlouho ne.

Páni, takže já se ho *za košili* držím jako klíště? Jo, zato on mě dávno pustil.

Okamžitě jsem svésila ruce a o krok couvla. Moc jsem si nepomohla, protože jsem narazila do zdi. Nejradši bych si dala facku. Byla jsem mimo.

Renovi se zablýsklo v očích. Mlčel a několik dlouhých vteřin jsme se jeden druhému dívali do očí. „Asi bychom měli padat,“ hlesl nakonec.

Dobry postřeh. Přímoby bezvadný. Svědci možná policii nadiktovali náš popis. Neměli jsme záruku, že případ budou vyšetřovat policisté, s nimiž jsme měli dohodnuté postupy, takže jsem se zhluboka nadýchla, přísným povelom zkrotila nezvedené části těla a udělala krok stranou. Ren se ke mně přidal. Byl chlap jako hora, ale pohyboval se s nezvyklou ladností a pohotovostí.

Byla jsem z něj vedle. Nejradši bych s ním skočila do postele.

Ach jo.

Nakonec jsem plácla to nejhorší, co jsem vůbec mohla. „Máš přítelkyni?“ vylítlo ze mě dřív, než jsem zapojila mozek.

Jsi normální? ječel na mě rozum. Ren se mezitím vydal napřed, ale po mé otázce se zarazil, otočil se ke mně a tázavě vytáhl obočí. Pořád jsem doufala, že se mi to třeba jen zdálo, ale teď mi došlo, že jsem se ho opravdu zeptala, nebyla to fantazie. Položila jsem mu tu otázku. Nezbylo než počkat na odpověď.

Ren na mě mrkl. „Zatím ne.“

Kapitola 8

Zbývající část večera ve srovnání s tím, jak naše směna začala, proběhla nad očekávání klidně. Snažila jsem se na tu nebohou ženu a nevinného muže nemyslet. Jeho život se vytratil během několika minut, jeho smrt navíc zasáhne do života dalším lidem. Možná to zní tvrdě, že jsem na něj nemyslela, ale kdybych si to připouštěla, nemohla bych dál lovit. Kromě toho jsem se snažila nemyslet na to napětí mezi mnou a Renem. Ach jo, a pak jsem se ho zeptala na tu šílenost a on mi odpověděl jako tajuplný rytíř. Kdybych si to všechno připouštěla, nemohla bych jít vedle něj po chodníku, ale musela bych se vrhnout pod kola projíždějících aut.

Během směny jsme odhalili tři mýty – normální. Štvalo mě, že do ničeho nesmím zasahovat, ale nařízení bylo jasné a já beztak neměla sílu dál se s Renem hádat. V neděli nás martyrium nečeká a v pondělí už myslím zase budu moct bojovat za sebe. Stehy to vydrží.

V jednu padla. Ren mi nabídl, že mě doprovodí domů. Ani mě to nepřekvapilo. „Ne, díky, vezmu si taxíka,“ namítla jsem. „Je to daleko, ani ve dne by se mi nechtělo jít pěšky.“

Stáli jsme na rohu Canal Street a Royal Street. Ren uklonil hlavu. „To je fakt.“

Bohužel mě nenapadal dobrý způsob, jak se rozloučit. Takový trapas. Nevěděla jsem, co udělat. Přijíždělo taxi. Podívala jsem se na Rena. „No... takže se uvidíme v pondělí, co?“

Pousmál se. „Jasně.“

Taxík zastavil u chodníku. Otevřela jsem zadní dveře. Zarazila jsem se. „Kde vlastně bydlíš?“ zeptala jsem se Rena.

„Mám pronajatý byt v industriální čtvrti.“

Ulevilo se mi, že nespí na ulici. Další komentář mi nenaskakoval. Zamávala jsem mu a nasedla. Nadiktovala jsem řidiči adresu. Za pár vteřin mi cinkla textovka.

Vytáhla jsem mobil ze zadní kapsy kalhot. Neznámé číslo. Zpráva byla stručná: *Dekuju.*

Tápala jsem. *Kdo je to?* odpověděla jsem.

Odpověď přišla obratem. *Ren.*

Aha. Zapomněla jsem, že procházel můj spis. Nenapadlo mě, že si moje číslo skutečně uložil, i když předtím říkal, že zavolá. Volal mi vlastně? napadlo mě. Prošla jsem zmeškané hovory. Opravdu, v pátek večer mi totéž číslo volalo. *Za co mi dekuje?* odepsala jsem.

Nereagoval. Mezitím jsem dorazila domů. Uložila jsem si jeho číslo. Připadalo mi divné, že si ho můžu zapsat jenom pod křestním jménem, protože příjmení neznám.

Po mém odchodu se u mě zjevně stavila dopravní firma, protože za dveřmi čekaly další dvě krabice. Shýbla jsem se pro ně a položila je na křesílko za dveřmi.

Cink si lebedil v kuchyni a ožďiboval pralinku. Vedle jeho maličké postavy vypadala jako pizza. „Čau, konečně jsi tady! Hele, a nejsi postřelená.“ Odhodila jsem klíče na linku vedle něj.

Odložil uždíbnutý kousek pralinky a zamračeně si mě prohlížel. „Nejsi trefená, že ne?“ ujišťoval se.

„Ne.“

Pozdvihl kousek pralinky gestem, jako by chtěl pronést přípitek. Nakonec si ho strčil do pusy. Nechápala jsem, jak je možné, že není jako koule. Vyskočil na bosé nožky a založil si ruce v bok. „Víš, co se mi honilo hlavou?“

„No?“ protáhla jsem a zívla. Zvedla jsem ruce a vytáhla si sponky z vlasů.

„Jak tu byl včera večer ten chlap,“ pronesl zlověstně, shýbl se pro sponku a začal jí šermovat jako mečem, „tak jsem se bál, aby ses s ním nechtěla dát dohromady.“

„Uh... Co?“ Prsty jsem si pročísla vlasy a rozpletla zacuchané pramínky. „Jak tě to, proboha, napadlo?“

„Co se divíš? Vkradl se nám do bytu, a ty si s ním pak klidně odejdeš. Vy ženské jste prostě praštěné. Vloupe se k vám zloděj, a vy jste z něj celé na větvi,“ zlobil se. Pořád šermoval se sladce růžovou sponkou. „Víš, co by udělaly holky u nás? Za něco takového by si chlapa daly k večeři. A to myslím doslova. Nejdřív by si smlsly na pánském přirození.“ Chytil se za ně, jako by potřeboval názornou podporu. „A pak by –“

„Už dost, pochopila jsem to. Hele, za prvé to s tím vloupáním neber tragicky. Ale většina holek by z toho fakt byla vedle. Za druhé se sem Ren vyloženě nevloupal, protože *kdosi*,“ zdůraznila jsem a ukázala na něj, „nezamkl dveře na balkon.“

Vytřeštil na mě oči. „Já to nebyl!“

Pochybovačně jsem vytáhla obočí.

„No dobře, možná jsem nezamkl. Ale stejně musel vylézt po zdi, jinak by se sem nedostal. A to je... to je... vlastně dost hrdinský výkon,“ dopověděl. Namířil na mě sponku. „Aha, takže on tě klidně mohl popadnout a –“

„Panebože, Cinku, nevyváděj. Je to člen Řádu, převeleli ho sem. Došla mu trpělivost, protože mi volal, a já mu to nebrala. Kvůli tomu se hned nemusím svlíkat a vrhat se s ním do postele.“ Hm, ale já bych docela ráda, došlo mi. „Nic takového se nestane. Kromě toho se s tebou nehodlám bavit o sexu.“

Pustil sponku. Cinkla o linku. Vyletěl do vzduchu a nastavil mi před oči bronzovou hrud'. „Já bych ale chtěl,“ zacvrlikal.

Protočila jsem panenky. „Ani omylem,“ opáčila jsem a odkráčela.

„Sex je bezva!“

„Sklapni, Cinku.“

„Sex je super!“ začal vykřikovat.

Zavrtěla jsem hlavou. „Jenže ty máš sex s neživými bytostmi, takže o něm nemůžeš nic vědět.“

Dělal, že mě neslyší. „Nejlepší sex je jeden s jedním!“ dodala jsem.

Procházela jsem halou. Zastavila jsem se a otočila se k němu. Horlivě pohyboval pánví dopředu a dozadu. „To zpívá George Michael, ne?“

„Možná jo, ale plete se. Podle mě je sex nejlepší tři na tři nebo tak. Je to pak větší dobrodružo.“

„Mysli si, co chceš. Dobrou.“

Sotva jsem zavřela dveře, rozryčel se na plné pecky s písničkou od Salt-N-Pepa. „Nespletl sis desetiletí?“ zaječela jsem na něj. Cink zmlkl a vzápětí se pustil do nadávání. Pobaveně jsem se usmála.

Převlékla jsem se a umyla. Zalezla jsem do postele, ale ne a ne usnout. Když se mi to konečně podařilo, zdálo se mi, že nejsem v posteli sama, že se ke mně tiskne silné mužské tělo. Něžně se mě dotýkal, hladil mě po celém těle, i na těch nejintimnějších místech. Dotýkal se mě tak, jak jsem to téměř neznala. Šeptal moje jméno. Hlas mi připadal povědomý, dokonce jsem měla pocit, že jsem zahlédla temně hnědé vlny, ale nebyla jsem si tím jistá. Sen mě pohlcoval natolik, že jsem se tím víc nezabývala, ani se mi vlastně nechtělo. Líbal mě na rty. Líbal mě na těle. Zabořila jsem mu prsty do vlasů, byly hebké. Nasměrovala jsem mu ústa tam, kde jsem toužila po jeho polibcích a –

Prudce jsem se probudila. Ze snu jsem se rázem ocitla v realitě. A zpět v prázdné posteli. Nikde žádné ruce, žádná ústa hladící a svádějící moje tělo. Nikde ani památky po jemných vlasech šimrajících mě mezi prsty. Upřeně jsem zírala na strop. Vnímala jsem, že škvírkami mezi závěsy začíná prosvítat probouzející se den. Měla jsem pocit, jako bych byla někde, kde to neznám. Jako by na mě dorážela horečka. Deko se mi omotala kolem pasu, měla jsem nateklá prsa, naběhlé bradavky. Tenká bavlněná látka pyžama je rozcitlivěle škrábala. Mezi stehny mi tepala nespravedlivě naléhavá bolest. Takhle vzrušená jsem naposled byla se Shaunem.

No, upřímně řečeno jsem možná nebyla tolik vzrušená ani s ním. Ne že by mezi námi nebylo něco v pořádku, ale v době, kdy naše přátelství, navázané od dětství, přerostlo v něco víc, jsme byli oba mladičci. První dva roky jsme zkoušeli kdeco, ale Shaun... Byl to fajn kluk, jenže se nechal od Holly a Adriana usměřňovat víc než já. Poprvé a jedinkrát jsme se spolu milovali až v osmnácti. Bylo to hezké a milé, nejisté a nervózní, jak to prostě bývá, když jsme s někým, komu na nás hodně záleží. Kdybychom měli víc času, určitě bych se cítila jako teď, napadlo mě. Měla jsem pocit, jako by mi hořelo celé tělo. Bála jsem se, že když nebudu moct co nejdřív najít úlevu, zblázním se.

Pravou rukou jsem zanořila pod příkrývku a prsty přejela po lemu šortek. Zarazila jsem se. Od doby, kdy jsem byla se Shaunem, jsem nic takového nedělala, ani *tohle*. Neměla jsem potřebu, tedy většinu času. A když se objevila, nepřipadalo mi to správné. Měla jsem dojem, jako bych Shauna podváděla. Bylo to hloupé. Jenže smutek dokázal kdeco změnit, to už jsem taky pochopila.

Kousla jsem se do rtu a pak mlaskla. Nejistě jsem se nadýchlá a zajela rukou pod lem. Jako by se mi celé břicho stáhlo. A ještě víc. Zavřela jsem oči a natáhla paži.

Konečky prstů jsem se dotkla vlhkého místečka a vzápětí nejcitlivějšího bodu na těle. Sykla jsem. Tělem mi projel blesk. Boky se automaticky daly do pohybu. Zasténala jsem, neubránila jsem se tomu. Tělo samo vědělo, co dál. Dělávala jsem to i ve vztahu se Shaunem, hlavně v obdobích, kdy jsme spolu nespali.

Bylo to už dávno.

Zasunula jsem prst dovnitř. Záda se sama prohnula, rozkoš mi projížděla celičkým tělem. Bez varování se mi před vnitřním zrakem zjevil Ren, jeho jasně zelené oči a hříšné, smyslné rty. Ne, nechtěla jsem na něj myslet. Snažila jsem se ty představy zaplašit, ale nedaly se, stále postávaly v pozadí a čekaly na svou příležitost. Boky se samy pohybovaly. Oheň ve mně rostl, plál čím dál bouřlivěji. Snažila jsem se na Rena nemyslet, jenže s kupící se nenasytnou tenzí a touhou po vyvrcholení naopak byl jeho obraz stále jasnější. Boky automaticky přirážely. Zapřela jsem se hlavou o polštář a vzdala se. Ať si myšlenky dělají, co chtějí. V divokých fantaziích přestala být moje ruka mojí. Proměnila se v jeho. Svírala jsem ji stehny. Nedráždily mě moje prsty, nýbrž jeho. Napětí rostlo, až se nedalo vydržet. Jako by někdo pustil napnutou gumičku. Málem jsem

nepotlačila výkřik, jak uvolnění přišlo nečekaně a prudce. Myšlenky se roztříštily na tisíc miniaturních rozkoší.

Bezvládně jsem se zhroutila, celé tělo se uvolnilo. Bušící tep srdce se pomalu zklidňoval. Znovu jsem se zadívala na strop. Tentokrát jsem si pokládala otázku, proč jsem tohle za poslední tři roky neudělala ani jednou.

Kdybych se v tomhle stavu probouzela každé ráno, hned bych byla i jako člověk lepší.

Zavřela jsem oči a vnímala mělký dech. Cítila jsem, jak si svaly užívají uvolnění. Namlouvala jsem si, že jsem na Rena nemyslela schválně. Ve fantaziích se mi objevil úplnou náhodou. Byl poslední muž, s nímž jsem ten den mluvila – Cinka jsem nepočítala. Jeho přítomnost ve fantaziích, které doprovázely... které mě v noci doprovázely, nic neznamenal.

Vůbec nic.

Ráno jsem napsala textovku Val. Musela jsem si s ní promluvit. V poledne jsme se sešly na hřbitově Lafayette. Přála si to tak. Klid obklopující hroby jí prý pomáhal přemýšlet. Mívala zvláštní chvílky, ale měla jsem ji hodně ráda. Kvůli ní jsem klidně podnikla dvacetiminutovou procházku do nejstaršího města mrtvých v New Orleansu.

Většina lidí na hřbitovy nechodí za tmy, zato ve dne s tím nemají potíže. Na hřbitově se navíc konaly prohlídky.

Val se navíc chtěla zastavit v knihkupectví za rohem, což vyhovovalo i mně. Potřebovala jsem si totiž koupit nový román ze série *Marked Men*.

Val už na mě čekala vevnitř, kousek za obloukovou bránou. Měla černou sukni a volnou modrozelenou halenu. Postřehla jsem, že halenka je nařasená víc než leckteré svatební šaty. Val to ale slušelo, ostatně jako vždycky.

Byla opřená o zeď. Jakmile si mě všimla, odrazila se od ní, došla ke mně a vřele mě objala. „Konečně jsi tady, *chéri*!“

Pustily jsme se. Pobaveně jsem se zasmála jejímu francouzskému výrazivu. Používala ho zřídka. „Čím jsem si zasloužila označení za drahouška? Co ode mě potřebuješ?“

„Nic,“ prohodila jakoby nic a zavěsila se do mě. „Jsem ráda, že jsme se konečně sešly. Hořím netrpělivostí, co se děje.“ Náhle zvažněla. „Měla jsem o tebe strach,“ pronesla. „Docela dost členů Řádu říkalo...“

„Něco hezkého?“ skočila jsem jí do řeči, ačkoli jsem věděla, jak se věci mají. Prošly jsme železnou bránou.

Poplácala mě po paži. „No, víš, Ivy, záleží na tom, jak se na to díváš.“

Smutně jsem se usmála. „Vždyť já vím, Val, Trent o mně rozhlašuje, že jsem se zbláznila.“ Míjely jsme hroby po obou stranách cestičky. Pěšinky vytvářely spleť pravoúhlých obrazců. Nevěděla jsem, jestli bylo cílem vytvářet kříže, ale jiný důvod mě nenapadal. „Trent tvrdil, že prý ten večer, co tě postřelili, vyprávěla Harrisovi, že ti to... že ti to udělal starověký mýt,“ dodala bezmála šeptem. Zabočila doleva. Došlo mi, kam nás vede. „Ve čtvrtek večer jsi to prý vykládala zase.“

Čtvrteční večer mi připadal na hony vzdálený. Volnou rukou jsem si posunula sluneční brýle na nose. Zvažovala jsem, že bych to Val přece jen řekla. Nejdřív jsem si sice chtěla promluvit s Merle, ale víc mě pálila potřeba někomu se svěřit.

Prošly jsme pod stromem se zlatými a červenými listy. Kolem nás vydatně voněl podzim. „Val, já ale opravdu viděla starověkého mýta.“

Val chvíli mlčela. „Jak to můžeš vědět?“

Popsala jsem jí, co se stalo. „Sama vidíš, že něco podobného by se nám s běžným mýtem nestalo.“ Prošly jsme kolem skupinky stojící u hrobu. Odmlčela jsem se. „Bodla jsem ho. Vytáhl ze sebe hrot, jako by se nechumelilo. Říkala jsem o tom Davidovi, ale... podle mě mi nevěří. Určitě mi nevěří. Podle něj jsem měla výpadek nebo tak něco.“

„Panebože,“ hlesla Val a vytáhla paži, již do mě byla zavěšená.

Dotklo se mě to. Zastavila jsem se. „Val, já si nevymýšlím.“

Zavrtěla hlavou, až jí kudrny hopsaly na všechny strany. „Mně je to jasné, ale...“

„Ale těžko se tomu věří?“ dopověděla jsem za ni. Natočila se ke mně zády. „Vím, že to zní šíleně, to mi věř. Ale byl to starověký mýt, Val. Kromě toho nebyl jediný. V pátek jsem v industriální čtvrti viděla dalšího. Jmenuje se Marlon St. Cyers, respektive si tak říká. Je to developer ve velkém stylu. Určitě jsi o něm už slyšela. Mýtové se obvykle očím veřejnosti vyhýbají, ale tenhle ne. Zjevně je mu jedno, jestli si ho někdo vyfotí a ta fotka se objeví za dvacet let a on bude vypadat pořád stejně, čímž se prokáže, že nestárne.“

Val se ke mně pomalu otočila. Mezi těmi hroby vypadala jako žárovka ve tmě, i když byla bledá a celá strnulá. „Tys je fakt viděla.“

Přítakala jsem. Pomalu jsem se nadýchla. „Jo, Val, viděla.“

Vrátila se ke mně. „Proč tady vlastně jsou? Co myslíš?“

„Otázka je, jestli někdy odešli. Podle mě... no, podle mě to souvisí s bránami.“ Pozorovala jsem dva kolemjdoucí. Zastavili se kousek za námi a fotili si hroby. Radši jsem pokračovala šeptem: „Myslím, že mají v plánu něco s bránami.“

Vytřeštila na mě oči. „Ivy, co to říkáš?“ zděsila se.

„Fakt. Netuším, o co jim jde, ale...“ Nevěděla jsem, co říct. Bála jsem se totiž mluvit o Renovi i Elitě. Ne že bych Val nevěřila, ale zradila bych tím jeho důvěru.

Val zachrastila náramky. „Ale?“

Val jsem znala mnohem delší dobu než Rena. Věřila jsem jí. „Val, to, co ti teď řeknu, se od tebe nesmí dostat dál, jasné?“

„Neblázni, na mě se můžeš spolehnout,“ opáčila a zamávala rukama nad břichem. „Kdybych ti vyklopila, co vím o ostatních členech Řádu, sedla by sis na zadek. U mě jsou tajemství v bezpečí.“

Docela by mě zajímalo, co jí kdo nasvědčoval. Pokračovaly jsme dál. Na hřbitově jsme měly svoje místo, vždycky jsme na něm skončily. Byl to hrob prvního člena Řádu, kterého zavraždili mýtové v New Orleansu. Nad hrobem bděl modlíci se andělíček. I po tolika letech byl perleťově bílý, jako by téměř svítil. Uprostřed náhrobku byl vyrytý symbol Řádu, tři propletené spirály. Natáhla jsem ruku a prsty po spirálách přejela.

Val došla až ke mně. „Ren o těch starověkých mýtech ví,“ prohodila jsem. Podívala jsem se na ni. Poslouchala mě. „Patří k Elitě.“

Val na mě vyvalila oči. „K Elitě? Do háje, co to zase má být?“

Cukly mi koutky. Řekla jsem jí, co mi svěřil Ren, proč přijel a tak. Vůbec nechápala, co se děje. Podobně jsem vypadala ve chvíli, kdy mi totéž povídal Ren.

Val vstřebávala nové informace. Pokračovaly jsme dál. Prohlížela jsem si zašlé hroby, kdysi krásně nové, udržované. Jedna hrobka byla celá opadaná až na cihly. Bylo to krásné místo, byť prapodivným, smutným způsobem. Čekala jsem, až Val stráví nové poznatky. Srdce mi bušilo jako o závod.

Neunáhlila jsem se?

Přešlápla jsem z jedné nohy na druhou. Začínalo mi být úzko. Co když jsem jí o Renovi a Elitě neměla říkat?

Val se konečně zastavila. Dala si ruce v bok. „Věříš mu?“

„Jo.“

„Dobře,“ povzdychla si. „V tom případě mu budu věřit i já. Asi jsem šílenější, než by kdokoli věřil, včetně tebe.“

Uf, to se mi ulevilo. Úplně jsem cítila, jak ze mě odchází napětí. Ještě jsem byla trochu na jehlách, ale to k tomu patřilo, vždyť jsem Val svěřila obrovské tajemství, které u mě mělo zůstat.

„No a co dál?“ zeptala se.

Zamrkala jsem. „No, to nevím. David mi nic neřekne, i kdyby věděl bůhvíco. Chtěla jsem dneska zaskočit za Merle. Jestli tady ve městě někdo ví o bránách, je to jediné ona. Samozřejmě záleží na tom, jakou bude mít náladu.“

Val zvažovala. „Půjdu s tebou.“

Vyprskla jsem smíchy. „Když jsi se mnou u ní a u Brighton byla naposled, měla řeči o tom, že jsi hampejznice, vzpomínáš?“

„Hm, vzpomínám,“ přikývla. „Ale ona na to už určitě zapomněla.“

„Aby ses nepletla. Kdykoli se za ní zastavím, ptá se mě, jestli se pořád stýkám s tou ‚satanovou děvkou‘ a tak dále. Nezapomněla.“

„Satanova děvka, jo? Hm, to teda zní.“

Zasmála jsem se. „Radši za ní půjdu sama. Bude to lepší.“

Našpulila rty. „Nepůjde s tebou fešák Ren?“

Pokračovala jsem dál. „Ne,“ usmála jsem se. „Sice jsem mu řekla, že znám někoho, kdo by mohl vědět víc, ale netuší, o kom jsem mluvila.“

„Chytrá holka.“ Znovu se do mě zavěsila a opřela mi bradu o rameno. Vlasy mě zašimrala na krku. „Dík za důvěru. Měla jsem o tebe strach. Ted' ho mám pořád, ale z jiných důvodů.“

„Já vím.“ Vracely jsme se zpátky. „Co mají podle tebe starověcí mýtové v plánu?“ zeptala jsem se.

Zamyšleně se zamračila. „Jestli chtějí otevřít brány, tak to znamená, že sem chtějí přivést další starověké mýty. Máma mi o nich hodně vyprávěla,“ pokračovala. Vida, o tom jsem neměla tušení. „Vyprávěla mi o mýtech, kteří vládli v Jinosvětě. Když se přidali k Létu a Zimě, vládli jeden princ, jedna princezna, král a královna. Měli největší moc, pod nimi byli rytíři a ještě níž ostatní mýtové. Nevím, jestli to tak opravdu bylo, ale na tom nesejde. Napadá mě otázka, jestli je tu starověcí mýtové nechtějí *osvobodit*.“

Venku bylo horko, přesto mi po zádech přeběhl mráz. „To by byl průšvih.“

Kdysi jsem vyzvíдалa od Cinka, proč mýtové nezůstanou ve svém světě, proč sem přišel i on. Nebyl z toho bůhvíjak nadšený, ale nakonec ze sebe vysoukal, že v Jinosvětě mýtové vládnou všem bytostem, zotročují je. Některé druhy bytostí už skoro vyhubili. Jejich činy měly dramatické důsledky, ale odmítl mi vysvětlit jaké. Pochopila jsem, že důvod pobytu mýtů v běžném lidském světě je jasný jako facka: ovládli Jinosvět a teď chtějí ovládnout lidský svět.

Brány do Jinosvěta ovšem byly zavřené, takže tam nemohli unášet smrtelníky, aby měli o zábavu postaráno.

Proto se neúnavně snažili přijít na to, jak brány otevřít, ale zatím neúspěšně.

„Na co jsi přišla?“ zeptala se Val. Sundala mi brýle a nasadila si je sama. Musela jsem uznat, že jí sluší. „Pomůžu ti, jak budu moci.“

Vyšly jsme ze hřbitova Lafayette a zamířily ke knihkupectví. „Tak jo, prozatím konec. Hodíme normální řeč, jo? Můžeme?“

„Jasně,“ přikývla jsem. Byla jsem ráda, že jsem jí to vyklopila. Cítila jsem se podstatně líp. Pravda vždycky udržuje duši lehkou.

„Co si myslíš o tom novém chlápku?“ zeptala se, jakmile jsme vešly do nového nákupního centra naproti hřbitovu.

„O Renovi?“ zeptala jsem se a rychle odvrátila hlavu, aby neviděla, že mi zahořely tváře. Vzpomněla jsem si na ráno. A na ty neodbytné myšlenky, v nichž hrál hlavní roli. „Jak to myslíš? Už jsem ti říkala, že mu věřím.“

„Ne, o to nejde. Je to pěkný chlap. Víc než to. Navrch je členem tajné organizace v rámci tajné organizace, čímž se jeho atraktivita prudce zvyšuje. Když se v pátek objevil na setkání, byla jsem z něj hotová. Jeden úsměv a padla bych mu k nohám.“ Došly jsme k právníckým kancelářím. Naproti bylo knihkupectví Garden District Book Shop. Val otevřela dveře. „Líbí se ti? Jestli jo, dávám od něj ruce pryč. Jestli ne, jdu po něm.“

Otevřela jsem pusku a chtěla něco říct, jenže to nešlo. Nedokázala jsem říct jo ani ne. Nic, prostě nic.

Val se ke mně otočila, vytřeštila na mě oči a popadla mě za ramena. „Páni, ty už po něm jedeš, co? Jsi z něj celá vedle.“

„Panebože, nepřeháněj,“ napomenula jsem ji. Ach jo, proč se dneska všichni chtějí bavit o přitažlivosti a sexu? „Vůbec ne,“ zalhala jsem.

Mávla rukou. „Nekecej. Líbí se ti. Jdi po něm. Nenech se svazovat nesmyslnými pravidly, která sis za ty roky navymýšlela. Ani se nenaděješ, a bude ti klečet u nohou.“ Zhoupla se na patách a nadšeně zatleskala. „Paráda, paráda! Moje nejlepší kámoška konečně bude mít sex!“ Svůdně zavrtěla boky. „Konečně!“

Uf.

Napravo od nás stála za pultem prodavačka. Nechápat si nás prohlížela. Nalevo ode mě stál otec s malým synem, asi tak šestiletým.

„Jak bude mít sex?“ vyzvídal klučik.

Povzdychla jsem si.

Val nic neřešila. Nadšeně se zatočila dokola a zamířila k oddělení romantické beletrie. Bez váhání jsem vyrazila za ní. Potají jsem si přála, abychom se vrátily k diskutování o mýtech. Bylo to mnohem bezpečnější. Procházela úzkou uličkou mezi regály. Sukně jí šustila kolem kolen. „Nedělám si srandu, fakt se mi taky líbí.“

Pobaveně jsem se rozesmála, zastavila se uprostřed uličky a začala prohlížet tituly seřazené podle příjmení autorů. „To je mi jasný.“

Dotančila ke mně a objala mě kolem ramen. „S holkama je mnohem větší zábava než s kluky.“

„Ani si nemusím nic ověřovat, je to tak. Hele, počkej,“ houkla jsem a šťouchla do ní bokem. „Co ty a tvoje rande? Básnilas o něm celý týden. Ale to nebyla holka, že ne?“

„No... nebyla,“ odpověděla neochotně. Odtáhla se a začala se chovat, jako by ji nejvíc ze všeho zajímaly knížky. „Je, no... je bezvadný.“ Zamrkala na mě hustými řasami. „Skoro se divím, že dneska chodím.“

„No jo, to je pravda, že s holkama je větší sranda,“ dobírala jsem si ji. Konečně jsem našla příjmení Crownoverová.

Vzala do ruky knížku. „Nepřeháněj. Holky jsou bezva, ale někteří chlapi taky. Třeba jako Ren. S nimi je mi hodně fajn. Hele, kdy si vlastně hodláš –“

„Vůbec se neopovažuj tu větu dopovědět,“ varovala jsem ji. Konečně jsem našla vytouženou knížku. Vmžiku jsem ji popadla do obou rukou a přitiskla ji na prsa. Otočila jsem se k Val.
„Dobře, přiznávám, že se mi Ren líbí, a hodně. Komu by se nelíbil, uznej? Ale nezapomínej, že ho znám sotva pár dní.“

„No tak,“ napomenula mě vlídně. „Teď zase přeháníš ty.“

„Na co narážíš?“ zeptala jsem se nechápavě a vydala se ke kase.

„Na to, aby ti s ním bylo dobře, ho zase tolik znát nemusíš. Hlavní je zbavit se kalhotek.“ Zastavila se a zadívala se do dálky. Měla jsem pocit, jako by se kochala hodně zajímavými vzpomínkami. Radši jsem nechtěla vědět jakými. „Ne, nemusíš se jich zbavovat, stačí je odhrnout,“ opravila se. „Navíc je to pro chlapy sexy.“

„Panebože,“ zaúpěla jsem. „Val, nemohly bychom se bavit o něčem jiném?“ zaprosila jsem.

„Jasně, ty puritánko,“ odbyla mě.

„Dík moc,“ ušklíbla jsem se.

Zaplatily jsme knížky. Zaměstnanci knihkupectví jistě byli bez sebe radostí, že konečně mizíme. Vyšly jsme před obchod. Byla jsem ráda, že jsem Val nakonec řekla všechno. Hrozně se mi ulevilo. Beztak jsem potřebovala, aby Val věděla, na co může narazit, aby se o sebe pořádně postarala a nic se jí nestalo. Nechtěla jsem o ni přijít.

Přemístily jsme se do sousední kavárny. Svezly jsme se do nejbližších křesílek. Val pořád mlela svoji, buď řešila, že budu s Renem v posteli, nebo se budeme milovat u zdi. Napadla ji i kuchyňská linka. Fantaziemi jen hýřila. Předpokládala, že do konce týdne bude rozhodnuto. Najednou zmlkla, zarazila se a upřeně se na mě zadívala.

„Stalo se něco?“ lekla jsem se.

„Nic, ale je dost pozdě.“ Bleskově vstala. „Musím letět.“

Tázavě jsem zdvihla obočí. „Máš rande s číslem dvě?“

„No, v podstatě jo.“ Ze stolu sebrala kávu. „Jak vypadám? K nakousnutí?“

„Jsi sexy jako vždycky.“ Natáhla jsem k ní ruku. „Vrátíš mi brýle?“

„Jo, promiň.“ Sundala si je a podala mi je. Shýbla se a dala mi pusu na tvář. „Napíšu ti, jo?“

„Jen aby, mám takové tušení, že nebudeš mít čas.“

Zasmála se. „Když budu mít štěstí, tak nebudu.“

Taky jsem vstala a vzala čaj i tašku z knihkupectví. „Budu mít příležitost seznámit se s atraktivním mužem, kvůli kterému budeš zítra chodit jako batole?“

Val couvla o pár kroků k východu. Sukně se jí zhoupla kolem nohou. „Jasně, budeš.“ Kousla se do spodního rtu a mrkla na mě. „Dávej na sebe bacha, platí?“

Chytila jsem ji za ruku a stiskla. „Nápodobně.“

Kapitola 9

Cestou domů jsem se zastavila u Brighton a Merle. Bydlely uprostřed Zahradní čtvrti, kousek od mého bytu. Usídlily se v budově z předválečného období, v překrásném dvoupodlažním domě. Širokou verandu před vchodem vkusně dotvářely čtyři mohutné bílé pilíře. Podpíraly balkon v prvním patře. Okenice byly klasicky černé, ale asi před měsícem Merle přeskočilo a nechala natřít vchodové dveře na světle modrou. Připadalo mi to ulítlé, zvláště když zvolila takový vybledlý odstín. Stejnou barvu navíc měly oči mýtů.

Pozemek ohraničoval plot z tepaného kovu. Otevřela jsem branku. Zaskřípala, jako by se o sebe třely staříčké kosti. Chodníček býval popraskaný a vypadal jako rozpadající se betonová deska, ale asi před rokem ho nechali opravit. Vstoupila jsem na verandu. Prkna na podlaze zavržala. Trhla jsem sebou.

Ze stropu verandy visely v květináčích rozložené kapradiny. Jemně se kolébaly ve větru. Zamířila jsem k širokým modrým dveřím. Na vteřinku jsem zaváhala, ale pak jsem zaklepala. Věděla jsem, že Merle nesnáší zvonek, takže jsem se ho raději nedotýkala. Nic. Zaklepala jsem znovu. Nakonec mi stejně nezbylo nic jiného než zvonek. Přesto se nikdo neukázal.

Couvla jsem a začala se rozhlížet kolem sebe. Krásný ratanový nábytek byl rozestavěný spíš náhodně než cíleně. Merle ho občas odnášela úplně jinam a Brighton z toho bývala celá paf. Napadlo mě, že by mohly být vzadu. Sešla jsem tři schody, obešla dům a zanedlouho se přede mnou otevřela překrásná zahrada.

Kvetly ovocné stromy i květiny, vzduch byl nádherně prosycený jejich vůní. Zahradu jsem Merle záviděla. Byla úchvatná, jako by ji někdo přenesl rovnou z časopisu. Merle i její dcera se o ni nadšeně staraly.

Merle ale neklečela u záhonku, nevytrhávala plevel ani nezastříhávala hamelie. Brighton si nehověla na bohatě polstrovaném křesílku s knížkou na klíně. Z domu se nelinula flirtující džezová hudba. Na zahradě totiž taky nikdo nebyl.

Páni, tak ony jednou za uherský rok nejsou v neděli doma, a já zrovna přijdu na návštěvu.

Měla jsem Brighton nejdřív zavolat. No jo, jenže telefonování s ní bylo za trest. Obvykle ani netušila, kde vlastně telefon má. Nic naplat, neměla jsem na vybranou. Sáhla jsem do kapsy, vytáhla mobil a navolila její číslo.

Podle očekávání se nedělo nic. Ozvalo se pípnutí. Nadiktovala jsem zprávu: „Ahoj, Brighton, tady Ivy. Mohla bys mi prosím tě zavolat? Díky.“

Ukončila jsem hovor, otočila se a vracela se k verandě. Koutkem oka jsem zahlédla pohyb. Zarazila jsem se. Igelitka z knihkupectví se mi houpala v ruce.

Nespletla jsem se? Opravdu jsem viděla... křídylka?

Prísahala bych, že jsem u keříku s jasně růžovými kvítky zahlédla křídylka. Nebyla motýlí, na to byla moc velká. Nemohla patřit ani ptákovi, protože byla průsvitná. Prudce jsem se otočila, upřela pohled na keřík a potichu se k němu přibližovala. Zastavila jsem se. Téměř jsem nedýchala. Ano, *tamhle!*

Za lístky jsem znovu zahlédla tentýž pohyb. Zatřepotala se tam průhledná křídylka velká asi jako moje dlaň. Cože, ony mají na zahradě skřítky? Pravděpodobné to nebylo, ale nemožné taky ne. Coby, já přece našla Cinka na hřbitově. Klidně tu může být takových skřítků víc. A nejen kluků, nýbrž i holek. Cink by rád měl přítelkyni.

Nakrčila jsem nos. Kristepane, na co to myslím? I kdyby to nakrásně byla skřítků slečna, v žádném případě bych ji neodnesla domů a nepředala Cinkovi. Nejsem přece únosce skřítků.

„Ahoj!“ zvolala jsem opatrně. „Neboj, nic ti neudělám.“

Nic se nedělo. Zdálky to vypadalo, jako bych stála u keříku a povídala si s ním. Klekla jsem si, natáhla paže a opatrně odhrnula větvičky.

Nikde nic.

Pustila jsem větvičky, povzdychla si a vstala. Buď jsem měla halucinace a viděla něco, co tam vůbec nebylo, nebo skřítek, či co to bylo, zmizel. Ještě jsem se tam pár minut rozhlížela, ale nic jsem už nezahlédla. Vyšla jsem se přč. Vyšla jsem na ulici a zavřela za sebou branku.

Ulici lemovaly mohutné duby. Pod nimi se rozprostíral příjemný stín, takže jsem nikam nespěchala. Ustavičně jsem se honila, ale k ničemu to nebylo. Na zbytek dne jsem žádné plány neměla. Chtěla jsem jenom zavolat Jo Ann. Možná spolu skočíme na večeři.

Asi v půli cesty mi po zádech přeběhl mráz. Cítila jsem, že se mi zjezily chlupy. Na rohu ulice jsem se zastavila. Měla jsem nepříjemný pocit, že mě někdo sleduje, a cítila jsem se stále hůř. Jako by kdosi stál přímo za mnou. S bušícím srdcem jsem se ohlédla, ale za mnou nikdo nestál.

Vzpomněla jsem si, že mám v botě kovový hrot. Trochu mě to uklidnilo. Většina mýtů dávala přednost večerním a nočním hodinám, ale nic jim nebránilo v tom, aby vycházeli ven i přes den. Pocit, že mě někdo sleduje, navíc vůbec nemusel souviset s mýtem. Ve městě číhala spousta dalších nebezpečí.

Pohledem jsem přelétla ulici, pomalu jsem se otočila kolem dokola. Lidi něco dělali na zahrádkách, naproti postávala skupinka turistů a obdivovala architekturu. Mě si nikdo nevšímal.

Jenže pocit, že mě někdo pozoruje, neustupoval. Pokračovala jsem dál a bylo mi pořád hůř. Přidala jsem do kroku. Několik set metrů před mým domem se ten pocit vytratil jako pára nad hrncem. Stejně jsem se po očku rozhlížela i pak.

Ren na mě čekal před Matkou Bídrou, stejně jako v sobotu. Opíral se zády o zeď, jako by neměl nic na práci. Nervózně jsem došla až k němu. Uhladila jsem si neposlušné kudrny. Sčesala jsem vlasy do drdolu a byla jsem odhodlaná udržet je v něm. Opět vládlo vlhko, navíc se vši pomstychtivou vervou. Nejradši bych ze sebe stáhla džíny i triko a promenádovala se po ulici polonahá jako většina kolemjdoucích.

Celý den jsem se prala s nervozitou, nadšením a hrůzou. Emoce ve mně poskakovaly jako rozdváděný míček v uzavřené místnosti. Nechtěla jsem si Rena moc prohlížet, protože jsem se bála, že si hned vzpomenu na to, co včera říkala Val a co jsem dělala to ráno. No jistě. Stačil jediný pohled a byla jsem vedle.

Tváře mi zahořely. Nejradši bych si dala otočku a zmizela. Hm a co bych udělala? Schovala se do přetékající popelnice? S mýtem bych se klidně pustila do křížku, zato před Renem bych utekla? Taková ironie. Neměla jsem důvod cítit se trapně, divně a podobně. Potřebovala jsem čas, abych se uklidnila, nic víc. Hrdě jsem narovnala ramena, zdvihla bradu a prošla kolem vchodu do obchodu se suvenýry.

Ren uklonil hlavu mým směrem a usmál se. Vztáhl ke mně paži. Na tvářích se mu vyrýsovaly dolíčky. Podával mi tmavě modrou, ba dokonce téměř fialovou růži na dlouhém stonku.

Několikrát jsem pohledem přeběhla mezi ním a růží. „Proč? Co to... co to znamená?“

„Je pro tebe,“ prohodil jakoby nic, odlepil se od zdi a vztyčil se nade mnou ve své výšce.

Pořád jsem to nechápala. „Pro mě?“

Mrkl na mě. „Jasně.“

„Proč?“

„Heleďte, slečno, jestli od něj tu růži nechcete, ráda si ji vezmu,“ zavolala na mě nějaká obyčejná žena, která právě procházela kolem. Vrhala na Rena jeden žádostivý pohled za druhým. „Klidně si vezmu i jeho.“

Byla jsem rudá až za ušima. Žena se pobaveně rozesmála. Pokračovala dál a záhy se ztratila v davu a kvílení policejních sirén.

„Narazil jsem na ně cestou sem a vzpomněl si na tebe,“ odpověděl a zaťukal mi květem na nos. Růže krásně voněla. „Ladí ti k očím.“

Otevřela jsem pusku a zírala na něj jako praštěná.

Svěsil ruku s růží a sklonil hlavu. „Teď by sis ji ode mě měla vzít,“ zašeptal mi s nosem u tváře.

Zatočila se mi hlava. Chvilí jsem netušila, co se děje. Pulz se mi rozběhl jako šílený. Napřímil se a pátravě mě pozoroval. Polkla jsem a natáhla ruku pro růži. „Děkuju.“

Uklonil hlavu. „To jsem nečekal.“

„Cos nečekal?“

„Že mi poděkuješ.“ Trhl ramenem. „Říkal jsem si, že je to dobrá příležitost k tomu, abys mi ji mrštila do tváře.“

Přitiskla jsem si růži na prsa. Co si asi o mně myslí, když čekal takovou drsnou odezvu? „Hm, koukám, že jsem na tebe udělala skvělý první dojem.“

„Několik prvních dojmů,“ opravil mě s jiskřičkami v očích. „Ale nedivím se ti, nezačali jsme spolu nejlíp. Okolnosti tomu moc nepřály.“

Nejistě jsem přikývla a přenesla váhu na druhou nohu. Shodila jsem z ramene popruh batohu, natočila ho k sobě, rozepnula přední kapsu a opatrně do ní vsunula růži.

„Co v tom batohu vlastně nosíš?“ zeptal se. „Nevypadá, že by byl zrovna lehký.“

„Učebnice a sešity.“ Znovu jsem batoh zapnula. „Není těžký.“

Popošel ke mně, aby udělal místo kolemjdoucímu. „Učebnice? Ty chodíš –?“

„Ivy!“ zavolal na mě Jerome z obchodu. Hulákal tak vydatně, div se netřásl výlohy. „Dělej, pojď sem!“

Ren ztuhl a přimhouřil oči. Nelíbilo se mu to. Já si lhostejně povzdychla a vrátila popruh batohu na rameno. „Hned jsem zpátky,“ konstatovala jsem a otevřela dveře.

Dveře neměly čas, aby se zavřely, protože v patách za mnou vešel do obchodu Ren. Otočila jsem se. Ren propíchoval pohledem starého muže za pultem. Ze zelených očí vycházel chlad a po úsměvu ani památky.

Otevřela jsem pusy, abych něco řekla, ale Ren byl rychlejší. „Takhle se mluví s dámou?“ houkl na Jeroma.

A sakra.

Jerome užasle povytáhl obočí a zadíval se na Rena. „Hele, co si o sobě myslíš, frajere?“

„Trocha slušnosti by neškodila,“ uštědřil mu Ren další lekci.

Proklouzla jsem mezi Rena a vůdů peříčka, která voněla jako pačuli. „Ren je v pohodě.“

Ren nespouštěl z Jeroma pohled. „To bych zrovna netvrdil.“

Jerome si založil paže na prsou, narovnal se a nápadně zvažněl. Čekala jsem, že zareaguje hůř. Zatím to šlo. „Na to se tě nikdo neptal, frajere.“

„Tak moment,“ zasáhla jsem. Ren se totiž tvářil, jako by se chtěl co nevidět na Jeroma vrhnout a popadnout ho za límec. „Ren je v pohodě, vážně.“ Zpražila jsem Jeroma pohledem. „Není to nic osobního,“ vysvětlila jsem Renovi. „Chová se tak ke každému.“

„Ke každému ne,“ ohradil se Jerome dotčeně.

Ušklíbala jsem se. „Tvého psa nepočítám.“

Nic se nedělo. Ren konečně přešel pohledem z Jeroma na mě. Bylo vidět, že pořád neví, čemu věřit. „No a?“ prohodil.

„Rene,“ zašeptala jsem naléhavě.

„Ivy,“ kontroval.

Jerome obrátil oči v sloup a zvedl bradu. „Heleďte, vy tam! U těch ostrých omáček.“ Ren i já jsme se otočili. Na Jeromovo zvolání zareagoval běloch ve středním věku. V každé ruce držel velkou láhev vůdů kořeněné omáčky. „Ty láhve jsou na prodej, ne na mazlení. Buď si je kupte, nebo je vraťte tam, kde byly.“

„Snad mi nechceš tvrdit,“ pronesla jsem fascinovaně na Jeromovu adresu, „že tenhle obchod i něco vydělává?“

Odfrkl si. „To je mi ukradený.“

Až naprší a uschne.

„Proč jsi ji sem volal?“ zeptal se Ren. Zákazník mezitím utekl z obchodu. Ren si založil paže na prsou. „Máme totiž práci, víte?“

„Hele, frajere, ty se mi líbíš,“ konstatoval Jerome.

„To je pocta,“ odpověděl Ren ironicky. „Vy jste ale lichotník.“

Kousla jsem se do rtu, abych se nerozesmála.

Jerome na mě namířil ukazováček. „Máš u mě dloužek,“ dodal.

Nejdřív jsem nechápala, na co naráží, ale vzápětí mi to došlo. „Aha, jasně.“ Položila jsem ruce na pult. „Promiň, vypadlo mi to. Mám za sebou pekelný týden.“

„Co ti vypadlo?“ zajímalo Rena. Těkal mezi námi pohledem.

„Pondělí,“ odpověděl Jerome. „Každý pondělí už asi dva roky. Teď jsi poprvý zapomněla.“

„Koláč,“ hlesla jsem a rozdováděně na něj mrkla.

Se zájmem vytáhl obočí. „Koláč?“

„A nejen ledajaký!“ zahřměl Jerome. Vztekle praštil dlaněmi do pultu. Trhla jsem sebou. „Ten nejlepší čokoládový, jaký jsem kdy měl. Ivy mi ho nosí každý pondělí. Schválně si upravuju body, jen abych si ho mohl dát.“

Ren se tvářil čím dál zmateněji. „Body?“ opakoval po něm.

„Drží dietu,“ vysvětlila jsem mu. „Promiň,“ omluvila jsem se Jeromovi. „Přinesu ti ho zítra, jo?“

Jerome si pro sebe něco zabrbľal. „Ne abys zase zapomněla. Teď už padej, ať si můžu objednat pizzu.“

Navíc jsem nebyla jediná, kdo zapomněl.

Vyšli jsme na ulici a zamířili k Jackson Square. Po několika desítkách metrů se Ren rozesmál. „Co je?“ podivila jsem se.

„Ty pečeš?“ rýpl si a dloubľ mě loktem do paže. „Ty pečeš nejlepší čokoládový koláč a ten senilní děda je z něj na větvi?“

Usmála jsem se. „No, pečů. Je to... takové moje hobby.“ Ano, byla to naprostá ukrutná lež. Koláče jsem výhradně vyndávala z krabice. Oním pekařem byl Cink.

„Můžu se zeptat, proč mně nebyl nabídnut dort?“

Co by asi říkal, kdyby věděl, že koláče pečů skřítěk? Letmo jsem se na něj podívala a přejela si dlaněmi po stehnech. „Koláče dávám až těm, kdo mě poznají víc.“

Ren otevřel pusť a hned ji zavřel. Popoběhl, otočil se a zastavil se těsně přede mnou. Prudce jsem zabrzdila, abych do něj nevrázila. Muž, který šel za námi, našťvaně zanaďával, propíchl nás několika jedovatými pohľedy, obešel nás a pokračoval. Ren si ho nevnímal. „To má být pozvání? Udělám cokoli, jen abych mohl ochutnat koláč od tebe. Přijmu i pozvání.“

„Pozvání?“ Panebože, už mi to došlo. Zrudla jsem. „Ty jsi ale darebák!“ vykřikla jsem a udeřila ho do hrudi. „Tak jsem to nemyslela.“

„Hm, škoda,“ zalitoval. Tvářil se jako oukropeček.

Tentokrát jsem ho pláclá do paže. Pateticky jsem ho obkroužila. „Jsi pěkný nadutec.“

Ren zaklonil hlavu a pobaveně se rozesmál. Sice jsem na něj byla našťvaná, ale i mně cukaly koutky. Měl nakažľivý smích. Vmžiku se přidal ke mně. „Já bych ale opravdu rád ochutnal ten koláč. A nejen čokoládový. Hlavně aby byl tvůj.“

„Hele, když přestaneš dělat ty dvojsmysľné narážky, slibuju, že ti ho seženu,“ hlesla jsem. „A taky ti slíbím, že tě nebodnu.“

„Ty bys mě jinak bodla?“ zeptal se pobaveně.

Přikývla jsem. „Jasně. Růže na tom nic nemění.“

„Dobře, platí. O koláči ani neceknu.“ Došli jsme do Chartres Street. Celou dobu mlčel. „Cos včera dělala, když jsi měla volno?“

Málem jsem zakopla, jak rychle jsem se na něj podívala a nekoukala jsem pod nohy. Brighton mi nezavolala, což mě nepřekvapilo. Chtěla jsem se za ní znovu zastavit. Ale to Ren nemohl vědět.

Pousmál se. „Nehledej za tím nic složitěho, je to obyčejná otázka. Víš co? Povím ti, co jsem podnikal já. Spal jsem asi do deseti, pak jsem se jen tak poflakoval. Připouštím, že jsem nic užitečného nedělal. Nakonec jsem si šel koupit koblihy. Večer jsem si šel proklepnout hotel, kde jsme spolu viděli starověkého mýta. A je to.“

Do sdílení svých aktivit jsem se zrovna nehrnula. „Já taky nedělala nic extra,“ pípla jsem. „Měly jsme sraz s Val. Šly jsme do knihkupectví. Když jsem se vrátila, hrála jsem si na uklízečku. Šla jsem na večeři s kamarádkou a konec.“

Pohlédli jsme si do očí. Vzpomněla jsem si na ten hluboký pohľed lítosti, který se mu odrážel v očích po smrti toho nebohého muže na ulici. „O nic nešlo, ne?“ prohodil.

Přikývla jsem, ale ve skutečnosti mě to stálo dost sil. Přicházeli jsme na Jackson Square. Od Mississippi váľ studený vánek. Načechral mi vlasy na krku.

Ren změnil téma. „Co ty učebnice?“ vzpomněľ si. „Na co je máš?“

Zpomalila jsem a přemítala, jak mu odpovědět. Na studiu nebylo nic špatného. Přejela jsem prsty po plotě. „Chodím na vysokou, na Loyolu. Studuju sociologii.“

Cítila jsem, že se na mě dívá. „Fakticky chodíš do školy?“ užasl. „A k tomu děláš tohle?“

Přikývla jsem, zaklonila hlavu a zadívala se na tmavě šedé úzké věžičky propichující modravou oblohu.

„Chtěla bys někdy odejít z Řádu?“

Zasmála jsem se. „Ze Řádu odejdeš jenom v pytli na mrtvoly, ne?“

„Ne ne,“ namítl a znovu šel přede mě a otočil se. Tentokrát se nezastavil, ale šel pozpátku. I on přejížděl prsty po plotě. Měl štěstí, že se za ním neobjevovaly překážky. „Vím o několika případech, kdy členové odešli z Řádu.“

„Já ale nechci odejít. Prostě chci... chtěla bych toho dokázat víc.“ Stáhlo se mi hrdlo. Zamrzelo mě, že jsem mu toho tolik řekla.

Ren se nečekaně zastavil. Dotkli jsme se prsty na plotě.

Nejradši bych ucukla, ale nechtěla jsem se před ním shodit. „Možná ti to připadá divný, ale studuju a baví mě to.“

Pátravě se mi zadíval do očí. „Nepřipadá mi to divný. Jenom jsi jiná.“

Odtrhla jsem od něj pohled. Kousla jsem se do spodního rtu. Znovu jsem se na něj podívala. Pořád si mě prohlížel. Měla jsem pocit, jako by mi viděl až do duše. „Co je?“ vyjela jsem na něj.

„Něco mě napadlo.“ Pohládl mě po ruce. „Nikdy jsem nepoznal nikoho jako ty.“

„Hm, to nezní zrovna dobře.“ Odtrhla jsem pohled od našich rukou.

Usmál se. „Vidíš, a podle mě je to paráda. Aspoň si to myslím.“

Hm, tím mě chtěl uklidnit?

Stáhl ruku a pokračoval v chůzi. Jenom změnil směr. Už necouval, ale vydal se zpátky. „Tak pojď, máme práci.“

„Počkej, já myslela, že pracujeme.“

Ohlédl se přes rameno. „Jenže to, co hledám, tady nenajdeme.“

„Aha, a co to je?“ zeptala jsem se. Bez váhání jsem se otočila a doběhla ho. „Kam jdeme?“

„Přímo za nosem.“

Zamračila jsem se. „Do Pirátů uličky?“

Ren na mě mrkl a šel dál. Netušila jsem, co měl v plánu, ale bez řeči jsem se jím nechala vést. Za chvíli jsem pochopila, že do Pirátů uličky nejedeme, protože jsme ji minuli. Bylo mi to líto, protože v ní byly barevné budovy a dveře.

Doputovali jsme na Madison Street. Měla jsem sto chutí namítnout, že jsme se nemuseli vléct až na Square, když chtěl jít rovnou sem, ale mlčela jsem. Naše práce beztak vyžadovala mnohahodinové procházení ulicemi sem a tam, mnohdy po týchž místech.

Minuli jsme mladíka s motorkou. Postřehla jsem, že motorka je černá, elegantní a podle všeho i rychlá. Stačilo jet rychle a člověk si snadno zlámal všechny kosti. Nepoznala jsem, co je to za značku.

„Díky, kámo,“ řekl Ren a podal mladíkovi několik bankovek.

Mladík kývl a vydal se pryč. Vytřeštila jsem oči. „Ta motorka... je tvoje?“

Přítakal.

„Co to je?“ zeptala jsem se a prohlížela si ji, jako by to byl obtížný hmyz.

„Ducati,“ odpověděl. Natáhl se pro dvě přilby. Vyzývavě zdvihl obočí. „Na dnešní večer jsem se důkladně připravil. Jedna pro mě.“ Zdvihl ji do výšky. „A jedna pro tebe.“

Ušklíbla jsem se. „Cože? Ty si fakt myslíš, že si na tohle sednu?“

„Jasně.“ Podal mi černou přilbu. Sice jsem si ji vzala, ale držela jsem ji, jako by to byl odjištěný granát, co nejdál od těla. „Přece jsem ti říkal, že dělám jinou práci. Nelovím obyčejné mýty. Mám za úkol zjistit, co tu pohledávají ti starověcí, a zastavit je. Jestli chceš, pojed' se mnou. Jestli ne, klidně zůstaň. Každopádně bych byl radši, kdyby ses přidala.“ Naklonil hlavu. Zapadající slunce ho paprsky pohladilo po tváři. „Když mě doprovodíš, budu klidný, že jsi v pořádku, víš?“

Pevně jsem sevřela přilbu v ruce. „Umím se o sebe postarat.“

„Já vím. Znáš tě jen chvíli, ale už jsem pochopil, že ty z bitvy neutíkáš. Naopak jdeš rovnou do ní.“ Přehodil nohu přes motorku a nasedl. „Je to zatraceně sexy, ale taky to může být víc než nebezpečný,“ prohodil s úsměvem. „Do středy mi máš dělat parťáka, takže ocením, když nasedneš a padáme. Neboj, bude to fajn.“

Měla jsem sto chutí zaječít na něj, aby se nechoval tak sexy a nemotal mi hlavu. Samozřejmě bylo těžké mu odporovat, protože se pořád jen usmíval a říkal samé pěkné věci.

„Tak co, jedeš?“

S povzdychem jsem se podívala na něj a pak na přilbu. Pomalu se usmál. „Bezva.“

Oči mu potemněly. Byly lesně zelené. „Nasedej.“

Nelíbilo se mi, že mi rozkazuje. Vyplázla jsem na něj jazyk.

Ren se rozesmál. Kolem očí se mu vyrýsovaly vrásky.

„Štveš mě,“ zasyčela jsem.

Vševědoucně si mě prohlížel. „Nelži, poznám to na tobě. Hrozně bys mě chtěla nenávidět, ale nejde ti to.“

Nehodlala jsem uznat, že má pravdu. Ušklíbala jsem se. „Šeredně se pleteš, frajere.“

„To určitě.“ Přimhouřil oči a nečekaně natáhl ruku. Popadl mě kolem pasu a přitáhl k sobě. Pevně se postavil na nohy, aby se neskácel i s motorkou, a propletl si prsty.

Nezmohla jsem se na nic. Jen jsem nevěřícně zírala. Jednou rukou mi vyjel v týl a jemně zatlačil. Naše rty se k sobě neklamně blížily. Ovanul mě jeho dech. Upřeně jsem mu zírala do očí. Rty mi zlehka přešel po tváři. Zachvěla jsem se. Zrychlil se mi puls. Nechtěla jsem se s ním líbat. Nechtěla? Určitě? Zachvěla jsem se. Neochotně jsem si připouštěla, že si možná přeju pravý opak.

Rty mi přešel po lícni kosti. Nosem mě ťukl do nosu. „Nepochybuju o tom, že máš ty nejsladší rty na světě. A taky se docela bojím, že bych na nich mohl být závislý.“ Palcem mi promnul týl. „Jsi čarodějka a víla v jedné osobě. Budu se s tebou muset ještě chvíli prát, ale až tě přesvědčím, roztaješ jako led na sluníčku.“

Na to jsem neměla co říct. Došla mi slova.

„Líbím se ti.“ Pustil mě a zatvářil se jako nevinnost sama. „Jen ještě nejsi připravená na to, aby sis to přiznala.“

Užasle jsem na něj vytřeštila oči. Měl zatraceně bystrý pozorovací talent.

Kapitola 10

Tvářila jsem se, jako bych ho neposlouchala. Bohužel mě vzápětí čekala další rána. Nešlo mi totiž nasednout na motorku. Rozhodně to nešlo elegantně a zdaleka ani tak, jak to udělal Ren. Když jsem se drápala za něj, málem jsem ho nabrala kolenem do zad. Další věc jsem se naučila hned poté, co jsem si nasadila přilbu a Ren taky. V obou byly mikrofony. Páni, technika na každém kroku. Dobře, takže jsem se toporně usadila, vnitřními stehny jsem se dotýkala obrysu jeho stehen. Tak. Poslední otázka zněla, kam s rukama.

„Ivy,“ oslovil mě pobaveně. „Bud’ si ke mně přisedneš a chytíš se mě, nebo za pár vteřin odlítneš jako vítr, zlatíčko.“

„Neříkej mi tak,“ vyjela jsem na něj. Tvářila jsem se, jako bych si nevšimla, že se mi směje. Opatrně jsem mu přiložila ruce na boky. Cítila jsem obrysy jeho svalů. Udělal na mě dojem. To jsem nečekala. Na těle neměl jediný gram tuku navíc.

Ren mě bez varování uchopil za zápěstí a posunul mě dopředu, takže jsem se stehny dotýkala jeho hýždí. Spojil mi ruce u sebe na bříše. „Takhle se máš držet,“ napomenul mě.

Prsy jsem se mu tiskla na záda. Ještěže jsem měla přilbu a nebylo vidět, že jsem rudá až u kořínek vlasů. „Až takhle blízko snad být nemusím,“ zavrčela jsem.

Zase se uchechtl, ale pak už nastartoval. Srdce mi poskočilo. V práci jsem zkoušela nejrůznější věci a pouštěla jsem se do neskutečných akcí, ale na motorce jsem ještě nejela. Zatím jsem netušila, co od toho mám čekat.

„Jdeme na to?“ prohodil.

Obrátila jsem oči v sloup. Jeho dvojsmyslné narážky mě nudily. „No jo,“ odpověděla jsem otráveně.

Vyrazili jsme. Ren se se mnou nemazlil a šel rovnou na věc. Nevaroval mě, nepočkal, až si trochu zvyknu. Pevně jsem se ho chytila a pro jistotu zavřela oči. Pádili jsme po nejrušnější ulici ve Francouzské čtvrti. Nechtěla jsem pozorovat lidi, které jsme míjeli sotva o pár centimetrů. Cítila jsem dotyky větru na prstech a odhalených pažích. Bylo to víc než příjemné. Po několika minutách jsem se osmělila a opatrně otevřela oči.

Kolem nás se míhaly obchody a lidé jako přetáčeující se filmový pás. Řítili jsme se jako šílení, ale bylo to... *parádní*. Otáčela jsem se na obě strany a kochala se novým zážitkem. Jízda na motorce pro mě byla v určitém smyslu osvobozující. Proto tolik lidí jezdí na motorce? Zajímalo mě, jaké by to bylo, kdybych neměla přilbu a cítila vítr ve vlasech. Neměla jsem v sobě ale dost odvahy ani hlouposti na to, abych to skutečně udělala. Ze stehen i ramen mi postupně odcházelo napětí. Došlo mi, že se můžu víc narovnat a nic se nestane, ale té možnosti jsem nevyužila.

Cítila jsem souhru Renových svalů na zádech a pažích. I svaly na břiše mu jen hrály, jako by jeho tělo na něco podvědomě reagovalo.

„Ještě jsi tam?“ houkl na mě.

Přikývla jsem, než mi došlo, že mě nevidí. „Jo. A je to vlastně fajn... nečekala jsem to.“

„Až vyjedeme z města a dupnu na to, pořádně se drž,“ doporučil mi, když jsme zastavili na semaforu. Stiskl mi spojené ruce. „Budeš mít pocit, že letíš.“

Znejistěla jsem. Nevěděla jsem, co na to říct. Motorka se dala do pohybu. Přejeli jsme Canal Street a mířili jsme do obchodní čtvrti, kde jsme předtím pozorovali starověkého mýta prezentujícího se jako stavební magnát.

„Mezitím jsem si našeho kámoše ohlídal,“ řekl mi Ren. Popojížděli jsme v koloně. „Každý večer v sedm, někdy v osm odjíždí z hotelu a jede do klubu Flux. Je to jen pár ulic od hotelu. Znáš ho?“

Takový klub by nejspíš okouznil Val. „Ne. Možná ho otevřeli nedávno, ale stejně nikam nechodím.“

„Vidíš, a já si myslel, že nevynecháš jedinou party,“ prohodil laškovně.

„Co ty?“

„Já si odbyl pití a party kolem dvacítky.“ Pustil se řídítek a poplácal mě po koleně. „Rodiče málem kleplo. Když se ohlídnu zpátky, museli si se mnou užít. V práci riskovali život a místo toho, aby si doma odpočinuli, pro změnu trnuli, jestli se někdy neopiju a něco se mi nestane. Divím se, že mě nepřerazili.“ Zasmál se. „Ale co, znáš to. Chodili jsme do soukromé školy a po vyučování jsme museli mazat rovnou domů.“

„A trénovat,“ ušklíbla jsem se. Na střední škole mě měli za pitomce, protože jsem po škole nechodila na žádné akce, nevěnovala jsem se sportu. Volný čas jsem trávila pouze s dětmi, jejichž rodiče taky byli členy Řádu. Mně osobně to docela vyhovovalo.

„Měli jsme plno zákazů. Tak jsem se zařídil po svém a vyváděl jsem.“ Pokrčil rameny. „Alespoň jsem to v sobě nedusil. Pořád si rád dám pivo nebo panáka, ale můžu bez toho žít. Jak jsi na tom ty?“

„No, i já si prošla drsnějším obdobím, ale celkově to šlo. Byla jsem...“ Nedopověděla jsem. Měla jsem štěstí, protože jsem měla Shauna. Nejdřív jako kamaráda a pak jako přítele. „Moc nepiju. Ani mi to nechutná.“

Odmíchl se. Oba jsme poslouchali hlucení motoru. „Máš rodiče?“ zeptala jsem se.

„Jo. A zase jo, pořád jsou členy Elity.“ Další odmlka. „A ty?“

Polkla jsem. „Já už je nemám. Moji praví rodiče umřeli, když jsem byla malá. Adoptovali mě Holly s Adrianem, protože nemohli mít děti.“

„Ani ty už nemáš?“

Jako vždycky mě píchlo na prsou. „Bohužel ne.“

„Promiň,“ hlesl. „Mrzí mě, žes to měla tak těžké.“

Netušila jsem, jak na to odpovědět. Zamumlala jsem děkuju. Mrzelo mě, že jsem byla tak osobní, měla jsem se tomu tématu vyhnout. Podobné sdílení vždycky lidi spojuje a pak je to o hodně těžší, když máte... když o druhé přijdete. Mnohokrát jsem si slibovala, že si určité lidi nepustím k tělu, ale s Val jsem to zase porušila. Vlastně jsem si k tělu pustila i mrzouta Jeroma a taky Davida.

No a teď jsem byla na nejlepší cestě spadnout do toho s Renem.

Pak už mě jízda na motorce tolik nebrala, ale stejně byla fajn. Kromě toho jsme byli v práci, musela jsem se soustředit na úkol. Cílem nebylo kamarádit se s Renem a víc ho poznávat. On si sice myslel, že si odmítám připustit, že se mi líbí, ale ve skutečnosti šlo i o jiné věci.

Nechtěla jsem jít do blízkého vztahu s nikým.

Ren vycítil, že povídání bylo z mojí strany dost. I on se odmlčel, což pro něj nebylo úplně typické. Kolem hotelu jsme museli projet dvakrát, než jsme našli místo na parkování. Doufali jsme, že nebudeme čekat dlouho. Nemýlili jsme se. Zanedlouho před hotelem zastavil černý sedan. Za tři minutky z budovy vyšel starověký mýt. Měl na sobě totéž, co posledně. Nastoupil do auta, zabouchl dveře a vyrazili. Auto projelo kolem nás.

„Drž se,“ připomněl mi Ren.

Pevně jsem ho uchopila kolem pasu, Ren prudce otočil motorku a zručně se vmáčkl mezi terénní auto a sporták. Měla jsem srdce až v krku. Řidič terénního auta zatroubil, ale Ren se nenechal vyvést z míry a stočil motorku mírně doprava. Projel kolem sportáku. Nakoukla jsem mu přes rameno. Sedan byl asi čtyři auta před námi. Ren se zařadil do proudu vozidel a pozorovali jsme mýta z bezpečné vzdálenosti.

Slunce pozvolna klesalo za horizont a místo něj se rozsvěcely pouliční lampy. Sedan zastavil před klubem, který jsem vůbec neznala. Vznikl v bývalém skladišti. Potvrdila jsem si domněnku, že Flux patří mezi novější kluby. Působil luxusním dojmem. Měl velká okna s tónovanými skly. Nápis nad vchodem byl napsaný elegantní kurzivou. U dvojitých bronzových dveří stál vrátný. Budova měla několik pater. Zvedla jsem hlavu. Ve vánku se třepotaly bílé markýzy. Před klubem čekalo poměrně hodně lidí. Muži byli elegantně oblečení, ženy měly převážně krátké sexy šaty.

Ren pokračoval. Zaparkoval o půl bloku dál. Každou chvíli jsem se ohlížela a pozorovala sedan. Starověký mýt – Marlon – vystoupil. Zpod černé stříšky k němu popošel další starověký mýt. Strnula jsem.

„Je to on,“ oznámila jsem Renovi. „Víš, ten, co mě postřelil. Čeká tu na Marlona.“

Ren vypnul motor. Starověký mýt si s Marlonem potřásl pravicí. Muži se jednou paží objali. Vypadalo to, jako by Marlon tomu druhému něco vysvětloval. Byla jsem z nich nervózní. Na jednu stranu bych nejradši seskočila z motorky, vyrazila za nimi a vypálila jim rybník, na druhou jsem si nemohla moc dovolovat, protože jsem u sebe neměla jedinou účinnou zbraň. Oba mýtové vešli do klubu. Celou dobu si něco povídali. Za nimi do klubu proudili smrtelníci.

Ren opřel motorku o podpěrku. Začala jsem si sundávat přilbu, ale chytil mě za ruku. „Počkej chvíli.“ Kývl bradou a ukázal mi tak, kam se mám podívat. Sedan se odlepil od chodníku a za pár vteřin nás minul. „Řídí ho smrtelník, včera jsem ho pozoroval. Nezdá se mi, že by ho Marlon vysával, takže je dost možný, že ten chlapík nemá tušení, pro koho pracuje. Každopádně ho nesmíme podceňovat.“

Sedan na rohu zatočil. Ren mě pustil a teprve pak jsme si sundali přilbu. Prsty si pročísli vlasy. Zakudrnacené vlny si dělaly, co chtěly. „Nikdy předtím jsem si nevšiml, že by se tu setkal s mýtem. Tím se potvrzuje naše podezření.“

Nepřekvapilo mě, že starověcí mýtové tráví čas spolu. Ostatně všichni mýtové měli tendenci táhnout za jeden provaz a často tvořili skupinky. Říkalo se, že v některých městech dokonce budovali komunity, ale žádnému týmu se zatím nepodařilo zjistit kde.

„Koukám, že do klubu i z klubu proudí hodně lidí.“ Ještě chvíli jsem pozorovala vchod. Podívala jsem se na Rena. „Připomíná mi klub ve Francouzské čtvrti. Tušili jsme, že tam barmana dělá mýt, protože se odtud někteří mýtové potáceli opilí.“

„Asi jim dával blín. Hm, zajímavé. Mrkneme na to.“

Ráda jsem slezla z motorky, aby mezi námi bylo víc prostoru. Vsunula jsem si přilbu pod paži a zamířila ke klubu.

„Počkej!“ zavolal Ren a připojil se ke mně.

Zaskočil mě tím, že mi urovnal vlasy a zastrčil neposlušné prameny za ucho. „Tak je to lepší. Pořád jsem se na ně musel dívat. Nemůžu si dovolit, aby mi tvé kudrny vyvolaly poruchu pozornosti.“

„Poruchu pozornosti?“ opakovala jsem po něm pobaveně.

„No,“ usmál se. „Někdy ji mám, někdy ne. Někdy se k ní přidá i hyperaktivita.“

„Páni,“ pronesla jsem pateticky. Přešli jsme rušnou ulici. „To zní, jako bys měl o problémy vystaráno.“

„Nediv se.“ Zastavil se na kraji chodníku. Pohupoval přilbou na prstech. „Vidíš tam tu uličku? Myslíš, že se tudy vychází z klubu?“

„Asi jo. Většina uliček propojuje místa na hlavní ulici. Obvykle tam mívají sklady a vozí jim tudy zboží. Půjdem se tam podívat?“

Přikývl. Vydali jsme se k úzké uličce. Pozorně jsme sledovali dění kolem klubu. Slunce téměř zapadlo a umělé osvětlení dodávalo uličce na tajuplnosti a hrozivosti. Každých pár kroků jsme míjeli velké košaté keříky v květináčích. V uličce byly rozmístěné i lavičky, ale nikde nikdo. To bylo hodně zvláštní. Bylo to krásné místo a navzdory tomu, kde se nacházelo, z něj sálal klid. Uličkou se rozléhaly naše kroky. Hluk hlavní ulice ustupoval do pozadí. Téměř na konci uličky jsem zahlédla dveře natřené podobnou světle modrou jako u Merle. Na přemýšlení ale nebylo dost času, protože Ren mezitím došel na konec a prudce se zastavil.

„No páni,“ zamumlal.

Nakoukla jsem mu přes rameno. Pozoroval luxusní auto, bílý mercedes, u něhož stáli dva mýtové. Podle vzhledu vypadali jako obyčejní mýtové. Měli totiž stříbřitou pokožku a špičaté uši. Mezi sebou drželi lidského muže. Vypadal, jako by se neudržel na nohou a vyloženě ho museli podpírat. Při pouhém pohledu na ně mi v krvi začal kolovat důvěrně známý adrenalin.

To ale nebylo nejhorší. Vedle mýtů totiž stáli dva policisté v uniformách. Podle mě to byli smrtelníci. Jeden byl malý a dost tlustý, takže to starověký mýt ani být nemohl. Druhý vypadal na čtyřicátníka nebo padesátníka a právě se smál něčemu, co řekl hnědovlasý mýt.

Tlustý policista popošel dopředu a popadl toho muže za spodní čelist. Natočil mu hlavu na jednu stranu a pak na druhou. Něco mu řekl, ale neslyšeli jsme. Policisti odešli. Zmizeli ve třetích dveřích od mercedesa. Pochopili jsme, že vešli do klubu zadním vchodem.

Do háje.

S Renem jsme se na sebe podívali. Policisti rozhodně nevypadali jako nezasvěcení naivkové. Naopak moc dobře věděli, co dělají. Sice se z nich mýtové neživil, každopádně nemohli nevědět, kdo mýtové jsou. To nevypadalo dobře.

„Zůstaň tady,“ nařídil mi Ren. Nestačila jsem ani muknout a byl pryč. Mýtové si ho všimli a se zájmem ho pozorovali. Na půli cesty k nim zvolal: „Ahoj.“

Bez varování mrskl přilbou po hnědovlasém mýtovi.

Mýt ji chytil. Zaskočeně se podíval na Rena. Bylo vidět, že do něj vzápětí vjel vztek. Vyrázil proti Renovi. „Koukám, že Řád začíná být zoufalý,“ zasyčel.

Ren se zasmál.

Mýt po něm mrštil helmu zpátky. Byla to rána jako hrom, ale Ren přilbu obratně chytil a naučeným pohybem ji opatrně položil na zem. Narovnal se a zpoza pásku vytáhl dýku.

„Sejmi ho!“ houkl na kamaráda druhý mýt a táhl lidského muže k zadním sedadlům mercedesa. „Na tohle nemáme čas.“

My taky ne.

Rena jsem samozřejmě neposlechla. Přílbu jsem odložila na parapet s květináčem, z vysoké boty vytáhla dýku a vyrazila za ním. Jakmile druhému mýtovi došlo, že jsem se přidala do party, bez váhání pustil lidského muže. Muž se bezvládně zhroutil na zem.

Hnědovlasý mýt zaútočil na Rena. Ren se pohotově kryl. Hbitě mýta obešel, rozpráhl se a vrazil podrážku mýtovi do zad. Mýt několik kroků zavravoral a otočil se. Ren mezitím odskočil z jeho dosahu. Byl rychlý jako střela.

Páni, tomu říkám umění.

Zaměřila jsem se na druhého mýta. Šel po mně. Byl vysoký a měl až nepřírozeně bílé vlasy. Někteří mýtové upřednostňovali pěstní souboje. Jindy se opírali o kouzla. Tenhle evidentně sázal na nadpřírozené schopnosti.

Zvedl ruku a zamířil. Vzápětí jsem na celém těle ucítila brnění elektrických jehliček. Na betonovém chodníku zavrzal kov. Lavička, která předtím stála vedle mě, vzlétla do vzduchu.

„Ale, ale,“ zamlaskala jsem nesouhlasně a přemístila se před jejich auto. Stihla jsem to jen tak tak, málem mě zasáhla do hlavy. Lavička se zastavila o kmen nedaleké palmy. Odlomily se jí nohy. Mýt znovu zdvihl ruku. Zlověstně přimhouřil oči. Nohy od lavičky se vznesly do vzduchu a mihotaly se sem a tam. Koutkem oka jsem zahlédla záblesk. Ren toho druhého dostal. Nohy od lavičky bez váhání zamířily rovnou k němu. Na něj.

Musela jsem zasáhnout. Napráhla jsem se a mrštila dýku. Prolétla vzduchem a zasáhla mýta do hrudi. Viděla jsem, že se zanořila skoro až po čepel. Mýt se zatvářil zaskočeně. Objevil se další záblesk a byl pryč. Nohy lavičky s břinkotem dopadly na zem, sotva pár centimetrů od Rena. Málem ho trefily.

Pár vteřin na ně zíral a pak přešel pohledem na mě. Uklonil hlavu. Potemnělou uličku znenadání rozsvítilo žluté světlo.

„Do auta!“ zařval Ren.

Sakra. Na zlomek vteřiny mě oslepila dvě světla. Motor zaburácel a mercedes vyrazil. Srdce mi skočilo do krku. Vrhla jsem se na zem. Dopadla jsem na chodník a překulila se. Batoh mi docela bránil v pohybu. Zadoufala jsem, že se růži nic nestalo. Nějak jsem k ní přilnula a ráda bych si ji nechala.

Mercedes přijel tak blízko ke mně, až jsem cítila, jak z něj sálá horko. Vyskočila jsem a zvedla hlavu. Ren pádl za autem. Skočil na kufr. Auto se zachvělo a dveře na straně řidiče se otevřely. Mýt vystoupil a zvedl ruku.

Popelnice po mé levici zarachotila. Vyletěla do vzduchu a zaútočila na mě. Znovu jsem padla na zem, jenže popelnice změnila směr a doslova mi napálila do boku. Trefila se přesně do místa, kde jsem měla střelnou ránu. Tělem mi projela ostrá bolest. Zatnula jsem zuby, odkopla popelnici a vstala.

Ren sklouzl po střeše auta a chopil se mýta. Popadl ho za dlouhé černé vlasy a trhl jimi dozadu. Do zad mu vrazil kovový hrot, rovnou mezi lopatky.

Rozsvítilo se světlo a mýt zmizel. Ren držel pouze hrot. Vypadal, jako by ho namočil do modrého inkoustu.

Zhoupla jsem se na patách a zalapala po dechu. Ren se na střeše auta napřímil. „Bezva, to šlo dobře.“

Otřel hrot o nohavici tmavých džínů a schoval ho pod košili. Sekl po mně zlostným pohledem. „Copak jsem ti neříkal, aby ses držela dál?“

„Ale, ale, pán si poradí se dvěma mýty a ještě třetím v autě? Úplně sám?“ odfrkla jsem si pohrdavě. „Nepochybuju o tom, že jsi výjimečný, ale všechno má své hranice, nemyslíš?“

Seskočil z auta a dopadl do dřepu. Vstal. „Měl jsem plán. Chtěl jsem si toho třetího nechat, abych z něj zkusil dostat nějaké informace.“

„V tom případě jsi neměl oddělat toho třetího, ne?“ vyjela jsem na něj.

„Hele, dámo, měla ses držet zpátky. Pokud vím, nejsi oprávněná jít do akce, dokud David nerozhodne jinak.“

Protočila jsem panenky. „Do středy nemám službu. To je jen za dva dny. Jsem v pohodě.“

„Mně je srdečně jedno, jestli je to den nebo dva. Neměla jsi riskovat, protože –“

„Proboha, nech toho laskavě. Nic mi není.“ Narovнала jsem se. Do břicha mi vystřelila prudká bolest. „Takže – au.“

Ren byl vmžiku u mě. „Ha, viděl jsem to.“

„Cos viděl?“

„Viděl jsem, žeš sebou trhla, když ses narovnávala. Bolí tě to.“ Popadl lem košile a chtěl mi ji vyhrnout. „Ukaž, podívám –“

„Nic mi není,“ opakovala jsem důrazně.

Střelil po mně pohledem. „Ukaž,“ naléhal.

„Kristepane!“ záúpěla jsem a snažila se mu vytrhnout. „Jak by se ti líbilo, kdybych k tobě přiskočila a začala ti vyhrnovat košili?“

Zamyslel se. „Hm, tak to by se mi moc líbilo,“ konstatoval.

„Uá!“ záúpěla jsem. Měla jsem sto chutí vztekle dupnout.

Ren se pobaveně zasmál a pokračoval v tom, co prostě hodlal udělat. Náhle ztuhl a zlehka mi přejel bříšky prstů podél nadzvednuté košile. Zatajila jsem dech a ucukla. Nemělo to smysl, protože mě za ni pořád držel.

„Máš tu značku,“ zašeptal. Prsty pokračoval v prozkoumávání. Se zatajeným dechem jsem čekala, co přijde.

Při rvačce se mi džíny svezly až na boky, takže zpod pásku vykukovaly okraje propletených kruhů. Cítila jsem napětí v břiše a ještě níž. Zrychloval se mi tep. Vzduch kolem nás div nejiskřil. Měla jsem pocit, jako by každou chvíli měla přijít bouřka.

„Nech toho,“ zašeptala jsem.

Poslechl mě a stáhl se. Docela mě to mrzelo, ačkoli jsem sama netušila proč. Pohlédli jsme si do očí. Intimní chvílka se prodlužovala. Oba jsme mlčeli. Netušila jsem, co se mu honí hlavou. Vlastně jsem neměla ponětí, co se honí hlavou ani mně. V břiše se mi rozlévalo teplo a putovalo stále níž.

Pípl mi telefon. A bylo to. Konec. Ren pustil košili, já o krok couvla. Ze zadní kapsy kalhot jsem vytáhla mobil a přejela prstem po monitoru. Ztuhla jsem.

Červený kód.

„Panebože,“ vyjekla jsem a podívala se na Rena. Pochopil, že je zle.

Červený kód mohl znamenat jediné. Některý člen Řádu přišel o život.

Kapitola 11

Mlčky jsme se vraceli na St. Philip Street. Jakmile mi došlo, o co jde, snažila jsem se dovolat Val. Nebrala telefon. Bylo mi z toho úzko. Zní to hrozně, ale cestou na centrálu jsem nemyslela na nic jiného než na ni. Toužebně jsem si přála, aby byla v pořádku. Nechtěla jsem, aby to byl kdokoli z nás, ale v žádném případě bych neunesla, kdyby o život přišla Val.

Ani jeden z nás nemluvil. Vyběhli jsme schody a čekali, až nám někdo otevře. Byl to Harris. Nejradši bych mu jednu napálila, protože si pustil pusu na špacír, ale zrovna v tu chvíli mi šlo o něco jiného.

„Jsou v zadní místnosti,“ oznámil nám a ustoupil, abychom mohli projít.

Chtěla jsem se zeptat, kdo přišel o život, ale ještě jsem nebyla připravená. Kývla jsem a pokračovala dál. Minula jsem několik dveří, které zpravidla ústily do tréninkových prostor. Posledními dveřmi nalevo se vcházelo do Davidovy pracovny. Zamířili jsme k nim.

V pracovně bylo asi dvacet z aktuálně čtyřiceti členů Řádu působících v New Orleansu. Pohledem jsem přelétla místnost a hledala pestrobarevné nebo prostě ulítlé oblečení. Nikde nic. Sevřelo se mi hrdlo. Začínala se o mě pokoušet panika. Vytáhla jsem mobil a zkontrolovala volání. Nic. Připravovala jsem se na to, že to možná přece jen bude Val. Už jsem to znala. Včetně hluboké bolesti. Několikrát jsem protáhla a sevřela prsty. Kéž bych mohla zmizet, kamkoli. Hlavně nebýt tady. Bylo to absurdní, ale kdyby neměla přijít Val, opravdu jsem tam být nechtěla.

„Někdo ještě chybí,“ pronesl Ren a položil mi ruku na bedra. Setkali jsme se pohledem.

Upřeně jsem pozorovala dveře. Zatnula jsem pěst tak silně, až jsem si zaryla nehty do dlaně. Matně jsem si uvědomovala, že ostatní na tom nejsou jinak. Tedy až na vysokou a elegantní Jackie Jordanovou. Bylo jí krátce po třicítce. S neskrývaným zájmem si prohlížela Rena. Konečně se otevřely dveře a vešel David. Úleva se mnou div nezacloumala. Za ním totiž přicházela Val. Pátravě si prohlížela místnost. Musela jsem se hodně ovládat, abych se k ní nerozběhla a nerozdrtila ji v náručí. Ostatní by to považovali za projev slabosti, i když oni sami měli plnou hlavu starostí s tím, aby na seznamu mrtvých nebyl jejich blízký. V jejich očích jsem byla mladá holka a tím to pro ně bylo vyřešené. Kromě toho si o mně mysleli, že mi přeskočilo.

Třetí hřebíček do rakve jsem zrovna nepotřebovala.

Val si všimla, že stojím vedle Rena. Viditelně se jí ulevilo. Obešla Davida a spěchala za mnou. Beze slova mi stiskla ruku. Udělala jsem totéž.

Cítila jsem, že nás Ren po očku sleduje. Zadívala jsem se na Davida. Obezřetně přešel do středu místnosti a založil si ruce v bok. Projevy emocí u něj nebývaly obvyklé, ale dnes smutně svěsil hlavu.

„Dneska v noci jsme přišli o Trenta,“ hlesl. Úžasem jsem otevřela pusu. David zdvihl hlavu a rozhlédl se po místnosti. Na dálku bylo vidět, jak má stažená ramena. „Našli ho za hřbitovem St. Louis č. 1.“

Byl to poslední člen Řádu, u něhož bych to čekala. Sice jsme nebyli nejlepší kamarádi, ale byl to chlap jako hora a měl moře zkušeností. Nedokázala jsem si představit, že by zrovna jeho dostal obyčejný mýt.

„Jak se to stalo?“ zeptala se Rachel Adamsová. Byla to vysoká štíhlá žena před čtyřicítkou a v našem týmu působila rok.

„Někdo mu zlomil vaz.“ David nás přejížděl pohledem. U mě se zastavil o vteřinku dvě déle, než bych čekala, a pak putoval dál. „Jenže to není všechno. Měl zlomené paže i nohy. A taky žebra.“

„Někdo ho mučil?“ užasl Ren. Okamžitě jsem si vzpomněla na brány. Kdyby mýtové zjistili, že někdo ví, kde se nacházejí, s mučením by rozhodně neváhali. Vyměnily jsme si s Val pohled.

David přikývl. „Vypadá to tak.“

„Takže je čtvrtý mrtvý za posledních pět měsíců nebo tak nějak, co?“ ozval se Dylan. Nepamatovala jsem si jeho příjmení, ale znělo francouzsky. Narodil se v New Orleansu a byl tu celý život. Podobně jako Val měl dávné kořeny. „Každý rok o někoho přijdeme, ale tohle je nějak moc.“

Něco mě napadlo. „Jak skončili ostatní? Taky je mučili jako Trenta?“ zeptala jsem se. Předtím se o mučení nic nerozneslo.

David se ke mně otočil. Zaslechla jsem, jak někdo prohodil „bláznivá“. Ren se okamžitě otočil a hledal zdroj řečí. Tvářila jsem se, jako bych nic neslyšela.

„Ne,“ zavrtěl hlavou David.

Harris stál u dveří a mnul si tváře. Napadlo mě, že nám David možná neříká pravdu. Neměla jsem důkazy, ale něco mi nesešlo. Nevěřila jsem mu.

„S okamžitou platností nastane několik změn,“ oznámil nám David. Začal rázovat po místnosti. „Bez výjimky budete chodit ve dvojicích. Nikdo nebude lovit sám. Až do odvolání.“

Sólisti se bránili, ale David byl neoblomný a umlčel je. Bez okolků začal uspořádat členy do dvojic. Val dal do dvojice s Dylanem, mě nechal s Renem. Ani jsem nic jiného nečekala. Nad týmem se vznášelo dusno. Už jsem to znala. Dělo se moc věcí najednou a vždycky pár dní trvalo, než jsme tolik nových zážitků strávili. Na tom, jak jsme si rozuměli nebo ne, v tu chvíli nesešlo. Byli jsme jedna rodina a každá ztráta bolela všechny. Vždy byla varováním před tím, že zítřek může přinést skutečně cokoli.

Setkání končilo. Vydaly jsme se s Val ven, Ren a Dylan šli za námi. David na mě zavolal: „Počkej na mě!“

Vrátila jsem se k Davidovi. Vedle něj stál Miles Daily, jeho zástupce. Sice to nebylo nic oficiálního, ale všichni jsme věděli, že kdyby se s Davidem něco stalo, na jeho místo by nastoupil Miles a setrval na něm do zvolení nového vůdce týmu.

Příliš jsme se s Milesem neznali. Byl starší než já, mohlo mu být pětatřicet. Moc toho nenamluvil, neprojevoval se. David skoro pořád vypadal našťavaně, zato Miles byl pro mě prakticky nečitelný. Teď na první pohled vypadal unuděně, ale měl pronikavý pohled. Nic mu neuniklo.

Vybavila se mi scéna za klubem Flux. Bylo mi jasné, že bych to měla nahlásit Davidovi, ale něco mi našeptávalo, abych mlčela. Nešlo jen o to, jak se ke mně zachoval. Nešlo ani o to, že by

mě Ren prosil, abych o našem dobrodružství mlčela. Nic takového. Rozhodnutí bylo ryze na mně. Nehodlala jsem znovu riskovat ponížení.

„Cos potřeboval?“ zeptala jsem se, protože oba na mě koukali, jako by nechápali, proč jsem přišla.

David v ruce držel mobil. Podal ho Milesovi. „Kdes byla dneska večer?“

To jsem nečekala. „Lovila jsem s Renem.“

„Kde?“ zeptal se Miles.

Pokrčila jsem rameny. „Začali jsme na Jackson Square, ale tam žádní mýtové nebyli, takže jsme se přemístili do obchodní čtvrti.“ Nelhala jsem. „Tam jsme narazili na tři mýty, někam vlekli lidského muže. Ren mu zavolal sanitku a pak jsme –“

„Takže dneska v noci jsi nebyla ve Francouzské čtvrti? Jenom chvíli večer?“ skočil mi do řeči David.

„Ne.“ Těkala jsem mezi nimi pohledem. V místnosti skoro nikdo nezůstal. Všimla jsem si jen Rachel. Stála u televizí na stěně. Vysílaly záběry kamer z různých míst ve Francouzské čtvrti. U dveří ještě stáli další dva členové Řádu a potichu si o něčem povídali. Nepoznala jsem, jestli nás poslouchají. „Proč se ptáte?“

Nikoho jiného se neptali, došlo mi. Takže otázka na pravém místě.

„Jen si ověřujeme informace.“ Miles zvedl oči od mobilu. Postřehla jsem, že má prasklý displej.

„To je všechno,“ oznámil mi David. Byla jsem propuštěna. Otočila jsem se k odchodu, ale David mě znovu zastavil. „Počkej, jak se ti hojí zranění?“

Zarazila jsem se. „Jo, dobrý. Skoro o něm nevím.“ Sice to nebyla tak úplně pravda. Od té chvíle, co jsem dostala popelnici, mě docela bolelo břicho, ale to jsem mu vykládat nehodlala.

David si mě chvíli prohlížel a pak přikývl. Něco se dělo. Z toho rozhovoru jsem měla hodně divný pocit. Vyšla jsem na chodbu a seběhla schody. Snad se mě nevyptávali proto, že si mysleli...

Ne, nikdo v Řádu nikdy nepodezříval jiné členy z toho, že by ublížili svým parťákům. Byla jsem přetažená. Jinak bych se s takovými paranoidními myšlenkami ve vteřině vypořádala.

„Všechno v pohodě?“ zeptal se Ren, když jsem se k nim přidala. Čekali na mě před Matkou Bídou. Podívala jsem se na Dylana. Taky byl vysoký, ale na Rena neměl.

S úsměvem jsem přikývla a podívala se na Val. Horlivě mě objala. „Teprve teď jsem si všimla, žeš mi psala. Předtím jsem mobil nekontrolovala.“

„To nevádí,“ uklidnila jsem ji a taky ji vřele objala. „Hlavně že...“ Zavrtěla jsem hlavou a o pár kroků couvla. „Neteší mě, že jsme přišli o Trenta, ale...“

„Já vím,“ přidala se Val a objala se pažemi kolem pasu.

Dylan strčil ruce do kapes. „Trent byl blbec, ale tohle bylo moc. Někdo ho mučil, jo? Hm, to nevypadá dobře.“

„Taky bych řekl,“ prohodil Ren a prsty si pročísl vlasy. Odhrnul si kudrny z čela. Podívali jsme se jeden na druhého.

„Radši půjdeme. Nechci, aby nás David viděl spolu,“ dodal Dylan a vytáhl ruce z kapes. „Dávejte na sebe bacha.“

„Vy taky.“ Slíbila jsem Val, že jí hned druhý den zavolám, a rozloučili jsme se.

„Hodně se kamarádíte, co?“ podotkl Ren cestou na Royal Street. Francouzská čtvrť bývala v pondělí večer docela klidná. Ne že by ulice byly liduprázdné, ale dalo se jimi v pohodě projít. „Myslím ty a Val.“

„Hm. Když jsem se sem přestěhovala, jako první jsem se seznámila s ní. Navíc má kamarádskou povahu, takže by bylo těžké nebavit se s ní.“

Ren přikývl. „Taky jsem si říkal. Je fajn.“ Zaraženě jsem se na něj podívala. Ren se pousmál. „Jsem přesvědčený o tom, že mě už několikrát vyzývavě obtěžovala pohledem.“

Zasmála jsem se. „No jo, celá Valerie.“ Zastrčila jsem si vlasy za ucho a povzdychla si. „Vůbec nevím, co si mám myslet o Trentovi...“

„Já jo.“

V hloubi duše jsem to taky tušila. „Podle tebe to souvisí s tím, proč jsi přijel? Se starověkými mýty?“

„Dej si dvě a dvě dohromady. Totožnost strážných, kteří hlídají brány, je tajná právě z toho důvodu, aby nikdo nemohl prozradit, kde se brány nacházejí, i kdyby ho mučili. Přišli jste o čtyři členy. Nedivil bych se, kdyby ti tři předchozí měli podobná zranění.“ Ren pojmenoval moji předtuchu. „David o tom ví, ale z nějakého důvodu to nechce ostatním přiznat.“

„Vidím to stejně.“ Zvedla jsem hlavu. Na rohu St. Philip a Chartres Street svítil Chateau Motel. „Říkám si, že kdokoli ze zavražděných členů Řádu mohl být strážný brány. Všichni byli hodně šikovni. Kromě Cory se pohybovali v New Orleansu roky.“

„Otázka zní, jaká je pravděpodobnost, že mýt nebo starověký mýt narazí na strážného,“ dodal Ren.

Strnula jsem. Vyměnili jsme si pohled. Neklidně jsem polkla. Začínalo mi to docházet. „Ovšem pokud nevědí, na koho se zaměřit.“

Na čelisti mu cukl sval. „Informace o tom, kdo dělá strážného, ale můžou dostávat jediným způsobem.“

Přesně tak. Musel by jim je předávat někdo z Řádu. Kristepane, už jen ta představa byla strašná. V případě, že zavraždění členové byli strážní, měl Ren bohužel pravdu. Byla to odvážná hypotéza, ale nebyla nemožná.

„Můžeme se na chvíli zastavit?“ zeptal se, ale na odpověď nečekal. Vzal mě za ruku a vedl mě pod balkony Chateau. Sklonil hlavu. Do čela mu znovu spadly prameny kudrnatých vlasů. „Koukej vyklopit, co máš s břichem. A nic na mě nezkoušej.“

„No... je trochu citlivé, ale podle mě nic hrozného. Nekrvácím, neboj. Bude to dobrý.“ Nejráda bych mu odhrnula vlasy z čela, úplně mi cukaly ruce, ale nepřipadalo mi to vhodné. Ren mi navíc nepřipadal jako muž, který by si na taková gesta potrpěl.

„Jak je ti teď?“ Mlčela jsem. Ren mi přejel prsty po spánku. „Co hlava?“

„No...“ Na tu otázku jsem mu neuměla odpovědět. V Řádu jsme si podobné otázky nekladli. Odmalička jsme vyrůstali ve světě bojů a čekalo se od nás, že se se vším, co přichází, nějak vypořádáme. „S Trentem to nebylo vždycky snadné. Kvůli němu si o mně půlka členů Řádu myslí, že jsem praštěná. Ale nikdy bych mu nepřála, aby umřel.“

„To by mě ani nenapadlo,“ prohodil empaticky.

Polkla jsem a couvla, abych se mohla opřít o zeď. Začínala na mě doléhat únava. „Takže ty si myslíš, že David ví víc, než tvrdí?“

Ren si povzdychl, až se mu zhoupla ramena, a zadíval se do dálky. Nekonečně dlouho mlčel. Znervózněla jsem. Konečně se na mě podíval. „Těžko říct. Možné je všechno, každopádně všechno souvisí se vším. Myslím tím to, že sem proudí davy mýtů, že se starověcí mýtové zaplétají se členy Řádu, umírají zkušeni lovci a někdo je navíc mučí. Zapadá do toho i ten klub, kde spolu tráví čas starověcí mýtové a policisti. Něco se děje, na to vem jed. Musíme zjistit víc.“

Přikývla jsem. „To teda jo.“

Kapitola 12

Trent neměl pohřeb.

Řád měl jiné zvyklosti. Se svými členy se neloučil jako lidé. Těla mrtvých členů se pohřbívala bez smutečních obřadů. Před třiceti lety se přistoupilo k novému zvyku, kremaci.

Když jsem se jako malá holka Holly zeptala, proč nemáme pohřby, její odpověď se mi navždycky vryla do paměti: „*Řád chce, abychom si jeho členy pamatovali jako předtím, abychom vzpomínali na jejich činy, nikoli na to, co zůstane po té největší oběti za svobodu.*“

Jenže jsem pořád nepochopila, jak se tím projevuje úcta zemřelým, o co tedy jde.

Smutná část mého já tušila, že během roku zemře tolik členů Řádu na celém světě, že bychom ustavičně chodili na pohřby.

Strašná představa. Lidé na světě neměli nejmenší ponětí o tom, co děláme, jen abychom je ochránili, jaké oběti pro ně přinášíme. A když někdo z nás zemře, Řád se s námi ani pořádně nerozloučí. V jedné chvíli jsme tady, ve druhé tu nejsme a nad naší urnou se pronese sotva pár vět.

Brighton se mi ozvala ve středu, jenže jsem se právě sprchovala. Trvalo mi dalších pár hodin, než se mi ji podařilo zastihnout. Ukázalo se, že odjela s mámou do Texasu na návštěvu. Vrátil se až za týden. Dohodly jsme se, že se pak zastavím. Řekla jsem jí, co se stalo Trentovi. Byla z toho smutná a taky zaskočená. Ani oni k sobě neměli zrovna blízko, ale Brighton stejně jako ostatní nemohla pochopit, proč přišel o život právě Trent.

„Dávej na sebe pozor,“ pobídla mě a zavěsila.

Ta slova mi zněla v uších celý den. Neměla jsem totiž pocit, že bych na sebe byla opatrná, právě naopak. Ještě před týdnem jsem měla jasno. Věděla jsem, co mám za úkol, co se den za dnem může stát. Můj život byl na jednu stranu šílený a na druhou pořád stejný. Ráno jsem vstala, když jsem měla školu, tak jsem naklusala na univerzitu. Když jsem měla večer směnu, lovila jsem mýty. Měla jsem nebezpečnou práci, ale znala jsem mýty i svoje hranice. Nezapojovala jsem se do žádných tajemství, rozhodně jsem v ničem nejela s Davidem. Nevykonávala jsem tajné mise. Ve snu by mě nenapadlo, že by se někdo z našeho Řádu přidal k mýtům. Ještě před týdnem jsem neměla ani Rena. Během několika dnů se ale všechno změnilo. Všechno.

Najednou jsem nevěděla, s čím mám co do činění.

V úterý před směnou jsme se s Renem sešli na zahrádce kavárny na Canal Street. Popíjela jsem ledovou kávu a procházela si poznámky ze školy. Ren si sedl vedle mě, tedy spíš sebou plácl na židli. Dělávala to tak i Val, nikdy si nesesadla naproti.

„Co čteš?“

Odložila jsem kávu a zvažovala, jestli mu mám odpovědět po pravdě. Usoudila jsem, že by bylo hloupé lhát. „Poznámky z hodiny. Měli jsme trestné činy dospívajících.“

„Bezva. Jsi sexy studentka.“ Tvářil se, jako by to pro něj byla nová informace, ale já věděla, že si všechno pamatuje. „Líbí se mi, že ses do toho pustila.“

Natáhla jsem se pro kafe. Pozorovala jsem Rena přes sluneční brýle. „Fakt?“

„Hm. Mně se na vysokou nikdy nechtělo, prostě mě to nelákalo. Líbí se mi, že ses do toho šla.“ Kolem nás prošla nějaká skupinka. Ren ji pozoroval. Pak se otočil ke mně a upřel na mě ten svůj pronikavý pohled. „Musíš mít hodně velkou motivaci, abys to stíhala. Lovíš od pondělí do pátku a ještě chodíš do školy, ne?“

Pokrčila jsem rameny. „V úterý a ve čtvrtek školu nemám, takže to není tak hrozný. Kromě toho chci...“ Odmlčela jsem se. Zrudla jsem jako pivoňka.

„Chceš něčeho dosáhnout,“ dopověděl za mě. Natáhl ruku a zatahal mě za vlasy. „Co bys jednou chtěla dělat?“

Nechápavě jsem se na něj zadívala. Měla jsem pocit, jako by uměl číst myšlenky. Docela mě to děsilo. „Chtěla bych být sociální pracovnice,“ přiznala jsem po pravdě.

„To je prima,“ pokýval uznale hlavou a pustil mi vlasy.

Z našeho rozhovoru jsem zrovna klidná nebyla. Zaklapla jsem sešit a vrátila ho do batohu. Chtěla jsem vstát, ale Ren mě zastavil otázkou. „Ty si nepouštíš druhé k tělu, vid’?“

Ach jo, ještě tohle. Přehodila jsem batoh přes rameno. „Když si na někoho moc zvykneš, umře. Je to strašný. Už jsem si toho užila dost.“

Ren vstal. „Každý neumře.“

„Nesmysl, Rene, každý jednou umře.“

Usmál se. „Takhle jsem to nemyslel a ty to víš.“

Měl pravdu, ale nechtěla jsem to rozebírat. Vstala jsem a vydala se k východu. Ren mě dohonal. Čekala jsem, že se k tomu vrátí, ale spletla jsem se. Naplánovali jsme si, že se v sobotu vydáme do Flux. Ten den jsme oba měli volno. Usoudili jsme, že bude jistější, když se tam nebudeme ukazovat hned. Určitě jim došlo, že v pondělí večer zabili mýty členové Řádu. Nechtěli jsme je hned dráždit. Kromě toho jsme chtěli jít do klubu ve vlastním volnu, aby nás nikdo nesháněl a nevyptával se, kde jsme a proč.

Při každé směně jsme si ale s Renem klub hlídali. Dvakrát jsme tam zahlédli Marlona. Už ale nepřišel se starověkým mýtem, který mě postřelil. V pátek s ním přijel zase jiný starověký mýt. Oba muži byli vzhledově dokonalí. Jejich krása byla tak vytříbená, až byla mrazivá, umělá. Ani na vteřinu jsme nezapochybovali o tom, že Marlonův kolega je taky starověký mýt. Měl nelidské pohyby podobně jako Marlon. Působili dojmem, jako by jejich končetiny ovládal vítr. Nikdo neměl ladnější pohyby než mýtové.

Snadno jsme si tak spočítali, že ve městě jsou minimálně tři starověcí mýtové. Na první pohled se nelišili od lidí, klidně by si je s nimi spletli i leckteří členové Řádu. Ve skutečnosti měli netušenou moc a rozhodně je nezastavil kovový hrot.

Val jsem se s našimi plány radši nesvěřovala, protože jsem netušila, co na nás v klubu čeká. Kdybych se jí svěřila, určitě by trvala na tom, že půjde s námi. Mrzelo mě, že před ní mám tajemství, ale čím víc se sobota blížila, tím víc jsem se utvrzovala v tom, že to bylo správné rozhodnutí. Co na tom, že Val bude šíleně vyvádět, až se o tom dozví.

Mnohem větší starosti mi dělalo něco jiného. Stála jsem před vysokým zrcadlem zavěšeným na vnitřní straně dveří od skříně a kriticky jsem se prohlížela. Šaty jsem nosila k smrti nerada, bohužel jsem viděla, v čem ženy do toho klubu chodí. Oblékaly se tak vyzývavě, že muži před

nimi jistě rádi padali na kolena. Moc jim to slušelo, do jedné byly elegantní a sexy. Bála jsem se, že to nezvládnou a budu vypadat jako školačka, která si hraje na dospělou. Nejradši bych si navlíkla džíny, ale to nešlo. Musela jsem splynout s davem.

Ve vlastnictví jsem měla troje šaty. Jedny byly hnědobílé, měly dlouhou sukni až ke kotníkům. Druhé byly kratší, volné. Na svádění nic moc. Zbývaly tedy poslední, miniaturní. Nesnášela jsem je.

Koupila jsem si je přede dvěma lety na popud okamžiku. Navezla mě do nich samozřejmě Val. Ani nevím, proč jsem do nich šla, ale když se ohlédnou zpátky, nejspíš zapracoval osud. Byly černé, z tenounkého materiálu. Měly krátké svůdné rukávy a široký výstřih, volně splývaly z ramen. Měla jsem pocit, že jakmile se předkloním, všichni mi uvidí až do žaludku. Prsa jsem navíc měla napěchovaná v nepohodlné podprsence bez ramínek. V pase byla látka nařasená do pásku a jemná látka pak splývala na stehna. Sukně byla krátká. Ultrakrátká. Dosahovala mi maximálně do půlky stehen. Nesměla jsem se v nich předklánět, jinak bych ostatním nabízela ještě dramatičtější pohled než ve výstřihu.

Prostě jsem si v nich připadala jako nahá.

Neméně náročné bylo vymyslet, kam schovat zbraně. Nakonec jsem si musela přivázat hrot na vnější stranu stehna. Mohla jsem se jedinečně modlit, aby nefoukal vítr a neodhalil stehno i mě. Další možností bylo vzít si vysoké kozačky. Sice jsem měla vysoké elegantní kozačky, které se hodily k večerním šatům, ale kdybych si k nim oblékla to miniaturní nic, vypadala bych jako děvka. Stejně jsem se tak cítila.

Snad vypadám aspoň jako drahá děvka, prolétlo mi hlavou.

Nakonec jsem si vzala černé lodičky, které jsem si koupila před pár lety, ale měla jsem je na sobě jen jednou. Sotva jsem si je nazula, cítila jsem, že mě tlačí do palců.

„Vypadáš, jako bys šla lovit někoho na sex. Připomínáš mi ty odvážné holky, které skončí s pestrou škálou sexuálně přenosných nemocí.“

Doporučila jsem Cinkovi, aby se staral o sebe. Seděl na skřínce a okusoval mrkev. „Dík za názor.“ Odvrátila jsem se od zrcadla a zamířila do koupelny. Cestou jsem z košíčku vylovila rtěnku.

„Fakt nemáš rande?“ ujišťoval se Cink. „Tohle totiž zaručeně vypadá jako příprava na rande.“

„Nemám,“ odsekla jsem a nanasla rtěnku. Zkontrolovala jsem make-up a maskaru, abych nevyrazila do ulic celá rozmazaná. Sundala jsem klipovou sponku a zatřepala hlavou. Přes ramena se mi rozprostřely rudé kudrnaté vlasy. Končily až pod prsy. Prsty jsem vlasy načechrala. Najednou jsem s prsty ve vlasech ztuhla.

Cink měl pravdu, opravdu jsem se chovala, jako bych šla na rande. Podobné přípravy jsem podnikala předtím, než jsme někam vyráželi se Shaunem. Opět mě píchlo na hrudi, ačkoli už to tolik nebolelo jako dřív.

S povzdychem jsem svésila paže. Připadalo mi, že modré oči vypadají ve srovnání s tváří moc velké. Měla jsem i podezřele velkou pus. Za to mohla rtěnka.

Ne, tohle není rande.

Vyšla jsem z koupelny. Cink uznale hvízdal. „Kdybys měla třicet cent'áků, nedal bych ti pokoj. Jsi kočka.“

Pobaveně jsem se rozesmála. Udělala jsem drobné pukrle. „Takže podle tebe už nevypadám jako budoucí oběť pohlavních chorob?“

„Ale jo, pořád trochu, ale terapie dělá divy. Kdybys chtěla, dostala by ses z toho,“ dodal.

„Díky, přesně to jsem potřebovala slyšet.“

Cink vzlétl a doprovodil mě do kuchyně. „Neděláš nějakou hloupost?“ ujišťoval se.

Nevím. Vydat se do klubu rozhodně je nebezpečné. „Neboj, nedělám.“

„Ivy, jestli tam chodí starověcí mýtové...“ Přistál na lince a upřel na mě prosebný pohled.

„Měla by ses od nich držet co nejdál.“

Dlouho jsem zvažovala, co říct a neříct Cinkovi. Rozhodlo to, že nenáviděl mýty stejně jako já. Současně jsem nemohla nezvážit fakt, že i on je bytost původem z Jinosvěta, takže může být někým jiným, než za koho se vydává.

„Musíme to zkusit, jinak nemáme nejmenší šanci zjistit, co mají za lubem, víš?“ Obešla jsem linku a vzala sklenici s limonádou.

Cink naklonil hlavu a přimhouřil oči. „Mně se ten Ren moc nelíbí.“

Tázavě jsem vytáhla obočí. „Vždyť jsi ho viděl jenom jednou.“

„Na světě je spousta lidí, které jsem vůbec neviděl, a stejně je nemám rád,“ zdůraznil a rázně ke mně došel po desce linky. „On k nim zaručeně patří.“

„Cinku,“ napomenula jsem ho.

„Co je? Podle mě bys na něj měla vletět a pak ho jednou provždy kopnout do zadku.“

Povzdychla jsem si. „No, díky za rady. Moc moudrá z nich nejsem. Nelíbí se ti, ale podle tebe bych se s ním měla vyspat. A pak mu dát kopačky. Chápu to správně? Upozorňuju tě, že zabít ho nemůžu, protože je člen Řádu.“ Cinkovi jsem zatím neříkala, kdo Ren doopravdy je. „To nedává smysl, kamaráde.“

„Ale jo jo, dává. V našem světě nemusíš mít toho, s kým se vyspíš, ani trochu ráda. Jde jediné o přirozené a přírodní touhy. Náš druh to má tak, že...“

Cink se nadšeně ponořil do líčení specifík dvoření a milování svého druhu. Zkusila jsem to jinak. Vzala jsem krabici s cukrem, nabrala lžičku a nasypala ji na linku.

„Hlavní je, abys dala průchod animalistickým – panebože, do háje, do hájíčku!“ Cink klesl na kolena před hromádkou cukru. Bez váhání začal přendávat drobounké krystalky vedle stávající hromádky. Potichu si počítal: „Jedna, dva, tři, čtyři, pět, šest...“ Zaraženě se na mě podíval. Mračil se jako bouřkové mraky. „Jaks na to přišla?“

Lhostejně jsem pokrčila rameny. „Viděla jsem to v jednom dílu *Lovců duchů*.“ Radši jsem se kousla do rtu, abych se nerozesmála.

Cink nestačil žasnout.

„Koukáš, co?“ zasmála jsem se a ukázala na dvě hromádky cukru. „Já taky. Nečekala jsem, že to bude fungovat.“

„Ošálila mě falešná čarodějka,“ posteskl si. Přitiskl si dlaně na prsa a skácel se jak dlouhý, tak široký. „Nadobro jsem se znemožnil. Musím se zabít. Můj život nemá budoucnost.“

Pobaveně jsem se rozchechtala. Opatrně jsem ho dloubla do nohy. Odstrčil mi ruku a prudce se posadil. Znovu začal počítat. Nemohl přestat. „Nenávidím tě,“ zavrčel. „Jen se na mě podívej, jsem hromádka nutkání. Musím vědět, kolik jich tam je, prostě musím. Asi jsou tam stovky krystalků, možná tisíce. Musím vědět kolik přesně –“

Zazvonil zvonek. Podívala jsem se na nástěnné hodiny. Sevřelo se mi hrdlo. Bylo devět. Ren. Pohledem jsem sjela směrem k hale a pak na Cinka. Pořád přepečlivě počítal krystalky cukru. „Cinku, běž k sobě do pokoje.“

Vyděšeně se na mě podíval. „Ale já přece –“

„Nech toho cukrování. Přišel Ren. Nechci, aby tě viděl. A ty taky ne.“

Cink zhrozil pěstičkou. „Já se ho nebojím.“

„To jsem neřekla.“ Naštvaně jsem založila ruce v bok. „Cinku, přece víš, že by tě Ren neměl vidět.“

Ren naléhavě zaklepal. Popadla jsem Cinka kolem pasu. „Hele!“ bránil se a snažil se mi odloupnout prsty. „Dávej bacha, ty godzilla šílená. Rozmačkáš mi vnitřnosti.“

„Nerozmačkám. Přestaň se se mnou prát a mlátit mě těmi svými křídly. Vadí mi to.“ Obešla jsem linku a nesla ho do jeho pokoje. Probodával mě pohledem. „Nevystrkuj nos, jasný?!“ houkla jsem na něj.

Vyplázl na mě jazyk. „Ty mi nemáš co rozkazovat.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Proboha, chovej se slušně.“ Otevřela jsem dveře a hodila ho dovnitř. Zatřepotal křídly, vmžiku se otočil a začal se se mnou prát o dveře. Nechtěl, abych je zavřela. „Padej, Cinku,“ zasyčela jsem na něj.

„Vyspíš se s ním? Hned dneska?“ vyzvídal.

„Dej mi pokoj!“ Ren zaklepal už potřetí. Násilím jsem tlačila Cinka dovnitř.

Měl překvapivou sílu. Vtlačil se mezi dveře a zárubně. Kdybych zabrala, tak bych ho přeprala, ale nejspíš bych ho skutečně rozmáčkla. „Půjdu s tebou,“ nabídl se.

Měla jsem toho dost. Počítala jsem do deseti. Chtěla jsem. U pěti mi došla trpělivost. „Ne, nepůjdeš. Dobře víš proč.“

Pateticky si povzdychl. „S tebou je nuda.“

Konečně pustil dveře. S úlevou jsem je pustila. „Bud' hodný, jo?“ zašeptala jsem naléhavě.

Zatvářil se jako neviňátko. „Já jsem přece vždycky hodný,“ opáčil.

Bála jsem se, že to nedopadne dobře, ale aspoň jsem mohla zavřít dveře. Pádila jsem k vchodovým dveřím a prudce je otevřela. Chtěla jsem se Renovi omluvit, že jsem ho nechala dlouho čekat.

Jenže v okamžiku, kdy jsem ho spatřila, jsem se nezmohla na jediné slovo.

Byl neuvěřitelně sexy. Prostě k sežrání se vším všudy. Vypadal jako božstvo z jiné planety.

Vlasy úhledně zkontroloval, sčesal je z čela a nageloval je. Díky novému účesu na něm vynikaly lícní kosti a plné rty. Měl bílou košili zdůrazňující mohutná ramena a opálenou pleť. Teprve teď jsem si všimla, že na krku nosí koženou šňůrku ztrácející se ve výstřihu. Tušila jsem, že na ní má čtyřlístek, ale záhy jsem na to zapomněla, protože mu zpoza rozepnuté košile u krku vykukovalo tetování. Rukávy měl vyhrnuté k loktům. Bílou košili dokreslovaly tmavé kalhoty. Vypadal skvostně.

S námahou jsem odtrhla pohled od jeho těla a podívala se mu do očí. Došlo mi, že tělopatření neprovádím jenom já. Doslova mě hltil pohledem. Připadala jsem si jako nahá, zranitelná. O krok jsem couvla, aby mezi námi bylo víc prostoru.

Zahořely mi tváře. Omluvně jsem se usmála. „Promiň, že mi to tak trvalo... Byla jsem...“ Nedopověděla jsem. Ren na mě koukal jako na zjevení. „Co je?“ lekla jsem se.

Ren vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře. A bylo po prostoru. „Tohle nevypadá dobře,“ konstatoval.

Lekla jsem se a nejistě se prohlédla. Jo, sama jsem věděla, že vypadám jako slečinka, která si hraje na dospělou, ale tak hrozně to snad nebylo. „Jiné šaty nemám,“ pípla jsem nejistě.

Nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Myslel jsem to jinak. Pro mě to nevypadá dobře.“

Pořád jsem mu nerozuměla.

„Můžeš mi, prosím tě, vysvětlit, jak se mám soustředit na práci, když budu s tebou?“ zaúpěl. Konečně mi to začínalo docházet. Popošel ke mně tak blízko, až jsem musela zaklonit hlavu, abych se mu mohla dívat do očí. Prstem mě zatahal za volný rukávek. „Ty mi dáváš.“

„Já?“

S úsměvem pokračoval na rameno a ještě dál. Po zádech mi přeběhl mráz. Natočil si na prst pramen vlasů a hřbetem ruky mi přešel po prsu. Jemně mě zatahal za vlasy. „Ivy, jsi překrásná.“

Nevěřila jsem vlastním uším. Ren si myslí, že jsem krásná? Dokonce překrásná? Tváře mě přímo pálily. Takové poklony jsem naposled slyšela od Shauna. No, pak na mě něco pokřikovali bezdomovci, ale to se nepočítá.

Ren sklonil hlavu. Rty měl nebezpečně blízko k mému uchu. „Merida na tebe nemá.“

Pobaveně jsem se usmála. A vida, opět tu máme disneyovskou postavičku. „Děkuju.“

Narovnal se. „To není nic než pravda.“

Ze zadní části bytu se ozvala rána. Ren sebou trhl. Já v duchu zaúpěla. „Co to bylo?“ zeptal se.

Jestli se okamžitě nevzpamatuju, tak to bude mrtvý skřítek. „Mám tam... kočku. Asi něco shodila.“

„Ty máš kočku?“ užasl.

„Jo, hrozně protivnou. Je už stará, co nevidět umře,“ dodala jsem nahlas. „Zvažovala jsem, že ji nechám utratit, aby se netrápila.“ Bušení se ozvalo znovu. Vztekla jsem nasála vzduch nosem.

„To mě mrzí,“ pronesl Ren zúčastněně. „Jak se jmenuje?“

„Cink,“ odpověděla jsem bez váhání.

„To je zvláštní jméno. Znamená něco konkrétního?“

„Ne, nic. Měli bychom jít,“ dodala jsem rychle. „Vezmu si kabelku, jo?“

Ren za mnou šel samozřejmě až do kuchyně. Doufala jsem, že se Cink umoudří a přestane dělat takový virvál. Představovala jsem si ho, jak hází troli panenky na stěnu. Málem jsem se rozesmála.

„Máš problémy s cukrem?“ zeptal se nejistě a ukázal na linku.

Natáhla jsem se pro miniaturní černé psaníčko z Francouzské čtvrti vyšívané korálky a omotala si ucho kolem zápěstí. Přitom mi padl zrak na dvě hromádky cukru. „Ne, jenom jsem docela... nepořádná.“

Nechápavě zavrtěl hlavou. „To bych neřekl.“

Pokrčila jsem rameny. „Můžeme jít.“

Ren se v tom naštěstí dál nerýpal a vyrazili jsme. Vyšli jsme před dům. U chodníku parkoval černý terénní vůz staršího data. „Ten je tvůj?“

„Jasně,“ přikývl, obešel auto a otevřel mi dveře. „Mám ho od šestnácti a hrozně na něj trpím. Díky němu jsme já i motorka tady v New Orleansu.“

Nastoupila jsem i s pobaveným úsměvem, posadila se a upravila si sukni. Auto se k němu hodilo. Sice jsem čekala, že bude mít rychlý sporták, ale tohle auto se k jeho povaze hodilo mnohem víc.

„Můžu se na něco zeptat?“ prohodil ležérně. Zapřel se předloktím o dveře a pátravě se na mě díval. „Máš zbraň, že jo?“

„Jistě, nikam bez ní nechodím.“

Rozdováděně na mě mrkl. „Můžu se zeptat, kam jsi ji schovala? Zaboja na to nemůžu přijít.“

Pobaveně jsem se rozesmála a vyhrnula sukni.

Ren strnul. „Páni, teď jsi mě dostala.“ Bylo to vidět. „Takhle vypadá ta nejdivočejší fantazie.“

Bylo vidět, že nic takového nečekal. Jakmile se vzpamatoval, zabouchl dveře u spolujezdce, oběhl auto před motorem a nasedl. Nastartoval a autem se rozlínula příjemná hudba. Rozjeli jsme se. Konečně mi došlo, co posloucháme. Hanka Williamse.

Pomaloučku jsem se k němu otočila.

Ren se potutelně pousmál. „Hlavně tu muziku nevypínej, zlatíčko,“ varoval mě. „Čeká nás parádní noc, takže bych tě hrozně nerad vyhazoval z auta.“

Ušklíbla jsem se, ale nic jsem nekomentovala. Mířili jsme k obchodní čtvrti. Vzhledem k tomu, že vládl sobotní večer, jsme popojížděli v koloně. Nakonec jsme museli zaparkovat v garážích dva bloky od Fluxu.

Vyšli jsme z potměšilé budovy. Ren mě zastavil. „Opravdu do toho chceš jít?“ ujišťoval se. „Jsi na to připravená?“

Pobavil mě. „A ty?“

Cukly mu koutky. „Jsem připravený na všechno, vždy a všude.“

V jeho tónu opět zazněl dvojsmysl. Radši jsem se v něm moc nerýpala.

V podstatě nebylo o čem diskutovat. Karty byly rozdané. Vydali jsme se ke klubu. Pátravě jsem pozorovala dění kolem. U vchodu zase stál lidský muž. Kontroloval průkazy, ale ve skutečnosti ho mnohem víc zajímalo, co máme na sobě, než kdo jsme.

Koukal se na nás, jako bychom byli krávy v aukci.

„Příjemnou zábavu,“ popřál nám příškrčeným hlasem a vrátil nám průkazy.

Na pažích se mi zjezily chlupy. Přešli jsme po tmavě modrém koberci před tónovanými černými dvoukřídlymi dveřmi. Doléhalo k nám rytmické dunění hudby. Dveře se automaticky otevřely. Postaral se o to jiný lidský muž. Vypadal jako pořádný drsňák. Měl oholenou hlavu.

Ren mi položil ruku na bedra a vedl mě dovnitř. Neměla jsem strach a vlastně ani nebylo z čeho. Nejvíce ze všeho jsem byla zvědavá. Chtěla jsem vidět, jak vypadá klub, který si pro svou zábavu vybrali starověcí mýtové.

Vypadal až podezřele normálně, prostě jako běžný luxusní klub. Byl osvětlený tlumenými světlými, nabízel plno neosvětlených ostrůvků. Lidé na vyvýšeném tanečním parketu vypadali jako pohyblivé stíny. Naproti parketu se táhl dlouhý bar s bodovými reflektory. Nabízel vybraný alkohol. Vedle baru se vcházelo na točité schodiště vedoucí do prvního patra. I zezdola bylo vidět, že nahoře jsou pohovky a vyhrazené soukromé prostory.

Pokračovali jsme dál do útrob klubu. Pozorněji jsem si všímala detailů v potměšilých výklencích kolem tanečního parketu a vysokých barových stolků.

Ocitli jsme se na dřevěné leštěné podlaze. Div jsem úžasem neotevřela pusy.

Ve stinných zákoutích se na luxusních pohovkách míhali smrtelníci v náruživých radovánkách tělo na tělo. A nejen smrtelníci. Spatřila jsem hned několik mýtů. Prozradily je světle modré oči zářící v matném světle a stříbřitá pokožka. Bavili se společně se smrtelníky.

Ren se ke mně sklonil. „Vidíš totéž co já?“ zašeptal mi do ucha.

Beze slova jsem přikývla. Byla jsem z toho pař. Někteří se totiž nejen líbali a hladili... Dělali mnohem... větší věci.

„Jsou tu všude,“ konstatoval Ren. Pořád mě jemně přidržoval, jako by mě nechtěl pustit z dohledu ani dosahu. „Panebože.“

Odtrhla jsem zrak od nečekaných pornografických výjevů a přelétla pohledem parket i bar. Ren měl pravdu. Pár mýtů popíjelo u baru, jiní tancovali. Pár dalších postávalo na schodišti vedoucím do patra.

Byli všude a bylo jich hrozně moc. Napočítala jsem jich bezmála třicet.

Hned jsem věděla, že Ren objevil něco velkého, když se držel Marlona a sledoval ho do klubu. „Tolik mýtů pohromadě jsem v životě neviděl.“

„Ani já ne,“ přikývla jsem. Pomalu mě pustil a nahmatl moji ruku. Propletli jsme si prsty.

Ren mě vedl kolem parketu. Ze všech sil jsem se nedívala do temných zákoutí. Minuli jsme skupinku středoškolaček okupující velký stůl. Zničehonic se před námi zjevil mýt.

Zatajila jsem dech. Volná ruka mi automaticky vystřelila pro hrot. Ren mi stiskl prsty. Mýt nás přešel světle modrýma očima a rázoval si to k dívkám.

Vyměnili jsme si pohled a šli k baru. Oba jsme předpokládali, že právě tam bude nejvydatnější zdroj informací. Srdce se mi zastavilo.

„Sakra,“ vyjekla jsem tlumeně a zastavila se.

„Co se stalo?“ lekl se Ren.

Natočila jsem se bokem ke schodišti a nahrnula si vlasy přes tvář. „Tamhle je. Ten mýt, co mě postřelil. Jde dolů po schodech.“

Ren se ohlédl přes rameno a zaklel. Zakrytá tvář by mi stejně k ničemu nebyla, poznal by mě podle vlasů, kdyby chtěl, došlo mi. „Celý týden tu nebyl,“ přemýšlel Ren nahlas. „Do háje.“

To nevypadalo dobře. Jakmile si mě starověký mýt všimne, budeme mít s kamufláží utrum. Chtěla jsem si pro jistotu vzít hrot, ale Ren měl jiný nápad. Vzal mě za ruku a vedl mě do potměných prostor za parketem. Sice se mi tam moc nechtělo, protože jsem pochopila, co se tam děje, ale neměla jsem na vybranou. Buď zákoutí, nebo rvačka v klubu promořeném mýty.

Dívala jsem se přímo před sebe, po ostatních jsem raději nepokukovala. Zvuky jsem ale nevnímat nedokázala. Doléhaly k nám steny, hrdelní sténání, prudké oddychování, výkřiky, pleskání těla na tělo při prudkém přirážení. Všechny zvuky doprovázela hlučná hudba.

Panebože, to je dílo...

U pohovek navíc tancovaly další páry – a jáje, možná netancovaly. Ren se nečekaně zastavil. Málem jsem do něj vrazila. Otočil se ke mně a bez varování mě k sobě přitiskl. Zabořila jsem mu hlavu do jamky pod krkem. Objal mě kolem pasu. I my jsme tedy skončili tělo na tělo.

Prudce oddychoval. Znejistělo mě to. „Co se to –“

Vzal mi hlavu do dlaně a sklonil se ke mně. „Je na parketu. S mýtem.“

Nervózně jsem polkla. Nedokázala jsem odhadnout, nakolik dobře vidí starověcí mýtové ve tmě. „Ach jo.“

„Tak nějak.“

Nejistě jsem ho objala kolem pasu. Musela jsem. „Co budeme dělat? Máš záložní geniální plán k původnímu geniálnímu plánu?“

„Souhlasila jsi s ním, tak se necukej.“

„Nech toho,“ zasyčela jsem na něj.

„Musíme se vmísit mezi ostatní.“ Políbil mě na tvář. „Budeme se chovat jako oni.“

„Tím myslíš, že se tu spolu vyspíme?“ namítla jsem. „Nebo sis ještě nevšiml, co se kolem nás děje?“

„To si piš, že všiml.“ Rty se mě zlehka dotkl na krku. „Nepřestávej, Ivy. Tancuj.“

Mám *tancovat*? Tady a teď? Zbláznil se? Nejradši bych ho od sebe odstrčila a dala si odchod, ale když jsem se rozhlédla kolem sebe, chtě nechtě jsem musela uznat, že tancování bude mnohem nenápadnější než stát na místě a povídat si. Některé páry skutečně vypadaly, jako by tancovaly. Možná to byla i realita.

Zavřela jsem oči, objala ho kolem krku a napůl varovně a napůl nevím proč jsem zavrčela. Nechtěla jsem s ním tancovat. Nebo jo? V žilách mi začínalo kolovat vzrušení, ale vinu jsem dávala adrenalinu. Otevřela jsem oči a soustředila se na proužek kůže nad prvním zapnutým knoflíkem košile.

Začala jsem se pohybovat do rytmu hudby.

A pulz mi vylétl do neměřitelných výšin. Připadala jsem si jako třínohá kočka, která se snaží chodit po lanu. Sklonila jsem hlavu, aby si Ren nevšiml, že jsem zase rudá až za ušima. Kombinace mých nemotorných pohybů a vzdechů všude kolem nás pro mě byla dostatečným důvodem pro to, abych se v zoufalství vrhla pod autobus.

„Pořád se baví s tím mýtem,“ zašeptal mi Ren do ucha. Jeho hlas na mě působil konejšivě. „Zatím si nás nevšiml. Vedeš si dobře, ale mohla by ses snažit ještě trochu víc.“

„Cože?“ vyjekla jsem.

Došlo mu, na co narážím. „Myslím to tancování,“ mrkl na mě. „Máš krásné šaty a určitě se umíš skvěle vlnit.“

„Já už se vlním.“

Odkáslal si. „Pohupuješ se z nohy na nohu.“

„Jdi do háje, Rene.“

„Jak si přeješ,“ odpověděl svůdně.

„Nech toho,“ okřikla jsem ho, ale oba jsme věděli, že si jeden druhého pouze dobíráme. Beztak měl pravdu, nanejvýš jsem přenášela váhu z nohy na nohu. Sebrala jsem odvahu a přivinula se k němu. „Dobře, řekl sis o to,“ varovala jsem ho.

Tázavě zdvihl obočí.

„Sleduj toho starověkého mýta.“

Ren se ušklíbl. „Neboj, nezapomněl jsem, proč jsem tady.“

Nechala jsem se vést hudbou a dopřála jsem bokům odvážnější pohyby. Hudba mi začala pronikat do hlubších vrstev těla, postupně přebírala nadvládu nad všemi končetinami. Prsty jsem zajela Renovi do vlasů a zatahala ho. Nechápatě otevřel oči.

Nevinně jsem se usmála, ale vzápětí jsem toho hořce litovala. Sklonil hlavu a přešel mi rty přes ucho. „Začínáš si dovolovat?“ zavrňel. „Jen si posluž.“

„Ještě nevím.“ Měla jsem sto chutí pokoušet ho ještě víc, ale rozmyslela jsem si to. „Co dělá?“ vyvíídala jsem místo toho.

„Pořád se o něčem baví. Sedí u stolu na druhé straně.“

S každým dalším pohybem jsem si víc a víc uvědomovala Renovu přítomnost. Připadala jsem si jako rozmazlená holka, která by si nejradši dupla, aby konečně bylo po jejím, jak bývala odjakživa zvyklá. Fascinovalo mě, jak mě drží za bok, jak mi přejíždí dlaní po zádech. Srdce mi tlouklo jako splašené, ale s tancováním to nemělo pranic společného.

Rukou jsem mu sjela z ramene na hrud'. Ucítila jsem, že zalapal po dechu. Zvedla jsem hlavu. Pohlédli jsme si do očí. Popadl mě, a nejen pohledem. Znovu mi přešel dlaní po zádech, nejdřív úplně dolů až na bedra, pak zase zpátky ke krku. Celá jsem se chvěla. Druhou ruku měl pořád na boku. Přitáhl si mě blíž. Dotkli jsme se boky. Vnímala jsem napětí a uvolnění zároveň.

Arogantní podtóny našeho předchozího hovoru se rozplynuly jako pára nad hrcem. Na jejich místo nastoupily úplně jiné pocity. Touha. Vášně, ba dokonce chtíč. Ren se ani neobtěžoval, aby tytéž prožitky zamaskoval. Nestyděl se za ně. Pomalu jsme se při tanci otočili. Konečně jsem taky zahlédla starověkého mýta. Přidal se k nim další.

Ren mě natočil zpátky. „Dávej pozor,“ varoval mě. „Vsadím se, že si tvoji tvář důkladně zapamatoval.“ Jeho dotyky na mě působily jako omamná látka. Vnímala jsem každický milimetr jeho těla. Napadlo mě, že bych se měla odtáhnout, abych to líp zvládala. Hm, ale mně se nechtělo. Ani trochu.

Naše těla jako by splynula v jedno. Ren navíc sklonil hlavu a vzápětí jsem na krku ucítila otisk jeho horkých rtů. Zamotala se mi hlava. Ren čekal, co udělám. Nezmohla jsem se na nic.

Pomalu mi na krk vtiskával jeden polibek za druhým, jako by jimi stavěl cestičku. Pořád dokola jsem si připomínala, že to dělá jen jako, že je to hra pro případné obecenstvo. Polibky nebyly určené mně. Jenže moje tělo se na to dívalo jinak. Začala se mi nalévat prsa, mezi stehny se stupňovalo pulzování. Zaplavovala mě vlna vzrušení.

Otevřela jsem oči. Kousek od nás tancoval lidský pár. I oni se k sobě tiskli tělo na tělo. Náruživě se líbali a ten muž měl dokonce ruce pod sukní partnerky.

Kéž by se mě Ren taky takhle dotýkal, prolétlo mi hlavou. Uvědomovala jsem si, že bych se neměla oddávat takovým hříšným myšlenkám, bohužel byly silnější než já. Už jen při té představě bych se nejradši prohnula v zádech a vyšla mu vstříc boky.

Nekontrolovaně jsem vydechla. Vlastně i trochu zasténala. Znovu jsem se mu podívala do očí. Došlo mi, že ani jeden z nás nic nepředstírá. Oba jsme v tom byli až po uši. Cítila jsem, jak se ke mně tiskne ztopořeným přirozením.

Nějak se nám to začalo vymykat kontrole.

Ren sjel rukou, jíž mě držel na boku, níž. A ještě níž. Konečky prstů se mě dotkl na nahém stehně. Zachvěla jsem se. Znovu mě políbil na krk.

„Pořád sedí u toho stolu,“ zašeptal. Skoro jsem ho neslyšela, hudba hrála celkem nahlas. I sténání kolem nás bylo poměrně hlučné. A to nemluvím o tom, jak hlasitě mi tlouklo srdce.

Otevřela jsem pusku, ale Ren mi v tom okamžiku vzal ušní lalůček mezi zuby. Neměla jsem sílu cokoli říct. Zasténala jsem. Spokojeně se zasmál. Chtěla jsem se za to na něj zlobit, ale smysly měly jiný názor.

Druhou rukou mi přešel pod prsa. Zpropadená podprsenka, prolétlo mi hlavou. Bradavky jsem měla ztuhlé, přecitlivělé. Prudce jsem oddychovala. Přestávala jsem vnímat okolí, ani jsem pořádně nevěděla, jestli tancujeme, nebo se vzájemně svádíme. Přesunul se za mě.

Pohledem jsem sjela ke starověkému mýtovi. Ren nelhal. Ren zajel prsty pod lem sukně. Zaskočilo mě to tak moc, až jsem vypadla z rytmu. Chytila jsem ho za předloktí a zaryla mu nehty do kůže.

Ren vyčkával.

Asi jsem přicházela o rozum, ale ruku jsem mu neodtáhla. Víc nepotřeboval. Začal mě hladit na stehně. V žilách mi vybuchla sopka. Ren zasténal.

Jeho horký dech mě pohladil na krku. Vtiskl mi polibek do koutku rtů. Pravidelný tlak do zad mi napovídal, že i on oddychuje, jako by běžel maraton.

„Nádhera,“ zavrnl.

Srdce šílelo. Měla jsem pocit, jako bych pozorovala samu sebe. Starověký mýt mezitím vstal a kličkoval davem k východu. Odcházel. Mohli jsme skončit, nebezpečí pominulo. Jenže jeho prsty mě tak krásně hladily. Nic podobného jsem v životě nezažila. Tajil se mi dech. Vzal mi ňadro do dlaně. Moje tělo na nic nečekalo a pohotově zareagovalo.

Tenoučká látka kalhotek pro Rena nebyla překážka. Měl horkou ruku a dlaní ji tiskl na moje nejcitlivější místo. A moc dobře to věděl. Byla jsem bez sebe.

Ne, tohle musí přestat.

Jenže nešlo skončit. Chtěla jsem víc, moc jsem si přála, aby mě dál hladil. Co na tom, že mýtové byli pryč. Celá jsem se chvěla a toužila po tom, aby se neodtahoval. Současně mi bylo nad slunce jasné, že to, co provádíme, je riskantní a nebezpečné.

Ren záupěl. „Víš, co bych si přál?“ zašeptal. Na moji odpověď nečekal. „Abys vyvrcholila. Tady a teď.“

Jeho slova mě vrátila do reality. Ren byl však rychlejší. Pohotově našel klíčové místo a palcem přejížděl po vlhké látce kalhotek. Cítila jsem, jak mi pulzuje podbřišek. Napětí v něm sílilo. Ren stále pohyboval prstem, odmítal se vzdát. Touha přehlušovala realitu i zdravý rozum.

„Řekni, že to chceš,“ zašeptal naléhavě. „Řekni mi to a udělám, cokoli budeš chtít. Cokoli. Ale dovol mi to.“

Tím mi vyrazil dech. Děsilo mě, jak pohotově reaguju na jeho doteky a vycházím jim vstříc. Hrozně jsem ho chtěla, ale bylo mi jasné, že toho musíme nechat, protože... prostě to nešlo. Mlčela jsem a tělo mluvilo za mě. Boky jsem mu vycházela vstříc, pobízela jsem ho, aby pokračoval. Toužebně jsem si přála, aby prsty zajel pod kalhotky. Pohledem jsem přejela klub. „Ivy,“ zašeptal.

Už už jsem chtěla přikývnout, ale v té chvíli jsem ho spatřila. Měla jsem pocit, jako by ladně klouzal po parketu. Dolehla na mě realita. Trhla jsem sebou a vymanila se z dosahu Renových doteků. Prsty mi sjel po stehně. Prudce jsem se k němu otočila. Celé tělo mě bolelo, tělo mi nadávalo, abych toho laskavě nenechávala, dokonce i mozek z toho byl celý paf. Potřebovala jsem prožít úlevu z nekonečného napětí.

Ren na mě vrhal jeden nechápavý pohled za druhým. Čekal, co přijde.

„Je tady,“ vyrazila jsem ze sebe. Ztuhl, ale pořád se mi díval do očí. „Marlon je zase tady.“

Kapitola 13

Z Renova pohledu jsem vyčetla, že by se na starověkého mýta nejradši vykašlal. Obávala jsem se, že to skutečně udělá a my nakonec skončíme jako většina párů v klubu.

Nakonec se ovládl. Chtě nechtě jsem si musela přiznat, že mě to mrzí. Co to do mě vjelo? Nepotřebovala jsem si komplikovat život, rozhodně ne s Renem tady a teď.

Zhluboka jsem se nadýchla. Ren ode mě odtrhl pohled a sledoval dění na parketu. Trochu omámeně jsem pozorovala Marlona, jak bere schody po dvou. Jakmile se ocitl v prvním patře, stal se středem pozornosti i dění, obklopili ho muži i ženy. Mýt si k nim přisedl. V jasném světle lamp mu pokožka div nezářila. Dosedl na pohovku a už se k němu připojil mýt – vysoký elegantní blondýn. Naléhavě mu něco sděloval.

Probudil se ve mně lovecký instinkt. „Musím se dostat nahoru.“

„Cože?“ lekl se.

„Je nahoře, a my přišli hlavně kvůli němu, ne? Potřebujeme zjistit, o co mu jde. Je tady, my taky. Nezná mě.“ Světlo nad tanečním parketem změnilo barvy, přešlo z jemně bílé v jiskřivě modrou. „Prostě tam jdu.“

„Ivy!“ vyjekl, popadl mě za paži a přitáhl mě k sobě. „Zbláznila ses?“ Přes tenkou látku šatů jsem ucítila jeho pevné tělo.

Sekla jsem po něm pohledem. „Proč? Musíme něco udělat. Jdu tam a hotovo.“

Primhouřil oči. „Je mi jasné, že jít nahoru je to nejmenší, ale kdyby pojal podezření, že jsi členka Řádu, nedostanu se k tobě dost rychle, nepomůžu ti.“

„Já se o sebe umím postarat,“ připomněla jsem mu.

Sklonil ke mně hlavu. Všimla jsem si, jak mu na spánku tepe žíla. „Je to nebezpečný, dej si říct.“

Nehodlala jsem se vzdát. „Nech toho, lidi se po nás začínají otáčet.“ Nevymýšlela jsem si. Dvojice kousek od nás se zájmem sledovala, co přijde. „Jestli toho hned nenecháme, tak tomu mýtovi za chvíli dojde, kdo jsme a co tu děláme. Nech mě, Rene. Jdu nahoru. Počkej na mě u baru, jo?“

Několik vteřin se rozmýšlel a pak úsečně přikývl. „Dobře, jdi.“

„Nepotřebuju, abys mi to dovolil,“ vyštěkla jsem na něj.

Ren se ušklíbl. „Zlatíčko, já naopak moc dobře vím, co potřebuješ, a ujišťuju tě, že to i dostaneš.“

Vjel do mě vztek. Mísil se však s touhou. Uf, byl to mazec. Vyklouzla jsem z jeho sevření a jedním prstem ho beze slova pozdravila.

Ren se rozesmál.

Hrdě jsem se otočila na podpatku, přešla parket. Musela jsem kličkovat mezi tancujícími páry. Pořád jsem byla v šoku z toho, co se mnou Ren prováděl... co jsem mu dovolila, aby mi prováděl. Pro to nebyla jediná rozumná výmluva. Hlavně jsem na to nesměla myslet, potřebovala jsem se soustředit na práci. Snažila jsem ze sebe setřást zmatení i vzrušení. Soustřed' se na práci, nabádala jsem se.

U schodiště dole v přízemí stála mýtko, zjevně jí nevadilo, že chci jít nahoru, nechala mě. Napůl jsem čekala, že ode mě bude chtít nějaké heslo, ale asi jim nedošlo, že by se sem nějaký člen Řádu vůbec vydal. A lidé pro ně nepředstavovali nebezpečí.

Zato já jo.

Vyšla jsem do prvního patra. Nespěchala jsem, abych srdci dopřála čas na zklidnění. Bušilo mi totiž jako pominuté. Pokračovala jsem ke skupince u starověkého mýta. Všichni se tvářili stejně. Měli skleněný pohled, jako by vykouřili tunu trávy. Zjevně se nacházeli v područí kouzel, možná se jimi mýt dokonce i živil. Nejradši bych je dostrkala ke schodům a vypakovala ven, ale to by nedopadlo dobře.

Popošla jsem ještě blíž. Jakoby namátkou jsem se chytila zábradlí, zastavila se a zadívala se dolů. Hledala jsem Rena. Seděl na baru. Vedle něj se uvelebil další mýt. Páni, dokonce si povídali! Odfíkla jsem si a znovu se zaměřila na skupinku kousek ode mě. Opřela jsem se o zábradlí a zvažovala, co podniknu dál.

Marlon seděl uprostřed pohovky, měl roztažená stehna a černou košili napůl rozepnutou. Z boku se k němu nakláněl blondatý mýt a zlovlně sledoval lidskou ženu, která třešňově rudými nehty spěla ke třetí metě.

„Dneska to dotáhneme do konce,“ prohodil blondatý mýt.

Marlon se na ženu usmál, ale jeho úsměvu citelně chyběla vřelost a opravdovost. Bylo jasné, že mu na ní za mák nezáleží. „Bezva. Kolik to bude dělat, Romane?“ zeptal se mýta.

„Až bude vyřízený, tak pět,“ odpověděl Roman. Zablýsklo se mu v očích. Něco dodal, ale hudba hrála příliš hlasitě, neslyšela jsem ho. „Každopádně jsme na dobré vlně.“

Popošla jsem blíž. Natočila jsem se bokem a tvářila se, jako bych patřila k vedlejší skupince. Baví se o tom, kolik zabili členů Řádu? Vypadalo to tak. Trent byl zjevně čtvrtým cílem.

Marlon vztáhl paži a uchopil ženu v týlu. Upřeně se na ni zadíval a cosi jí zašeptal. Opět jsem nic neslyšela. Zajela mu rukou mezi stehna. Panebože. Odvrátila jsem pohled.

„Nemáme času nazbyt,“ ozval se. „Nemůžeme ho nechat na holičkách. Teď už ne. Jednou to stačilo.“

Ho? Měla jsem uši na stopkách.

„Už víme, kde to přesně je,“ dodal Roman a našpulil rty. Sevřel se mi žaludek. Mluví o tom, kde se nachází brána? „Říkal jsem ti to. Vzdal to a vykecal, co mohl. Tentokrát to dotáhneme do konce.“

„Bohužel nejsme jediní, kdo ví, kde je,“ namítl Marlon a uchopil ženu v týlu o něco pevněji. Neovládla se a zasténala.

Romanova odpověď se rozplynula v opileckém smíchu, který se ozval ze sousední pohovky. Začínalo mi docházet, o co asi jde. Bylo mi z toho zle. Vzdal to? Takže Trenta mučili? Pokud se skutečně schylovalo k tomu, co jsme s Renem tušili, mýtové lovili členy Řádu, kteří podle nich věděli, kde se nacházejí brány. Je možné, že to Trent věděl a řekl jim to? Ach jo, jedna špatná zpráva za druhou. Nejhorší by bylo, kdyby skutečně zjistili, kde je brána.

Zdola přicházela lidská servírka. Přinášela podnos plný panáků. Tři byly nápadně jiné, zářivě fialové. Ale ale, že by blín? Barevné panáky skutečně postavila před starověkého mýta a další

dva mýty. Odhadla jsem to správně. Zbylé panáky rozestavila před lidské návštěvníky. Rozhlédla se kolem sebe. Neměla zastřený pohled, naopak na ní vynikaly jasně hnědé oči. Nebyla v područí kouzel. Narovnála se. Blondák nalevo od Marlona ji chytil kolem pasu a stáhl zpátky k nim.

Servírka to nečekala. Zavravorala, podnos jí vypadl z ruky a sama se mu skácela do klína. Chytil ji za bradu a natočil jí tvář k sobě. Servírka ztuhla. Popadla ho za předloktí a snažila se vyprostit z jeho sevření. Musela vynaložit hodně síly, protože jí zbělaly klouby.

Aha, takže moc dobře ví, co jsou zač, došlo mi.

Mýt se nenechal a začal přibližovat ústa k jejím. Skutečně ji políbil. Jenže polibek od mýta přinášel jed. Právě jím se mýtové živili z lidí. Právě tak je očarovávali.

Servírka zničehonic mýta pustila a svésila paže podél těla. Chtěla jsem jí jít na pomoc, ale našťásti mi včas došlo, že bych pouze zkomplikovala situaci. Nevměšovat se do podobných aktů byla jedna z nejtěžších věcí, jaké mě kdy v životě potkávaly. Deptalo mě to. Měla jsem pocit, jako by pokaždé odumřel kousek mého já. Sledovala jsem, jak servírce potemňují žíly. Postupně přešly ve světle modrou. Mýt ji konečně pustil. Nejistě se napřímila. Shýbla se pro podnos. Jasný pohled hnědých očí byl ten tam.

Bezmocně jsem zatnula ruce v pěst. Zaujal mě nečekaný pohyb. Kolem pohovky se ke mně přibližoval hnědovlasý mýt. Tvářil se jako lev, který utkví pohledem na gazele a rozhodne se lovit. Srdce se mi prudce rozbušilo, ale podařilo se mi nedat na sobě nic znát. Prošel kolem mě. Tvářila jsem se, jako bych ho nevnímala. Bylo mi jasné, že vypadám jako naprosté trdlo.

„Ahoj, krásko,“ zašeptal mi do ucha hlubokým hrdelním hlasem. „Nejsi nějaká opuštěná?“

Natočil si na prst pramen mých vlasů. Pokusila jsem se o naivní neškodný úsměv. „Hledám toalety. Nevíte, kde jsou?“ Jako správná naivka jsem se hloupě zahihňala.

Mýt byl velmi atraktivní. Kontrast stříbřité pokožky a hnědých vlasů nebyl obvyklý. Popošel ke mně ještě blíž, až se mě dotkl bokem. Chytil mě za zápěstí. Dělal jsem, co bylo v mých silách, aby na mně nic nepoznal. „Tady toalety určitě nejsou.“

Páni, neříkají ti Sherlocku? prolétlo mi hlavou. „Aha, děkuju,“ pípla jsem.

Uklonil hlavu a zatvářil se jako úlisný had. „Jak se jmenuješ?“ Nebyla jsem dost pohotová a prošvihla párvteřinový prostor na odpověď. Nehodlal čekat. Druhou rukou mě chytil za bradu a zdvihl mi hlavu. Krkem mi projela ostrá bolest. Pronikavě se mi zadíval do očí. Postřehla jsem, že má nepřírozeně modré oči. „Jak se jmenuješ?“

„Anna,“ zalhala jsem. Radši jsem udržela jeho pohled.

Pustil mi ruku, ale tím to teprve začalo. Pevně mě totiž popadl kolem pasu. Postřehla jsem, že ani jednou nemrkl. Chtěl na mě působit kouzlem. Snažila jsem se přemluvit svoje tělo, aby se uklidnilo, nechala jsem paže volně svěšené podél pasu, i když bych mu nejradši ze všeho vyškrábala oči a narvala mu je do chřtánu. Lepil se na mě jako žvýkačka a bezostyšně mě hltal očima.

„Anna? Takové jednoduché, prosté jméno,“ prohodil. Sklonil hlavu. Tvář mi ovanul jeho mrazivý dech. Měla jsem sto chutí jednu mu vrazit. „Dokonalé pro prostinkou ženušku.“

Vnímala jsem, že se jeho ústa přibližují k mým. Srdce se mi hrůzou zastavilo. Ani čtyřlístek totiž nezabránil mýtovi v tom, aby se z někoho začal živit. Tušila jsem, že přesně to má v plánu. Sklonil se ještě víc. Horečně jsem zvažovala svoje možnosti. Nemohla jsem dovolit, aby mě políbil, nikdy. Podlehl bych jeho kouzlům a podobně jako ta nebohá servírka bych se odpotácela jako v mlze. Minuty nebo i hodiny bych byla jako omámená, a kdybych měla velké štěstí, nakonec bych se toho kouzla zbavila. Další varianta byla, že mě vysaje *celou*. Ne, to se

nesmělo stát, nemohla jsem riskovat. Problém spočíval v tom, že kdybych udělala jakékoli opatření, pochopil by, že mě neočaroval, a došlo by mu, kdo jsem.

Do háje.

Pravá ruka mi instinktivně sklouzla ke stehnu. Za žádnou cenu jsem nehodlala dopustit, aby se to monstrum na mně přižívovalo. Když to bude nezbytné, budu s ním bojovat a –

Nečekaně se ozvalo tak pronikavé pískání, až přehlušilo hudbu. Mýt mě pustil, couvl a užasle se zadíval na strop. „Co to, sakra, je?“ zavrčel a přiložil si dlaně na uši.

Jeden člověk prudce vstal, ale neudržel rovnováhu a vrazil do mě. Musela jsem chytat balanc. Stropní světla se rozsvítla naplno. Vypadalo to, jako by se otevřela střecha a do klubu začalo proudit horké letní slunce. Klub se rázem ocitl v záplavě ostrého světla.

Kouřový alarm neochvějně vrískal dál. Mýt se začal rozhlížet, co se děje. Využila jsem příležitosti a vzala roha. Pádila jsem ke schodům, seběhla dolů, prokličkovala očarovanými návštěvníky klubu, mýty a podnapilými návštěvníky a mazala ven.

Ren na mě čekal dole u schodů. Beze slova mě popadl za ruku a společně s hysterickým davem jsme proudili k východu. Dav námi smýkal sem a tam. Kdybychom se pevně nedrželi za ruce, určitě by nás roztrhl. Obtěžoval mě nekončící pach potu a alkoholu.

Za námi se ozvaly výkřiky. Po zádech mi přeběhl mráz. V davu se začínala šířit panika, šlo do tuhého. Kdosi mě uhodil do zad a strčil mě. Popoběhla jsem o několik kroků. Podpatky mi na naleštěné podlaze klouzaly, ale nějak jsem to ustála a nerozplácla se jak dlouhá, tak široká. Po očku jsem mrkla na Rena. Pozorně a se zatnutými čelistmi sledoval dění mezi námi. Konečně jsme se ocitli na ulici. Byla to věčnost. Zhluboka jsem vdechovala noční vzduch. Na rozdíl od spousty ostatních jsme nepostávali na chodníku před klubem a nečekali, co se bude dít. V dálce houkaly sirény. Před vchodem jsme zatočili doleva a chvátali na parkoviště.

Počkala jsem, až přejdeme ulici, a teprve pak se zeptala: „Ten alarm jsi spustil ty, co?“

„Hm. Jak jinak bych tě asi odtud dostal?“ zavrčel. Ani se na mě nepodíval.

„Měla jsem to pod kontrolou,“ ohradila jsem se.

Pohrdavě si odfrkl. „To jsem viděl. Stačilo pár vteřin a byla by z tebe loutka k pohledání.“

Pěkně mě naštvál. No, hlavně proto, že měl pravdu. A taky mi došlo, že se pořád držíme za ruce. Co to děláme? lekla jsem se a zkusila vyprostit ruku z jeho sevření. Ren se povýšeně usmál. Tím mě dopálil ještě víc. „Mám dojem, že vědí, kde je brána.“

Ren okamžitě zareagoval. Upřel na mě tázavý pohled. „Podle čeho jsi to poznala?“

Přetlumočila jsem mu, co jsem vyslechla. Vztekle zaklel. „Jestli vědí, kde je brána, a my ne, jsme v loji.“

„Nech toho vrčení, to nás nikam nedostane,“ napomenula jsem ho. Kolem nás prosvištělo policejní auto. „Pádíme domů a zásobíme se balenou vodou a fazolemi v tomatové omáčce.“

Dlouze se na mě zadíval. „Dobře, řekněme, že ti členové Řádu, které zabili, byli strážci brány. Zbývající členové teda jsou méně trénovaní a nemají tolik zkušeností. Musejí je někým nahradit. Jestli se mýtům podaří otevřít bránu...“

Vešli jsme do spoře osvětlené podzemní garáže. „Chápu, co tím myslíš. Co kdybychom s tím šli za Davidem? Teď už máme důkazů víc než dost. Přesvědčíme ho, aby konečně začal jednat. Přece je šéf týmu, takže i on musí vědět, kde je brána.“

Ren mlčel. „Ivy, co když David spolupracuje s mýty?“

To mě nenapadlo. Jeho slova mi vyrazila dech. Zastavila jsem se před betonovým sloupem. „To myslíš vážně?“

S povzdychem se ke mně otočil. „V podstatě nevíme, čemu věřit. Může to být kdokoli.“

„Co když jsem to já?“ provokovala jsem ho.

„Postřelil tě mýt. Podle mě by to nikomu, kdo jim pomáhá, neudělali. Rozhodně ne teď,“ odtušil. „Navíc jsi na to... moc silná.“

Nechápavě jsem na něj vytřeštila oči.

„Hlavně se mě neptej, jak to vím. Jsem totiž dokonalý soudce povah,“ dodal naoko vážně. Tázavě jsem povytáhla obočí. „Ty s nimi nespolupracuješ. Kromě tebe nikomu jinému z Řádu nevěřím. No, možná bych ještě věřil Jeromovi.“

„Tomu bys fakt věřil? Jak si získal tvoji důvěru?“ zeptala jsem se jedovatě. Mrzelo mě, že ostatní členy Řádu bez váhání hodil přes palubu.

„Je bezcitný, takže by se od mýtů nenechal zmanipulovat,“ uvažoval nahlas. Jo, to jsem mu nemohla upřít. „Nikomu jinému nevěřím. A neměla bys ani ty.“

Založila jsem si paže na prsou. „Podle mě si o tobě myslí totéž.“

„No a? Máš pocit, že mi na tom záleží? To vůbec nic nemění na tom, proč tu jsem a jaký úkol potřebuju dokončit.“ Odvrátil se ode mě a prsty si rozzlobeně pročísl vlasy. „Dneska to nebylo fiasko. Dozvěděli jsme se alespoň něco.“

„Máš pravdu. Díky mně.“

Svěsil paži a střelil po mně pohledem jako otráveným šípem. „Nepovídej.“

Sebevědomě jsem se usmála. „No a ne? Vždyť je to jasné jako facka. Přiznej to. Ty sis u baru nezávazně povídal s mýtem, zato já nasazovala krk.“

Přimhouřil oči.

„Konečně víme, že cíleně likvidují členy Řádu a že s největší pravděpodobností vědí, kde je brána. Jedou v tom spolu. Tohle jsme včera netušili,“ dodala jsem.

Ren se ke mně otočil. „Chceš vědět, co přiznám?“

Vyzývavě jsem zdvihla bradu. „Povídej, jsem napnutá jako struna.“

„Přiznám se ti, že když jsem měl ruku mezi tvými krásnými stehny, byl jsem z toho úplně vedle.“

Uf, to jsem teda nečekala. Tvář mi zalilo horko. Odkašlala jsem si. „Já... Nevím, o čem mluvíš.“

Zasmál se. „Ale víš, zlatíčko.“

„Ne ne!“ bránila jsem se. Vletěl do mě vztek. Pustila jsem ruce a nechala se smést zlostí. „Tak to vyklop, co se podle tebe stalo v klubu? No? Ven s tím?“

Ren popošel ke mně a tichým hlasem pronesl: „Byla jsi pět vteřin od toho nejúžasnějšího orgasmu, jaký jsi kdy prožila.“

Kristepane, on to opravdu řekl. „Ty... ty jeden...“ vykoktala jsem. Uf, co mu mám na to říct? Dostala jsem nápad. „Předstírala jsem to,“ vyhrkla jsem. „Nic víc.“

Byl ode mě sotva pár centimetrů. Znovu se zasmál. Nejradši bych mu dala pár facek. „Tak předstírala, jo?“

„Dej mi pokoj!“

„No tak, Ivy...“ napomenul mě. „Všimla sis, že jsi příšerná lhářka?“

Zatnula jsem ruce v pěst. „Já nelžu.“

„Hm, jak chceš. Jak mi v tom případě vysvětlíš, že byla tak vlhká, až jsi měla mokré kalhotky?“

Neovládla jsem se a vytřeštila na něj oči. Takové ponížení! A to ještě neskončil. Přisadil si: „Kdybys mi olízla prsty, ucítila bys, jak jsi sladká. Ale jestli trváš na tom, že jsi jenom předstírala, pak klobouk dolů, byl to velkolepý herecký výkon.“

Neměla jsem slov.

Instinktivně jsem vyrazila do útoku. Žádné facky jako na tržišti, šla jsem po něm pěstí. Namířila jsem mu ji na čelist. Bohužel měl postřeh a byl rychlý. Chytil mě za zápěstí.

„Ale, ale, dámo, to se nedělá,“ napomenul mě. „Není třeba chovat se jako násilnice a lhářka k tomu.“

Běsnila jsem. „Ty jsi ale arogantní, sebestředný, namyšlený –“

„Nic jsi nepředstírala. Nic!“ Laškovný tón byl ten tam. „Nechala ses ode mě vzrušovat a zrovna pasivní jsi u toho nebyla. Na tom není nic špatného. Zato mi dost vadí, když se chováš, jako by se mezi námi nic nestalo. Lžeš si do vlastní kapsy. Sotva jsem se tě dotkl, bylas úplně nažhavená.“

„Ale –“

Víc mi říct nedovolil. Popadl mě a přitiskl do náruče. Tiskli jsme se k sobě tělo na tělo. Sklonil ke mně hlavu. „Nechci slyšet, žeš něco předstírala. Oba víme, jak to bylo doopravdy. Chci tě. Snad jsem ti to dal najevo dost jasně.“

„Je mi to nad slunce jasné,“ odsekla jsem. Byla jsem naštvaná a otrávená a prostě jsem z toho byla úplně vedle.

Ušklíbl se. „S čím máš problém?“ zeptal se. Jednu ruku mi položil na bok a jemně mě stiskl. Nechápatě potřásl hlavou. „Pořád ho miluješ?“

Jako na povel jsem ztuhla. Měla jsem pocit, jako by na mě chrstl kbelík s ledovou vodou. „Cože?“

„Pořád miluješ toho přítele, který umřel?“ zeptal se. „O to jde?“

Jak se vůbec opovazuje ptát se mě na tak osobní věci? zlobila jsem se. Jak si dovoluje mluvit o něm, když jsme tu teď my dva spolu? Jako bychom špinili vzpomínky na něj. Přesto mi to nedalo a odpověděla jsem popravdě: „Jedna moje část ho bude vždycky milovat.“

„Takže to znamená, že do něj nejsi bezhlavě zamilovaná.“

Nevěděla jsem, co odpovědět. Shaunova smrt mě zničila. Vědomí, že jsem na ní měla podíl, mi zlomilo srdce. Měla jsem ho ráda, ale na vzpomínkách na náš vztah jsem neulpívala. Zavrtěla jsem hlavou.

„V tom případě tomu nerozumím.“

„Proč mě chceš?“ zeptala jsem se rozechvěle. „Vždyť mě prakticky neznáš.“

Několik vteřin na mě naprosto nechápavě zíral. „Nemáme jistotu, že se dožijeme zítřka. Netušíme, jestli můžeme plánovat na další den nebo týden. Když něco chceme, měli bychom za tím jít hned. Nepotřebuju znát celý tvůj život, prostě se mi líbíš a chci tě. Buď tak hodná a nepřekrucuj to, co říkám,“ dodal, když postřehl, že se nadechuju a chci mu skočit do řeči. „Každopádně chci znát tvůj příběh, chci tě víc poznat. A taky chci – už dost.“

Vzal mi tvář do dlaní, sklonil se a něžně mě políbil.

Nejdřív něžně a pak víc než naléhavě. Nehodlal mě šetřit ani svádět.

Polibkem mi dal najevo, že mě chce se vším všudy. Jazykem naléhal, abych ho k sobě pustila. Neodolala jsem. Ren toužebně zasténal. Prohloubil polibek, vychutnával si mě, hladil mě.

Když konečně zvedl hlavu, oba jsme prudce oddychovali. Upřeně se mi zadíval do očí. V jeho pohledu tančily zelenkavé odstíny. Palcem mi přejel po spodním rtu.

„Takhle mě ještě nikdo nikdy nelíbal,“ zašeptala jsem. Rty mi pořád jemně brněly.

„Já se z tebe zblázním,“ zaúpěl a znovu se ke mně přisál. Stalo se něco, co jsem nečekala. Začala jsem mu vycházet vstříc.

Přejela jsem jazykem po jeho. Ren mi pevně sevřel boky a slastně zasténal. Jednou rukou sjel níž, přes hýždě, po stehnu až k lemu sukně. Prsty přejel po dýce. Přestávala jsem myslet. Svět kolem mě se rozplýval. Nechácala jsem, co se děje, a bylo mi to jedno. Vytáhl mě na špičky a přitiskl mě k sobě. Ucítla jsem, jak je vzrušený. Projely mnou ostré šípy rozkoše. Oběma pažemi jsem ho objala kolem krku. Měla jsem pocit, jako bych se ocitla v jiné realitě. Před okamžikem jsem nelhala. Polibek prosycený tak naléhavou touhou jsem v životě nepoznala.

Zajel mi rukou pod sukni, hladil mě, vzrušoval. Nebránila jsem se. Prohnula jsem se v zádech a ještě víc se k němu přitiskla. Něco mi naléhavě šeptal, ale nerozuměla jsem mu. Zato jsem vnímala, že se celý chvěje. Byla jsem ztracená. Probouzel ve mně nepoznané zážitky.

Položil mi čelo na čelo, ale stále mě hladil pod sukni. „Zkusím se ovládnout a chovat se jako slušný chlap,“ pronesl zastřeným hlasem.

Nejistě jsem se usmála. „No, to jsem zvědavá, jak se ti to podaří. Zatím nic moc.“

„Aby ses nedivila,“ mrkl na mě. „Kdybych se neovládal, dávno bys ty miniaturní kalhotky měla...“ Zajel prstem pod lem kalhotek. Nezmohla jsem se na nic. „U kotníků a já bych byl dávno v tobě.“

Zalapala jsem po dechu. Taky bych byla pro. Aspoň část mého já. Nebo i víc částí.

„Jenže já byl slušně vychovaný,“ navázal.

Chtěla jsem se zeptat, co tím myslí, ale umlčel mě dalším polibkem. Nejdřív byl něžný, ale vzápětí nabýval na naléhavosti. Po zádech mi přeběhl mráz, jako bych se nemohla dočkat. Nedokázala jsem na nic myslet, naprosto mě pohlcovala intenzita přítomného okamžiku a Renových polibků. Cítla jsem, jak mi od krku přes prsa až na břicho putuje naléhavá horkost.

Znenadání se od vchodu do garáže ozval smích. Došlo nám, že nejsme sami. Ren mě naposled políbil, zlehka mě poplácal po zadku a stáhl se. Postavil mě na nohy a upravil mi sukni. Vzal mi tvář do dlaní.

„Nebudeme nikam spěchat, ale současně nebudeme ani couvat, platí?“ zašeptal naléhavě.

„Uvidíme, co čas přinese. Nechme si otevřené dveře. Nic víc si stejně nemůžeme slíbit.“

S pohledem upřeným do hlubokých lesně zelených očí jsem přikývla. Ani nevím, jak se to stalo.

Spokojeně se pousmál, vtiskl mi polibek na čelo a pak na špičku nosu. „Tak pojď, vypadneme odtud.“

Připadala jsem si jako ta očarovaná lidská žena v klubu. Pohybovala jsem se totiž jako v mátohách. Automaticky jsem šla za Renem k autu. Najednou jsem nevěděla, jestli je pro mě nebezpečnější Ren, nebo někdo z mýtů. Bez rozdílu mě totiž mohli okouzlit.

Kapitola 14

Nedělní ráno bylo divné. Divnější než jindy. Vlastně ani nevím, co by mělo být normální. Když jsem se v noci vrátila domů, zjistila jsem že si Cink založil účet na Twitteru. Zrovna se s někým rozhovně dohadoval, který herec lépe zahrál doktora Who. Vzhledem k tomu, že jsem z toho seriálu neviděla jediný díl a celkově mi to bylo ukradené, jsem neměla v úmyslu jakkoli mu do toho zasahovat.

Po probuzení jsem nemohla přestat myslet na Renovy doteky, polibky. Odmítla jsem se podvolit až bolestné touze. Hned jsem vstala a šla si zaběhat. Dala jsem si do těla víc než jindy, ale zvláštního pocitu v břiše jsem se stejně nezbavila. Ne že by byl nepříjemný, byla to kombinace vzrušení a zmatku. V podstatě jsem si konečně připadala... normální. Celé to bylo postavené na hlavu. Najednou se mi objevovaly priority v úplně bláznivých oblastech. Nejvíc ze všeho bych měla řešit otázku, kde je brána a jak zastavíme mýty, když rovnodennost nastane už za pár dní. Nejradši bych šla za Davidem a řekla mu, co jsme zjistili. Chtěla jsem mu vysvětlit situaci. Ren byl rázně proti, podle něj to bylo riskantní. Večer trval na tom, že mě doprovodí domů. Nakonec jsem se rozhodla sama. Když nebudu mít štěstí s Merle, zaskočím za Davidem, ať se to Renovi líbí, nebo ne.

Zase jsem byla myšlenkami u Rena.

Už jsem chápala, v čem je problém. S nikým jsem si o Renovi nepopovídala – a přesně to jsem potřebovala jako sůl. Musela jsem ho s někým probrat, abych ho vyhnala z hlavy a mohla se soustředit na důležité věci, například na to, jak zabránit masovým vraždám, které by byly na spadnutí, kdyby se mýtům podařilo otevřít jedinou bránu.

Val bohužel neměla na naši nedělní tradici čas. Obvykle jsme totiž chodily na kávu a pak do knihkupectví. Poslala mi textovku, že to nestihne. Vsadila bych boty, že za to mohl ten chlapík, se kterým řádila v posteli. Zavolala jsem Jo Ann. Dohodly jsme se, že se sejdem v kavárně u hřbitova.

Oblékla jsem si volné šortky a triko, vlasy si sčesala do culíku a zamotala je do drdolu. Vedle Jo Ann, jejích rovných zářivých vlasů, upnutých džínů a halenky jsem vypadala jako šmudla. Nemohla jsem pochopit, proč se před kluky stydí, když si naopak může vybírat. Byla krásná, milá, chytrá a hodná.

Jo Ann popíjela latte a já do sebe lila slazený čaj, jako bych soutěžila v univerzitních závodech, kdo vypije nejvíc. Bavily jsme se o seminářích a přednáškách. Sebrala jsem odvahu a spustila. Bylo to hodně těžké, ale nějak se i to našťestí povedlo. Určitě jsem byla rudá až za ušima, ostatně jako vždycky.

„Poznala jsem nového kluka,“ vyhrkla jsem znenadání. „Ale nevím, jestli je to ono.“

Jo Ann se zájmem vytáhla obočí. „Jo? Kdy?“

„Před čtrnácti dny. Pracujeme spolu. Je z Colorada.“ Mrzelo mě, že jí lžu, teda že jí neříkám celou pravdu, ale nešlo to jinak.

Mile se usmála, opřela se a kývla na mě, abych pokračovala. „Je hezký?“

„Hezký?“ opakovala jsem po ní. Nervózně jsem si pohrávala s plastovým kelímkem. „No, to ho zrovna nevystihuje,“ dodala jsem zamyšleně.

„Aha, tak to zkusím jinak. Je sexy?“

Bez váhání jsem přikývla. „Zatraceně sexy,“ mrkla jsem na ni.

„Bezva.“ Zamyšleně se natáhla pro kávu. „Ale něco ti na něm nesedí. Je divnej?“

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Naopak, je fajn. Je mi s ním hezky. Taky umí být drsný – ale nemyslím to v negativním slova smyslu,“ doplnila jsem rychle, když jsem postřehla, že se Jo Ann zamračila. „Když něco chce, jde si za tím. Před ničím se nezastaví. Není žádná padavka.“

„Aha.“ Napila se a pátravě se na mě zadívala. „Takže je sexy, je fajn, umí se o sebe postarat a ví, co chce.“ Přikývla jsem. „Chtěla bys s ním chodit?“ vyptávala se dál.

Otevřela jsem pusku, ale nemohla jsem najít správná slova. Vlastně bych je i našla, ale nedokázala jsem je vyslovit.

„Líbí se ti,“ dobírala si mě.

Ušklíbla jsem se. „Jak to víš?“

„No, zaprvé jsi mi ještě nikdy o nikom nevyprávěla,“ spustila. Zapřela si lokty o stůl a položila si bradu na spojené hřbety rukou. „Takže to vyklop. Líbí se ti a chtěla bys s ním chodit, je to tak? Řekni to. Řekni to nahlas, Ivy.“

Zděšeně jsem zavrtěla hlavou. Jo Ann se však nenechala. Zvedla jsem ruce nad hlavu. „Dobře, dobře, řeknu to,“ vzdala jsem se. S úpěním jsem zaklonila hlavu. „Líbí se mi, i když pořádně nevím proč, a chtěla bych s ním chodit.“

„Líbí se ti, protože je sexy, hezky se k tobě chová a je ti s ním fajn.“

„Taky je chytrý,“ dodala jsem. Sama nad sebou jsem obrátila oči v sloup.

Jo Ann se pobaveně zasmála. „Ty to říkáš, jako by to bylo něco špatného.“

„Vždyť je,“ povzdychla jsem si. „Vůbec ho neznám.“

Tomu nerozuměla.

„Známe se dva týdny. Připouštím, že jsem z něj paf a že mě vzrušuje, jenže o to nejde. Pořád jsme cizí lidi.“ Trhla jsem ramenem. „Proto mi to připadá divný.“

Jo Ann otevřela pusku, zavřela ji a zase otevřela. „No, já jsem asi ten nejmenší kompetentní člověk, který by ti měl udělovat rady ohledně vztahů.“

„Asi jo,“ zasmála jsem se.

Jo Ann se zamyslela. „Ale stejně si říkám, že je to normální – když se s někým seznámíme, tak nemůžeme ne být cizí. Postupně se poznáváme víc a víc, právě ve fázi, kdy spolu chodíme.“

„My spolu nechodíme,“ opravila jsem ji.

„Aha,“ pronesla pateticky.

„O chození jsme se nebavili, ani nevím, jestli by měl zájem. Možná by si se mnou jen chtěl užívat, kdo ví. Kromě toho jsem ani já nepřemýšlela nad tím, jestli bych stála o vážný vztah.“ Poprvé jsem to řekla nahlas. Vztah mě děsil, protože jsem s nimi měla ty nejhorší zkušenosti. Nechtěla jsem se na nikoho vázat, protože pro mě to vždycky ve výsledku znamenalo zlomené srdce.

„V čem je teda problém?“ nechápala Jo Ann. „Když budete oba chtít, jděte do toho. Nemáš co ztratit. Ty evidentně máš zájem. Co když i on má zájem? Z toho by snadno mohlo být něco víc.“ Povzdychla si. „Touhle radou bych se měla řídit hlavně já sama.“

„To si piš.“

Usmála se na mě.

Začala jsem si pohrávat s brčkem. Povzdychla jsem si. „Jenže můj předchozí kluk, jinak řečeno můj první a zatím poslední přítel, umřel, víš?“

Jo Ann na mě vytřeštila oči. „Co?“

Jo Ann věděla, že zemřeli i moji adoptivní rodiče. Nejjistější bylo držet se polopravd, usoudila jsem. „Víš, jak jsem ti říkala, že rodiče zemřeli při autonehodě, tak on tam byl s nimi.“ Štvalo mě, že ty lži říkám nahlas. „Milovala jsem ho celým srdcem a nejsem si jistá, jestli jsem se z toho už dostala.“

Jo Ann posmutněla. Měla jsem srdce až v krku. Mluvit o Shaunovi pro mě nikdy nebylo snadné. „Aha, chápu,“ zašeptala. „Ještě asi nejsi připravená jít dál.“

Podívala jsem se na ni a pak na frontu u baru. Moc jsem je nevnímala. „Stalo se to před třemi roky, takže... takže asi už můžu jít dál, jenže...“ Píchlo mě u srdce. Podívala jsem se jí do očí. „Nedělám chybu? Nepodvedu ho? Víš, připadá mi to tak. Jako bych Shauna měla podvádět. Mám vůbec právo mít se dobře, když on tady není?“

„V žádném případě, Ivy. To není podvádění, ani nemůže být. Sice jsem ho neznala, ale předpokládám, že by si nepřál, abys zůstala sama a byla nešťastná.“ Natáhla ruku a povzbudivě mi stiskla hřbet ruky. „Chtěl by, aby ses měla dobře. Určitě to v hloubi duše taky víš.“

„Asi jo,“ zašeptala jsem. Měla jsem pocit, jako bych něco zavřela do skříně. Chtěla jsem si představit Shauna, ale nešlo to, měl zastřenou tvář. Detaily se rozplynuly. Jako by se ode mě vzdaloval. Bolelo to. Jo Ann ale měla pravdu. I já v hloubi duše věděla, jak se věci mají. „Je to tak. Někdy mě to prostě smete.“

„Na něco se tě zeptám, jo?“ nadhodila Jo Ann a naklonila se ke mně. „Věříš mu?“

Tím mě dostala. Bylo mi jasné, jak to myslí, jenže naše realita byla jiná. Jo Ann neměla ani ponětí, jakou máme práci. Věřila jsem mu? Důvěřovala jsem mu, že mi neublíží a neprozradí moje tajemství? Věřila jsem mu i srdcem? Na to se těžko odpovídalo. Ne že bych si odpověď neuměla, ale docházelo mi, jaký symbolický význam ta odpověď má.

Se staženým žaludkem jsem pohlédla Jo Ann do očí. „Jo, věřím mu.“

Krátce po poledni jsme se rozloučily. Jo Ann nastoupila do taxíku, já vytáhla mobil a zavolala Brighton. Kupodivu hovor přijala a oznámila mi, že je doma. Merle dokonce měla náladu na návštěvu. Bez váhání jsem přidala do kroku a samou radostí se div neroztančila na chodníku.

Naštěstí jsem se ovládla. Zatím.

Přimhouřila jsem oči schované za slunečními brýlemi a pozorně pročítala text na displeji. Opřela jsem se o zeď nákupního centra. Řekla jsem Brighton, že se u ní za chvíli zastavím. A dodala jsem ještě jednu informaci. Možná nepřijdu sama.

Nalistovala jsem Renovo číslo. S prstem zdviženým nad tlačítkem jsem zaváhala. Věřila jsem mu, to pro mě bylo rozhodující. Zvedla jsem hlavu. Někdo kolem mě prorachotil s nákupním vozíkem. Nechala jsem prst dopadnout na displej.

Ren odpověděl hned při druhém zazvonění. „Ivy?“

Ušklíbla jsem se. „No jistě, kdo jiný.“

Pobaveně se zasmál. „Promiň, jenom mě překvapilo, že voláš zrovna ty. Počítal jsem s tím, že si na tebe budu muset počkat do zítřka.“

Málem jsem se usmála, ale potřebovala jsem zachovat vážnou tvář. Odlepila jsem se ode zdi a začala přecházet pod duby. „Máš čas?“

„Na tebe vždycky.“

V jeho hlasu jsem slyšela úsměv. Ještěže kolem mě proudili samí cizí lidi. Nezajímalo je, že jsem zase rudá jako rajče. „Přišel bys k nákupnímu centru na Prytania Street? Mám pro tebe tip.“

Přemýšlel. „Taky bych měl pár nápadů, ale nevím, jestli by se ti líbily. Spíš bys mě kvůli nim pěkně hnala.“

Rozesmála jsem se. „Radši si je nebudu představovat.“

„Dorazím tam za dvacet minut, stačí to?“

Přikývla jsem, ale hned mi došlo, že se tak daleko nedostaneme, když mě nevidí. „Bezva, počkám tu na tebe.“

Za čtvrt hodinky jsem zaslechla hluk. Otočila jsem se. Ren přijížděl na té své elegantní motorce. Musel se řídit jako s větrem o závod. Zastavil u chodníku.

Bez váhání jsem se k němu vydala. Podal mi přilbu a svou si sundal. „Ahoj, zlatíčko. Tak povídej, kam budeme pokračovat?“

„To bys rád věděl, vid’?“ rýpla jsem si. „Zapomeň. Je to překvapení. Ale jen pár ulic odsud.“ Řekla jsem mu, kudy má jet, a nasedla za něj.

„Dneska ti to moc sluší,“ prohodil. „Vypadáš, jako bys udělala zkoušku. Takhle usměvavou jsem tě ještě neviděl.“

Ta chvála mě potěšila.

„Pozor na batoh,“ varoval mě. „Mám v něm ostré předměty. Ukážu ti je pak,“ dodal svůdně.

Páni, jako by mi hodil udičku. Nasadila jsem si přilbu, objala ho kolem pasu, ale dávala si pozor, abych se k němu moc netiskla. Za pár minut jsme byli u Merle. Ren zaparkoval, sundal si přilbu a chtěl sesednout. Na poslední chvíli si to rozmyslel a otočil se ke mně.

Vzal mi tvář do dlaní, natáhl se ke mně a dal mi pusku. Na ulici, před zraky všech lidí, před okny Brighton a Merle. A náležitě si to vychutnával, nikam nespěchal.

V rukou jsem držela přilbu, takže jsem moc možností neměla, ale nevadilo mi to. Ráda jsem se od něj nechala líbat.

Bylo mi krásně.

Motorka stále hučela. Ren na mě začal dorážet jazykem. Nejradši bych přilbu odhodila a vrhla se na něj.

Ren mi zlehka přešel rty po spodním rtu. „Mňam.“

„Za co to bylo?“ zeptala jsem se omámeně.

S úsměvem se odvrátil a vypnul motor. „Za nic, jen tak. Začínám si zvykat. Asi jich budeš dostávat čím dál víc.“

„Hm, ale co když o ně nebudu stát?“ rýpla jsem si.

Otočil se ke mně a tázavě zdvihl obočí. „Budeš.“

Měl pravdu.

„Co máš za tip?“ zeptal se. Se zájmem si prohlížel dům. „Že bys nám našla bydlení a stěhovali jsme se k sobě?“ zavtipkoval.

„Cože?“ lekla jsem se. Konečně mi to došlo. „Ne,“ zděsila jsem se naoko.

Sesedl a rozhlížel se kolem sebe. „Tak povídej,“ pobídl mě znovu.

„Bydlí tu kamarádka Brighton. A její máma. Dřív pracovala pro Řád. Jednou ji chytili mýťové a jeden se z ní živil. Od té doby je jiná.“ Smutně jsem si povzdychla. „Dřív věděla všechno,

vlastně ví pořád. Merle se navíc propracovala hodně vysoko a podle mě by mohla vědět, kde je brána.“

Ren ztuhl. „Počkej, to myslíš vážně?“

Přikývla jsem. „Jenom jde o to, jakou bude mít náladu, víš? Už jsem za ní byla, ale odjely k příbuzným.“

Naklonil hlavu. Sluneční paprsky ho pohladily po tváři. „Takže tys hned od začátku věděla, že by nám mohla s bránami pomoci?“

„Jo.“ Zlobil se, ale nenechala jsem se tím vyvést z míry. „Ale když jsem za ní šla, ještě jsem ti tolik nevěřila,“ dodala jsem. „Navíc nebyla doma.“

Se zájmem zvedl bradu. „Teď už mi věříš?“

„Hádej,“ prohodila jsem a zoufale rozhodila paže. „Jinak bych tě sem asi nebrala, nemyslíš?“

„Co bys s tou informací udělala? Nechala by sis ji pro sebe a –“

„Nahodila bych, že bychom si mohli něco ověřit. Rozhodně bych ti neřekla, odkud tu informaci mám.“

„Chytrá holka,“ pochválil mě. Trochu se uvolnil. „Bezva, jdeme na věc.“

Zarazila jsem se. „Počkej, ty se nezlobíš?“

Odhrnul si pramen vlasů z čela. „Chápu, žeš mi předtím nevěřila. Teď je situace jiná, na tom záleží, ne?“

Vydali jsme se k brance. Ještě mě něco napadlo. Popadla jsem ho za ruku. „Rene, měj, prosím tě, na paměti, že se Merle někdy chová fakt divně, jo? Možná bude v pohodě, ale není vyloučené, že bude vyvádět.“

Pokrčil rameny. „Neboj, Ivy, poradím si.“

S úlevou jsem ho pustila. Prošli jsme brankou a po chodníku dospěli k verandě. Ani jsme nestihli vyjít po schodech na verandu. Brighton na nás čekala a otevřela. Zlatavé vlasy měla svázané do culíku.

Brighton bylo krátce před třicítkou. Říkalo se, že nikdy nebyla vdaná, dokonce ani neměla přítele. Dřív bývala aktivní členkou Řádu, ale po těch nešťastných událostech s matkou z Řádu odešla a starala se o ni. Předpokládala jsem, že to pro ni muselo být těžké a že se někdy musela cítit hrozně sama.

Měla džínové šortky a krátký top. Seběhla ze schodů. Podrážky sandálů vesele pleskaly o dřevěná prkna. Šortky měla od něčeho špinavé. Brighton byla velmi netypická žena, jako by se u ní zastavil čas a vrátil se o sto let zpátky. Byla klasicky krásná.

Došla až k nám a se zájmem si prohlížela mě i Rena. Přivítala jsem se s ní a dodala: „Brighton, to je Ren, je člen Řádu.“

Rezervovaně se na něj usmála. Bylo vidět, že mu zatím moc nevěří. „Jsi tu nový?“ prohodila.

„Ano,“ odpověděl uctivě. „Přijel jsem z Colorada. Nejsem tu ani měsíc.“

Otřela si dlaně o šortky. „Vida, vyslali tě hodně daleko.“

Ren se usmál. „Mně to nevadí, je tu krásně. A vy máte nádherný dům. U nás takové nenajdeš.“

„Děkuju,“ odpověděla, natočila se k domu a prohlížela si ho, jako by ho i ona viděla poprvé. „Můžu se zeptat, co od matky potřebuješ?“ zeptala se mě.

Obávala jsem se, že se Renovi nebude líbit, jak podrobné informace hodlám Merle sdělovat, ale usoudila jsem, že se s tím bude muset vyrovnat. Měli jsme důležitý úkol a málo času k němu. „Ve městě se dějí dost šílené věci. Sama víš, že jsme za krátkou dobu přišli o čtyři členy.

Napadlo nás, že... že šlo o strážce brány.“

Brighton se zděsila. „Cože?“

„Obáváme se, že se mýtové snaží otevřít místní bránu,“ přidal se Ren. „Určitě víte, že při rovnodennosti jsou brány slabší, takže –“

„Brány se dají otevřít jenom o rovnodennosti a slunovratu,“ opravila ho. Založila si paže na prsou. „Co si o tom myslí David?“

„Zatím jsme s ním o tom nemluvili.“ Ted' přicházela ta těžší část. „Brighton, pokud ti zabítí členové Řádu byli strážní, což tak vypadá, musel někdo z Řádu prozradit jejich totožnost mýtům. Nemůžeme –“

„V tom případě nemůžete věřit jen tak někomu.“ Pevně sevřela rty a zavrtěla hlavou. „A vy se chcete zeptat mámy na to, kde je brána, že?“

„Jestli to někdo ví, pak jedině ona.“

„No, to by si nejdřív musela vzpomenout,“ podotkla. Vrhla na Rena nervózní pohled. „Znáš ji, s ní nikdy nevíš. Někdy...“

„Já vím, Brighton. Říkala jsem o tom i Renovi. Jsme připravení na to, že si nevzpomene, ale chceme využít i té nejmenší naděje. Čas nám protéká mezi prsty.“

Brighton váhavě přikývla. „Dobře. Máma má zrovna dneska lepší den.“

„Bezva.“ Ohlédla jsem se na Rena. Potěšilo mě, že bere věci, jak jsou, a Merle nehodnotí. Členové Řádu byli vychovávaní k tomu, aby si duševní a fyzické síly cenili nade vše, takže spousta z nich pohlížela na Merle spatra. „Nezdržíme ji dlouho.“

Brighton zaváhala, ale nakonec nás pobídla: „Tak pojďte, je na zahradě.“

Přilby jsme odložili na ratanová křesílka a šli za Brighton. Ze zahrady se k nám nesly džezové tóny. Seběhli jsme schůdky z verandy a pokračovali přes dvorek.

Merle klečela u keříku růží a rukama v rukavicích udusávala hlínu kolem čerstvě zasazené rostliny. Na stolku kousek od ní stál džbán s čajem a dvě poloprázdné sklenice.

Brighton si odkašlala. „Mami?“

„Já přece vím, že máme návštěvu, holčičko. Sice mi někdy straší ve věži, ale nejsem hluchá,“ prohodila Merle vcelku milým tónem. „Kromě toho jste cestou sem nadělali slušný hluk.“

Ren tázavě zdvihl obočí a podíval se na mě. Usmála jsem se. „Ahoj, Merle.“

„Ahoj, fešando.“ Merle si stáhla rukavice, odložila je na zem a vstala. Podívala se na nás. Bylo jí něco přes padesát, ale vypadala o deset let mladší. Její vlasy měly barvu pšenice, pleť měla prakticky netknutou vráskami. Vrásky se jí tvořily jen kolem očí a úst, když se usmívala. Nechápala jsem, jak to dělá, když tráví většinu času na zahradě. „Už jsem tě dlouho neviděla. Vida, vida, kohopak jsi to s sebou přivedla? Dneska to není ta děvka?“

Ren nestačil žasnout. Málem jsem vyprskla smíchy. „Merle mluví o Val,“ vysvětlila jsem mu.

„Ne, mluvím o té děvce,“ trvala Merle na svém. Přeplula od záhonku ke křesílku stojícímu u stolku. Nepříliš elegantně sebou do něj plácla a přehodila nohu přes nohu.

„Ale, mami,“ napomenula ji Brighton. Přesunula se za Merle.

„Mrzí mě, že jí tak říkáš,“ přisadila jsem si mírně. „Valerie je totiž moc hodná. Ráda si s někým vyjde, to nepopírám, ale to neznamená, že je děvka.“

Merle uklonila hlavu a natáhla se pro sklenici. „Ale, holčičko, kvůli tomu jí děvka neříkám.“

Hodně mě zajímalo, čím si to tedy Val zasloužila, ale bála jsem se, aby se Merle příliš nerozběhly myšlenky. Radši jsem změnila téma. „Merle, dovol, abych ti představila Rena –“

„Já přece vím, kdo to je,“ okřikla mě. Ren ani já jsme nestačili zírat. Merle se napila a prohlížela si ho přes obroučky brýlí. „Jmenuje se Renald Owens.“

„Renald?“ užasla jsem. „Ty se jmenuješ *Renald*?“ zeptala jsem se ho vyjeveně.

Ha, na tvářích mu vyskočily růžové skvrny. Červenal se. „Proč myslíš, že se představuju jako Ren?“ odpověděl mi otázkou. „Těší mě, paní –“ obrátil se na Merle.

„Jsem Merle,“ odsekla. „Určitě se mě zeptáš, jak vím, kdo jsi,“ navázala. „Znám, tedy *znala* jsem, tvoje rodiče, víš? Doufám, že se mají dobře.“

„Ano, mají,“ přitakal Ren. Nechápal, co se děje.

Merle dál jela na vlně překvapení. „Ivy, tohle je moc pěkný chlap, nemyslíš?“

Vytřeštila jsem oči. Bála jsem se pohnout, radši jsem se nedívala ani na Rena, ale přímo před sebe, na Merle.

Spiklenecky na mě mrkla. Brighton ji pohladila po rameni. „Mami, přišli se tě zeptat na něco důležitého.“

„Ale no jo, vždyť já vím. Sedněte si přece.“ Ukázala na křesílka proti sobě. „Ať nám nevynesete spaní, nebo jak se to říká.“

Ren po mně stělel pobaveným pohledem. Beze slova jsme Merle poslechli. Zkusila jsem to znovu. „Přišli jsme –“

„Holčičko, já vím, proč jste přišli. Souvisí to s Elitou.“ Zachichotala se jako pubertáčka. „Pohledný mladíku, netvař se, jako by ti uletěly včely. Říkala jsem, že znám tvoje rodiče. O Elitě vím všechno. Už jen to, že jsi tady, znamená, že starověcí mýtové mají něco za lubem. A nebude to nic pěkného.“

Vyrazila mi dech. Zírala jsem na ni jako na zjevení. Páni, takže Merle to celou dobu věděla. Úplně všechno. Rašilo ve mně nadšení a velké očekávání, ale zatím nebylo nic jisté. Navíc mi připadalo, že kdyby nám Merle hned všechno vyklopila, bylo by to až podezřele snadné.

„Vy tedy máte i informace o starověkých mýtech?“ zeptal se Ren. Opřel se rukama o kolena a naklonil se k Merle. Brighton nervózně přešlápla.

„Každopádně vím, že někteří mýtové jsou jiní, divní.“ Pátravě si Rena prohlížela. Jejím konstatování jsem moc nerozuměla. Co to mělo znamenat? „Chlapče, kromě toho vím i to, proč jsi přijel. Je mi jasné, co to znamená.“

Ztuhla jsem. Vánek přinášel teplý vzduch, ale mě až zamrazilo. Ren se užasle opřel. Byl z toho pať stejně jako já.

„Paní... Merle,“ spustil, ale Merle ho nenechala domluvit.

„Moc dobře vím, co má Elita na starosti. Lovíte starověké mýty, ale to zdaleka není jediná náplň vaší práce.“ Zahýbala sklenicí. Zacinkal v ní led. Přejela pohledem na mě. „Povídej, holčičko, co potřebuješ vědět?“

No, zrovna teď bych chtěla vědět, jaké další úkony měla Elita na starosti. Docházelo mi, že mi Ren zdaleka neřekl všechno. Brighton si klekla vedle matky a naklonila se k ní. „Mami, chtějí vědět, kde je brána.“

„Jistě, jak jinak,“ pronesla a zadívala se do sklenice. „Vždyť jsem bývala její strážkyně.“

Začínalo toho být na mě moc. Nikdy jsem nepochybovala o tom, že Merle zastávala v týmu vysokou pozici, ale ve snu by mě nenapadlo, že bývala strážkyně. Panebože, jestli to byla pravda, tak přímo musela vědět, kde se brána nachází. To pro nás byla klíčová informace. S Renem si to vyřídím pak, slíbila jsem si.

„V podstatě vím všechno,“ navázala. Zadívala se kamsi do dálky. „Strážní zavírali brány, krev je otevírala a křišťál léčil.“ Matně se usmála. Nebyla jsem z toho moc moudrá. Jaký křišťál?

„Hm, jenže já pak našla svoji partii. Tak mi to aspoň vyprávěli. Ten den si nepamatuju.“

„Mami,“ zašeptala Brighton naléhavě a vřele jí stiskla ruku. „Víš, kde je ta brána?“

„Holčičko moje,“ zamumlala Merle a pohladila Brighton po bradě. Bezstarostně se usmála. „Ve městě není pouze jedna, jsou tu hned dvě.“

Zalapala jsem po dechu. „Dvě?“

Merle přikývla, natáhla se pro džbánek a dolila si čaj. „Ano. Překvapuje vás to? Přece jsme v New Orleansu a... no, tady to místo je poskvrněné a požehnané. Jedině tady se nacházejí dvě brány do Jinosvěta. O jiném takovém místě nevím.“

„Určitě?“ nedal se Ren. „Nechci vás urazit,“ dodal rychle, „ale v životě jsem neslyšel, že by v jednom městě byly dvě brány. Myslel jsem si, že minimální vzdálenost mezi nimi je sto padesát až dvě stě kilometrů.“

„Neurazila jsem se.“ Vítr jí foukl vlasy do tváře. „Jedna brána je ve svatyni a druhá na místě, kde je tak neklidná atmosféra, že tam nespočinou ani lidi, ani duchové.“

Brighton zmateně zamrkala.

Opouštěla mě naděje. „Počkej, Merle, tomu nerozumím.“

Upřela na mě pohled. „Jak to? Vždyť je to úplně jednoduché. Obě místa jsou hodně známá. Co bys chtěla slyšet víc? Jsem naprosto konkrétní.“

Měla jsem hned několik nápadů, v čem by mohla být konkrétnější, ale Merle se zadívala na Rena a mně došlo, že je myšlenkami jinde. Jí tok jejích myšlenek dával smysl, protože si je propojovala se svými zážitky, zato my byli ztraceni. Už jsem ji znala, nic víc nám nepoví. Kromě toho jsem vycítila, že její „dobrá nálada“ se povážlivě rychle chýlí ke konci. S obtížemi jsem se ovládla a v klidu seděla. „Merle –“

„Pšt,“ okřikla mě. Úlekem jsem sebou trhla. Merle se bez ustání dívala na Rena. „Vraťme se k důležitější věci. Už jsi to našel?“

Ren ztuhl. Bylo vidět, že je celý napnutý. Sotva zřetelně zavrtěl hlavou.

„To ale *musíš*,“ zdůraznila Merle. „Sám víš, co se stane, když se jim podaří bránu otevřít.“

Ren zdvihl bradu. „To samozřejmě vím.“

Sakra, co to mělo znamenat?

Merle se zachvěla. „Jestli princ projde bránou – nebo princezna –, a najdou to dřív, bude všechno v háji, Renalde. *Všechno!*“

Zmateně jsem se podívala na Brighton. Zavrtěla hlavou. Taky tomu nerozuměla. „Mami, o čem to mluvíš?“ zeptala se opatrně.

Merle vstala a sevřela sklenici tak silně, až jí zbělaly klouby. „Renalde, obávám se, že tentokrát se brány otevrou. Cítím to v kostech. Zpívají o tom ptáci, je to i v zemi. Teď si brány pojistí.“

Začínala jsem si připadat jako v regulérním blázinci. Vzpomněla jsem si, že o něčem podobném mluvil starověký mýt v klubu. Když jsem na to navázala s Renem, nechtěl... nevypadal zrovna překvapeně. Začínalo mě obestírat zlé tušení.

Merle popošla k Renovi. „Musíš toho půlčíka najít.“

Kapitola 15

Půlčíka? Co to zase je? Bylo to jako rána do břicha. Těkala jsem pohledem mezi Renem a Merle. Kdykoli jindy bych si myslela, že Merle začíná odlétávat do svého světa, jenže Ren zdaleka nevypadal, jako by se dělo něco výjimečného. Naopak moc dobře věděl, o čem Merle mluví. Měla jsem pocit, že největší mimoň jsem mezi nimi já.

„Půlčíka?“ zeptala se Brighton za mě. Nechápatě zavrtěla hlavou. „Kdo nebo co to je, mami?“

Merle po nekonečně dlouhé chvíli odtrhla pohled od Rena a znovu se zadívala do sklenice. „V podstatě by neměli existovat, ale jsou tu. Nemůže to tak ale být dlouho, to nejde. Aspoň se to tak říká,“ zamumlala pro sebe. Začínala se jí chvět ruka, v níž držela sklenici. „Bývalo jich víc. Stovky, možná i tisíce, kdo ví. Ale teď, teď je jich sotva hrstka. Nedivila bych se, kdyby se dali spočítat na prstech jedné ruky. Jsou totiž konečnou hrozbou naprosto všeho. Pro všechno a pro všechny,“ zasyčela hoře.

Ren vstal a pohotově přiskočil, bohužel pozdě. Sklenice se rozprskla. Čaj se rozprskl na zemi, zasypaly ho kousky skla. Kapala do něj krev. Zděšeně jsem vyskočila.

„Mami!“ lekla se Brighton. Vmžiku zbledla. „Cos to udělala? Podívej, vždyť ses pořezala.“

Merle si se zamračeným výrazem prohlížela krvácející ruku. Sluneční paprsky rozsvítily úlomky skla, které stále držela v ruce. „Opravdu? Ale drahé děvče, není to úplně příjemné.“

„Nezlobte se, ale bude lepší, když půjdete,“ pobídla nás Brighton. Objala matku kolem ramen. „Pro dnešek to stačilo.“

Nebránila jsem se. Taky jsem z toho byla vedle. Brighton vedla matku do domu.

„Můžeme vám s něčím pomoci?“ zavolal za nimi Ren.

Brighton se ani neohlédla. „Odejděte, prosím vás. Hned.“

Na pár vteřin jsem zavřela oči. Dveře do domu se zabouchly. Nejradši bych zaklela. „Ach jo, to nedopadlo zrovna dobře.“

Ren mlčel. Podívala jsem se na něj. Pohled neopětoval. Prohlížel si rozbitou sklenici, rozlité čaje... a krev. Došla jsem k němu a potichu ho oslovila: „Rene, ráda bych věřila, že to, co Merle říkala na konci, jsou nesmysly, ale ono to dávalo až příliš velký smysl, že?“

Po očku se na mě podíval. Úsečně přikývl. Povzdychla jsem si. „Aha, takže jsi mi neřekl všechno.“

„Ne.“

Během jednoho okamžiku mě zaplavilo hned několik pocitů. Nevyznala jsem se v nich. Prim hrály vztek a zklamání. Věřila jsem mu. Na druhou stranu jsem mu ani já neřekla všechno. Musela jsem si rychle udělat jasno sama v sobě a to nebyla žádná legrace, protože bych mu nejradši jednu vrazila. Prostě mě naštvál. A zklamal. Většinou se mi velkolepé cíle, například že

se budu ovládat, nedařily, takže jsem nakonec na sebe byla hrdá, že jsem to ustála. „Skutečně existuje něco jako půlčík? Rene, nechtěl bys mi říct, proč jsi sem doopravdy přijel?“

Zaklonil hlavu a dlouze si povzdychl. Narovnal se a několikrát pokýval bradou. „Pojď, půjdeme,“ pobídl mě.

„Ne, nejdřív mi řekni, o co jde,“ trvala jsem na svém.

Otočil se ke mně. „Dobře, řeknu to všechno, i kdyby mě to mělo ohrozit na životě.“

„Ohrozit na životě? O čem to mluvíš?“

„Tohle není hra na pískovišti, Ivy, jde o budoucnost planety. Nebudu ti to vykládat tady, to po mně nechtěj. Potřebujeme na to klid. Můžeme jet k tobě, je to kousek.“

Nejdřív jsem si chtěla trvat na svém, ale bála jsem se, abychom nekomplikovali Brighton život. Potřebovala se postarat o Merle. Na druhou stranu jsem Rena nehodlala zvát k sobě. Nejdřív bych totiž potrebovala varovat Cinka. A to nešlo.

Nejvyšší čas pořídit si pevnou linku a záznamník, došlo mi. Tak bych mu vždycky mohla nechat zprávu. V duchu jsem si to připsala na seznam.

„Ke mně nemůžeme,“ namítla jsem. Zatvářil se nechápavě, ale dělala jsem, že jsem si toho nevšimla.

Zamyslel se. „Nevadí, půjdeme ke mně.“

V krku se mi objevil knedlík. K němu? „No, to nevím,“ opáčila jsem.

„Snad jsi říkala, že mi věříš, ne?“ prohodil suše.

Hrdě jsem zdvihla bradu. „To sice jo, ale řekla jsem to ještě předtím, než jsem zjistila, žeš mi zatajil plno věcí.“

„Hele, Ivy, mezi námi se nic nezměnilo. Něco ti nemůžu... Něco jsem ti prostě nemohl říct. Stejně bys tomu nevěřila.“ Povzdychl si a prsty si projel vlasy. „O tomhle se nebudeme bavit na veřejnosti. Buď půjdeme ke mně, nebo k tobě, vyber si.“

Ke mně jsme v žádném případě nemohli, protože jsem neměla nejmenší ponětí, co tam Cink právě provádí. „Jak chceš, *Renalde*,“ popíchla jsem ho, obešla ho a vyrazila na verandu pro přílby. „Pojedeme k tobě.“

Ren se zděšeně zarazil. „Buď tak hodná a neoslovuj mě tak.“

Odfrkla jsem si. „A lidi v pekle touží po vychlazené vodě.“

„Jenže lidi v pekle jsou mrtví a žízeň je asi to poslední, co je zajímá.“

Prošla jsem kolem vstupních dveří a smutně zavrtěla hlavou. Cítila jsem se hrozně provinile. Kdybychom na Merle nenaléhali, nezranila by se. Byla to naše vina. Bohužel jsme s tím nemohli nic udělat.

Navic jsem se obávala, že po dnešním rozhovoru s Renem už nic nebude jako dřív.

Ren bydlel v jednom z bytů nedávno vybudovaných v někdejších skladových halách. Měl k dispozici vlastní parkovací stání, byl tu prostorný průmyslový výtah, chodby s ocelovými nosníky a cihlovými zdmi. Bylo to moderní až excentrické bydlení. Bezpochyby si vybral luxusnější byt, protože mu to plat v Řádu umožnil.

Bydlel v šestém patře přímo naproti výtahu. Otevřel dveře a pozval mě dál. Přivítalo mě strohé zařízení, volný a otevřený prostor a vůně čisté, uklizené místnosti. Vůně bytu mi dokonce připomněla prací prášek, který ráda používala Holly.

Obývacímu pokoji vévodila mohutná sedačka, černý konferenční stůl se skleněnou deskou. Na šedobíle vymalované stěně naproti pohovce byla zavěšená velká televize s plochou

obrazovkou. Jediná osobní věc, kterou jsem zaregistrovala, byla fotka na rohu konferenčního stolku.

Nakoukla jsem do kuchyně. Veškeré vybavení a zařízení bylo z nerezové oceli, navíc nové. Byla to kuchyň pro šéfkuchaře, protože nabízela dvojitou troubu, nablýskanou digestoř visící ze stropu nad plynovým grilem. V kuchyni chyběl jídelní stůl, byla vybavená pouze dvěma barovými stoličkami zasunutými pod vyvýšenou stolní deskou ostrůvku. Na druhé straně obývacího jsem zahlédla dvoje dveře. Vytušila jsem, že jedny vedou do koupelny a druhé do ložnice.

Na první pohled se ani nezdálo, že by tam někdo bydlel.

Ren si sundal batoh a položil ho na zem vedle pohovky. Ze stolku sebral prázdnou misku. Zacinkala v ní lžička. Shýbl se ještě pro modrý hrnek na kávu.

On uklízí? To je roztomilé, pomyslela jsem si. A normálně normální.

Popošla jsem ke konferenčnímu stolku, abych si prohlédla fotku. Byl to rodinný snímek, patrně na něm byl Ren s rodiči. Byl mladší, na té fotce mu mohlo být asi šestnáct. Spokojeně se usmíval, jako vždycky s dolíčky ve tvářích. Stál mezi rodiči, jimž se nápadně podobal. V pozadí se tyčila hora se sněhovou čepicí, ale oni měli trička. Byla to překrásná fotka, líbilo se mi, že z ní sálá pohoda, spokojenost.

Nakoukl mi přes rameno a pak odešel do kuchyně. „Dáš si něco k pití?“ zeptal se. „Na to, co přijde, ti vřele doporučuju něco silnějšího než čaj.“

Odtrhla jsem pohled od fotky a pozorovala ho, jak odkládá misku a hrnek vedle dřezu. Otevřel lednici. Na potetovaných pažích se mu rozehrály svaly. „Já nepiju,“ namítla jsem.

„Nebude ti vadit, když si dám pivo?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Vůbec ne.“

„Posaď se a udělej si pohodlí.“

Ren začal nalévat pivo a já zamířila ke dveřím, které jsem tipovala na koupelnové. Spletla jsem se. Dveře vedly do komory. Byly v ní vzorně složené osušky, ručníky, ložní povlečení a napínací prostěradla. „Páni, ty umíš složit napínací prostěradla?“

„Jasně,“ odpověděl Ren z kuchyně.

„Jsi vůbec člověk?“ dobírala jsem si ho. „Tohle přece žádný smrtelník nesvede.“

„Mám různé tajuplné dovednosti.“

To tedy měl.

„Můžu se tě zeptat, proč mi nakukuješ do šatny?“ zeptal se škádlivým tónem.

Zabouchla jsem dveře. Tváře mi plály. „No, protože jsem hledala koupelnu.“

„Musíš přes ložnici. Pro hosty a moje soukromí nic moc, ale jinak to nejde.“ Vrátil se do obývacího. V jedné ruce nesl láhev piva, ve druhé plechovku limonády. Plechovku položil na stolek, přešel ke druhým dveřím a otevřel je. „Projdi tudy a první dveře vlevo. Další dveře jsou další šatna, ale tam radši nekoukej, je tam slušný nepořádek. Počkám na tebe tady, jo?“

Nečekala jsem, že se ocitnu v Renově ložnici, a nebylo mi z toho lehkou na srdci. V ložnici s mužem jsem naposled byla se Shaunem. Už tehdy jsem měla pocit, že je to pro mě nedotknutelná svatyně. Ren však ani v ložnici neměl prakticky žádné osobní věci. Prohlédla jsem si velkou dvoupostel s nadýchanou šedou dekou, samozřejmě neustlanou. Pak v ložnici byla komoda z tmavého dřeva, noční stolek a knihovna, úplně narvaná. Docela by mě zajímalo, co čte, ale nepřipadalo mi vhodné zdržovat se u něj v soukromí. Přešla jsem do koupelny, vyřídila si, co jsem potřebovala, a vrátila se do obývacího.

Ren se mezitím uvelebil v jednom rohu sedačky. Zul si boty i ponožky a nohy si položil na konferenční stolek. Natáhla jsem se pro limonádu. Hlavou mi prolétla myšlenka, že Ren má sexy nohy. Strnula jsem. A jéje, je to se mnou špatný. Měla bych odtud co nejrychleji vypadnout.

Posadila jsem se na druhý konec, skopla boty a vsunula nohy pod sebe. Po očku mě pozoroval. Napil se a konstatoval: „To je fajn, žes přišla na návštěvu. Dělá mi to dobře.“

Zalichotilo mi to, ale záměrně jsem na tu poznámku nereagovala. „Tak spust', ať máme tu záležitost s půlčkem vyřízenou,“ pobídla jsem ho věčně.

„Bezva rozhodnutí, nejdřív vyřídíme to méně příjemné.“ Položil paži na opěradlo sedačky a zadíval se na mě. „Předem tě varuju, že mi nebudeš věřit ani slovo, takže bych tě chtěl nejdřív ze všeho poprosit, abys zkusila mít otevřenou mysl. Chápeš, co tím myslím?“

„Rene, lovíme mýty. Nemůžu nemít otevřenou mysl.“

Tázavě zdvihl obočí.

„Navíc tu žiju skoro čtyři roky. Divností jsem viděla až až.“

„To máš pravdu,“ prohodil a letmo se usmál. „Půlčik je dítě lidské bytosti a mýta.“

V podstatě jsem to tušila, ale stejně jsem zavrtěla hlavou. Co na tom, že jsem se angažovaně hlásila k otevřené mysli. „To nejde... Mýt a člověk spolu nemůžou mít dítě.“

„Není to nemožné, ale není to časté, zvlášť ve srovnání s miliardami lidí rodících děti. Ale děje se to. Zjistil jsem, že se to může stát pouze za předpokladu, že se nepoužije nátlak, ale patrně se určitým způsobem použije kouzlo, myslím na straně mýta. Zatím se neví, proč se dítě někdy narodí a jindy ne. Merle měla pravdu. Víš, jak říkala, že půlčiků bývaly tisíce, zato teď je jich pár. V současné době jich je na světě maximálně několik desítek.“

„Proč tak málo?“ zajímalo mě. Usoudila jsem, že nebudu dělat unáhlené závěry a nejdřív si vyslechnu Renovy argumenty. Pak teprve uvidím, jestli je šílený on, nebo já.

„Naše práce – myslím Elity – není jen lovení starověkých mýtů.“ Postřehla jsem, že znervózněl. „Naší povinností je lovit i půlčiky.“

Prudce jsem nabrala vzduch do plic. „Cože? Vy je lovíte? Jako že je zabíjíte?“

Znovu se napil. Zadíval se na mě očima plnými stínů. „Dřív fungovalo kouzlo, díky němuž vznikly brány do Jinosvěta. Předpokládáme, že ho založili původní král a královna. První brány bylo možné otevírat a zavírat podle potřeby. Jenže při jejich vzniku došlo k určitému problému a v současné době hrozí to, že brány bude možné otevírat, a to na celém světě, ale nepůjde je zavřít. Nikdy, Ivy.“

„Panebože,“ zděsila jsem se. Samotná představa, že by se všechny brány otevřely, ale nešly zavřít, byla naprosto příšerná. A co teprve realita. Do našeho světa by proudili nejen mýtové a starověcí mýtové, ale veškeré bytosti Jinosvěta. Nemohli bychom jim v tom nijak zabránit. A oni by si mohli podle libosti brát lidi do Jinosvěta.

„Ten zmíněný problém souvisí právě s půlčkem. Kdyby daný konkrétní princ nebo princezna dokázali... No, jak to říct? Prostě kdyby jeden z nich zplodil dítě s půlčkem – tedy kdyby starověký mýt počal dítě s lidským polomýtem –, to dítě by zneutralizovalo původní kouzlo, díky němuž vznikly brány.“ Zírala jsem na něj jako na zjevení. Ren si odkašlal. „Princ ani princezna by se v našem světě neměli nikdy objevit. Půlčici by neměli existovat. Taková je podstata. V žádném případě by spolu neměli zplodit dítě. Je to prostě daná pravda. Kdyby se porušila, byla by ohrožená ideologie, prazákladní podstata našeho světa, brány, Jinosvět. No, a pak by hrozilo, že celý systém zkolabuje.“

„Do háje zelenýho.“

„Tak nějak,“ povzdychl si.

Nervózně jsem těkala pohledem po místnosti. „To dítě by vlastně způsobilo apokalypsu,“ došlo mi. Ren se zarazil. „No, je to tak, ne?“ ujišťovala jsem se. „Je to tak absurdní, až to nemůže nebýt pravda. Uf, škoda, že nepiju alkohol. Dneska by bodl.“

Ren se pobaveně usmál. Cítila jsem, že už není tak napnutý. „Říkal jsem ti, že by to chtělo něco tvrdšího.“

Zavrtěla jsem hlavou. Snažila jsem se proniknout k podstatě věci. „Takže Elita loví půlčiky z preventivních důvodů, kdyby princ nebo princezna prošli bránou. V podstatě se snažíte zabránit problému dřív, než nastane.“

„Přesně tak.“

Zhluboka jsem se napila. „A tys přijel sem, abys...“

„Přijel jsem kvůli tomu, co jsem ti už řekl. To platí.“ Pohlédli jsme si do očí. „Nelhal jsem ti. Elita se bojí, že se tentokrát brána otevře.“

Něco mi na tom nesedělo. „Je v tom ještě něco.“

„Bohužel ano,“ přikývl. „Dostala se k nám informace, že v New Orleansu žije půlčik.“

Suše jsem polkla a odložila plechovku na konferenční stůl. Nerada bych limonádu rozlila na gauči a přidělala si trapnou chvíli.

„Kromě toho je vysoce pravděpodobné, že ten půlčik o svém původu ani neví. Obvykle to tak bývá, víš?“ Zadíval se do dálky. „Nepozná se na nich, že jeden z jejich rodičů nepochází z lidského světa. Půlčici mívají odolnější tělo, vydrží víc a mívají méně zranění než běžní lidé. Platí to i o nemocech, obvykle bývají zdraví. Patrně je to podmíněné krví mýta nebo jeho DNA. O tu odolnost by se připravili v případě, že by se začali živit z lidí, ale o tom nemají ponětí. Musel by jim to ukázat nějaký mýt, ovšem běžní mýtové je nerozpoznají. Poznají je až podle krve, takže nejdřív by se k nim museli dostat zatraceně blízko.“ Odmlčel se a přiložil si hrdlo láhve k ústům. „Pokud je nám známo, tak žádný mýt zatím nezlikvidoval půlčika, protože se... protože my se k nim dostaneme dřív.“

Zachvěla jsem se. „A podle čeho je poznáváte vy?“

Cynicky se usmál. „Většina z nich je členem Řádu.“

„Cože?“

Prstem přešel po nálepce na láhvi a pokračoval: „Říkal jsem ti, že půlčik se nenarodí z nátlaku. Členové Řádu nemají k dispozici kouzla, jimiž by ovládali druhé, takže půlčici – zatím to tedy platilo pro každého, kterého jsme našli – musejí být výsledkem vzájemné dohody.“

Polkla jsem. „Tím chceš říct, že člověk musí souhlasit s tím, že se vyspí s mýtem, a současně ví, že je to mýt?“

„Trefa do černého.“

„Fuj,“ ušklíbla jsem se.

„Proto jsou půlčici vedeni a vychováni Řádem. Samozřejmě hledáme nejrůznější vodítka, ale moc jich není. Prozatím jsme vypožadovali, že půlčici bývají adoptovaní. I proto prověřujeme každého adoptovaného člena Řádu.“

Po zádech mi přeběhl mráz. „Taky jsem adoptovaná.“

„To vím,“ usmál se. Naštěstí upřímně. „Neboj, nejsi půlčik.“

„Jak to víš?“ vyjela jsem na něj. Představa, že bych patřila k takové divné sortě bytostí, a navíc o tom ani nevěděla, se mi bytostně přičila. „Jsem adoptovaná, nikdy jsem neměla nic zlomeného, a pokud mě paměť neklame, ani jsem nikdy nebyla ne–“

„Neměla jsi nic zlomeného ani jsi nebyla nemocná, protože jsi měla štěstí. Tvoji biologičtí rodiče žili před smrtí ve šťastném manželství,“ skočil mi do řeči. „Jmenovali se Kurt a Constance

Brennerovi. Všichni, kdo je znali, se shodují na tom, že se nikdy nehádali. Měli se moc rádi, Ivy. Ani jeden z nich by nebyl partnerovi nevěrný.“

Jména rodičů jsem sice znala, ale roky je přede mnou nikdo nevyslovil, dokonce ani já. V době, kdy zemřeli, jsem byla hodně malá a nevzpomínala jsem si na ně. Každopádně byli mou nedílnou součástí.

„Kromě toho je třeba říct, že starověký mýt, jak tě tehdy postřelil, by vycítil, že jsi půlčik. Krvácela jsi. Podle krve by to spolehlivě vycítil.“

Trochu mě přesvědčil. Páni, to byla úleva. Ráda jsem se nechala ujistit o tom, že se ani jeden z mých rodičů nespustil s mýtem a společně nezpłodili budoucí rozbušku hromadného ničení. No, ale stejně jsem byla z těch informací docela zděšená. A fascinovaná zároveň.

„Dobře, Rene, ale podle čeho teda poznáte, kdo je a není půlčik? Znamená to, že objíždíte pobočky Řádu a prověřujete členy, kteří jsou z vašeho hlediska podezřelí?“ V prstech jsem mnula lem šortek. „To je dost málo, ne?“ přemýšlela jsem nahlas.

„Určitě.“ Přehodil si láhev do druhé ruky a odhrnul si vlasy z čela. „Používáme tytéž zbraně jako na starověké mýty, například větvičky z trnitých stromků v Jinovětě nebo kovové hroty. Když trnem nebo hrotem z větvičky poraníš půlčika, podle reakce poznáš, že to je on.“

„Jak?“

Zadíval se mi do očí. „Začne mu bublat krev.“

Úžasem jsem pískla. „No, to беру. Bublající krev fakt není normální.“

„Počkej,“ došlo mi. „Ale přece nemůžete obcházet podezřelé členy Řádu a sekát je trny, ne?“

Přes tvář mu přelétl stín. Odhlédl stranou. „V Řádu máte, nebo jste měli, čtyři členy, kteří byli adoptovaní. Jedním z nich byla Cora. Už zemřela.“

„Ano, Cora Howardová.“ Představila jsem si ji, jak vypadala. Mívala pihatou tvář. „Zabili ji před dvěma měsíci. Kdo dál?“

„Jackie Jordanová. Ale ta není půlčik. Když jsem byl na první poradě vašeho týmu, ‚náhodou‘ jsem ji škrábl hrotem. Málem mi dala pěstí, ale krev jí nebublala.“

To jsem nečekala. Pobaveně jsem se rozesmála. Vybavilo se mi, jak se Jackie podívala na Rena, když nám David oznámil, že Trent zemřel. Tvářila se, jako by Renovi nemohla přijít na jméno.

„Hm, bezva. A dál? Ti zbývající dva?“

„Ivy, opravdu to chceš vědět?“

Výmluvně jsem vytáhla obočí.

„Adoptovaný je i Miles.“

„Ty bláho,“ zašeptala jsem. „Počkej, Rene, nepřeháněj. Miles nemůže být půlčik, vždyť se chová jako sto let stará tapeta.“

Cukly mu koutky. „To přece není rozhodující, o povahu nejde.“

„Hm, беру, ale on a půlčik? Nejde mi to dohromady. Kromě toho je zástupce Davida. Řád by přece nedopustil, aby půlčik zastával tak vysokou funkci v týmu, ne?“

„Dopustil by to snadno, kdyby to nevěděl.“ Natáhl se ke mně a chytil mi prsty, kterými jsem si pohrávala s uvolněnou nití na spodním lemu šortek. „Už párkrát mě napadlo, že by bylo mnohem jednodušší, kdyby Řád věděl o existenci půlčiků. Rozšířila by se i informace o potenciální hrozbě, kdyby princezna nebo princ navázali s půlčikem intimní vztah... Jenže tohle povědomí by přineslo i nemalá rizika.“

Nejdřív jsem se s ním chtěla hádat, protože vědět víc znamená mít větší moc. Znalosti se současně stávají mocným zdrojem bezpečí. Palcem mi přejížděl po kloubech prstů. Postupně mi

začínalo docházet, co myslí těmi riziky. „Aha,“ zašeptala jsem se sevřeným hrdlem. „Kdyby se to veřejně rozšířilo, vypukl by hon na čarodějnice. Doplatili by na to i nevinní. Jakmile by někdo udělal cokoli divného, což se ostatně čas od času podaří každému, hned by na něj padlo podezření. Byl by vinen, dokud by se neprokázala jeho nevina, tak to funguje.“

„Přesně tak.“

„Kdo ještě zbývá?“ vrátila jsem se k tématu. Miles byl podle mě mimo podezření. Uvědomovala jsem si, že moje argumenty nezní zrovna logicky, ale neměla jsem čas zacházet do detailů. O nikom dalším, kdo byl adoptovaný, jsem nevěděla prostě proto, že to zrovna není otázka, s níž byste se vrhali na každého, koho potkáte.

Neklidně mi začal ťukat na klouby. „Elita ještě nedokončila prověřování informací, takže panuje určité podezření, ale není podložené.“

„Aha, jinými slovy mi nechceš říct, koho dalšího máte v merku.“

Podíval se na mě. „Nezlob se, není to nic osobního, ale nechci ti zamořovat myšlenky něčím, co se vůbec nemusí potvrdit. Mohla bys z toho mít zbytečné starosti.“

„Já ale už nikoho dalšího z adoptivní rodiny neznám,“ opakovala jsem.

Několik vteřin mlčel. „Samotnému mi vadí, že ti nemůžu říct všechno, ale nerad bych ti ublížil, věř mi.“

Otráveně jsem odtáhla ruku, tedy chtěla jsem. Zarazila jsem se. Jeho dotyky jako by byly varovné. Nasadil mi brouka do hlavy. Věřila jsem mu, že má dobré důvody, proč mi nechce říct všechno, co ví, ale proč vlastně? Co by se mi mohlo stát? Uvažovala jsem, že by se mohlo jednat o někoho, koho mám ráda. Jako první mě napadla Val. Nesmysl, mávla jsem v duchu rukou. Nebyla adoptovaná, oba její rodiče žili a byli aktivními členy Řádu.

„Ty, Rene... Až toho půlčíka najdete, tak ho... zabiješ, že jo?“ zašeptala jsem.

Přešel mi prsty po hřbetu ruky a opřel se. Napil se a teprve pak přikývl. „Je to moje práce, Ivy, nebudu mít na vybranou.“

Zachvěla jsem se. Prakticky každou noc, kdy jsem měla směnu, jsem sice zabila nějakého toho mýta, ale zabít člověka – ať ryzího, nebo půlčíka – bylo něco úplně jiného. Rozhodně pro mě. „Člověka jsem ještě nikdy nezabila.“

Podíval se na mě, ale nic neříkal. Došlo mi, že on už ano, ostatně stejně jako spousta členů Řádu. Nebylo to ze zlých úmyslů, ale stávalo se, že někteří lidé byli potravou pro mýty tak dlouho, až se pomátli. Třeba jako nedávno ta žena ve Francouzské čtvrti. Jindy šlo o lidi, kteří záměrně spolupracovali s mýty. Bohužel jsme nezabránili tomu, aby se do potyček nepřipletli nevinní lidé. Někdy to byla osudová náhoda.

„David tvrdí, že kvůli tomu ztrácím sílu, teda že jsem slabá,“ zašeptala jsem.

Rozsvítily se mu oči. „V žádném případě,“ spustil bez zaváhání. „Nejsi kvůli tomu slabá. Naopak buď ráda, že nemáš na rukou lidskou krev. Doufám, že tě to mine. Zabíjet lidi sice patří k našim – mým – povinnostem, ale to neznamená, že mě to těší. Nejsem...“ Sklopil zrak. Všimla jsem si, že mu cuká sval na čelisti. „Neztotožňuju se s tím. Vadí mi zabíjet lidi. I půlčíky.“

Okamžitě se mi vybavil jeho utrápený pohled, když mu pod rukama zemřel ten muž ve Francouzské čtvrti. Nevěděla jsem, co na to říct, protože mi chybělo ponětí o tom, jaké to je zabít někoho, kdo se provinil svým smíšeným původem. Navíc jsem si nebyla jistá, jestli se s takovým posláním Řádu ztotožňuju. Proč to tak muselo být? Taková nespravedlnost. Ren vlastně sám říkal, že půlčíci o svém původu mnohdy ani nevědí. Na druhé straně jsem chápala, jaké riziko přinášejí. Zmateně jsem si třídila názory. S neochvějnou jistotou jsem věděla, že mi

Ren nelže a že i on prožívá hluboké rozpolcení. Všechno, co mi vyprávěl, byla pravda. Napovídal mi to i instinkt.

Prohlížela jsem si jeho ostře řezanou čelist, rovný hrdý nos, linii jeho rtů. Tentokrát byla nezvykle beztvářá, jindy míval rty vytvarované do škádlivého úsměvu. „Proč z Elity neodejdeš?“

Hořce se zasmál. „Ze Řádu se odejít dá, ale z Elity ne. Pochop, že by nám nemohli věřit. Představovali bychom příliš velké riziko, že prozradíme tajné informace. Narodil jsem se do jejího systému a musím v něm zůstat.“ Ponuře se mi zadíval do očí. „Dokud nezemřu,“ dodal.

Píchlo mě na hrudi. Takové komentáře jsem nehodlala poslouchat, nechtěla jsem. Chtěla jsem si povzdychnout, ale příliv kyslíku se mi zadrhl ve staženém hrdle.

Zavřela jsem oči.

Panebože, jak jsem mohla být tak naivní? Zase jsem někomu dovolila, aby se mi dostal pod kůži. Nejdřív Val, teď i Renovi. Nemám masochistické sklony? napadlo mě. Ach jo. Kdybych radši byla masochistkou v sexu, užila bych si nějakou tu bondáž a měla bych vystaráno.

„Zatím to zvládáš dobře, to jsem ani nečekal,“ prohodil.

Otevřela jsem oči. Upřeně upíral pohled na láhev. Nálepku už téměř sloupł. „Ještě se neraduj, třeba začnu vyšilovat se zpožděním. Je toho na mě nějak moc.“

„Hm, to máš pravdu,“ přitakal zamyšleně. Zlobilo mě, že je mi ho líto. Kdyby mi na něm nezáleželo, nemusela bych to řešit. „Každopádně musíme najít ty brány,“ dodal a dopil pivo. Předklonil se a odložil láhev na stůl. „Myslíš, že nám Merle svým způsobem naznačovala, kde jsou?“

„Nejspíš jo.“ Promnula jsem si rukou tvář a povzdychla si. „Vybavíš si, jak ke konci říkala, že na tom místě nespočinou lidé ani duchové? Znělo mi to povědomě. Proberu to s Jeromem. Žije tu od narození. Možná ho něco napadne. Zašli bychom se tam podívat.“

„Bezva, proč ne. Vezmi mu koláč,“ prohodil s úsměvem. „Ať je ochotnější. Ale nech mi kousek, jo?“

Nejistě jsem se pousmála. „No, ještě jsem se nerozhodla, jestli ti ho chci dát.“

„Ale no tak, fešando, přece by ses neupejpal.“

„Aby ses nedivil,“ odpálkovala jsem ho se smíchem.

Úsměv mu pozvolna zmizel z tváře. Opět zvažněl. Přenesla jsem váhu na područku a nechávala v sobě doznívat nečekaně nové informace. Myšlenky mi v hlavě vířily jako tornádo. Pořád dokola se mi vracela otázka, kolik z toho ví David. Tuší, že Miles je adoptovaný, tedy že je možná půlčik? Má vůbec povědomí o půlčících, a pokud ano, je připravený na to, co se může dít? Radši by měl být.

Ren si opřel hlavu o opěradlo. „Kvůli mně zemřel nejlepší kamarád.“

Slyšela jsem dobře? „Prosím?“

Smutně si povzdychl a upřel pohled na potemnělou obrazovku televize na protější stěně. „Slyšelas dobře. Jmenoval se Noah Cobb. Znali jsme se od dětství, odjakživa jsme spolu trávili spoustu času, byli jsme nerozlučitelní. Klidně jsme mohli být bratři. Jakmile se stal nějaký průšvih, byli jsme v něm oba. Když se něco povedlo, taky jsme v tom jeli spolu. Jakmile se někde objevil jeden, všichni věděli, že za chvíli dorazí ten druhý.“

Stáhlo se mi hrdlo. „Co se mu stalo?“

Ren zatnul zuby. „Byla to nešťastná náhoda. Vychoval ho Řád, oba rodiče žili, měli hezký vztah. Nikoho by ve snu nenapadlo, že by se mohlo něco dít. Táta se k mámě choval hezky. Zpětně jsme zjistili, že Noah byl počatý ve stejné době, kdy se jeho otec seznámil se svou budoucí ženou. Bylo to rande na jednu noc. Oba naprosto bezchybně ututlali Noahův původ.“

Teda než... než se to stalo. Pak jsme se dozvěděli, že jeho táta se vyspal s mýtkou, ta otěhotněla, porodila syna a přinesla ho Noahovu otcí. Mýtka věděla, jakou hrozbu půlčik představuje, problém je v tom, že mýtové nemohou vychovávat dítě, kterému v žilách koluje krev smrtelníka. Nemají v sobě soucit ani lidskost a nedělá jim potíží dítě zanedbávat. V podstatě se o děti neumějí starat a Noah by víceméně do týdne zemřel. Manželka Noahova otce přijala chlapce za svého. Ani jeden z nich tehdy nevěděl, co se pojí s půlčíky.“

Jeho vyprávění jsem poslouchala se stále hlubší bolestí v srdci. Lidský soucit – otcova láska a přijetí chlapce jeho ženou zachránilo chlapci život, ale současně se otevíralo nevyhnutelné pokračování. Tušila jsem, kam líčení spěje. Moc jsem si přála, aby se stal zázrak, jenže takové věci se ani dít nemohly. Nešlo to.

„Noah byl... ach jo, byl to parádní kluk a byl by z něj perfektní člen Řádu. Byl mu věrný až za hrob. No a já...“ Sarkasticky se zasmál. „Dokonce věděl, na co mám výcvik. Sakra. Samozřejmě jsem mu to neměl říkat, ale my mezi sebou nikdy neměli tajemství. Kromě toho jsem na sebe byl hrdý. Připadal jsem si výjimečný.“ Ušklíbl se. „Přišli jsme na to strašnou náhodou. V podstatě to byla moje chyba. Vytáhl jsem dřevěný hrot.“

Ramena měl celá napjatá. Dlaní si přejel po hrudi, přes srdce. „Moji rodiče tehdy bydleli za městem na takovém menším pozemku. Tehdy nám připravili terče a my trénovali házení noží a tak prostě. Noah přijel k nám, vymýšleli jsme různé věci, jak to tak kluci dělávají. Pak jsme skončili na dvoře, přišel tam i táta a jeho kamarád Kyle Clare, taky člen Elity.“ Ren polkl. „Táta ani nevěděl, že mám tu zbraň u sebe. Hodil jsem ji, Noah ji šel sebrat a omylem se škrábl. Jen trochu. A stačilo to. Viděl jsem to. Táta a Kyle taky.“

Bolelo mě z toho srdce. Sama jsem zažila kruté ztráty, ale stejně jsem netušila, co bych dělala, kdybych zjistila, že moje nejlepší kamarádka, třeba někdo jako Val, je přesně tím, koho mám zabít.

„Noahovi to hned došlo,“ pokračoval Ren zastřeným hlasem. „Začala mu bublat krev a měl jasno stejně jako my. Už dřív jsem se s ním o tom bavil. Podíval se na mě. V jeho pohledu jako by byla lítost a omluva v jednom. Nikdy na to nezapomenu.“ Polkl. Útrpně jsem zavřela oči, abych potlačila slzy. „Byl jsem v šoku. Na nic jsem se nezmohl, jenom jsem na něj zíral jako na zjevení. Táta i Kyle si toho samozřejmě taky všimli, ale tvářili se jakoby nic. Oba jsme věděli, že vědí. Noah pak odešel a já tam zůstal stát jako solný sloup.“

„Panebože,“ zašeptala jsem zdrceně.

„Kyle se pak vytratil a já moc dobře věděl proč. Celou tu dobu jsme měli mezi sebou půlčíka. Někdy to skutečně trvá roky, než se dá dohromady dostatek informací a potvrdí se podezření.“ Povzdychl si a smutně zavrtěl hlavou. „Když jsem se trochu vzpamatoval, šel jsem za nimi. Ani nevím, co jsem vlastně chtěl dělat, ale nemohl jsem tam jen tak stát. Táta mě zastavil a... Noah už domů nedorazil. Od té chvíle jsem ho neviděl.“

„Panebože, Rene, je mi to tak líto,“ hlesla jsem přiškrceným hlasem. „Nevím, co na to říct, nevím. Je mi to moc líto.“

Přikývl, slyšel mě. Jeho další slova byla prodchnutá stále živými pocity viny. „Dodneška přemýšlím nad tím, co jsem měl a mohl udělat jinak. Kdybych mu nevykládal o Elitě, nevzal bych s sebou tu zbraň. Neškrábl by se a... uť, prostě by to bylo úplně jinak.“

„Počkej, Rene. Za to, co se mu stalo, ty ale nemůžeš.“

„Měl jsem být opatrnější.“

„Kolik ti tehdy bylo? Šestnáct? Co jsme v té době věděli, čemu jsme rozuměli? Máločemu. Nebyla to tvoje vina, Rene.“

„Měl jsem mu pomoci, neměl jsem dovolit, aby ho zabili.“

„Udělal jsi, co bylo v tvých silách.“

Smutně se ke mně otočil. „Otázka zní, jestli jsem přece jen nemohl udělat víc. Těžko říct. Bylo to děsné. Byl jsem vycvičený na boj proti púlčíkům. V tomhle není nic mezi, buď je púlčík a umře, nebo není a nemáme se o čem bavit.“

„Stejně jsi za nic nemohl. Nic jsi neudělal špatně. Za jeho smrt neneseš nejmenší odpovědnost.“ Přisunula jsem se k němu a položila mu ruku na předloktí. „Jen si nemysli, já moc dobře vím, co vina dokáže.“

Pochybovačně se na mě podíval. „Jak to?“

Došlo mi, co jsem nakousla. Ne, nehodlala jsem se Renovi svěřovat s tím, že kvůli mně zemřeli hned tři členové Řádu a moji nejbližší. „Rene, zkus tu vinu odložit, netahej ji s sebou jako kouli na noze. Stala se strašná věc. Ano, řada věcí se dala udělat jinak, ale stejně si nemyslím, že by to dopadlo jinak.“ Zněla jsem jako zralá zkušená žena. To u mě nebývalo obvyklé. „Nebyla to tvoje vina.“

Pátavě se na mě zadíval. Nad něčím přemítal. Položil dlaň na moji ruku. „Víš, Ivy, v takové situaci bych se už nikdy nechtěl ocitnout, nikdy.“

Sevřelo se mi srdce bolestí. Nakonec jsem mu slíbila něco, co jsem nemohla ovlivnit, ale co jsem si moc přála: „Neboj, už se to nebude opakovat.“

Ren se odmlčel. Upřeně se mi díval do očí. Zrychlil se mi tep. Ren se nečekaně pohnul. Naklonil se ke mně a bez varování mě políbil.

Nečekala jsem to. Dotyk jeho rtů na mých byl přímo opojný. Vyšla jsem mu vstříc. Druhou ruku mi položil v týl. Opatrně jsem jeho iniciativu oplácěla, necítila jsem se zrovna jistá v kramflecích. Po pár vteřinách jsem se přestala řešit a oddala jsem se kouzelnému okamžiku. Doslova jsem se na Rena vrhla.

Přitáhl si mě do náručí. Srdce se mi rozbušilo jako splašené. Chytil mě za nadloktí a posadil si mě na klín. Rozevřela jsem kolena a obkročmo se na něm uvelebila. Naše rty se nerozpojily ani na vteřinu. Byl to přímo akrobatický výkon.

Uvědomovala jsem si, že bych to neměla dovolit. Místo toho jsem se chvěla nedočkavostí. Chtěla jsem víc, mnohem víc. Při každém dotyku, po každé další vteřině, kdy mě líbal, jsem chtěla víc. V duchu jsem na sebe křičela, ať toho okamžitě nechám. Tělo mě neposlouchalo. Lačnila jsem po blízkosti s ním, po rozkoši, která nad námi visela jako příslib.

Chtěla jsem ho.

Kapitola 16

Ren to potřeboval – potřeboval mě. Poznala jsem to podle toho, jak rozechvěle mě hladil po stehnu a svíral mi hýždě, s jakou naléhavostí mě líbal. Znovu mi zajel rukou v týl a přitáhl si mě k sobě. Nemusel si mě tak hlídat, nikam bych mu neutekla. Jeho naléhavý pohled v sobě obsahoval tolik smutku, až mi pukalo srdce. Chtěla jsem mu pomoci, smazat ten smutek z jeho pohledu. Přála jsem si, aby byl zase veselý, dobíral si mě, aby mě vzrušoval a současně rozčiloval.

Dlaní jsem mu přejela po prsou a jemně ho chytila za lem obnošené košile. Chtěla jsem mu ji vyhrnout, ale Ren mi to nedovolil. „Co bys ráda?“ zeptal se po chvílce váhání.

Přerývaně jsem oddychovala. „Rene...”

Mlčel. Oči se mu zbarvily v procítěně zelenou. Vzal mi tvář do dlaní, palci mě pohladil po bradě a znovu mě políbil, tentokrát pomalu a opatrně. Nestačilo mi to, chtěla jsem víc.

Znovu jsem zaútočila na jeho košili. Odhalila jsem mu břicho. „Chci ti sundat košili,” zašeptala jsem.

V náznaku se usmál. „Proti tomu nic nenamítám.”

Zvedl paže, přetáhla jsem mu košili přes hlavu a odhodila ji na zem vedle sedačky. Mírně jsem se zaklonila a poprvé jsem si Rena pořádně prohlédla. Byl... prostě úžasný, neuvěřitelný. Měl vypracované prsní svaly a na břicho vyrýsované čtverečky. Úplně lákaly, abych se jich dotkla. Pod pupíkem se mu začínala klikatit sotva znatelná cestička tmavých chloupků a mizela pod páskem kalhot. Nejvíce mě dostalo mistrovské umění na jeho pravé paži a rameni. Pokračovalo na pravé polovině hrudníku a dosahovalo až na bok.

Už mi došlo, co tetování znamená. Chtělo se mi z toho brečet. Nejradši bych olízala každický centimetr obrázku. Do kůže měl vytetovanou vinnou révu, nekonečně propletenou. Klikatila se mu po prsou. Navazovaly na ni krvavě rudě kvetoucí máky, byly jich desítky. Kvítka byla protkaná písmeny. Když jsem vydedukovala, co si na hrud' nechal vytetovat za poselství, vyhrkly mi slzy do očí.

A nikdy nezapomeň.

Kvetoucí máky byly symbolem vzpomínek. Nikdy nechtěl zapomenout na někoho, kdo mu byl blízký. Bylo mi jasné, že je má vytetované za svého kamaráda. Dojalo mě, jakou poctu mu věnoval přímo svým tělem.

Sklonila jsem hlavu a vtiskla polibek na mák nad srdcem. Musel být hodně citlivý, protože i při tom jemném dotyku sykl. Setkali jsme se pohledem. „Máš překrásné tetování. Pokračuje na zádech?”

Přikývl. Sklopila jsem pohled a konečky prstů mu začala přejíždět po protkané révě. Postřehla jsem, že u boku mu tetování přechází ve tři propojené kruhy. „Tenhle symbol máme na stejném místě.“

„Já vím.“

Jak by ne. Aha, asi proto si ho předtím prohlížel s takovým zájmem. Znovu jsem začala prstem putovat po vinných šlahounech. Ren se zachvěl. Pak sjel rukama ke spodnímu lemu trika a pevně je chytil. „Můžu?“ zeptal se. Přikývla jsem a automaticky zvedla paže. Vzápětí mě ho zbavil. Fascinovaně se na mě zadíval. „Jsi nádherná, Ivy.“

Řekl to tak upřímně, že jsem si připadala krásná jako bohyně. Předpokládala jsem, že bohyně nenosí bílé podprsenky se sedmikráskami, ale ať. Vlastním i mnohem šmrncovnější kousky. Začal mě hladit na boku, břicho, pokračoval na prsa. Po jeho dotycích mi na těle zůstávaly stopy vzrušení a taky trochu zděšení. Bála jsem se, co bude dál. Vzal mi ňadro do dlaně, palcem mi začal třít bradavku. Reagovala jsem okamžitě. Zasténala jsem. Překvapila jsem tím samu sebe. Oči mu potemněly. Opět měly barvu hlubokého lesa.

„Moc se mi líbí, jak se na mě díváš,“ prohodil a zlehka mě políbil. „Ale víš, co se mi líbí ještě víc?“

„Povídej.“

Prsty mi až bolestně pomalu obkroužil bradavku. „Zvuky, které vydáváš, když tě vzrušuju.“

Zahořely mi tváře. Nevěděla jsem, co na to říct. Rty se přemístil na krk, lemoval jimi krajková ramínka podprsenky, prsty si pak proklestil cestičku do košíčku. Prohnula jsem se v zádech. Potřebovala jsem u něj být co nejbliž. Dotyky na odhaleném těle mě vzrušovaly a vířily mi v žilách krev. Sevřel bradavku mezi prsty. Vyzabil ze sebe ten nejvíce sexy zvuk, jaký jsem kdy slyšela.

Rozepnula jsem mu knoflík džínů, po něm následoval zip. Chytil mě za zápěstí. Nechápatě jsem se na něj podívala.

„Nechceš ještě počkat?“ zeptal se.

„No... jenom jsem tě chtěla pohladit.“

Zamrkal těmi svými hustými řasami a vedl mi ruku dál. Prsty jsem se dotkla horkého vzrušeného přirození. Zalapala jsem po dechu. „Ty nemáš...“ Rozpustile se na mě usmál a rukou přešel ke druhému ňadru. „Když jsi volala, ještě jsem vegetil v posteli. Musel jsem sebou mrsknout.“

„Páni,“ vyjekla jsem. Tím mě dostal. Vědomí, že celou dobu na sobě neměl prádlo, mě vzrušovalo víc, než bych kdy čekala.

Poposedl a zajel mi oběma rukama do košíčků podprsenky. Vyhrnul mi ji a odhalil prsa. Viditelně se zachvěl. Neuvěřitelně tím se mnou zamával.

„To je nádhra,“ zamumlal, sklonil hlavu a vzal toužebně rozbolavělou bradavku do úst. Vykřikla jsem. Smysly jsem měla napnuté k prasknutí. Instinktivně jsem se zhoupla v bocích. Zatahala jsem mu za kalhoty. Pochopil, nadzdvihl se a pomohl mi je sundat.

Byla jsem z něj v jiném světě. Zanořil mi ruku do volných šortek. Zničeně jsem se opřela tváří o jeho, neměla jsem sílu sedět. Obemkla jsem prsty kolem jeho ztopořeného přirození. Trhl sebou. Na mé dotyky reagoval celým tělem. Škádlivě mě kousl do bradavky. Vykřikla jsem. Prstem mi přešel po kalhotkách a citlivém místěčku pod nimi.

„Udělám ti to,“ zavrnl mi do ucha.

Zavřela jsem oči. Začala jsem ho pomalu hladit. Pořádně jsem nevěděla co dál, protože v podobné situaci jsem naposledy byla bůhví kdy. Zasténal s tváří zabořenou do ohbí mého krku.

Znovu mi přejel palcem po kriticky citlivém místě. Cítila jsem, jak se mi v podbřišku rozlévá bolestný tlak ze vzrušení.

„Dělám to dobře?“ zeptala jsem se ho nejistě.

„Ty se ještě ptáš? Panebože, Ivy, úplně šílím.“ Trochu se stáhl a zasypal mi tvář polibky. Vzápětí si podmanil moje ústa. „Dělej si se mnou cokoli, všechno je perfektní. *Všechno*.“

Dodal mi tím odvahu. Odklonila jsem se a zadívala se na něj. Ztuhla jsem. Nebylo pochyb o tom, že on chce mě a já jeho. Na podmanivou moc touhy a vzrušení jsem v posledních letech úplně zapomněla.

„Musím se ti s něčím svěřit,“ prohodil. Položil mi ruku na ruku a druhou mě dál dráždil.

„Hm?“ vydechla jsem.

„Přesně tohle jsem dělal včera, když jsem se vrátil domů. Byl jsem z tebe úplně vedle. Nemohl jsem si pomoci.“

Panebože.

Natočila jsem hlavu a začala ho vášnivě líbat. To přiznání mě zaskočilo nepřipravenou. Sevřela jsem ho ještě víc. Začal se pohybovat. Oba jsme prudce oddychovali. Ren mi zajel prsty pod kalhotky. Srdce mi pár úderů vynechalo. Ren totiž zanořil prsty do vlhkosti a vklouzl do mě.

„Jsi tak krásně uzoučká,“ zašeptal se rty přilepenými na mých. „Není to –“

Zavrtěla jsem hlavou, on ale stejně přestal. Převzala jsem aktivní roli sama a začala se na jeho ruce pohybovat, aby prsty zajel ještě hlouběji a mohla jsem se dráždit o hranu jeho ruky. „Bože!“ vyjekla jsem. Ren se nenechal dvakrát pobízet a opět převzal iniciativu, hluboce do mě pronikal.

Měla jsem pocit, jako by mi tělo zachvacoval žár. Rostla ve mně touha. Náruživě jsme se líbali, já se pohybovala nahoru a dolů a vzrušovala rukou Rena. Sladili jsme vzájemný rytmus. Zanedlouho se napětí v nás vystupňovalo a nedalo se vydržet. Přidala jsem na tempu. Ren zasténal. Cítila jsem, že mám vlhkou ruku, i on už byl kousek od vyvrcholení. Ani já k němu neměla daleko – už, už. Zaklonila jsem hlavu a hrdelním hlasem zasténala. Tělo mi zaplavovaly mocné vlny rozkoše. Celá jsem se chvěla. Ren začal přirážet. Cítila jsem, jak jeho přirození nabývá na objemu. I on vyvrcholil.

Ani nevím, jak dlouho jsme si leželi v náručí, než jsme sebrali sílu a zase se mohli začít hýbat. Ren mě objal a přitiskl k sobě. Cítila jsem, jak se mu zklidňuje tlukot srdce. Dýchal hluboce, byť přerývaně. Vtiskl mi polibek na spánek.

„Zůstaneš tu? Večer tě odvezu domů,“ navrhl.

Nejrozumnější by bylo odmítnout a vzít nohy na ramena. Svůj úkol jsem splnila a Ren už nebyl smutný. Mohla jsem si dokonce přičíst bonusové body za to, že jsem spravila náladu nám oběma. Jenže mně se od něj nechtělo, nelákalo mě opustit jeho teplou náruč. Neměla jsem chuť ani sílu utíkat. Kromě toho jsem se po dlouhé době necítila sama, naopak jsem si připadala jako hýčkaná dáma. Nechtěla jsem se o to připravit.

Preventivně jsem si přidělala problémy a odpověděla: „Ráda zůstanu.“

Ren mě nakonec vezl domů až hodně pozdě. Vzal mě autem, protože se mezitím spustil déšť. Domů jsem přišla ještě později, protože nám loučení trvalo dlouho.

Moje vina to ale nebyla.

Chtěla jsem vystoupit, sotva zastavil u chodníku, ale sotva jsem se prsty dotkla dveří, chytil mě kolem pasu a přitáhl mě k sobě. Na okno bubnovaly vypasené kapky deště a stékaly po něm v proudech vody. Ren mě chytil za zápěstí.

„Rene? O co ti jde?“ mrkla jsem na něj.

Se šibalským úsměvem si položil moje dlaně na prsa. Cítila jsem, jak mu buší srdce. „Musíš si vzít ponaučení.“

Tázavě jsem zdvihla obočí. Tvářila jsem se jakoby nic, i když mi srdce tlouklo jako o závod. „Ponaučení? Jaké? Že jsi majetnický a máš rád, když jsou věci podle tvého? To už vím.“

„Chytrá holka,“ zasmál se a sklonil ke mně hlavu. „Ponaučení zní, že bez pusy se neodchází.“

Zatajila jsem dech. „Aha.“

„Přesně tak, aha.“

Okna auta se mezitím zamlžila. Stále si držel moje dlaně na hrudi a začal mě líbat, jako by to mělo být naposled. Znovu hrdelně zavrnl. Moje tělo okamžitě zareagovalo. Polibky nabývaly na intenzitě. Přidávaly se k nim vášnivé doteky. Rukama mi zajel pod tričko a začal mě hladit na zádech. Já mu zase vklouzla pod košili a hladila ho na břiše. Prsty si záhy začaly dělat, co chtějí. Nebránila jsem jim. Našly si cestičku k zapínání jeho kalhot. Nechala jsem je.

„Musíme toho nechat,“ zašeptal naléhavě a zvedl hlavu. V jemném světle pouličních lamp jsem viděla, že má nateklé rty. Stejně jako já. „Jinak by nás mohli zatknout za výstřední chování.“

Tváře mi hořely, tělo žadonilo o víc, nebylo snadné se od něj odtrhnout. Nakonec se mi to podařilo. Rozloučili jsme se. Dohodli jsme se, že se sejdem druhý den po škole a zajdeme za Jeromem. „Takže zítra?“ ujistila jsem se.

Ztěžka polkl a beze slova přikývl.

Vystoupila jsem a proběhla mezi studenými kapkami deště. Spěchala jsem po chodníku, proběhla brankou. Srdce mi stále bušilo jako pominuté. Co jsem to provedla? ptala jsem se sama sebe. Coby, užívala sis. Hm, jenže v tom bylo a je něco víc. O tom nebylo pochyb. Čekala jsem, že budu ze sebe zhnusená, ale bublalo ve mně nadšení a rašící naděje, že bych se mohla zařadit mezi nejnormálnější bytosti z těch všech šílených.

Dovolila bych si to? Měla bych dost odvahy? Dnešní den měl po dlouhé době snad nejbliž k normálnosti. Polehávali jsme na gauči, objednali si jídlo z restaurace a na kabelové televizi sledovali vysílání jakési reality show. O práci jsme se nebavili, dneska nám byli starověcí mýtové i brány ukradené. Rovnodennost však měla nastat už za tři dny. Měli jsme své priority. No a co, prostě jsme si udělali den volna jako každý normální pár v našem věku. Nezměnila bych na tom ani –

Přicházela jsem ke schodům do patra. Za mnou se ozvaly hlučné kroky. Bleskově jsem se otočila a chystala se na boj. Ruce mi vystřelily do výšky. Byl to Ren. Zase jsem je svěřila. „Co tady –?“

Ren mě popadl do náruče, nic nevysvětloval. Přejížděl mi po bocích, pak mě zdvihl do náruče a zády přitiskl ke stěně domu. Moje tělo neváhalo a okamžitě začalo reagovat. Nohama jsem ho chytila kolem pasu, paže jsem mu doslova omotala kolem krku. Pootevřela jsem rty a zasténala. Bez váhání mě náruživě políbil. Cítila jsem, jak se ke mně tiskne. Navzdory studenému dešti jsem měla tělo v jednom ohni.

Naléhal na mě boky. Bylo to rozpustilé a vzrušující zároveň. Kdyby nás někdo viděl, tak by na nás klidně mohl poslat policii za pobuřující chování na veřejnosti, ale mně to v tu chvíli bylo srdečně jedno. Vzal mi tvář do dlaní.

Nebe se rozsvítilo bleskem. Vzápětí zahřmělo. Nevadilo mi to, stejně jsem nevnímala nic jiného než svoje bušící srdce. Ren mě tiskl zády ke zdi a naléhavě mě líbal. Měla jsem pocit, jako bychom se měli prolnout. Déšť nás celé smáčel, byli jsme promočení na kost. Nevadilo nám

to. Po nekonečně dlouhé době jsem se od Rena odtrhla a zhluboka se nadýchla. Přejížděl mi rty po tvářích, dlaně mi položil na hrdlo a mírně mi zaklonil hlavu.

Po vlasech a tváři mu stékaly pramínky deště. Vypadal jako bůh moře. „Moc ti za dnešek děkuju, Ivy. Neumíš si představit, jak moc to pro mě znamená.“ Dal mi pusku na špičku nosu, postavil mě na zem a stáhl se. „Měj se hezky, ahoj zítra.“

A byl pryč. Zmizel v dešti jako tajuplný milenec.

„Kristepane,“ zašeptala jsem omámeně. Nebe se rozsvítilo mohutným bleskem. Vzápětí zaburácel hrom.

Dopotácela jsem se nahoru k bytu. Byla jsem promoklá na kost. Cink si hověl v obýváku. Přejel mě mrzutým pronikavým pohledem, ale nic nekomentoval. Byla jsem za to ráda, na vysvětlování a obhajování jsem neměla náladu. Myslela jsem na tisíc jiných věcí.

V noci jsem spala jako zabitá. V podstatě jsem spala jako po milování a bouřlivém vyvrcholení, k němuž nedošlo mojí zásluhou. To byla za poslední roky dramatická proměna. Probudila jsem se jako znovuzrozená, odpočínutá a plná elánu. Šla jsem si zaběhat, připravila si věci do školy. Pořád mi ale něco hlodalo v koutku mysli. Nemohla jsem přijít na to, co to bylo.

Ještě jsem stihla přemluvit Cinka, aby upekl koláč. Naslibovala jsem mu plný talíř koblih. Přinesu mu je, až půjdu z práce. Doufala jsem, že bych koláčem mohla Jeroma obměkčit a snad by nám mohl i něco prozradit. Beztak jsem ho už dlouho podezřívala z toho, že ví víc, než říká. Ted' jsme stejně neměli na vybranou.

Cink přeletěl ze spíže ke skřínkám v kuchyni a vyndal si mouku a hnědý cukr. „Ještěže trvám na tom, aby nám nikdy nechyběl prášek do pečiva a čokoláda na vaření.“

„Máš pravdu, jsi moc šikovný.“ Nenápadně jsem se z kuchyně vytratila. V myšlenkách jsem se stále vracela k událostem předchozího dne. Navíc mi došlo, že jsem včera při návštěvě u Merle na něco zapomněla. Když jsem u nich byla posledně, na zahradě v křoví se něco schovávalo. Třeba to byl vrabec, kdo ví, ale taky to mohl být skřítek. Jak dlouho se tam asi mohl skrývat? Další otázka zněla, jak se sem vlastně dostal Cink, i když jsme nepostrehli, že někdo prošel bránou? Ne že bych se na tutéž věc nesoustředila už dřív, ale ve světle nových poznatků mi díry v Cinkově příběhu začaly připadat víc než podezřelé.

Dospěla jsem k závěru, že mi lhal. Nechtělo se mi tomu věřit, jenže já v posledních dnech zjistila spoustu nových věcí a bylo mi jasné, že každá bytost z Jinosvěta musí znát určitá fakta.

Cink si mě nevšímal. Ze skříňky vyndal mísu. Po očku jsem ho pozorovala. Došla jsem ke dveřím kuchyně. Zaváhala jsem. Cinkovi vypadla mísa z ruček a hlasitě zaduněla o linku. Zrovna jsem přemítala nad tím, jak se sem vlastně dostal. Já ho našla na hřbitově. Mohlo by to souviset? „Cinku?“

Ze šuplíku vylovil měchačku a po mně se ani neohlédl. Vzletěl a přenesl se na jiné místo. „Neruš mě, ano? Snad víš, že vaření je můj extra čas.“ Opřela jsem se o zárubně a nechala ho být. Jindy bych na něj vystartovala, ale dneska jsem měla naprosto zamotanou hlavu. Ví Cink o půlčících? Proč by mi o nich neřekl, kdyby věděl, že existují? A co brány? Mrkla jsem na hodiny. Neměla jsem času nazbyt. Tentokrát jsem do školy nechtěla přijít pozdě. „Cinku, když jsem tě tehdy našla na hřbitově, pamatuješ si, jak daleko jsi byl od brány?“

Cink se prudce otočil a přitiskl si měchačku na prsa. „Ne. Už jsem ti říkal, že si vůbec nepamatuju, že bych sem procházel bránou. Probudil jsem se na hřbitově, jedno křídlo jsem měl pochroumané, měl jsem zlomenou nohu a připadal jsem si, jako by mě někdo zmlátil. Vypadal jsem jako hromádka neštěstí.“

„Hm, já vím.“ Srovnala jsem si popruh batohu na rameni. „Víš o tom, že tady ve městě jsou dvě brány?“

Měchačka mu málem vyklouzla z ruky, ale včas ji chytil. Vytřeštil na mě oči a vyjekl: „Co?“

„Vzpomínáš na Merle?“ Cink přikývl a já pokračovala: „Tvrdí, že ve městě jsou dvě brány, jedna ve staré svatyni a druhá na místě, kde nespočinou ani lidi, ani duchové.“

Cink se zamračil. Odložil měchačku na linku. Vznesl se do vzduchu a třepotal průsvitnými křídly. „Ne. Nikdy tu nebyly dvě brány.“

„Co když byly, ale tys o tom nevěděl? Mýtové znají pouze tu bránu, kterou sem přišli, takže na světě možná je víc měst, kde jsou dvě brány.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, to nejde... No, nic není nemožné. Koukni na sebe. Celou neděli jsi byla s nějakým chlapem. Nikdy bych nevěřil, že se to někdy stane.“

Otráveně jsem zavrčela.

„Ale dvě brány? To by znamenalo...“ Pohledem sjel k oknu. Dál se zamyšleně mračil. „To by byl dost průšvih.“

„No právě,“ povzdychla jsem si a odpružila se od zárubní. Chtěla jsem odejít, ale po pár krocích jsem se zarazila. Cink zamyšleně koukal z okna. Tvářil se jako bouřkové mraky. „Ty, Cinku, víš, že mezi námi existují půlčící?“

Prudce se ke mně otočil a zatvářil se tak výmluvně, že nemusel dodávat jediné slovo. Došlo mi, že o nich ví. Vždycky věděl. Měl to napsané ve tváři. Zíral na mě s otevřenou pusou a vytřeštěným očima.

V srdci mě píchl osten zklamání. Pohlédli jsme si do očí. Bylo mi to strašně líto. „Cinku, proč... proč jsi mi o nich nikdy neřekl?“

Zarytě mlčel.

„Pro mě by to byla cenná informace a ty to moc dobře víš, protože je ti mimo jiné známo, co by se stalo, kdyby se s půlčíkem dala dohromady princezna nebo princ,“ dodala jsem zlomeným hlasem. Snažila jsem se zachovat klid a namlouvala si, že na informacích od Cinka nezáleží, přesto ve mně bublal vztek. Měla jsem vztek i na sebe, protože jsem si ho pustila do života a do vlastního bytu a nikdy jsem se ho na nic podrobně nevyptávala. Nekriticky jsem přijala minimum informací, které mi nabídl, a nechala ho být. Byla to osudová chyba. Mohla jsem si za ni sama.

Odpověď proč byla jasná jako facka, ani jsem se nemusela ptát. Od chvíle, kdy jsem přišla o adoptivní rodiče i Shauna, jsem se před ostatními uzavřela a radši jsem si členy Řádu i lidi držela od těla. Postupem času si cestičku do mého srdce našla Val a Jo Ann, jenže ani to nestačilo. Mělo mi to dojít. Bez blízkých vztahů se žít nedá. V hloubi duše jsem to vždycky věděla a chtěla jsem zase mít spřízněnou duši. Stačí se podívat na Rena.

Cink na mě bezmocně koukal. Štvalo mě, že mi lhal, že mi schválně tajil důležité informace.

Sklopil hlavu a smutně si povzdychl. Snesl se na kraj linky, sedl si a svěsil křídla. „Nepochopila bys to.“

Útrpně jsem zavřela oči, po pár vteřinách je otevřela a namítla: „Proč jsi to nezkusil? Teď máš šanci.“

Cukla mu čelist. „Nelhal jsem ti. Vysloveně jsem ti neříkal nepravdy,“ opravil se. Naklonila jsem hlavu. Spojil ruce a položil si na ně bradu. „Prostě jsem komunikoval míň než víc.“

„Hele, nehraj to na mě,“ okřikla jsem ho. Shodila jsem batoh ze zad, položila na zem a opřela ho o dveře.

„Nic nehraju!“ bránil se. Složil ruce do klína a svěsil ramena. „Měl jsem úkol, ale nezvládl jsem ho.“

„Nejsi internetový všeueměl.“

Zavrtěl hlavou. „O to nejde. Měl jsem zničit bránu v New Orleansu.“

Užasla jsem. „Co že jsi říkal?“

Zvedl hlavu. „Strážní z Řádu vlastně jen dohlízejí na brány. Nic moc nedělají, jejich největší zbraň je informace o tom, kde se brána nachází. Tím se stávají cenní pro mýty. Jinak s bránami nijak nenakládají. Nemůžou si jen tak přijít k bráně a otevřít ji.“

Nestačila jsem žasnout.

„Kdyby se stalo, že se na bránu dostane krev starověkého mýta z druhé strany, teda z Jinosvěta, bude brána zničená. Kdyby se ale dostala na bránu z téhle strany, brána se otevře,“ dodal. „Věděli jsme, co by mýtové udělali, kdyby se starověcí mýtové ve velkém nahrnuli do tohoto světa. Zničili by ho stejně jako Jinosvět. Víš, náš svět... náš svět umírá, protože ho ničí. Musejí odtud vypadnout, jenže...“ Sevřel ruku v pěst a přitiskl si ji na prsa. „Můj druh udělal všechno, co bylo v našich silách, abychom je zastavili. Ještě přede dvěma a půl rokem jsme byli přesvědčení o tom, že jsme zevnitř zničili všechny brány do jedné. Ve své podstatě to byla sebevražedná mise, ale my se do ní bez váhání pustili.“

„Počkej. Chceš mi říct, že brány nejdou otevřít, že jsou nanic?“

Cink zatřepotal křídly a vstal. „Našli jsme všechny brány v Jinosvětě a zničili je. Asi chceš vědět jak, vid’? Nalákali jsme starověké mýty k bránám a zabili je. Anebo oni zabili naše členy. Hodně nás umřelo. Museli jsme posílat do boje další a další.“ Zamračil se a smutně svěsil paže. „I já tam měl zemřít. Nelhal jsem ti, opravdu si nepamatuju, že bych prošel bránou. Fakt nevím, jak se to stalo. Asi to byl nějaký omyl, možná mě to vsálo, když se ta brána hroutila, těžko říct. Kdybys mě nezachránila, určitě bych umřel.“ Zadíval se na mě těma svýma světlýma očkama. „Nevyprávěl jsem ti to, protože nebyl důvod. Bránu jsme zničili, to bylo podstatné. Kromě toho to byla poslední brána do Jinosvěta. Aspoň jsme si to mysleli. Neměli jsme ponětí, že tu jsou dvě. Měla být jen v kostele. Víš, v tom proti hřbitovu.“

„Takže v kostele Panny Marie Guadalupské?“ Zaklela jsem. Sakra, bránu jsem měla přímo pod nosem. Dávalo to smysl, zvlášť v kontextu toho, co pronesla Merle. Kostel dřív býval svatyní, navíc byl nejstarším kostelem ve městě. Cinka jsem našla na hřbitově hned naproti přes ulici. „Proč jsi mi nikdy neřekl, že ses sem dostal bránou v kostele?“

„K čemu by to bylo? Zničil jsem ji. Tou bránou už nikdo a nic neprojde. Mýtové ani starověcí mýtové na téhle straně to možná ještě nevědí, ale neotevrou ji. Nemají sebemenší šanci.“

Založila jsem paže na prsou a snažila se zachovat klid. „Proč jsi mi teda neřekl, že jste všechny brány zničili? Vždyť jsme zbytečně přišli hned o několik členů Řádu, kteří střežili něco, co ani nefunguje.“

„Dobře, ale jestli máš pravdu, tak ve městě je ještě jedna brána. Tím pádem je třeba, aby měla strážce,“ namítl Cink rozohněně. „Přisahám, že jsem o té druhé nevěděl. Proto mi bylo vcelku jedno, co mají starověcí mýtové za lubem. Podle mě nemělo smysl bavit se o těch...“ Odhlédl stranou a pevně sevřel rty. „O těch pŕlčících,“ odpověděl. „Možná mi to nebudeš věřit, ale jestli existuje druhá brána, starověcí mýtové se o ní museli dozvědět od členů Řádu. My v Jinosvětě totiž o ní neměli nejmenší ponětí.“

Zděšeně jsem zavrtěla hlavou.

„K čemu by ti to bylo, kdybych ti vyprávěl, že jsme zničili všechny brány? Snad nejsi tak naivní, aby sis myslela, že by ti to v Řádu věřili. Kdybys jim řekla, co ode mě víš, stejně by tě nebrali vážně.“

„Jak mám poznat, že ti můžu věřit?“ opáčila jsem.

Trhl sebou, jako bych mu dala facku.

Stála jsem tam jako solný sloup. Nakonec jsem se otočila, prošla halou a svezla se na pohovku. Složila jsem ruce do dlaní a třela si spánky. Snažila jsem se uspořádat si to v hlavě.

Kdyby Cink nelhal, dávalo by smysl, proč se tolik starověkých mýtů přemístilo do New Orleansu. Pokud zbývala jediná brána, mýtové udělají naprosto všechno, jen aby ji otevřeli. O to větší bylo riziko, že s nimi spolupracuje někdo z Řádu.

„Mrzí mě to.“

Hořce jsem se zasmála. Promnula jsem si tváře. V plné síle mi došlo, že pokud má Cink pravdu, všichni mýtové široko daleko zaútočí na poslední bránu. Její strážci nepřežijí, ani jediný. Zatnula jsem ruce v pěst a podívala se na Cinka. Vznášel se nad konferenčním stolem a tvářil se zdrceně.

„Kde je ta druhá brána?“ vyjela jsem na něj. „Hele, Cinku, srandiček bylo dost. Jestli to víš, tak to vyklop, a hned.“

Smutně zavrtěl hlavou. „Opravdu to nevím, jinak bych ti to řekl. Přísahám! Hlavně to ale, Ivy, nevzdávej. Musíš ji najít. Jestli ta brána funguje a oni ji otevřou, vtrhnou sem rytíři. Přivedou s sebou princeznu. A taky prince. To... to se nesmí stát.“

Kapitola 17

Nakonec jsem v pondělí do školy nešla. Jo Ann si dělala starosti a poslala mi textovku, co se stalo. Zalhala jsem, že jsem zaspala. Poslední dobou jsem lhala o sto šest. Mrzelo mě to. Celé dopoledne jsem si lámala hlavu nad tím, jak to předat Davidovi. Musela jsem to s ním probrat, ovšem nemohla jsem mu říct, jak jsem ty informace získala.

Dokonce jsem nesměla svěřit pravdu ani Renovi.

Chtěla jsem ochránit Cinka, i když jsem sama pořádně nevěděla proč. Kdyby se o něm dozvěděl kdokoli z Řádu, vletěli by do bytu jako policejní razie a zabili by ho.

Otázka zněla, jak s ním naložím dál. Jedna moje část by ho nejradši vyhodila z okna. Druhá vcelku chápala, proč si tolik informací nechal pro sebe. Cink se zavřel do pokoje a nevycházel. V tomhle rozpoložení jsem odcházela z bytu. Měla jsem se totiž sejít s Renem na centrále.

Bylo mi jasné, že o svém zdroji budu lhát. Štvalo mě to. Vyšla jsem do druhého patra a zazvonila. Harris mi otevřel.

„Dneska jsi tu nějak brzy,“ prohodil a zavřel za mnou dveře.

„Máme tu sraz s Renem.“ Bez batohu jsem si připadala jako nahá.

„A hele, zdá se, že jste si nějak padli do oka.“ Zamířil zpátky do své kanceláře. „To je fajn.“

„Díky,“ zamumlala jsem, i když jsem si nebyla jistá, jak to myslel. „Asi.“

Zleva se ke mně donesl pobavený smích. Vida, Val. Vycházela z jednacích místností a k uchu tiskla mobil. „Všechno je v pohodě, láska.“ Směřovala ke mně. Měla už plno známostí, ale s nikým nikdy necvrlikala nadšeně jako s tím posledním přítelem. Dřív bývala drsnější, napiš mi a nedotírej, tak nějak. Že by konečně našla toho pravého? No, možná. „Musím letět. Zavolám ti, jo? Ahoj.“

Vyhoupala jsem se na jednacím stůl přisunutý ke zdi. Mile jsem se na ni usmála. „To vypadalo na zajímavý hovor.“

Trhla rameny a vsunula mobil do zadní kapsy oranžových džínů. Nenapadlo mě, že se vyrábějí i v téhle barvě. „Ten včerejšek mě mrzí.“

„Nevadí. Byla jsi s...“ Jak se vlastně jmenoval? Přítel, nebo známý nebo kdo vlastně? Kamarád s výhodami? Uf, a jak bych nazvala vztah mezi Renem a mnou? „Byla jsi s tím novým klukem?“

Opřela se o stůl vedle mě, natáhla si dlouhé nohy a zaklonila hlavu. Dlouhé kudrnaté vlasy se jí přehoupaly přes ramena. Povzdychla si. „Náhodou ne, spala jsem. V sobotu v noci mi dal co proto. Pořád ho cítím, jak je –“

„Umím si to představit, dík,“ skočila jsem jí se smíchem do řeči. Začala jsem pohupovat nohama. „Musím s tebou pak mluvit,“ dodala jsem šeptem.

Val strnula. Úsměv jí rázem zmizel z tváře. „Zase o těch věcech jako předtím? O bráně a tak?“

Přikývla jsem. Nic dalšího jsme si říct nestihly, protože se ozval zvonek a Harris šel otevřít dalšímu návštěvníkovi. Do místnosti vešel Ren. Srdce mi bez váhání poskočilo. Vypadal, jako by právě vyšel ze sprchy. Měl mokré vlasy, kudrnatily se mu na spáncích. Byl čerstvě oholený. Měl tmavě šedé funkční triko s tříčtvrtečními rukávy. Dávalo vyniknout statným ramenům a vypracované hrudi. Černé vojenské kalhoty zdůrazňovaly pevná stehna.

Vypadal božsky. Zamířil rovnou ke mně. Upíral na mě fascinovaný pohled, jako bych byla jediný tvor v místnosti.

„Páni,“ hvízdla Val.

Narovnala jsem se a obezřetně ho pozorovala. Otevřela jsem pusu a chtěla něco říct – napadlo mě, že by mohlo stačit ahoj –, ale nezmohla jsem se ani na hlásku, protože Ren mi vzal tvář do rukou, stoupl si mezi moje stehna a roztáhl je. Sklonil se ke mně. Na ústech jsem ucítila jeho horký dech.

„No, páni,“ hlesla Val. Její hlas ke mně přicházel z dálky.

Ren mě bez okolků políbil a rozhodně mě nešetřil. Choval se, jako by si Val ani nevšiml. Odvážně mi jazykem oddělil rty a pronikl jím dovnitř. Pevně jsem se chytila okraje stolu. Kdybych se neopírala o stěnu, po zádech bych se kácela k zemi.

Po nekonečně dlouhé době mě pustil. Rty mě pálily. Pomalu a neochotně jsem otevřela oči.

„No teda. Mám takový dojem, že jsem z vašeho líbání otěhotněla. To byla síla,“ prohodila Val.

Ren se zasmál. „Od rána čekám, až mi napíšeš nebo zavoláš,“ pronesl na mou adresu. Sklonil se a zašeptal mi do ucha: „Ale stejně jsem věděl, žeš na mě nezapomněla.“

Odtáhla jsem se. Tváře mi hořely jako pochodně. Měl pravdu, od rána jsem se neozvala. Myslela jsem na to hned ráno, ještě před rozhovorem s Cinkem, ale nevěděla jsem, jestli se to hodí. Co vlastně mezi námi bylo? Neměla jsem ponětí, v jaké fázi pomyslného vztahu se nacházíme ani v jaké fázi je dovoleno jen tak si psát esemesky. Připadala jsem si jako trdlo.

Dal mi pusu pod ucho. „Nedělej si starosti. Vyšla jsi ze cviku. Povím ti, jak to mám já, jo?“

„Jasně, povídej,“ přisadila si Val s neskrývaným zájmem.

Sekla jsem po ní varovným pohledem, ale Val si mě nevšímala. Ren mi položil dlaně na stehna. „Můžeš mi napsat kdykoli. Vždycky budu rád. Ve dne, v noci, brzy ráno, až vyjdeš ze sprchy, a hlavně ve chvíli, kdy budeš nahý,“ mrkl na mě. Obrátila jsem oči v sloup. „Kromě toho jsem v pohodě s tím, když budou ostatní vědět, co je mezi námi.“

„Fakt? Vidíš, to by mě nenapadlo,“ odtušila jsem suše.

Po očku jsem mrkla na Val. Pozorovala mě s velkým očekáváním. „Kdy k tomu došlo?“ vyzvídala.

„Prostě je to už nějakou dobu v procesu,“ odpověděl za mě Ren a poplácal mě po stehně. Založil si paže na prsou. Jeho namyšlený přístup mě naštvál.

„Jak to? Poprvé jsme spolu byli včera,“ ohradila jsem se.

„No teda,“ užasla Val. „Jak tak koukám, měla bych ti odříct rande častěji.“

Ren přikývl. „S tím rád souhlasím.“

Okamžitě se mi vybavilo, co se dělo v klubu. Přimhouřila jsem oči a sekla po něm pohledem. Svůdně se na mě usmál.

„Hele, vy dva,“ oslovila nás Val naoko pobouřeně, „pořádně jste se do toho opřeli, co?“

Zrudly mi tváře. „Víte co? Nechte toho laskavě. Dějí se vážné věci a je třeba je řešit.“

„Jako třeba co je mezi vámi?“ zasmála se Val. Protočila jsem panenky.

„Tak to rozhodně ne.“

„Podle mě je to, co se děje mezi námi, hodně vážné,“ přisadil si Ren. Měla jsem jich plné zuby, obou dvou.

Val se odloupla od stolu, zatleskala a vítězoslavně se na nás usmála. „Ivy, jsem na tebe pyšná.“ Poté se podívala na Rena a naprosto nestoudně si ho prohlédla od hlavy k patě. „Hodně pyšná.“

Ještěže přišel David. Lepší chvíli si vybrat nemohl. Začínalo mě děsit, kam ta konverzace spěje. Seskočila jsem ze stolu a obešla Rena. „Davide, měl bys minutku?“

Zastavil se a trochu zaskočeně si nás prohlížel. „Měl bych mít?“

„Rozhodně,“ ujistila jsem ho.

Ren mi položil dlaň na bedra. „Co děláš?“ zašeptal mi do ucha.

Podívala jsem se na něj a zhluboka se nadýchla, abych si dodala odvahu. „Musíme si s ním promluvit.“

„Ivy –“

David se zamračil, takže nic neobvyklého. „O čem se mnou chceš mluvit?“

„Ráno jsem získala nové informace,“ oznámila jsem Renovi. Chtěla jsem, aby pochopil, proč se obracím na Davida. „Musíme to s ním probrat. Věř mi.“

Upřeně se na mě díval. Pevně zatnul zuby. Váhal. Poznala jsem, že se mu do toho zrovna nechce. Obrátil oči v sloup. Tušila jsem, že žadoní o trpělivost s mým počínáním. Chtěla jsem ho ujistit, že ho nebudu nutit k tomu, aby Davidovi vyprávěl o Elitě, ale na to nebyl prostor ani čas. Všichni by nás slyšeli, i kdybych sebeopatrněji šeptala.

„Tak to vyklop, co se děje?“ houkl na mě David. „Nemám celý den.“

Znovu jsem nabrala vzduch do plic. „Věř mi,“ poprosila jsem Rena.

Nepřesvědčila jsem ho, ale dělal, co mohl. Nakonec sotva znatelně přikývl. „Dobře, jak myslíš.“

Potěšilo mě, že se s ním nemusím dohadovat. Vydala jsem se za Davidem. „Můžeme si promluvit v soukromí?“

Val mi byla v patách. Davidovi to evidentně lezlo na nervy. „Nikdo tě nezval,“ upozornil ji.

Val lhostejně pokrčila rameny. „Pozvala jsem se sama.“ Posadila se na skládací kovové schůdky. David za námi zavřel dveře.

Ren po ní sekl pohledem. „Nic z toho, co se tu řekne, neopustí tuhle místnost, jasný?!“ houkl na ni.

Sebevědomě se mu podívala do očí a povytáhla obočí: „Jsi sexy a přímý k tomu. Vražedná kombinace.“

Davidovi začínala docházet trpělivost. „Heleďte, zrychlete to, jo? Mám jednání s novými žadateli o členství, které by sem měli převelet. Potřebuju to stihnout.“

Podívala jsem se na Rena, ale výzvu nepřijal. Naopak si stoupl do rohu, založil si paže na prsou a tvářil se, jako by tam ani nebyl. „Davide, ve městě jsou starověcí mýtové.“

„Kristepane, Ivy, už zase začínáš s tím –“

Skočila jsem mu do řeči. „Poslouchej mě!“ Čekala jsem, že po mně vystartuje, protože takové chování obvykle netrpěl, ale mlčel. „Jsou tady, ber to jako fakt. Viděla jsem přinejmenším tři. Ve středu chtějí otevřít bránu.“

David ztuhl. Rázně ke mně popošel. Ren zasáhl, vmžiku byl u něj a popadl Davida za rameno. Nepředpokládala jsem, že by mi David cokoli udělal, ale Ren nehodlal nic nechat náhodě.

„Má pravdu, taky jsem je viděl,“ přidal se Ren. „Jsou tady. Scházejí se v centru v klubu Flux. Ten klub kromě toho poskytuje mýtům hodně bohatý zdroj obživy. A aby toho opravdu nebylo málo, zahlédl jsem tam několik mýtů v čilém hovoru s policisty.“

David trhl ramenem, aby setřásl Renovu ruku. David otráveným pohledem přelétl místnost. Skončil u Rena. „Za prvé mě to dvakrát nepřekvapuje. Už několikrát jsem se setkal s tím, že se mýtové živili z policistů. Každopádně žasnu, žeš vůbec nějakého mýta viděl, protože, jak tak pozoruju, je tvój největší starostí tahle holka. Předpokládám, že neustále řešíš, jak se jí dostat do kalhotek.“

„Páni,“ hvízdla Val.

Úžasem jsem otevřela pusu. Ren se naštěstí nenechal vyprovokovat. Líně se usmál. „Máš postřeh, Davide, ale dovol, abych dodal, že mi nedělá problém zvládat několik činností najednou.“

Pořád jsme se nikam nepohnuli. „Davide,“ oslovila jsem ho naléhavě, „prosím tě, vyslechni nás. Ti policisti v nejmenším nevypadali jako lidi, ze kterých se živí mýtové.“

„Mohli být pod vlivem kouzla.“

„A záleží na tom?“ odsekla jsem. „Starověcí mýtové chtějí otevřít bránu. Zjistili jsme, že ve městě jsou dvě. Jedna je v kostele Panny Marie Guadalupské, ale ta už nefunguje, tudy nikdo neprojde.“

Všichni se zarazili a vytřeštili na mě oči.

„Prosím?“ hekl Ren.

David zareagoval poněkud prudčeji. „Sakra, Ivy, odkud víš, kde se ta brána nachází?“

„Ve městě je ještě druhá. Že mám pravdu?“

David se snažil zachovat nečitelný výraz. „Jo, jsou tady dvě, ale teď chci, sakra, vědět, jak ses dozvěděla, kde je ta první. A moc by mě zajímalo, jak víš, že nefunguje.“

„Záleží na tom?“ odpověděla jsem mu otázkou. „Kromě toho vím o půlčících a o tom, co se stane, když sem bránou vstoupí princ nebo princezna a dá se s nějakým půlčíkem dohromady.“

„Půlčíci?“ opakoval po mně David. „Kristepane, co to plácáš?“

Podívala jsem se na Rena. Podle jeho výrazu jsem usoudila, že stačí dvě tři slova a prohodí Davida zdí. „Takže ty o půlčících nic nevíš? Bavíme se o bytosti, která je napůl člověk, napůl mýt.“

David na mě zíral, jako by mi z hlavy vyrůstala ruka a mávala na něj. „Praštila ses do hlavy, nebo co?“ vyjel na mě.

„Hele, nikdo tě neučil, jak se má mluvit s dámou?“ sjel ho Ren.

„Napůl mýt?“ opakoval David. Zoufale rozhodil paže. „Co to má, proboha, znamenat?“

Ren otráveně zaklel. „Ivy, snad sama vidíš, že tohle nemá cenu. Varoval jsem tě, že s ním se nedohodneme.“

„Napůl mýt fakt zní uhozeně,“ přidala se Val. „Ne že bych mu stranila, ale je to divočina.“

Zatnula jsem ruce v pěst. „Jestli nás nevyslechneš a nenasadíš všechny členy Řádu pouze k té druhé bráně, projdou na druhou stranu. Na půlčíky věřit nemusíš, ale pak nastane mazec. A nebude mít pěkný konec, to ti garantuju.“

„Jsem členem Elity,“ ozval se Ren nečekaně. David otevřel pusu, ale jen hekl. Dokonce i Val ztratila řeč. Úžasle jsem na něj vyvalila oči. Nevěřila jsem, že to udělal, že prozradil tajemství. Val to už samozřejmě věděla, ale to zase netušil Ren. Ren pochopil, že konečně získal Davidovu plnou pozornost, a pokračoval otázkou: „Znáš ji?“

David po chvilce mlčení odpověděl: „Ano, o Elitě vím.“

No hurá, aspoň něco.

„V tom případě si dáš dvě a dvě dohromady a dojde ti, že po světě skutečně běhá nějaký ten starověký mýt, ne? Možná si říkáš, že je má na starosti Elita, takže je nemusíš řešit. Anebo nechceš ve svém týmu rozdmýchávat paniku, proto jejich přítomnost popíráš. Je docela možné, žeš doteď neslyšel o půlčících. Je mi srdečně jedno, proč to nechceš svému týmu říct, ale každopádně ti povím, že mě sem poslali, protože se to tu hemží mýty a starověkými mýty a proudí sem další a další.“

Ren vstal. Vzhledem k tomu, že byl o hlavu vyšší než David, se nad šéfem týmu tyčil jako hora. „Ivy ti říká, že tu jsou dvě brány a jedna nefunguje, takže koukej vyklopit, kde je ta druhá, sežeň všechny, co můžeš, a nech ji hlídat. A fofrem.“

Jediný slyšitelný zvuk bylo tikání nástěnných hodin. David rozhodl: „Zůstaneš tu jenom ty. Ostatní ven.“

Myslel Rena. Sekla jsem se. „Já nikam nejdu.“

„Ale jdeš, dámo.“ David se podíval na Val. „A ty taky. Tohle je jenom mezi mnou a Renem.“

„To jsou kecy! Přece –“

„To je rozkaz, Ivy!“ zahřměl David. Na spánku se mu roztepala céva. „Nezapomínej, kdo je tady šéf.“

Otráveně jsem si povzdychla. Co jsem měla dělat? Kdybych si zarytě trvala na svém, riskovala bych vyhazov z Řádu. K čemu by mi to bylo? No, kdybych se vrhla na Davida a jednu mu natáhla, cítila bych se naprosto skvěle. Radši jsem se ovládla a společně s Val vyšla na chodbu. Na Rena jsem se ani nepodívala. Každopádně jsem za sebou práskla dveřmi.

„Blbec jeden,“ supěla jsem, když jsem míjela člena Řádu, který scházel ze třetího patra. Přešla jsem k oknu, odkud byl výhled na ulici. Pevně jsem se chytila okraje parapetu a zhluboka dýchala. Jinak bych se neudržela, vlítla zpátky do jednacích místností a po někom vystartovala.

Val stála vedle mě. Odhrnula si vlasy z čela. „O čem se teď podle tebe baví?“

„Těžko říct.“ Ohlédla jsem se. Kolem nás procházeli různí členové Řádu. „Víš, co je na tom nejhorší? Jsme si stoprocentně jistí, že někdo z Řádu je zrádce a spolupracuje s mýty. Jinak by to nedávalo smysl.“

Znovu na mě vyvalila oči. „Jak to myslíš?“

„Ale, to je na dlouhé vyprávění.“ Otočila jsem se, opřela se zády o stěnu a prsty si pročísla vlasy. „Ti členové, kteří v poslední době přišli o život, podle nás byli strážci brány,“ zašeptala jsem jí důvěrně. „Vzpomínáš, jak říkali, že Trenta mučili?“ Olízla jsem si rty a svésila paže. „V industriální čtvrti je klub. Narazili jsme tam na starověké mýty. Byla jsem od nich takovýhle kousek. Bavili se o tom, že vědí, kde je brána, a že tentokrát už to vyjde. Pak ještě dodali, že mají tip na dalšího informátora. Podle mě mluvili o členovi Řádu.“

„To je šílenost,“ lekla se Val. Založila si ruce v bok a přemýšlela. „Hele, ty víš fakt všechno.“

„No, prostě se děje plno věcí. Tohle je opravdu bomba. Jestli otevřou bránu, jsme nahrání, všichni.“ Podívala jsem se na ni.

Val sklopila zrak. Přemýšlela. Několik minut jsme se pohroužily do vlastních úvah. „Takže...“ prohodila nejistě, „takže budu muset jít.“ Začala couvat. „Zavolám ti, jo?“

Byla pryč. Nedivila jsem se jí, protože to, co během pár minut prožila, by bylo hodně na každého. A to nevěděla ani polovinu. Měla nad čím přemýšlet.

Přecházela jsem před oknem jako lev v kleci a přemítala, o čem se asi Ren baví s Davidem. Proč mě vypakoval z místnosti? Poví mi pak Ren, o co šlo? Jestli ne, tak ho nakopnu, až skončí v příštím týdnu.

Byla jsem parádně naštvaná. Do toho přišel Miles. I on scházel ze třetího patra. Jakmile jsem si ho všimla, pohotově jsem se odvrátila a tvářila se, jako bych se dívala z okna a nic úžasnějšího na světě zrovna nebylo.

Samozřejmě to neprošlo.

„Ahoj, nevidělas Davida?“ zeptal se.

Pohledem jsem přejela na zavřené dveře jednací místnosti. „Je tam s Renem.“

„Aha,“ pokýval hlavou. „Co řeší?“

To kdybych věděla. Po očku jsem ho pozorovala a zkoušela si ho představit jako půlčíka. Málem jsem se rozesmála.

Zamračil se ještě víc. „Co tady děláš ty?“

„Čekám na Rena,“ odpověděla jsem. „Chodíme spolu.“

„Hm, všiml jsem si.“ Miles si mě pátravě prohlížel. „Ivy, když jsme našli Trenta, kousek od něj ležel jeho mobil. Byl poničený, ale fungoval.“

Vybavila jsem si, že jsem Trenta nějakou dobu předtím viděla telefonovat. „Hm.“

„V mobilu měl tvoje fotky,“ dodal a ostražitě si mě měřil pohledem světle hnědých očí. „Byla jsi na nich s Renem u Jackson Square. Vypadali jste hodně intimně.“

Nejdřív jsem měla pocit, že špatně slyším. „To je dost divný.“

„Taky si myslím,“ přikývl. „Tu noc ho totiž zabili. Napadlo by tě, jaký měl důvod, aby si vás fotil? Nevěřil ti.“

Zježily se mi chlupy v týlu. „Dával mi najevo, že jsem podle něj blázen, takže mě to nepřekvapuje.“

Miles se pousmál, ale bylo vidět, že ten úsměv je nucený. „Měl obavy, že ses dostala... pod vliv mýtů.“

Zatnula jsem ruce v pěst. „Cože? Jak ho napadl takový nesmysl? V první řadě bych nesměla mít u sebe čtyřlístek...“ Nedopověděla jsem. Něco mi došlo.

„Pátral v tvé minulosti a přišel s docela zajímavými otázkami ohledně toho, co se stalo ten večer, kdy mýtové vrazili k tobě domů.“ Nadýchl se a pokračoval: „Nastínil pár okolností, které nejdou dohromady.“

Absolutně jsem netušila, co na to říct. Byla jsem naprosto zděšená. V duchu jsem se modlila. Ne, Trent určitě nezjistil nic konkrétního.

Otevřely se dveře. S obrovskou vděčností jsem se podívala na Rena. Zase mě zachránil. Kupodivu nevypadal zdaleka tak naštvaně, jako když jsem odcházela.

David zůstal stát mezi dveřmi. „Milesi? Musím s tebou okamžitě mluvit.“

Podívala jsem se na Rena a chtěla se ho na něco zeptat, ale on jen mlčky zavrtěl hlavou a šel dál. „Jdeme,“ pobídl mě.

Měla jsem pocit, že netrpělivostí vybuchnu. Vyšli jsme z budovy a už jsme pokračovali po chodníku. „No tak, Rene, o co jde?“

Chytil mě za ruku. Směřovali jsme po St. Philip Street směrem k Royal Street. Zakopla jsem. Ren mě pohotově zachytil a jemně mi stiskl ruku. Podívala jsem se na něj. Povytáhl obočí. „Lidi se vodí za ruce, když se mají rádi, ne?“ prohodil.

„Aha, nedošlo mi, že už jsme ve fázi, kdy se můžeme držet za ruce,“ odpověděla jsem jakoby nic. Obešli jsme skupinku turistů. Panika mě neopouštěla. Děsilo mě, že by mohl nastat okamžik, v němž by se moje minulost setkala s přítomností.

Ze všech sil jsem se ovládala a čekala, s čím Ren přijde. Pořád jsem se musela vracet k tomu, co mi naznačil Miles.

„To, co se mezi námi stalo včera, je podle mě optimálním ukazatelem toho, že se jeden druhému líbíme, ne?“ nadhodil.

Našpulila jsem pusu. „Vzájemné sympatie nemusejí stačit, ty ukazateli jeden,“ dobírala jsem si ho.

„Pro mě jo,“ namítl. Upřel na mě výmluvný pohled.

„Proč se teď bavíme zrovna o tomhle?“ napadlo mě.

„Protože tě zaskočilo, že jsem tě vzal za ruku. Zaskočilo mě to, proto se potřebuju ujistit, že jsme oba na stejné vlně.“

„Rene...“

Znovu mi stiskl ruku. Zabočili jsme na Royal Street. „David chce jít s námi v sobotu do Fluxu. Probere to s Milesem a dají dohromady skupinu členů, kterým věří. Nejdřív ale musíme nějak přechkat středeční noc. Nechá střežit brány, obě. Je totiž přesvědčený o tom, že fungují obě. Nehodlá riskovat a o rovnodennosti chce mít pojištěné obě.“

Málem jsem se svezla na kolena a samou vděčností líbala zemi. Vypadala bych jako šílenec. Přehodnotila jsem to. „Takže nám konečně věří?“

„Těžko říct, čemu věří a čemu ne, ale o Elitě našťestí věděl. Sice netušil, co je naším posláním, ale vzhledem k tomu, že jsem jejím členem a on nemá jiné možnosti, jak si získat informace, byl ochotný vyslechnout mě.“

„Ó, jak dojemné,“ pronesla jsem ironicky.

„Nech toho, Ivy, aspoň se s námi baví. Kromě toho taky tuší, že v Řádu je někdo, kdo spolupracuje s mýty. Proto chtěl, abyste s Val odešly. Podle mě tě nepodezřívá, ale...“

Strnula jsem. „Ne, Rene, podle mě si myslí, že to jsem já.“

„Neblázni, to by nedávalo smysl, vždyť tě mýt postřelil, nad tím nemůže mávnout rukou.“

Nepřesvědčil mě. Proč by jinak tak urputně trval na tom, abych odešla? Zrádce jeden, pomyslela jsem si.

„O starověkých mýtech ví, ale vzhledem k tomu, že se v téhle lokalitě aktivně neprojevovali, se s Milesem rozhodli, že o nich pomlčí. Taky se báli, že mýtové zaútočí na bránu. David už začal nabírat posily, aby byla brána pojištěná, ale podle mě si až dodneška neuvědomovali, co se doopravdy děje. A pořád nechápu, proč se do tebe tak naváží.“

Protože jsem ženská, pomyslela jsem si.

„No, buď jak buď chce, abychom jim pomohli hlídat bránu.“ Odvedl mě stranou, abychom nepřekáželi kolemjdoucím, a upřeně mi pohlédl do očí. „Ivy, jak ses dozvěděla, že ta druhá brána nefunguje?“

Stáhl se mi žaludek. Nebylo zbylí, musela jsem lhát. Nechtěla jsem, ale nemohla jsem mu říct pravdu. Vadilo mi, že do toho musím tahat svoje kamarády. „Ráno jsem mluvila s Merle. Vyprávěla mi, že brána v kostele už není funkční. Byly zničené všechny brány kromě té poslední.“ Cítila jsem, jak se mi začerňuje karma. „Napadlo mě, že když měla ve všem pravdu, můžeme jí věřit i s tímhle.“

„Počkej, všechny brány byly zničené?“

Přikývla jsem. „Tohle neví ani Elita, co?“

„Ne, o něčem takovém jsem v životě neslyšel.“ Pustil mi ruku a prsty si pročísl vlasy. „Jak to ví?“

„Těžko říct,“ pokrčila jsem rameny. „Ale když to ví ona, tak to můžou vědět i mýtové, ne?“

Zavrtěl hlavou. „Víš, Ivy, nezlob se, ale tohle mi připadá přitažené za vlasy. Nedává to smysl, ani trochu.“

Měla jsem možnost přesvědčit ho, aniž bych vyrukovala s Cinkem? Ne, to prostě nešlo. „Řekl ti, kde je druhá brána?“

Ren přikývl. „Právě před ní stojíme.“

Začala jsem se rozhlížet kolem sebe. „Cože?“ Pohledem jsem sjela na třípatrovou šedou budovu. Začínalo mi to docházet. „Děláš si srandu.“

„V téhle budově televize natáčela hororovou show, že?“ pokračoval.

Užasle jsem civěla na slavný dům na Royal Street. Odjakživa se o něm říkalo, že v něm straší. Patřil k nejvyhlášenějším budovám v New Orleansu. Navíc se s ním pojila historie krutého násilí. Vzpomněla jsem si na to, co říkala Merle. Druhá brána se nacházela tam, kde nespočinou ani lidi, ani duchové.

Jinými slovy šlo o budovu, kde straší. Ovšem takových domů byla v New Orleansu většina. „Tady je...?“

Ren zavrtěl hlavou, dvěma prsty mi podepřel bradu a natočil mi hlavu k cihlové budově vedle té velkolepé, kterou jsem podezřívala. „Brána je tady.“

Kapitola 18

V pondělí večer se nic nedělo, nikde ani mýt. V ulicích Francouzské čtvrti jsme nepotkali ani jednoho. Nebyli ani v klubu v industriální čtvrti. Bohužel mi to nepřineslo úlevu, naopak jsem to považovala za předzvěst zkázy. Pondělní večery nebývaly bůhvíjak plodné, ale nepotkat jediného mýta bylo krajně podezřelé. Něco se dělo.

Ke konci směny jsme se vrátili do Francouzské čtvrti do Philip Street. Ren si tu nechal motorku. Měla jsem plnou hlavu všeho možného. Přemýšlela jsem nad umístěním druhé brány, nad zrádcem, nad tím, co by se mohlo stát ve středu. Ren mi náhle vstoupil do úvah nabídkou: „Pojď ke mně domů.“

Stáli jsme na rohu ulice pod matně svítící lampou. „Cože?“ zeptala jsem se duchem nepřítomně.

Ren se pousmál. „Bud' dneska u mě, Ivy.“

Přešlápla jsem a o krok couvla. Jeho nabídka mi udělala velkou radost... a současně mě děsila. Přes den se udála spousta věcí, takže jsem neměla prakticky možnost přemýšlet o nás dvou. Za celý den jsem si nevzpomněla ani na ten fascinující polibek na centrále. Taký mi z hlavy vypadlo, že mě cestou ke druhé bráně držel za ruku.

Srdce se mi rozbušilo. Nejistě jsem mu pohlédla do očí. „No, Rene, nějak nevím, jestli je to zrovna dobrý nápad.“

„Je to přímo výborný nápad. Mám pocit, že lepší jsem nikdy neměl.“

V dálce se ozval výbuch smíchu. „Asi bych měla –“

„Hlavně nepřemýšlej.“ Uchopil mě za zápěstí a jemně mi rozpletl paže založené na prsou. „Ty vůbec moc přemýšlíš.“

„Nemyslím, že by někdo mohl příliš přemýšlet,“ namítla jsem. Sjela jsem pohledem mezi nás. Stále mě držel za zápěstí. Upřímně řečeno se mi domů zrovna nechtělo. Netušila jsem, jak naložit s Cinkem, doma bych si připadala nekonečně sama.

Ren si povzdychl a přejel mi palcem po vnitřní straně zápěstí. „Neboj, nezvu tě k sobě jen proto, abych se na tebe hned za dveřmi vrhl.“

Moje myšlení se nenechalo dvakrát pobízet a hned si začalo představovat, jak mě Ren v předsíni svléká, pokládá mě na zem a dělá se mnou všechno možné i nemožné. Tělo na to reagovalo také hned. Cítila jsem, jak na mě naléhá vzrušení.

„Když nebudeš chtít, k ničemu nedojde,“ dodal. „Udělám to, co si budeš přát. Jen bych chtěl, abys byla dneska se mnou.“

Pohlédla jsem mu do očí. Četla jsem v nich upřímnost a otevřenost. Smích se blížil. „Rene, když ti nejde o milování, tak proč mě k sobě zveš?“

Ren se zatvářil zmateně, nechápal, co tím myslím. „No, Ivy, neplet' se, já se s tebou *chci* milovat. Vždycky a všude. Toužil jsem po tom od první chvíle, kdy jsi po mně vyjela.“

„Nepřipadá ti to trochu ujetý?“

Neodpověděl. „Ale není to jediná věc, která mě k tobě láká. Jsem s tebou rád, baví mě s tebou být.“

Hm, to mě nenapadlo. Připadala jsem si jako trdlo. Jak to, že mě taková jednoduchá věc netrkla? Někdy jsem se chovala jak nezkušená pubertářka. I mně s ním bylo dobře. Poslední dva týdny mě i víc bavila práce, protože jsme byli spolu. Práce mě bavila, ne že ne, ale s ním byla... *jiná*.

Znovu jsem se na něj podívala a málem jsem řekla ne. Málem. „Dobře.“

Líně se usmál. Na tvářích se mu vytvarovaly dolíčky. Nejradši bych si stoupla na špičky a vtiskla mu na ně polibek. Lákal mě. Cesta domů byla stejně nedobrodružná jako celý večer. Do jeho bytu jsem vcházela s nemalou nejistotou, jako bych dělala něco zakázaného.

Rozsvítil světlo a pokračoval do kuchyně pro pití. Opět se vracel s pivem a limonádou. Sedl si na pohovku a pití odložil na stolek.

Rozvázal si boty a zul si je. Přidal ponožky. Po očku mě pozoroval. „Ivy, taky si klidně sedni, nemusíš stát.“

Posadila jsem se na kraj a složila ruce do klína.

Kývl na mě. „Něco pro tebe mám. Počkej, hned jsem zpátky.“

Něco pro mě má? Jak to? Polibek to nebude, usoudila jsem, pro ten by do ložnice nechodil. A stála bych o pusku? Včera jsem se jich nemohla nabažit. Ach jo, sama jsem nevěděla, co vlastně chci.

Anebo jsem si to nebyla schopná připustit.

Ren se vrátil a uvelebil se vedle mě na gauči. Podával mi tenký dřevěný hrot v popelavé barvě. Měl ostrou špičku. „To je bojový hrot. Zabíjejí se s ním starověcí mýtové.“ Vložil mi ho do dlaně, uchopil mi prsty a přimkl je k němu. Zadíval se mi do očí. „Budu rád, když si ho vezmeš. Chtěl jsem ti ho dát už včera, ale myšlenkami jsem byl jinde.“

Nápodobně. „Páni, Rene, takovýhle dárek mi ještě nikdo nedal,“ vydechla jsem užasle.

Spokojeně se pousmál. „No vidíš, až doteď jsi nenarazila na správného chlapa.“

No, tak to byla v řadě ohledů pravda. Zbraň byla lehká, ale pevná. Pomalu stáhl ruku, stále jsem však jeho dotyk cítila. „Rene, opravdu mi ho chceš dát?“

„Jasně, je to můj speciální kousek. Nepoužívám ho a budu moc rád, když ho využiješ. Nezapomeň, co se blíží.“ Naklonil se pro pivo a pak se pohodlně uvelebil vedle mě. Dotýkali jsme se stehny. Bylo na něm vidět, že je mu vedle mě dobře. Docházelo mi, že kdybych přestala přemýšlet a oddala se kouzlu okamžiku, bylo by skvěle i mně. „Musíš je ostřím zasáhnout do hrudi podobně jako upíry.“

Prohlížela jsem si zbraň ze všech stran a obdivovala jemnou práci. „Děkuju.“

Přikývl a přiložil hrdlo láhve k ústům.

„Opravdu.“ Opatrně jsem ji odložila na stolek, vzala si limonádu a opřela se. Kolem půlnoci jsme obdrželi hromadnou textovku od Davida. Na úterní odpoledne svolával nouzovou poradou. Věděli jsme, že jde o bránu. „Kde podle tebe vezmou ostatní členové Řádu nové informace? David jim je zítra musí nějak říct.“

„Těžko soudit.“ Ren se natáhl pro ovladač na polštáři a zapnul televizi. „Nebudeme se o tom bavit, jo? Asi to není nejelegantnější řešení, ale v tuhle chvíli stejně nemůžeme nic udělat, tak proč si krátit večer.“

Zvažovala jsem jeho návrh. „Rene, ale co bude s tím půlčkem? Jestli se ta brána otevře, bude naprosto nezbytné, abychom zjistili, kdo to je.“

„My?“ mrkl na mě. „Bezva, to se mi líbí. Zní to moc pěkně.“

Tvářila jsem se, jako by o nic nešlo, a zadívala se na televizi. Cítila jsem však, jak mi hoří tváře. Už zase. Ren naladil filmový kanál.

„Prozatím máme jistotu, že v Řádu ještě jeden je. Detaily zatím nemám k dispozici. Dokud si nebudou jistí, jméno mi neřeknou,“ dodal. Netuším proč, ale nějak mi z toho nebylo lehkou srdce.

Neměla jsem důvod podezřívat ho, že mi něco tají. Zatím se mnou jednal naprosto otevřeně. „Omlouvám se, že jsem ti předem neřekla, že si chci promluvit s Davidem. Bylo mi líto, že kvůli mně musel vyrukovat s Elitou.“

„To je v pohodě.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Není, Rene.“ Radši jsem se na něj nedívala. „Víš, Val o tom už věděla. Řekla jsem jí to pár dní poté, co jsi to řekl mně. Potřebovala jsem to s někým probrat, nešlo mi to do hlavy. Neomlouvá mě to, jen chci, abys věděl, že jsem šlápla vedle.“

Ještě chvíli jsem se odhodlávala a pak se na něj podívala. Nevypadal našťvaně. Netvářil se vlastně nijak. „Řekla jsi jí, jaké mám poslání a proč tu jsem?“

„Jako že lovíš půlčiky? Ne. Sám jsi dneska viděl, že o půlčících nic nevěděla.“

Ren se zamyslel. Pomalu přikývl. „Řeklas o tom ještě někomu?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Zvažoval, jak s tím naložit. „No, upřímně řečeno na tom nesejde. Stejně by se to dneska dozvěděla, když jsem s tím začal před Davidem.“

Byla jsem ráda, že z toho nedělá vědu a že jsem neudělala průšvih. Stejně jsem to ale nějak nemohla pustit. Pořád mi na tom něco nesedělo. „Měla jsem ti ráno zavolat a dát ti echo.“

„Nech to plavat,“ naléhal na mě. Znovu mě vzal pod bradou a natočil mi tvář k sobě. „Jo, byl bych radši, kdybych věděl, k čemu se chystáš. Uvítal bych, kdyby u toho nikdo jiný nebyl, ale prostě se to stalo a je to za námi. David o Elitě věděl, takže jsem mu neudělal čaru přes rozpočet. Nemusel kvůli mně porušovat pravidla.“

„Zato se mnou jsi je porušil.“

„Jasně že jo.“ Palcem mi přešel po spodním rtu. Kdybych měla trochu víc odvahy, olízla bych mu ho. „Nechme to plavat. Užijeme si volný večer a budeme normální, jo?“

Odtáhla jsem se. „Cože?“

„Normální jako lidi, které jsme pozorovali ten večer, kdy jsi mě málem propíchla.“ Už jsem si to vybavovala. „Už se o tom nebudeme bavit, jo?“ navrhl.

Kousla jsem se do rtu a přikývla. Zadívala jsem se na televizi. V krku mi rostl knedlík. Zkusila jsem ho zapít limonádou. Ren ani netušil, že prahnu po tomtéž co on.

Nakonec jsme se dohodli, že si pustíme film s Vincem Vaughnem. Uvelebila jsem se vedle Rena, opřela se o něj ramenem a pomalu ze mě padalo napětí. Smáli jsme se týmž vtipům, vrtěli hlavou nad týmiž scénami. Docházelo mi, že mi taková obyčejná chvílka strašně chyběla. Renovi bezesporu taky.

Film skončil. Povídali jsme si o tom, jak se nám líbil, a než jsme ho probrali, začal další, z osmdesátých let. Nechali jsme se zlákat. Ve tři ráno na mě Ren upřel unavené oči a vstal.

„Tak co, jdeme spát?“

Okamžitě jsem se probudila.

„Je dost pozdě. Nechce se mi vozit tě domů a v žádném případě tě nepustím samotnou. Zůstaň tady.“

„Mám tu... s tebou zůstat?“ opakovala jsem po něm. „A spát s tebou v posteli?“

„Je velká, proč ne? Klidně by se v ní vyspali tři. A ještě pes,“ dodal šibalsky. Byla jsem z toho vedle. Poplácal mě po stehně. „Pojď.“

Vstal, posbíral prázdné obaly a odnášel je do kuchyně. Odtud zamířil do ložnice. Otevřel dveře a čekal, až se k němu přidám.

Vzhledem k tomu, že nemám problém postavit se tváří v tvář chladnokrevným zabijákům, bych sama nečekala, že se mi v takovéhle situaci podlomí kolena. Nedokázala jsem totiž ani vstát. Seděla jsem na sedačce jako přilepená. Nakonec jsem sebrala síly a vyrazila jsem za ním.

Zavřel za námi dveře, rozsvítil lampičku na nočním stolku. „Chceš půjčit tričko? Mělo by ti být.“ Přešel ke komodě, vysunul druhý šuplík shora a podal mi tmavé triko.

Byla jsem jako opařená. Strčil mi triko do ruky, vzal mě za druhou a vedl mě do koupelny. „Klidně se převlíkni tady. Anebo můžeš zůstat tady, to by se mi líbilo.“

Konečně jsem se probrala a vytrhla se mu. „Rene!“ okřikla jsem ho. „Jdu do koupelny.“

„Škoda,“ prohodil. Počkal, až projdu dveřmi, a zavolal: „Počkám na tebe!“

Rozsvítila jsem a dovřela dveře. Byla jsem úplně mimo. V žilách mi začínalo kolovat vzrušení. S mužem v posteli, ať se sexem, nebo bez, jsem nebyla několik let, naposled se Shaunem. Bála jsem se, že se vrhám do náruče katastrofy, ale stejně jsem se svlékla do spodního prádla a opláchla si obličej studenou vodou.

Zvažovala jsem, jak naložím s trikem. Mohla jsem si nechat podprsenku, ale v té jsem spát nechtěla. Upřímně řečeno jsem ji nesnášela a nerada jsem ji nosila i přes den. Neměla jsem velká prsa, ale když neměla oporu, ráda poskakovala sem a tam. Při rozpolceném zvažování jsem těkala pohledem po koupelně, až jsem jím utkvěla v zrcadle na svých pronikavě modrých očích a znachovělých tvářích. Zavřela jsem oči a natáhla ruce k zapínání podprsenky. Ramínka se mi svezla po nadloktích. Bez váhání jsem popadla půjčené triko a přetáhla si je přes hlavu. Dosahovalo mi do půli stehů. To by mohlo stačit, usoudila jsem.

Ještě jsem si vytáhla z vlasů sponky a rozpustila vlasy. Povzdychla jsem si. Vlasy si dělaly, co chtěly, trčely na všechny strany, zato pokožka na hlavě byla konečně volná a spokojená. Posbírala jsem oblečení, otevřela dveře a vyšla z koupelny. Po dvou krocích jsem se prudce zastavila.

Ren si mezitím sundal triko. Stál zády ke mně. Konečně jsem si mohla prohlédnout poslední část jeho tetování.

Stihl se převléknout do volných bavlněných kalhot od pyžama. Volně mu visely na bocích. Propletená vinná réva putovala přes rameno a přes bok na pravou stranu zad, na nichž mu hrál jeden sval vedle druhého. Z vinné révy vykukoval černý panter s jantarovými očima. Cenil vzorně bílé zuby.

Nemohla jsem si pomoci, hrozně moc jsem se ho chtěla dotknout.

„Už jsem si dělal starosti, co s tebou je,“ prohodil. Načechral polštář a otočil se. „Napadlo mě, že bych mohl...“ Nedopověděl. Úžasem otevřel pusou.

Oba jsme na sebe koukali jako na zjevení. Pořádně nevím, jaký výraz jsem měla já, ale Ren na mě doslova civěl, jako by mě viděl poprvé. Skoro jsem měla pocit, jako by se mě svým pohledem fyzicky dotýkal, jak byl intenzivní. Ztuhly mi bradavky a přes tenkou látku trika to nemohlo nebýt vidět.

„Páni,“ pronesl zatřeným hlasem. „To nebyl nejlepší nápad. Myslím s tím trikem.“

„Proč?“ lekla jsem se.

Prsty si zoufale zajel do vlasů. Rozehrály se mu svaly na celé horní pěstě těla. Sjel si dlaní v týl. „Tys už měla vážný vztah, vid’? S tím chlapíkem, který pak zemřel.“

Sice jsem nechápala, jak to souvisí s trikem, ale přikývla jsem.

„Byla jsi hodně mladá,“ navázal bezmála šeptem. Popošel ke mně. Přesně tak jsem si představovala pantera, který zavěšil kořist a šel po ní. Zastavil se kousíček přede mnou a uchopil pramen vlasů z tváře. Jemně za něj zatahal. „Úplně jsem zapomněl, jaká to je velká věc, když si žena vezme přítelovo oblečení. Je v tom obrovská moc.“

Tělem mi projela vlna horka. „Aha,“ pípla jsem.

Pustil mi vlasy. Kudrny se znovu uspořádaly podle svých představ. „Měla jsi už někdy na sobě pánské triko?“

Zavrtěla jsem hlavou. Pohledem jsem sjela k němu na krk. Měl na něm přívěsek na koženém řemínku. Na zlatavé pokožce se skvěle vyjímal, jen se ho dotknout. „Se Shaunem jsme se do téhle fáze... nějak jsme to nestihli,“ zašeptala jsem.

Pohlídl mě po tváři. „Aha, takže Shaun. Nikdy předtím jsi neříkala, jak se jmenoval.“

„Fakt ne?“

Zavrtěl hlavou a palcem mi začal přejíždět po tváři. „A od té doby jsi nikoho jiného neměla?“

„Ne.“ Nemělo smysl lhát. Ani jsem nechtěla.

Spokojeně se pousmál. Sklonil hlavu a políbil mě na čelo. Zachvěla jsem se. „Udělej si pohodlí,“ nabídl mi. „Budu hned zpátky.“

Zmizel v koupelně a já se zatím snažila zorientovat v tom, co se stalo. Docházelo mi, že poprvé od Shaunovy smrti neprožívám při zmínce o něm hlubokou bolest. Byla jsem z toho zmatená.

Celé to bylo na mě moc.

S povzdychem jsem odložila oblečení na komodu a vrhla se do postele. Páni, takový luxus. Ren měl parádní matraci. Uvelebila jsem se uprostřed, ale najednou jsem si uvědomila, že ani nevím, na které straně Ren spí. Já svoji stranu měla vždycky, zarytě jsem spala co nejdál od dveří do šatny. Byla to taková moje malá úchylna. Stáhla jsem triko co nejniž, aby mi nekoukaly kalhotky, vytáhla jsem si deku k bokům a zůstala ležet na zádech.

No, tak teď jsem potřebovala, aby přišel někdo dospělý a vysvětlil mi, co mám dělat.

Na zoufání nebyl čas, protože Ren vzápětí přišel. Jakmile postřehl, že ležím v posteli, spokojeně se usmál. Pro jistotu jsem se chytila deky. Nervózně jsem polkla. Srdce mi tlouklo tak urputně, až jsem začínala mít obavy, abych neskončila s infarktem. To by byl trapas! Přemlouvala jsem srdce, aby nebláznilo a uklidnilo se.

Ren zhasl lampičku a kolem nás se rozhostila tma. Natočil se ke mně. Neviděla jsem, jak se tváří. Sklonil se a uchopil cíp deky na své straně.

„Ivy?“

„No?“

Odhrnul deku a vlezl do postele. Cítila jsem, že se na mě dívá. „Jsem hrozně rád, že tu jsi.“

Trochu jsem povolila sevření, už jsem nepotřebovala držet deku, jako by na ní závisel můj život.

Lehl si vedle mě a s úlevou se natáhl. Oči se mezitím přizpůsobily tmě. Rozpoznala jsem, že se Ren usmívá. „A ty?“

„Taky,“ zašeptala jsem.

„Bezva, to jsem chtěl slyšet.“

Páni, to byla záplava radosti. Celá jsem se zatetelila. Čekala jsem, že se ke mně přitulí, ale ubíhala vteřina za vteřinou a nic se nedělo. Hm, choval se jako hodný kluk. Nejistě jsem se k němu natočila a koukla na něj. A už jsem od něj neodtrhla pohled.

Ren zdvihl paži a vyčkával, jestli přijmu nabídku. Po vteřinovém zaváhání jsem se k němu posunula. Dotkla jsem se ho stehnem. Objal mě paží kolem pasu a přitáhl mě k sobě. Přestala jsem sama se sebou bojovat a položila mu hlavu na rameno. V tu ránu jsem se probrala.

Oba jsme mlčeli. Tušila jsem, že neusnu. Ren spokojeně oddychoval, zato mně srdce tlouklo jako splašené. Dojetím mi vyhrkly slzy do očí. Ve snu mě nenapadlo, že ještě někdy v životě zažiju tak překrásný okamžik.

Pořádně nevím, co mě probudilo, ale když jsem se vynořila z říše snů, cítila jsem, že se mi v podbřišku rozlévá horká láva. Deko byla pryč. Na tváři jsem ucítila lehoučký dotek rtů. Přesunuly se mi na krk. Ren mě současně rukou hladil po prsou. Začal mě dráždit na bradavce.

Pomalinku jsem otevřela oči a natáhla ruce k Renovi. Zabořila jsem mu prsty do vlasů. „Co to děláš?“ zavrňela jsem ochraptělým hlasem. Ani jsem ho nepoznávala.

„Snažím se tě probudit.“ Ren mě políbil, laškovně mě kousl do spodního rtu. Zaskočil mě nepřipravenou, fascinovaně jsem pootevřela ústa. Pohotově toho využil a prohloubil polibek. Okamžitě jsem byla probuzená. Po spánku nezůstalo ani stopy.

Rukou mi hnětl jedno ňadro, pak druhé. Bez varování mi přešel rukou po břiše až mezi stehna. „Když jsem se probudil, byla jsi ke mně úplně přilepená,“ zavrňel. Začal mě dráždit. Vzápětí ze mě vyloudil dlouhý sten. „Oběma rukama jsi mě držela kolem pasu a nohu jsi měla přehozenou přes moji.“

„Fakt?“ prohodila jsem omámeně. Moc jsem ho nevnímala. Pohlcovalo mě, co dělá s prsty. Boky se samy od sebe začaly pohybovat, pobízely ho, aby konal dál.

Na kraj do mě pronikl a druhou rukou mi vyhrnul košili. Na rozpálené pokožce mě pohladil chladný vzduch. „Mmm, to je krása,“ zavrňel a políbil mě mezi prsa. „Ty jsi teda mazel.“

„Jasně,“ přikývla jsem. Přitiskl se mi ústy k bradavce a začal ji sát. Jako na povel jsem se prohnula v zádech. Zabořila jsem mu prsty do vlasů. Vzápětí jsem vykřikla.

„Jsi pěkná šibalka, i když spíš,“ dodal. Začal se polibky přesunovat níž. Otevřela jsem oči a fascinovaně ho pozorovala, jak mě líbá kolem pupíku. Pak ho obkroužil jazykem a nakonec jej zanořil dovnitř.

Projela mnou záplava naprosto nečekané rozkoše. „Panebože!“ vykřikla jsem.

Ren se spokojeně zasmál. „Ty vůbec netušíš, co se mnou provádíš.“

„Ne, to teda netuším,“ zašeptala jsem. Na víc jsem neměla sílu.

Cestička z polibků pokračovala pod pupíkem. Pustila jsem ho. Zajel mi prsty pod kalhotky a podíval se na mě těma svýma lesně zelenýma očima. Byla jsem z něj úplně omámená. „Strašně moc tě chci, Ivy. Nemohl jsem vedle tebe jen tak ležet, musel jsem se tě dotýkat, hladit tě.“ Náhle zvážněl. „Nadzdvihni se,“ nařídil mi.

Mozek jsem měla vypnutý a tělo ho rádo poslechlo. Zvedla jsem boky a Ren mi sundal kalhotky. „Panebože, ty jsi krásná,“ zaúpěl. Položil mi dlaň mezi stehna. „Úplně všude, Ivy.“

Sklonil hlavu a políbil mě na tetování na vnitřní straně boků. Obkroužil znak jazykem. Cítila jsem každíčký milimetr. Pak mě začal líbat na vnitřní straně stehna, přibližoval se víc a víc. Přestávala jsem se orientovat, vzrušení mě zahlcovalo jako přílivová vlna. Chtěla jsem mu

zabránit v tom, aby mi roztáhl stehna, ale Ren se se mnou ani nehodlal prát. Uchopil mě za boky a zdvihl je. Šílela jsem.

Na vteřinku jsme se setkali pohledem. „Vůbec nemáš ponětí, jak dlouho jsem na tohle čekal.“

Začal mě líbat tak, jak jsem to nikdy nepoznala ani nezažila. Prudce jsem oddychovala, každou chvilku jsem zasténala. Měl mě plně ve své moci.

Položila jsem mu ruce na hlavu a ani nevím, jestli jsem ho chtěla přitáhnout blíž, nebo ho odstrčit, každopádně mi nedal šanci. Pustil mi boky, popadl mě za zápěstí a jednou rukou mi je přidržel na břiše. Zlověstně se usmál a vsunul do mě prst.

Tělem mi projel oheň. Byla jsem bezmocná. „Ach, Rene!“

„Líbí se ti to?“ dorážel na mě. Sklonil hlavu. Jeho horký dech mi ovanul zvlhlé místočko. „Chceš ještě víc?“

Přikývla jsem.

„Řekni to, Ivy.“

Panebože, opravdu musím? Trval na svém. Mlčela jsem, a tak přestal. Ano, myslel to vážně. „Chci víc,“ zasténala jsem.

Náramně spokojeně se usmál a vsunul do mě další prst. „Jak se ti líbí tohle?“ zeptal se.

Ucítila jsem silnější tlak. Mírně ohnul prsty. Prohnula jsem se v zádech a nekontrolovaně vykřikla.

„Správné místočko, jo?“ prohodil hrdě. Tvářil se, jako by o nic nešlo, a doháněl mě tím k šílenství. „Chci, abys vyvrcholila. Chci slyšet, jak voláš moje jméno.“

Moc jsem ho nevnímala, protože se rty přísál na poštěváček. Boky se mi rozvlnily a vycházely mu vstříc. Šílela jsem. Hlavu jsem převracela ze strany na stranu. Ren mě nešetřil, stále mě dráždil uvnitř a ještě mě sál.

Napětí ve mně nezvladatelně rostlo. Nakonec jsem celá vybuchla a skutečně jsem křičela jeho jméno, nešlo to jinak. Celá jsem se chvěla, prudce jsem oddychovala a v podstatě jsem nevěděla, co se se mnou stalo. Opatrně ze mě prsty vysunul.

Nadzdvihl se nade mnou. Nemohla jsem nevidět, jak je vzrušený. Chtěla jsem mu tu rozkoš oplatit. Chytila jsem ho za boky a hladově se přísála k jeho rtům. Připadala jsem si jako ovíněná. Omámila mě rozkoš a chtěla jsem omámit i jeho.

Zasténal. Bez váhání jsem mu přejela dlaní po vzrušeném přirození, zaháklá palec za pas kalhot a stahovala je přes jeho štíhlé boky dolů. „Ivy, Ivy,“ sténal. „Co to –“

Konečně jsem ho vyprostila ze sevření látky. Pevně jsem ho vzala do ruky. Ren hekl. „Ivy, ty mě zničíš.“ Celý se chvěl, ale pořád se ovládal. Pochopil, co mám v úmyslu. „Opravdu to chceš?“ ujišťoval se.

Neodpověděla jsem. Místo toho jsem mu názorně předvedla, co se bude dít. Začala jsem ho vzrušovat a dráždit táhlými pohyby ruky.

„Chceš mě utrápit?“ sténal.

Sevřela jsem ho ještě pevněji. „To si piš.“

Zrychlovala jsem a Ren záupně slastí. „Posuň se,“ pobídl mě rázně. „K pelesti.“

Ochotně jsem ho poslechla a opřela se zády o dřevěnou pelest. Klekl si přede mě a obemkl mě koleno. Nebylo úniku. Jednou rukou se zapřel o pelest, druhou mě uchopil v týlu, jak bylo jeho zvykem.

Se Shaunem jsme se takhle milovali mockrát, ale s Renem jako by to bylo úplně jiné, nesrovnatelné. Ren byl zralý muž. Shaun... neměl šanci, aby se jím stal.

Ne, nechtěla jsem na to myslet. Líbala jsem ho stejně náruživě jako on mě. Vzala jsem ho do úst. Sevření na krku zesílilo. Hrdelně zasténal. Sice jsem pochybovala o tom, že zrovna tohle budu umět, ale jeho slastné steny mě utvrzovaly v tom, že je mu dobře. Náramně dobře.

Vzala jsem ho co nejhlouběji. Ren se celý třásl a začal pohybovat boky. Dával však pozor, aby na mě příliš nenaléhal. Našla jsem si přirozený rytmus. Sladili jsme se spolu. „Proboha, Ivy, ty mi dáváš,“ zasténal. „Už to nevy...“

Chtěl se odtáhnout, ale nepustila jsem ho. Vykřikl moje jméno a vyvrcholil. Celý se rozechvěl. Pevně jsem ho držela a zůstávala s ním. Sklonil se ke mně a náruživě mě políbil. Překulil se na bok a vzal mě s sebou. Pevně mě k sobě přivinul.

Přetočil se na záda a volnou rukou si zakryl oči. Spokojeně se usmíval.

Vlasy měl rozčepýřené ze spánku a z milování. Mrkl na mě. „Můžu si tě nechat?“

Srdce mi samou radostí poskočilo. Moc jsem si to přála.

Najednou jsem ztuhla. Měla jsem pocit, jako by na mě někdo vychrstl kbelík ledové vody. Po překrásné rozkoši a vášni na mě začala doléhat realita a docházelo mi, co to vlastně znamená. A co by to znamenalo.

Co bych dělala, kdybych byla s Renem a pak o něj přišla? Kdyby? Ne, tak otázka nezněla. Až. V mém životě jiná varianta neexistovala. Už víckrát jsem někoho milovala a pak o něj přišla. Pokaždé jsem zůstala sama. Nechtěla jsem tak skončit znovu.

„Haló,“ zašeptal mi do ucha.

Srdce mi bušilo jako pomatené, ale tentokrát ne vzrušením ani touhou. Dělalo se mi mdlo. Když jsem žila s rodiči a pak byla se Shaunem, taky jsem předem neřešila, že o ně jednoho dne přijdu. Nenapadlo mě, že naše společné dny skončí. V našem světě existoval určitý počet dní, jiná možnost nebyla.

Středa se pro mě stávala noční můrou. Tušila jsem, že ani Renovi z ní není lehké na duši. Proč by mě jinak žádal, abych u něj zůstala? Bylo víc než pravděpodobné, že pohlédneme do tváře smrti, že se z boje nevrátíme. Co když Ren nepřežije?

Pokoušela se o mě panika. Zatínala do mě ostré drápy. Ne, tohle jsem nemohla dopustit. Nedokázala bych se vyrovnat s další bolestnou ztrátou. Kdybych přišla i o Rena, nezvládla bych to.

Prudce jsem se posadila a stáhla si triko. Sakra, tak tohle byla hloupost na entou. Neměla jsem si Rena pustit tak blízko k tělu. Ne, my jsme nikdy nemohli být normální. Členové Řádu nebyli normální lidé, nikdy. Přesto jsem se ocitla v posteli s mužem, jemuž v blízkých hodinách hrozila smrt.

„Ivy?“ lekl se. „Co se stalo?“

„Nějak jsem...“ Mozek mi nařizoval, abych nedělala unáhlené závěry. Dýchej. Nešlo to. Musela jsem pryč. Udělala jsem osudovou chybu. Už zase. „Musím jít.“

„Cože? Proč?“

Přehodila jsem nohy přes postel, vstala a spěchala ke komodě. Zarazila jsem se. Došlo mi totiž, že nemám kalhotky. No co, přežiju to bez nich.

„Ivy, počkej, co se stalo?“ Vyskočil z postele a běžel za mnou. „Ivy, proboha, mluv se mnou.“

Vzala jsem džíny a beze slova si je natáhla. „Musím domů, nic víc.“

„Dobře, klidně jdi, ale netvrď mi, že je všechno v pohodě. Před chvilkou ses ke mně tulila, a teď by ses mohla přetřhnout, abys vypadla.“ Nerozuměl tomu. „Proboha, co se stalo?“ naléhal.

Odvrátila jsem se od něj, přetáhla si triko přes hlavu, oblékla si podprsenku a triko. Tak rychle jsem to ještě nikdy nezvládla.

„Šel jsem na to moc rychle?“ vyzvídala dál. Položil mi ruku na rameno, aby mě zastavil. Prudce jsem se k němu otočila, jako by mě spálil. Ruku jsem mu smetla. „Nesahej na mě.“ O krok couvl, bezradně svěsil paže. Začínal mít o mě strach. „Dobře, беру. Můžeme si, prosím tě, promluvit? Jen chvíli.“

„Není o čem.“ Zamířila jsem ke dveřím.

„Ublížil jsem ti? Sakra, Ivy, laskavě mi odpověz. Udělal jsem ti něco?“

Odhrnula jsem si vlasy z tváře a zničeně zavrtěla hlavou. „Ne,“ zašeptala jsem. „Ne, neublížil. Zatím.“ Stiskla jsem kliku, ale dveře se neotvíraly. Došlo mi, že jsme zamčení. Otočila jsem klíčem.

„Zatím?“ opakoval po mně. „Co to má znamenat?“ Šel za mnou do obývacího pokoje, ale nenaléhal. Sedla jsem si na pohovku, natáhla si ponožky a obula si boty. „Lásko, já bych ti nikdy vědomě neublížil. Proč bys –“

Chtěla jsem se ovládnout, ale nešlo to. „Nemusíš chtít. Slíbíš mi, že všechno bude v pohodě, a pak nebude, protože se prostě budou dít věci, které nemůžeš ovlivnit.“

Zaskočeně se zamračil a obešel konferenční stolek. „Počkej, Ivy, co tím myslíš? Nerozumím ti.“

„Ani se o to nesnaž.“ Vstala jsem, vzala si dárek od něj a strčila si ho do zadní kapsy. Stáhla jsem triko, aby nebyl vidět.

„Počkej, oblíknu se a odvezu tě domů, jo?“ nabídl se. „Dej mi minutku a hned –“

„Ne, ne! Nechci, abys mě vozil domů. Už pro mě nic nedělej, jo? Jsi bezvadnej chlap, ale tohle – ať je to, co chce – nesmí pokračovat, jasný? Byla to chyba.“

Ren se narovnal a sekl po mně pohledem. „Do háje, Ivy, začínám toho mít dost. Co se ti stalo? Tohle že byla chyba? Na to zapomeň. Dnešní ráno má spoustu přívrásků, ale chyba k nim rozhodně nepatří.“

Doběhla jsem ke dveřím a chytila kliku. Zarazila jsem se. „Ty to možná vidíš jinak, ale pro mě to chyba byla,“ zdůraznila jsem a vyšla na chodbu.

Pádila jsem k výtahu. Stiskla jsem tlačítko. Tak trochu jsem doufala, že poběží za mnou, ale současně jsem si uvědomovala, že by to byla šílenost. Výtah cinkl a otevřely se dveře. Nastoupila jsem. Dveře od jeho bytu zůstávaly zavřené.

Nechal mě odejít.

Výtah se za mnou zavřel. Zničeně jsem se zády opřela o stěnu. Zabořila jsem tvář do dlaní a rozbrečela se. Došlo mi, že musím něco udělat. Stiskla jsem tlačítko přízemí.

Snažila jsem se zařídit se jako vždycky. Nic necítit.

Kapitola 19

Úterý byl prachbídny den, sypala se jedna věc za druhou. Snažila jsem se dovolat Val, ale nebrala mi telefon. Byla jsem tak zoufalá, že jsem zvažovala i to, že bych se se vším svěřila Jo Ann, ale úterky měla ve škole nabitě.

Cink se zavřel v pokoji a zarytě nevycházel. O jeho přítomnosti v bytě vypovídaly pořád dokola přehrávané písničky od The Cure a Morrisseyho. Tušila jsem, že se moje velkorysost kvapem blíží ke konci. Měla jsem na vybranou: buď bouchnu, nebo co nejdřív z bytu vypadnu.

Vysprchovala jsem se a převlékla se do čistého oblečení, ale stejně jsem se nedokázala oprostit od Renovy vůně a přítomnosti. To, co jsme ráno udělali... co jsem já udělala...

Píchlo mě u srdce a cítila jsem, jak se mi tělo zalévá horkem. Ještě nikdy se mi nic nevymklo kontrole. Nikdy jsem nebyla tak vzrušená. Kromě toho mě děsilo, že ráno to nebyla jenom touha a chtíč, šlo o něco mnohem hlubšího. Kdybych věděla, že to byla jednorázová záležitost, nějak bych se s tím vypořádala, byť to zní drsně, ale ono šlo o něco víc.

Víc. Přece jsem chtěla od života víc, ne? No, mám nový předmět, který se jmenuje hloupost, a vynikám v něm.

Posadila jsem se na kraj postele a složila hlavu do dlaní. Ne, v čase se vrátit nemůžu. Na tom, co se mezi námi stalo, se nedá nic změnit. Musím se s tím vyrovnat. Čeká mě důležitý úkol, takže je třeba sebrat veškeré síly a pohlédnout realitě do očí.

To zvládnu, že?

Jedinou odpovědí bylo dunění The Cure. Vstala jsem, zasunula kovový hrot do jedné boty a dřevěnou špici do druhé. Natáhla jsem se pro mobil a aktivovala displej. Neukazovaly se žádné zprávy ani volání od Rena – ne že bych něco čekala. Rozhodně ne po komentáři, že to byla chyba. Vsunula jsem mobil do zadní kapsy kalhot, zavěsila jsem klíče za poutko na pásku džínů a vydala se ke dveřím. Po pár krocích jsem se zarazila. Otočila jsem se. Pohledem jsem přejela halu, z níž se vcházelo do kuchyně a Cinkova pokoje. Chtěla jsem na něj zaklepat, ale najednou jsem nevěděla, co bych mu měla říkat. Ani jsem zatím neměla jasno v tom, jestli se na něj zlobím, nebo jsem zklamaná.

Nechala jsem to být a odešla.

Do porady, kterou David svolal, jsem měla dvě hodinky času. Vzala jsem si taxíka na Canal Street a odtud vycházkovým tempem pokračovala k Royal Street. Obloha byla zatažená, mraky div nepřetékaly deštěm. Byl na spadnutí. Na ulici bylo oproti jindy překvapivě málo lidí. Zastavila jsem se před anonymní cihlovou budovou.

Vzhledem k tomu, co Merle říkala o duchách, mě napadla otázka, jestli duchové ze sousední budovy putovali do budovy, kde měla být brána. Nebo to spíš bylo naopak a celá oblast byla pod vlivem brány? Koneckonců se dalo předpokládat, že brána tady byla dříve než všechny budovy.

Postávala jsem pod zeleným železným balkonem u sousedního domu. Na duchy jsem si zatím neudělala vyhraněný názor. Nikdy jsem žádného neviděla, ale to neznamenal, že neexistují. Po světě přece běhali i mýtové a půlčící, ne? Proč by nemohli i duchové.

Okna i dveře byly zajištěné kovovými mřížemi. Nezkušené oko by snadno dospělo k závěru, že se jedná o běžnou zvyklost Francouzské čtvrti, ale tyhle mříže měly jasný záměr. Došlo mi, že jsem si toho domu nikdy předtím nevšimla. Páni, kolikrát jsem procházela po Royal Street a míjela bránu? S kostelem to nebylo jiné.

Jako detektiv bych se rozhodně neuživila.

Kdo v tom domě bydlí? Je tam někdo? Otevřel by mi, kdybych zazvonila? Mezi budovami nebyl volný prostor, takže dozadu se dalo projít pouze některým z domů.

Courala jsem se po Royal sem a tam, až byl nejvyšší čas pádit na centrálu. Byla jsem nervózní z Rena. Když jsem míjela obchod se suvenýry, mrkla jsem dovnitř. Jerome stál za pultem a prohlížel si časopis. Radši jsem přidala do kroku. Nechtěla jsem, aby mě viděl. Dlužila jsem mu koláč, málo platné.

Ve druhém patře se už sešla většina členů Řádu, bylo tam narváno. Většinou postávali ve skupinkách po dvou třech. Stoupala jsem si stranou, ke zdi, a pozorovala jsem další přicházející. Čekala jsem na Rena. Nemělo smysl vyhýbat se mu, protože nás večer čekala společná práce. Stejně jsem byla trochu mimo.

V čele otevřeného prostoru stáli David a Miles a tiše se na něčem domlouvali. Proklouzla jsem k oknu a opřela se zády o parapet. Vzápětí jsem si všimla, že ze sousední místnosti přichází Val. Měla sklopenou hlavu, dlouhé vlasy se jí svezly přes tvář. Přesto nezakryly tmavě fialovou modřinu na pravém oku.

„Panebože,“ vyjekla jsem a okamžitě spěchala za ní. „Val, co se ti stalo?“

Val si opatrně přejela po lemu modřiny. „Co myslíš? Rozhodla jsem se, že zkusím nový image.“

Co to plácá? lekla jsem se. Popadla jsem ji za zápěstí a vlekla stranou. Trhla sebou. Došlo mi, že možná má víc pohmožděnin, a okamžitě jsem ji pustila. „Neblázni, Val, vyklop to. Co se ti stalo?“

S povzdechem si založila ruce na prsou. Měla sytě růžové triko. „Včera večer jsem narazila na mýta a nějak se to zadrhlo.“

„Bylas tam s Dylanem?“

„Ne, měli jsme po směně. Neboj, není to žádné drama.“ Pokusila se o úsměv, ale moc se jí to nepodařilo. „Mělas tu bestii vidět,“ prohodila. „Ale už je zlikvidovaná.“

„Ach jo, Val,“ povzdychla jsem si. „Nepotřebuješ něco?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. Sjela pohledem za mě. Zarazila se. „Co se děje?“

„Co myslíš?“

Vytáhla obočí. „Včera by tě s Renem od sebe neodtrhla ani magická síla, a dneska stojí na druhé straně místnosti a tváří se, jako by chtěl pěstí prorazit zeď.“

Polkla jsem. Musela jsem se dost ovládat, abych se neotočila. Val se na mě pátravě zadívala. „Je to na dlouhé povídání,“ mávla jsem rukou. „Zkoušela jsem ti volat, ale nebralas to.“

„No jo, nemohla jsem. Promiň.“ Pohladila mě po ruce. „Můžeme si promluvit pak?“

Přikývla jsem. David zatleskal a všichni zmlkli. Zaskočilo mě, že tentokrát přišla i jeho manželka. Dokonce stála v čele skupiny. Na rozdíl od mrzoutského Davida se tvářila klidně.

„Musíme řešit potenciálně naléhavou situaci,“ spustil David. Poměrně stroze začal líčit rizika blížící se noci. V podstatě se jednalo o mýtskou apokalypsu v kostce. O půlčících se jediným slovem nezmínil, což jsem i chápala. V dané chvíli to nebylo podstatné.

A už to jelo. Členové Řádu se dozvěděli o starověkých mýtech. Někteří už dávno tušili, že po městě pobíhají i jiné typy mýtů, než na jaké jsme byli zvyklí. Nikdo však nepředpokládal, že byli odhodlaní probojovat se až k bráně. David ani Miles se nezmínili o klubech, i to jsem brala. Museli totiž zohlednit fakt, že někdo z Řádu s mýty spolupracuje. Nebylo proto žádoucí vysílat mezi členy příliš mnoho detailních informací.

„Rovnodennost nastane v 21.29 plus minus několik minut,“ pokračoval David. „Musíme se připravit na cokoli. Možná se nestane nic, možná naopak dojde k tvrdým bojům. V žádném případě nesmíme dopustit, aby se starověcí mýtové dostali k bráně. Otevřela by se kontaktem s jejich krví. Takže to mějte na paměti a držte je za každou cenu co nejdál od brány.“

Navázal popisem umístění obou bran. Polovinu členů přiřadil k bráně v kostele, polovinu k bráně v domě na Royal Street. Val s Renem měli jít do domu. Šla jsem tam i já a dalších dvacet členů. David po mně sekl varovným pohledem, abych mlčela a nekomentovala hypotézu o tom, že brána v kostele není funkční. Nebrojila jsem proti němu, každopádně mě štválo, že si trvá na svém a není schopen přijmout informace od zasvěcenějších.

Zdálo se, že největší šok způsobila diskuse o konkrétních místech, kde se brány nacházejí. Nebylo třeba instruovat členy, aby o umístění bran nikde nemluvili, protože mýtové o nich podle všeho už věděli. Naši jedinou nadějí bylo to, že se mýtové vydají k bráně v kostele, protože netuší, že byla zničená. I při takovém vývoji události jsme však museli počítat s tím, že ve středu nastanou kruté ztráty na životech.

Členové začali umlkat. Docházelo jim, co nad námi visí. Stáhlo se mi hrdlo.

David si odkašlal. „Vzhledem k tomu, co se chystá, dnes večer nebude mít nikdo směnu.“

Dylan si promnul čelist a něco zamumlal pod vousy. Vytřeštila jsem na Davida oči. Zbláznil se? Po očku jsem mrkla na Val. Koukala do prázdna a tvářila se, jako by se jí to netýkalo. David s Milesem nám dali volno? Všem? Nevzpomněla bych si, kdy se to stalo naposled, mívali jsme služby dokonce i o Vánocích.

„Pokud máte rodinu, doporučuji vám, abyste strávili volno s ní,“ pokračoval David. „Pokud nikoho blízkého nemáte, zkuste využít dnešní večer k tomu, abyste nebyli sami. Musíme počítat s tím, že někteří z nás se po středě domů nevrátí.“

Páni, tomu říkám motivace.

Tím porada víceméně skončila. Členové Řádu postupně odcházeli. Někdo se mračil, jiní byli odhodlaní dokonale se připravit na boj. Zastrčila jsem si volný pramen vlasů za ucho a otočila se k Val. „Máš na večer plány? Rozhodně ti ale nemůžu slíbit, že v mé přítomnosti dojde na sex,“ zavtipkovala jsem.

„No... zvažovala jsem, že bych zajela za rodiči,“ pípala Val nesměle. Lítostí mě píchlo u srdce, ale samozřejmě jsem jí rozuměla. „Můžu se za tebou zastavit cestou zpátky.“

Přikývla jsem, ale už předem jsem s tím nepočítala. Povzbudivě jsem se na ni usmála a opatrně ji objala. Trochu jsem čekala, že navzdory vážné situaci pronese nějaký vtípek o tom, že má konečně volno, ale nestalo se. Beze slova prokličkovala davem a zmizela na chodbě. Postřehla jsem, že nejsem jediná, kdo ji zaskočeně pozoruje. Byla jako vyměněná. I David se za ní pátravě díval. Dylan se bez váhání rozběhl za ní. David se na mě tázavě podíval.

Zavrtěla jsem hlavou. Netušila jsem, co se děje.

David zvažněl ještě víc.

Došlo mi, že bych taky měla vypadnout. Rozhlédla jsem se po místnosti. Ren nikde. Asi už šel. Zamrzelo mě to. No co, mohla jsem si za to sama. Nejspíš zvažoval, s kým stráví večer před bitvou. Vadilo mi, že to nebudu já. To jsem si měla rozmyslet dřív. Okamžitě se mi vrátily vzpomínky na ráno, jak mě držel mezi stehny, jak jsem ho vzala do pusy... Představa, že bude s jinou ženou, mi drásala nervy.

Ach jo, potřebovala jsem pomoc.

Dobře, když přežiju středu, zkusím terapii. Anebo aspoň akupunkturu nebo něco na ten způsob.

Vyšla jsem z budovy. Mraky mezitím ještě víc potemněly. Zabočila jsem vpravo. Málem jsem narazila do Rena.

Zastavila jsem se tak prudce, až jsem zavrávala. Tváře mi zahořely. Pohlédli jsme si do očí. Vůbec jsem netušila, co říct.

„Čekal jsem na tebe,“ prohodil. „Ale to ti asi došlo,“ dodal suše.

Nezmohla jsem se na slovo. Bez ustání jsem na něj civěla. Napadlo mě, že se ho zeptám, jestli se hodlá zařídit podle Davidovy rady, ale naštěstí vyhrál zdravý rozum. Mlčela jsem.

„Musíme si promluvit,“ navázal. Pořád mě propichoval pohledem.

Odkáslala jsem si. „Není o čem. Navíc nemusíme nic.“ Otočila jsem se. Strašně jsem se bála, že kdybych si ho pustila blíž k tělu, už nikdy bych se z toho nevzpamatovala. Kdybych mu dala najevo, že ho potřebuju, musela bych...

Měla jsem strach, že se v těch děsných pocitech jednou utopím.

„Ty jsi ale zbabělec!“

To slovo mě přimrazilo na místě. Prudce jsem se k němu otočila. Na chodník dopadly první kapky deště. „Cos to řekl?“

Ren hrdě zdvihl bradu. „Neptej se, slyšelas dobře. Neříkám to rád, ale je to pravda.“

Vletěl do mě vztek. Stejně jsem ale měla čekat, že se vrátí k dnešnímu ránu. Měl právo říct si svoje. Ale já to nemusela poslouchat, rozhodně ne na ulici. „Dej mi pokoj. Mysli si, co chceš, já jdu domů.“

„Na někoho, kdo je tak odolný a statečný, se v situaci, kdy jde o hodně, chováš jako totální zbabělec. To bych od tebe nečekal,“ pokračoval zatvrzele. „Je mi jasný, že máš se vztahy hodně špatný zkušenosti. Napadlo tě někdy, že vlastně každý z nás už přišel o někoho, koho měl hodně rád? Nejsi sama, ale –“

„Vždyť pořádně nevíš, o čem mluvíš!“ vyjela jsem na něj. Namířila jsem na něj prst. „Nemáš ani tušení, o co jsem v životě přišla.“

„Tak mi to, Ivy, vysvětli. Rád bych to pochopil.“

Otevřela jsem pusy, ale nevyhloudila jsem ze sebe ani slovo. Rázem se mi vybavila ta krutá noc, kdy jsem přišla o všechny. Vlastní vinou. Copak jsem mu to mohla vykládat? Ne, to nešlo. Beze slova jsem se otočila a rázovala pryč.

„Jo, jasně!“ houkl za mnou. „Otoč se ke všemu zády a jdi pryč.“

Udělala jsem to.

V dálce zaburácel hrom. Cítila jsem se podobně. Bylo úterý večer a já bezcílně chodila po bytě jako lev v kleci. Slunce dávno zašlo. V televizi hlásili, že další dva dny máme počítat se silnými bouřkami. Paráda.

Zastavila jsem se u balkonových dveří a vykoukla ven. Déšť bušil do dřevěných prken balkonu. Počítala jsem vteřiny mezi bleskem a zahřměním. Dvacet vteřin. Adrian mě totiž dřív učil, že bouřka je vzdálená tolik kilometrů, kolik vteřin napočítám mezi bleskem a hromem. Patrně to nebyla nejpřesnější metoda, ale měla jsem z toho zaběhnutý zvyk.

Adrian mě ale už nenaučil, co si mám s těmi vteřinami počít.

Vždycky jsem si nad tím lámala hlavu.

Opřela jsem si čelo o chladivé sklo dveří. Docházelo mi, že se nebojím o sebe. I kdyby se ve středu dělo cokoli, neděsilo mě, že bych mohla přijít o život. Členové Řádu odjakživa žili tváří v tvář smrti a věděli, že na ně může číhat za každým rohem. Vedli nás k tomu, abychom se nebáli nevyhnutelného, zato nás nikdo nenaučil, jak žít poté, co ti nejbližší odejdou. Právě o ty jsem se bála nejvíc.

Děsilo mě, že bych mohla přijít o Val, dokonce i o Davida a Milese. A o Rena.

Bála jsem se o jejich život, nikoli o svůj. Samozřejmě mě mimo jiné napadlo, co bude dál, když ve středu večer prohrájeme boj. Co kdyby se brána otevřela? Lidstvo nemělo sebemenší tušení, jak křehká je jeho moc. Kdyby na zemi vtrhli rytíři z Jinosvěta, zavládla by naprosto jiná pravidla. A kdyby rytíři našli půlčíky, spárovali a spáрили se s nimi, pak by se brány do Jinosvěta nikdy nemohly zavřít. Mýtové by si mohli podle libosti odvádět lidi do svého světa a pak se vrátet pro další.

Hluk televize přehlušilo cvaknutí dveří. Cink vyšel z pokoje. Otočila jsem se. Nakráčel do kuchyně a připravoval si večeři, nejspíš si chtěl rozpéct zmražené taštičky s marmeládou. Připadalo mi, že spolu procházíme tímž stadiem jako manželé před rozvodem. Prostě peklo.

Pohledem jsem sjela na mobil. Odložila jsem ho na dřevěnou komodu. Pod strachem se čím dál naléhavěji ozývala lítost. Co když zítra skutečně prožiju poslední den života? Nebude mě mrzet, jak jsem ho zakončila? Bude. Ne, tak ho nemůžu skončit, usoudila jsem. Během života jsem udělala spoustu chyb a ti nejbližší za ně zaplatili vlastní krví. Jenže Ren za to nemůže. Nechci, aby náš vztah trpěl mojí provinilostí a vinou. Vždyť tomu Ren ani nemůže rozumět.

Pomalů jsem bosa přešla po dřevěné podlaze a natáhla ruku pro telefon. Polkla jsem. Dobře, tak mu tedy zavolám, ale co mu povím? Co udělám? Připustím, že jsem zbabělec. To opravdu jsem, zachovala jsem se tak. Bála jsem se pustit si kohokoli k tělu, proto jsem od sebe Rena odehnala. Nebyl jediný. Do svého života jsem pootevřela dveře pouze Val a Jo Ann, nikomu jinému.

Vedle telefonu ležela učebnice statistiky. Uf, odporný předmět. Upřeně jsem se na knížku dívala a připadala jsem si jako vozík se zmrzlinou, pronásledovaný dětmi v parném letním dni.

Chci od života víc než sloužit Řádu. I proto jsem začala chodit do školy. Chtěla jsem se něco naučit a nové vědomosti využívat v různých oblastech.

Prostě chci víc.

Na druhou stranu jsem si nic moc víc nedovolila. Rozhodně ne nehmotné drobnosti, na nichž mnohdy závisí nejvíc. Například přátelství a skutečný tělesný kontakt. Touhu. Lásku.

Zaduněl hrom. Úlekem jsem sebou trhla. Ani jsem nemusela počítat a věděla jsem, že bouřka je prakticky za rohem. Sedla jsem si na kraj pohovky, vzala ovladač a pro jistotu vypnula televizi. Zadívala jsem se na telefon. Nervózně jsem stiskla rty.

Mám zkusit překonat strach a zavolat Renovi? Třeba bych mohla být s ním.

Váhala jsem. Už dvakrát jsem mu dala kopačky. Zastrčila jsem si vlasy za uši, opřela se o polštáře a zničehnic se povzdychla. Neuměla jsem si poradit. Neuměla jsem –

Někdo zaklepal. Prudce jsem se posadila a poslouchala. Klepání se ozvalo znovu. Vyskočila jsem a běžela ke dveřím. Nakoukla jsem ven kukátkem.

„Panebože,“ zaúpěla jsem.

Venku sice byla tma, ale Renův profil jsem poznala bez zaváhání. Natočil se ke dveřím bokem a trochu zaklonil hlavu. Asi měl zavřené oči. Ren přišel. Za mnou. Nemohla jsem se z toho vzpamatovat.

Dlaně jsem měla opřené o dveře, pusu dokořán. Určitě jsem vypadala jako blázen.

Ohlédla jsem se, abych se ujistila, že dveře do Cinkova pokoje jsou zavřené. Hlavně nevystřkuj hlavu, zaprosila jsem ho v duchu a otevřela.

Ren se natočil ke dveřím a svěsil paže. Byl promoklý na kost, košile se mu lepila na tělo, z vlasů mu kapala voda. Setkali jsme se pohledem. Nebe za ním rozsvítil další blesk. Na pár vteřin duchařsky osvětlil jeho rysy.

Zapřel se rukama o futra a naklonil se ke mně. „Jestli chceš, abych šel, neřeknu ani hlásku a mizím. Přisahám. Ale musel jsem to zkusit, Ivy. Beru to jako poslední šanci. Nechci jít do hrobu s vědomím, že jsem propásl, co se dalo. Budu moc rád, když mě teď nenecháš odejít.“

Byla jsem naprosto ořesená tím, že jsme oba v tutéž chvíli měli stejné myšlenky. Oba jsme si přáli totéž. Zírala jsem na něj jako na zjevení. Když jsem se konečně vzpamatovala, ustoupila jsem stranou, aby mohl projít.

Užasle vyřeštil oči. Aha, nejspíš čekal, že mu zabouchnu dveře před nosem. To už jsem vlastně udělala dvakrát, i když ne doslova. To mi šlo.

Ale už mě to nebavilo.

Ren vstoupil do chodby a já za ním roztřesenýma rukama zavřela. Nepodívala jsem se na něj, jenom jsem stála vedle něj. Celá jsem se třásla. Hlavou mi běžely stovky úvah.

Oba jsme mlčeli. Povzdychla jsem si. Mrzelo mě, co jsem mu řekla. Byl to výlev té nejtemnější stránky mého já. Nic podobného jsem nikdy nikomu neřekla a doufala jsem, že se to ani nebude opakovat.

„Shauna zabili kvůli mně,“ zašeptala jsem. „A nejen jeho. I moji adoptivní rodiče přišli o život kvůli mně. Byla to moje vina.“

Zarazil se. „Počkej, Ivy, to přece nemůžeš –“

„Nechápeš to,“ skočila jsem mu do řeči věčně. Útrpně jsem zavřela oči. „Byla to moje vina, o tom nemá cenu diskutovat. Udělala jsem hroznou hloupost.“

Ren mlčel. „Dobře, Ivy, ale rád bych to pochopil.“

Málem jsem se zasmála, jak to bylo absurdní, ale včas mi došlo, že by to vyznělo až šíleně. A kdybych mu vyprávěla, co se stalo, v první řadě by pochopil, že jsem neskutečně sobecká a bezohledná. Obrátil by se a odešel. Nedivila bych se mu. I hloupost má své meze, ale já je překročila, navíc několikanásobně.

Hloupost totiž dokáže zabíjet.

Je to vlastně podobné jako s lidmi, kteří si myslí, že jeden panák navíc jim neublíží a stejně pak budou moct řídit. Anebo se řidiči, kteří si řeknou, že jen pošlou krátkou esemesku, vždyť to bude chvilka. Co by se mohlo stát? Hodně.

Můj příběh v podstatě nebyl ničím výjimečný.

„Za čtrnáct dní jsem měla slavit osmnáctiny. Dokonce jsem měla vytetovaný symbol Řádu. Nebývá to běžné, což víš, ale Holly mi to domluvila v týmu. Shaun se už stal členem a já... chtěla taky. Tým souhlasil. Nechápu, proč jsme oba měli pocit, že mít vytetovaný symbol je tak

důležité. Jako bychom už mohli začít lovit. Jasně, trénovali jsme dlouho, ale stejně. Nechápu, kam jsme tak spěchali. Asi jsme byli mladí a naivní.“

Otevřela jsem oči, prošla kolem Rena a zamířila k balkonu. „Tři dny před narozeninami jsme se měli se Shaunem sejít v restauraci ve městě. Náležitě jsem se vyparádila. Místo náhrdelníku s čtyřlístkem jsem si musela vzít stříbrný řetízek, protože mi víc ladir k šatům.“ Hořce jsem se usmála. „Takže jsem odešla z domu bez ochranného symbolu. No hrůza, hloupost na entou. Naivně jsem si myslela, že nemůžeme narazit na mýta. Patrně by se to ani nestalo, kdybychom si se Shaunem dali říct a nepouštěli se do lovení dřív, než nám to tým povolil. Netušili jsme, že jakmile se staneme lovci –“

„Snadno se stanete lovenými,“ dopověděl za mě Ren.

Přikývla jsem. Prstem jsem doprovodila kapku deště po skle. Většina mýtů se držela od Řádu dál, nepronásledovala jeho členy a nezjišťovala, kde bydlí. Starověcí mýtové patrně byli jiní. Shaun i já jsme na dálku vypadali jako zelenáci. Mýtům nemohlo nedojít, že se nevyznáme. „Fakt nám nedošlo, že jakmile se zapleteme s mýty, začnou nás poznávat. Kristepane, takový nesmysl. Každopádně jsem odešla z domu bez čtyřlístku a došla jsem na metro. Chtěla jsem sjet do centra. No a cestou jsem zahlédla mýtku. Určitě mě poznala, protože na nástupišti vyrazila rovnou proti mně. Bylo jí jedno, že jsou kolem nás lidi. Neměla jsem s sebou nic, žádnou zbraň, takže si živě dokážeš představit, jak se to vyvíjelo dál.“

Ren chvilku přemýšlel. „Očarovala tě?“

„Přesně tak,“ přikývla jsem smutně. Zády jsem se opřela o dveře. Nejistě jsem se na něj podívala. Jeho pohled mě zasáhl hluboko v srdci. Byla v něm hluboká, nevyslovená lítost. „Víš, asi proto mám k Merle tak blízko. I ona šla ven bez ochrany zbraní a symbolů. Udělala stejnou hloupost. Dodnes nevím, co se jí stalo, nikdo o tom nikdy nemluvil, ale v podstatě si myslím, že jsem měla štěstí. Bohužel ho neměli moji nejbližší.“

„Ivy,“ oslovil mě něžně.

„Nařídila mi, abych ji odvedla k sobě domů,“ pokračovala jsem. „Od té chvíle si toho moc nepamatuju. Vybavuju si, že jsem přišla domů a ocitla jsem se v obýváku. Pak si taky pamatuju, že Adrian ležel na zemi...“

Odstrčila jsem se ode dveří a prošla za pohovkou. V krku mi narostl knedlík. „Byl mrtvý, zavražděný vlastní zbraní. Nejdřív mě napadlo, že jsem to udělala já, ale nebyla jsem od krve. Od krve byla mýtko. Holly byla v kuchyni. Prostě tragédie.“ Vrátily se mi zvuky té noci. Lámání dřeva, tříštění porcelánu, křik. Zamračila jsem se. „Snažila jsem se jim pomoci, ale ta mýtko... no, skoro mě prohodila zdí. Holly nedávala pozor. Šla za mnou a mýtko se prosmýkla za ni. Chytila ji pod krkem.“

Nevníkala jsem, že brečím. Došlo mi to, až když jsem ucítila vlhkost na tvářích. Vztekla jsem si utřela slzy. „Ach jo, a pak přišel Shaun. Hledal mě. Kdybys viděl, co s ním prováděla. Nezabila ho hned, nejdřív si s ním hrála. Ani se na něm nebo na mých rodičích nepřiživila. Když všechny zabila, přísála se na mě.“

Ren obešel gauč, spěchal za mnou. „Lásko...“

Couvla jsem. „Stalo se ti to někdy?“

Zavrtěl hlavou.

„Nejdřív to bolí. Máš pocit, jako by z tebe někdo vysával vnitřnosti. Zničehonic to přestane a pak už to nebolí. Nejspíš by mě vysála celou, ale přišel Adrianův kamarád a vyrušil ji. Taký byl člen Řádu. Nikdy nepřišli na to, jak se ta mýtko k nám dostala, proč se to vlastně stalo. Všichni přece víme, že mýtové po členech Řádu cíleně nejdu. Pravdu jsem si nechala pro sebe,

nikomu jsem se nesvěřila. Hrozně jsem se styděla a samozřejmě jsem věděla, že kdybych vyšla s pravdou ven, okamžitě by mě z Řádu vyhodili. Nakonec mě všichni litovali, i když mě měli proklínat.“ Bylo mi neskutečně trapně. „Myslím... myslím si, že jsme se Shaunem zabili jejího přítele, protože pořád dokola opakovala jeho jméno. Nairn. Možná, nevím. Na tom nezáleží.“ Promnula jsem si tváře a sklopila hlavu. „Ani nevím, proč ti to vykládám. To, co jsem způsobila, se nedá ničím omluvit ani napravit. Neomlouvá to ani moje chování vůči tobě. Nechci, aby to vyznívalo jako výmluva, a nečekám, že –“

„Já vím, Ivy. Neberu to jako výmluvu. Víím, co mi tím říkáš.“ Znovu ke mně popošel. „Panebože, Ivy...“

„Nelituj mě, prosím tě. A rozhodně mi neříkej, že to nebyla moje vina. Proto jsem ti to nepovídala.“ Zády jsem narazila do zdi. „Hlavně mi nelži.“

„Ne, nebudu,“ přikývl. Chytil mě za ruce, abych mu nemohla utéct. „Když ti bylo sedmnáct, udělala jsi špatné rozhodnutí. V tom věku jsem taky provedl pár hrozných hloupostí.“

„To je něco jiného.“

„Opravdu? Zabili mi nejlepšího kamaráda, a já neudělal vůbec nic. Ne,“ zarazil mě, když viděl, že chci něco namítnout. „Nesnaž se mi namlouvat, že to byla jiná situace. Taky se kvůli tomu cítím provinile. Je dost možné, že si ani jeden z nás nedokáže odpustit. Někdy prostě uděláme nebo umožníme věci, které se nedají vzít zpátky, a už to nejde jinak. Je i dost pravděpodobné, že takové počínání není ničím omluvitelné a to jediné, co můžeme udělat, je poučit se a stejnou chybu neopakovat.“

Knedlík mi v krku rostl. Dýchal se mi pořád hůř. „Jenže já... já přišla o všechny, které jsem měla ráda,“ pronesla jsem zlomeným hlasem. „Úplně o všechny, Rene,“ zašeptala jsem.

„Opravdu o všechny, Ivy?“ opáčil. „Sice nejsou tady, ale pořád žijí.“ Třásl se mi rty, ze všech sil jsem se snažila nebrečet. Položil si moje dlaně k sobě na hrud', na srdce. „Žijí tady a vždycky budou.“

Cítila jsem, jak pohár mojí kontroly přetekl. Nemohla jsem dál. Chtěla jsem se odtáhnout. Ren mi sice pustil ruce, ale objal mě kolem ramen. „Rene...“

„Jsem tady, lásko.“ Sklonil hlavu a upřeně se mi zadíval do očí. „O mě jsi nepřišla.“

„Dobře, ale co když –“

„Ivy, na ,co když‘ nemůžeš stavět život. Kdo ví, co se stane? Klidně můžeme vyjít z domu a zabije nás blesk, anebo oba budeme žít až do devadesáti. Zítra můžeme umřít, nebo se zase vrátíme zpátky. To nevíme.“ Vzal mi tvář do dlaní. „Teď jsme ale tady spolu a na tom záleží ze všeho nejvíc. Na tom, co se děje tady a teď.“

„Tady a teď?“ opakovala jsem po něm s bušícím srdcem.

„Přesně tak. Oba jsme tady. Spolu. Na tom záleží. Nebudu ti slibovat, že nikam neodejdu, ale udělám, co budu moci, aby se to nestalo. V tom mi můžeš věřit.“

Začala se probouzet druhá bouře. Bouře emocí. Připadalo mi, jako by hradby, které jsem si kolem sebe vybudovala, utržily definitivní ránu a začínaly se hroutit. Cítila jsem, že se mi do očí hrnou slzy. Nešlo je zastavit. Rozbrečela jsem se. Ren mě pevně objal a přitiskl k sobě. Pevně mě držel a šeptal mi do ucha konejšivá slova. Nerozuměla jsem mu, ale to nevadilo.

Ani nevím, co tu poslední ránu hradbám zasadilo – možná to, že Ren nechtěl odejít, nebo že mi nemohl slíbit, že to neudělá. Anebo prostě to, že byl se mnou.

Pustila jsem ze sebe všechno ven a bouřlivě se vybrečela. Jako by někdo vytáhl špunt z přetékající vany. Nejdřív voda odtékala nejistě a pomalu, pak odtékala hrozně dlouho, jako by neměla dno, a zničehonic byla prázdná.

Čas plynul svým tempem. Zvedla jsem hlavu. Ren se na mě usmál. Na jedné tváři se mu vyrýsoval dolíček. Palci mě pohladil po tvářích a setřel mi tak slzy. „Jsi krásná, i když pláčeš,“ zašeptal.

Napůl smutně a napůl pobaveně jsem se usmála. „Ty jsi ale lhář. Řvala jsem jako hnusná hysterka.“

„Ale kde, na tobě není vůbec nic hnusného.“

Bylo, a hodně. Musel to vědět, protože sám nesl své břímě a na vlastní kůži prožíval, co obnáší. Jen byl na mě hodný. Na popud okamžiku jsem si stoupla na špičky a políbila ho. Nebylo to nic víc než poděkování, ale sotva jsem se rty dotkla jeho tváře, měla jsem pocit, jako by se zažehl plamínek a mezi námi přeskočila jiskra. Poznala jsem, že to také cítí. Zachvěly se mu ruce. Došlápla jsem na paty a tázavě se mu zahleděla do očí.

Tělem se mi rozlévalo příjemné teplo. Chtěla jsem ho. Toužila jsem po něm. Hrozně moc. Nemělo to nic společného s tím, co nám David říkal odpoledne, abychom si našli někoho blízkého, protože je možné, že se řada z nás nedožije čtvrtého rána. To, co jsem vůči Renovi prožívala, ve mně bylo dávno předtím. Chytil mě za srdce a já to věděla, jenom jsem si to nechtěla přiznat. Olízla jsem si rty a dlaněmi mu přejela po prsou. Nebylo třeba nic říkat. Poznal, co mám na mysli.

„Ivy,“ zasténal.

Navázala jsem na jeho slova mezi dveřmi. „Budu moc ráda, když neodejdeš.“

„Nikdy,“ odpověděl s úsměvem.

Kapitola 20

Ren skutečně neodešel. Naopak si mě pojistil. Uchopil mě za boky a zvedl mě ze země. Instinktivně jsem ho nohama obemkla kolem štíhlého pasu. Jednu ruku mi, jak bývalo jeho zvykem, přiložil v týl a přitáhl si mě ke rtům. Nejdřív mě líbal něžně, opatrně, ale postupně jeho polibky nabývaly na naléhavosti a dravosti. Dotyky jeho jazyka jako bych cítila v celém těle.

Chytil mě za hýždě a přitiskl k sobě. Vnímala jsem, že je silně vzrušený. Zasténala jsem s ústy přísátými k jeho. Letmo mi myslí projelo přání, aby se Cink dál držel ve svém pokoji a nesondoval, co se děje na chodbě. Ren však nechtěl zůstat na chodbě a pomalu se se mnou přesouval dál.

„Nasměřuj mě do ložnice,“ zašeptal.

Pevně jsem ho chytila za ramena. „Máš dobrý směr.“

Ještě pár kroků a po paměti jsem zašmátrala rukou za sebe a nahmatala kliku. Otevřela jsem dveře. Chtěl mě vzít rovnou do postele, ale měla jsem tolik zdravého rozumu, že jsem ho zarazila. „Počkej, zavřu dveře.“

Tázavě vytáhl obočí, ale sám dveře zavřel nohou. Teprve pak popošel k posteli a svalil mě na ni. Rozdováděně jsem se zasmála.

Skopl z nohou boty, sundal si ponožky, a než jsem se nadála, ležel na mně. Vmžiku mi stáhl triko. Za ním následovala podprsenka. Dotýkal se mě všude, hladil mě na celém těle. Laskal mě na břicho, přejížděl mi po bolestně ztuhlých bradavkách a znovu putoval dolů, k zipu džínů.

Při svlékání měl Ren podle všeho nějaké superschopnosti. Během pár vteřin jsem přišla o džíny a Ren už měl ruku u mě v kalhotkách. Se sténáním jsem nadzdvihla boky. Vklouzl do mě prstem. Byla jsem tak horká a připravená, že když ve mně začal prstem pohybovat, málem jsem vyvrcholila. Ještě ne. Chtěla jsem víc. Chtěla jsem v sobě Rena.

Vsunula jsem ruku mezi nás a začala ho hladit po ztopořeném mužství. Slastně zasténal. Vzrušil mě tím ještě víc. Zatáhla jsem za pásek a rozepnula ho. Pak jsem se začala prát se zipem, ale moc mi to nešlo. Ren využil mé neobratnosti k tomu, aby mi zasypal cestičku mezi prsy polibky a vzrušoval mě k nepříčetnosti.

„Panebože, Rene!“ vykřikla jsem.

Zvedl hlavu a spokojeně se mi zadíval do očí. „Líbí se ti to?“ zavrnl.

„To si piš, moc.“

Jemně mě kousl do bradavky. „Vidíš, nikdy by mě nenapadlo, že zrovna ty bys mohla žadonit o víc.“

„No, a mě by nikdy nenapadlo, že si se mnou budeš hrát jako kočka s myší.“ Stáhla jsem mu džíny přes boky. „Chci tě!“

„Přece mě máš,“ namítl.

Zhluboka jsem nabrala vzduch do plic. „Dokaž to.“

Ren se mi přisál ke rtům a začal mě líbat s takovou naléhavostí, jakou jsem v životě nepoznala. Na nic jiného než na něj jsem nemyslela. Nešlo to.

Tak tomu jsem říkala důkaz.

Konečně se mi podařilo stáhnout mu džíny až dolů. Musel mi pomoci a na chvíli ze mě vysunout prst. Vztyčil se nade mnou a několika úsečnými pohyby ze sebe stáhl kalhoty i černé boxerky. Poprvé jsem ho spatřila nahého. Byl úchvatný, nádherný. Neměl na sobě gram tuku, zato kůži měl posetou mnoha jizvami. I to jsme měli společné. Jizvy z tréninků i skutečných bojů.

„Jsi krásný,“ zašeptala jsem obdivně. Zrudly mu tváře. Zjevně to nečekal. „A hele, *Renalde*, ty se červenáš,“ dobírala jsem si ho.

„Vážená slečno, jestli mi tak ještě jednou řekneš, přehnu tě přes koleno a dostaneš na zadek,“ varoval mě. Zmlkla jsem. Pozoroval mě přimhouřenýma očima. „Líbilo by se ti to?“ Mrkl na mě.

Možná jo, ale jakmile začal kroužit palcem kolem kořene penisu a pak přejíždět po celé jeho délce, myslela jsem na jediné. Mezi stehny se mi rozlila toužebná bolest, svíjela jsem se rozkoší. Nikdy jsem muže neviděla, jak se hladí. Bylo to úchvatně vzrušující. Celá jsem hořela.

„Svlíkni si kalhotky,“ houkl na mě.

Rozkazování od mužů pro mě za běžných okolností nebylo nic lákavého, ale v tom okamžiku bych udělala cokoli. Měl mě pod palcem. Nadzdvihla jsem boky, zajela palci pod lem kalhotek a přetáhla je přes boky a stehna. Tenká látka putovala na zem.

Lačně po mně přejížděl pohledem. „Tak se na to podíváme,“ zavrnl.

Tušila jsem, na co se chystá, a nemýlila jsem se. Odtáhla jsem od sebe kolena. Zanořil se mezi ně pohledem a znovu se začal hladit.

„Tomu říkám *krása*,“ vydechl.

Atmosféra byla prosycená tak intenzivním sexuálním napětím, až jsem se bála, že začne třaskat. Bála jsem se, že to ani já nevydržím, naštěstí mě dlouho netrápil a lehl si na mě. Z vnější strany stehén mě sevřel koleny. „Vid', že máš kondom?“ zašeptal zoufale a znovu do mě vklouzl prstem.

Vyjekla jsem a prohnula se v zádech. „Nemám! Nepotřebovala jsem je.“

„Do háje.“ Pomalu do mě vklouzl dalším prstem.

„Ty je u sebe nenosíš?“

„Nešel jsem sem s tím, že dojde na milování. Jinak bych se i osprchoval,“ usmál se. „Takže nemůžeme –“

„Beru antikoncepci,“ skočila jsem mu do řeči. „Už od sedmnácti. Neboj, užívám ji pravidelně.“

Pronikavě se mi zahleděl do očí. „Jsem v pohodě.“

Věřila jsem mu. S případnými starostmi o naše zdraví jsem si měla pospíšet už ráno, ale ani předtím jsem neměla potřebu Rena zpovídat. Skutečně jsem mu věřila, se vším všudy. „Rene, prosím,“ zažadonila jsem.

„Uf,“ hekl zničeně. „Vůbec mě nemusíš prosit, už jsem u tebe.“

Oběma rukama se zapřel vedle mě a nadzdvihl se. Fascinovaně jsem si ho prohlížela. Byl dokonalý. Sklonil hlavu a líbal mě na každičkém centimetru těla, kam dosáhl. Připadalo mi, jako by si mě chtěl polibky zapamatovat.

Dostal mě tím.

Prohnula jsem se a lákala ho k sobě. Uvědomovala jsem si, že mě má pod kontrolou, mohl si se mnou dělat, co chtěl. Přisál se ke mně rty a současně pronikl do mé vlhké horkosti.

Trochu se stáhl a fascinovaně se mi zadíval do očí. Četla jsem v nich totéž, co jsem prožívala já. Přesunul váhu na jednu ruku a začal se ve mně pomalu pohybovat.

Vykřikla jsem a zaryla mu nehty do paže.

„Není ti něco?“ lekl se.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, jenom jsem nečekala, že...“

„Vím, co myslíš.“ Něžně mě políbil. „Moc dobře.“

Pevně jsem se ho držela a Ren si pomalinku hledal cestičku hlouběji. Celý se chvěl nedočkavostí a touhou, ale nepoddával se jí, byl ke mně neuvěřitelně něžný. Do očí mi vyhrkly slzy. Usilovně jsem zamrkala, aby zase zmizely. Připadalo mi to jako první milování... No, ve skutečnosti to bylo podruhé, ale s Renem úplně poprvé.

Naprostu mě pohlcoval tím, že mu nejvíc záleželo na mně, neřídil se svými potřebami. Ano, už do mě vklouzl celý. Moje tělo ho dokázalo pojmout, a dokonce jako by ožívalo.

Ren mě pátravě pozoroval. Palcem mi přešel po spodním rtu. Trochu jsem se pohnula, vyšla jsem mu vstříc boky. Oba jsme vyjekli vzrušením. Nečekali jsme to.

„Panebože,“ zasténal. „Jsi tak těsná, Ivy, prostě dokonalá. Zešílím z tebe.“

Taková slova chvály jsem nečekala. Uvědomovala jsem si, že se pak možná budu stydět, ale teď mě pohlcoval jejich erotický náboj. Chtěla jsem ho vnímat všemi smysly, celého. Nejdřív mě nechal udávat tempo. Pohybovala jsem se a líbala ho na tváře, krk, náhrdelník s přívěskem. Neopomněla jsem ani jeho vytetované máky.

„Ivy, doháníš mě k šílenství,“ zasténal. „Musím k tobě hlouběji. Doháníš mě k šílenství.“

Nebránila jsem mu v tom.

Přestal se tolik hlídat a začal přirážet razantněji a hlouběji. Snad nikdy jsem nepřenechala naprostou kontrolu nad sebou někomu jinému. Věřila jsem mu. Cítila jsem, jak mě celou vyplňuje. I já z něj šlela vzrušením. Za pár chvil jsme se zmítali v horečném tempu přirážení. Místností se neslo prudké oddychování a zvuky přirážejících těl. Obemkla jsem ho nohama kolem pasu a vycházela mu vstříc. Byla to ďábelská jízda. Panebože, tady nešlo jen o to, že se spolu dva lidi milují a zároveň vyvrcholí. Ren přirážel stále rychleji a naléhavěji. V poslední chvíli mě uchopil za bradu a přisál se ke mně rty. Vzápětí se prudce napjal.

Hrdelně zasténal a já se k němu přidala. Oba jsme prožívali prudkou vlnu extatické rozkoše. Cítila jsem, jak ve mně tepe. Vyhoupl se na kolena a pronikl do mě ještě hlouběji. Jako v mátohách jsem si prohlížela jeho dokonalé tělo, souhru svalů. Prudce jsem zaklonila hlavu a kousla se do rtu tak prudce, až jsem ucítila chuť krve. Byla to raketová cesta rovnou do ráje. Přirazil jednou dvakrát, vklouzl mi paží za záda a přitiskl mě k sobě. Vzápětí se zachvěl a prudce do mě vyvrcholil. Přidala jsem se k němu.

Vyčerpaně jsem ho pustila a plácla pažemi na postel. Ren se na mě zhroutil.

Hrozně dlouho se nehýbal. Zabořil mi hlavu do ohbí krku. Cítila jsem, jak mu buší srdce. Oba jsme byli zbocení potem. Bylo mi to jedno. Konečně zvedl hlavu. Zlehka mě kousl do ramene. Vyjekla jsem. Pobaveně se zasmál.

„Všechno v pohodě?“ ujišťoval se. Dal mi pusku na bradu a pak na tvář.

„V naprosté.“

Políbil mě na spánek a na víčko oka. „Lásko, to bylo něco neskutečného. Připadal jsem si jako v ráji.“

Líně jsem se usmála. „To mi povídej. Jsi čaroděj, víš o tom?“

Mrkl na mě. „To jsi ještě neviděla všechno.“ Pomalu ze mě vyklouzl. Zamrkala jsem. „Opravdu ti nic není?“ ujišťoval se.

„Ne.“ Přiměla jsem paži k pohybu a pohladila ho po tváři. „Cítím se jako znovuzrozená panna. Ani bych se nedivila, kdybych měla dorostlou panenskou blánu. Jsem ale v pohodě, skutečně.“

Ren zaklonil hlavu a rozesmál se. „O tom nic nevím, ale ráj to byl se vším všudy.“

Usmála jsem se.

„Máš krásně znachovělé tváře, moc se mi líbíš.“ Přetočil se na bok a přitulil mě k sobě. „Jsi prostě k nakousnutí.“

„Mlč už.“

„Jsi k nakousnutí tak moc, až bych tě –“

„Jestli mě zase hodláš přirovnávat k postavičce z Disneyho pohádky, vykopnu tě z postele.“

Přehodil mi nohu přes stehno. Čelem se mi opřel o bradu a políbil mě na krk. „Na to zapomeň, já se od tebe nehnu na krok. Kromě toho bys mě nejdřív musela odloudit od svého nejcitlivějšího místa.“

„Rene, ty mi dáváš.“

„Divíš se?“

Leželi jsme jeden druhému v náručí nekonečně dlouho. Povídali jsme si o všem možném. Nic dramatického jsme nerozebírali. Nevraceli jsme se k minulosti, neřešili jsme ani to, co přijde. Poprvé za hodně dlouhou dobu jsem si dokázala užívat přítomný okamžik a ani za nic bych nechtěla být kdekoli jinde.

Ren mě ve středu vzbudil stejně jako při předchozím společném ránu. Jazykem mě dráždil na prsou, prsty mi tančil mezi stehny. Otevřela jsem oči do smyslného oparu touhy. Zabořila jsem mu prsty do vlasů. Ren vždycky věděl, jak a kde se mě dotýkat, jak mě vzrušit. Choval se, jako by to dělal roky.

Ospale jsem ho políbila. „Páni, ty jsi ranní ptáče, vid’?“

Kolenem mi odtáhl kolena od sebe a bez váhání do mě pronikl. „Normálně ne, ale když vedle mě spí úchvatná žena, přece nebudu spát.“

Zanořil se do mě celý. Vyjekla jsem a prohnula se v zádech. „Počkej, jakákoli ženská?“ vyzvídala jsem.

„Ne, ne, kdepak,“ opravil se rychle. Zapřel se o předloktí a zvolna se ve mně pohyboval. „Jedině ty.“

„To se krásně poslouchá.“ Pohladila jsem ho po silných pažích.

Políbil mě. „A je to pravda. Hned ti to dokážu.“

Pak už jsme nemluvili. Ren mě s každým přírazem něžně políbil. Byla jsem z toho šílená. Ložnici se nesly moje steny a vášnivé zvuky milujících se těl. Srdce mi bušilo jako splašené. Při vyvrcholení jsem mu zabořila tvář do prsou, abych utlumila výkřiky.

Ren ze mě vyklouzl. Měla jsem pocit, jako bych měla v žilách bouři. Netušila jsem, co se se mnou děje. Posadil se a přitáhl si mě na klín. Zapřela jsem si kolena o nahrnutou deku. Ren se nadzdvihl a znovu do mě pronikl. V téhle pozici jsem se ještě s nikým nemilovala. Okamžitě ve mně probudil prudké záchvěvy touhy, které se stupňovaly, stejně jako se stupňovalo naše tempo. Tiskl mě k sobě jako o život, měla jsem tvář přitisknutou na jeho rameni.

Po vyvrcholení jsme se bez dechu a beze slov objímali. Nejvíce ze všeho jsem si přála, aby se zastavil čas. Chtěla jsem s ním být napořád.

Jenže mi začalo kručet v břiše.

Ren se na mě podíval. „A hele, tady má někdo hlad.“ Políbil mě na nos. „Mám nápad. Chceš vědět jaký?“

Mátožně jsem přikývla. Neměla jsem sílu na nic. „Hm?“

„Podmanila sis mě jediným polibkem, uvědomuješ si to?“ prohodil. Jeho přiznání mě zahřálo na srdci. „Chci, abys to věděla.“

Dojatě jsem polkla. „Dobře, děkuju,“ odpověděla jsem zastřeným hlasem.

Mrkl na mě. „Nikam nechod, hned jsem zpátky, jo?“

Přikývla jsem. Ren mě položil na postel a vstal. Zavrtala jsem se pod deku, spokojeně zavřela oči a jako kočka si protahovala paže a nohy. Na tváři se mi rozprostřel náramně spokojený úsměv. Některé části těla mě příjemně bolely. Nevybavila bych si, kdy mi naposled bylo tak krásně. Jako bych strávila týden v relaxačním centru, denně chodila na masáže a –

Z kuchyně se ozval výkřik. Po něm následoval tříštivý zvuk. Něco spadlo na zem a rozbilo se. Prudce jsem se posadila. S bušícím srdcem jsem vyskočila z postele, cestou popadla Renovu košili a pádila do kuchyně. Bleskově jsem si ji přetáhla přes hlavu, z komody shrábla kovovou zbraň a pádila za Renem. Ve dveřích kuchyně jsem se zarazila.

Do háje.

V blaženém stavu myslí po úžasném milování jsem jaksi pozapomněla na svého speciálního spolubydlícího.

Ren tiskl Cinka dlaní na desku linky a nad hrdlem mu držel nůž. Na zemi ležela rozbitá miska a rozsypané čokoládové cereálie. Cereální vražda, prolétlo mi hlavou.

No, to bude dílo.

Cink na mě upínal zoufalý pohled. „Co to má znamenat? Nic jsem nevyváděl.“

„Jsi v Ivyině kuchyni,“ připomněl mu Ren. Z očí mu sršely blesky. „Cpeš se jejím jídlem. Co si to dovoluješ, ty skrčku?“

„No...“

„Vždycky snídám cereálie!“ bránil se Cink a zamáchal miniaturními ručkama. „Proč jsi nahý? Nic na sobě nemáš!“

No jo, měl pravdu. Pohledem jsem sjela na Renův zadek. Mňam, byl k nakousnutí. Měl ho pěkně tvarovaný, samý sval a –

Musela jsem zachránit Cinka. „Rene, co to s ním děláš?“ zeptala jsem se.

Nechápavě se po mně otočil. „Já? Šel jsem ti připravit snídani, ale našel jsem tu tohle.“

Cink se ušklíbl. „Tys chtěl dělat snídani nahý? S nádobíčkem bez slipů a tak?“

Ren dlaní trochu víc zabral. Cink vyjekl jako pískací hračka. Nápad se snídání byl roztomilý, nahý Ren byl přímo k nakousnutí, ale všechno potřebuje své meze.

„Tak moment, pánové,“ zarazila jsem je. Odložila jsem zbraň na stolek a zastrčila vlasy za ucho. „Rene, vysvětlím ti to, ale nejdřív ho pusť, jo?“

„Slyšels ji?“ vykvikl Cink. „Máš mě pustit.“

Ren několikrát přelétl pohledem mezi Cinkem a mnou. „Počkej, ty po mně fakt chceš, abych ho pustil?“

„Jo, je totiž můj. Teda, fakticky není můj, není to věc. Je to skřítek a bydlí tu. Nic ti neudělá, je neškodný, přísahám.“ Došla jsem k Renovi a upřela na něj prosebný pohled. Cinka jsem si prozatím nevšímala. „Prosím tě, Rene.“

„Skřítek? Slyšíš se, Ivy, co říkáš? Co tady dělá?“ Zadíval se na Cinka. Skřítek zbledl. Ren mu totiž přiložil ostří nože až k hrdlu. „Jak to myslíš, že je tvůj? Přišel jsem do kuchyně a on si tu dřepěl v misce s cereáliemi. Vypadal jako nenažraná krysa.“

„Krysa? Dovol, ty chytráku, nenechám se od tebe urážet! Jsem skřítek a taky jsem na to náramně hrdý. Zato ty jsi přerostlý –“

„Cinku,“ varovala jsem ho. Opatrně jsem chytila Rena za zápěstí. Setkali jsme se pohledem. Prudce jsem oddychovala. Sice jsem byla na Cinka našťvaná, ale nesnesla bych, kdyby se mu něco stalo.

„Cože? On se jmenuje Cink?“

Přikývla jsem. „Jo, říkám mu tak. Vymyslela jsem to.“

„Jsem něčím sjetý?“ lekl se Ren. „Jo, to je jediné rozumné vysvětlení,“ usoudil. Znovu se podíval na Cinka a zaklel. „On nosí kalhoty od panenek?“

„Co je ti do toho?“ rozčílil se Cink.

Ren se nestačil divit.

No, tak zrovna takhle jsem ho s Cinkem seznámit nechtěla. Zhluboka jsem se nadýchla a zkusila to jinak. „Promiň, Rene, měla jsem ti to říct předem.“

„Tos teda měla,“ vyjel na mě Cink vztekle. „Nemusel bych se koukat na ten jeho ocas, jak se –“

„Cinku!“ okřikla jsem ho důrazně. Pohledem jsem ho upozornila, že by Ren skutečně mohl své dílo dokonat. „Vysvětlím ti to,“ opakovala jsem Renovi. „Jen ho nejdřív, prosím tě, pusť. Asi by sis měl vzít... ehm... něco na sebe.“

„Taky si myslím,“ přisadil si Cink.

Štval mě. Život mu visel na vlásku, ale on pořád musel něco komentovat. „Rene, prosím tě. Cink není žádný lotr. Skříteci nejsou zákešní. Vysvětlím ti to. Dej mi šanci.“

Ještě několik dlouhých vteřin jsem nevěděla, jestli mě vyslyší. Nakonec se rozmáchl a zasekl nůž do dřevěného stojanu vedle Cinka. Nůž se po tom prudkém nárazu celý chvěl. Cink na nic nečekal a odlétl z Renova dosahu. Usadil se na lustru. Světlo se pod jeho tíhou rozhoupalo.

Zjevně se moc nepoučil, protože Renovi ukázal prostředník.

Povzdychla jsem si.

Ren po mně sekl nevěřicným výrazem a odkráčel z kuchyně. Nebudu lhát, zase jsem pokukovala po jeho hýždích. Fascinovaly mě.

„Ty sis ale v noci užila, co?“ houkl na mě Cink ze svého výsluní. „Chováš se jako děvka.“

Zahrozila jsem na něj. „Sklapni, ty chytráku. Copak jsi nás neslyšel, když jsme přišli?“

„Jo, to teda slyšel!“ zaječel nahlas, aby ho Ren nepřeslechl, a ušklíbl se. Zrudly mi tváře. „Doufal jsem, že vypadne, ne že tu bude trčet ještě ráno. Rande na jednu noc končí v noci!“ dodal Cink.

„Tohle nebylo rande na jednu noc,“ ujistil ho Ren.

Srdce mi poskočilo radostí, zato Cink ztuhl. „Cože? Musela sis vybrat zrovna jeho? To jsi tak zoufalá?“

„Hele, ty moulo, koukej toho nechat. Ren je bezvadný.“

„Podle tebe jsem moula?“ ohradil se Cink našťvaně. „Já? To on se na mě bezdůvodně vrhl. A navíc nahý! Já nic nedělal.“

Otráveně jsem zavrtěla hlavou a šla za Renem. „Koukej mazat dolů,“ zavolala jsem přes rameno na Cinka. „Musím si promluvit s Renem.“

Skřítek si něco navrčeně bručel, ale neposlouchala jsem ho. Do ložnice jsem vešla v okamžiku, kdy Renovy svůdné půlky mizely v džínách. Ren si vytáhl zip. Přeměřil si mě přísným pohledem. „Fakt nevím, co na to říct,“ konstatoval.

„No, upřímně řečeno já taky ne,“ připustila jsem. Ze skříňky jsem vzala šortky. „Nikdo o něm totiž neví, ani Val.“

Povzdychl si. „Ivy, uvědomuješ si, že je to bytost z Jinosvěta?“

„Jistě že jo.“ Oblékla jsem si šortky a vzala top na ramínka se všitou podprsenkou. Natočila jsem se k Renovi bokem, svlékla si jeho košili a vyměnila ji za tílko. Otočila jsem se k němu. Došlo mi, že si ještě nezapnul kalhoty. Břišní svaly těsně nad lemem džínů mě u něj nepochopitelně přitahovaly. „Nikomu jsem o něm neřekla. Nejspíš bych se ti časem svěřila, ale... Sam vidíš, že je to skřítek, takže ostatní by nic jiného neřešili. Bylo by jim jedno, jaký je, chtěli by ho stůj co stůj připravit o život.“

Ren si zoufale pročísl vlasy rozechvělými prsty. Několik pramínků mu zůstalo trčet na všechny strany. „Co by podle tebe měli udělat jiného?“

Ze židle jsem stáhla světřík a oblékla si ho. V hloubi duše jsem doufala, že si i Ren nechá to tajemství pro sebe. Stejně jsem neměla na vybranou, jiná varianta neexistovala. „Co já vím. Třeba pracovat s možností, že všechny bytosti z Jinosvěta nemusejí být takové hyeny jako mýtové?“

Vytřeštil na mě oči.

„Víš co, Rene?“ spustila jsem. „Začnu od začátku.“ Mlčel. Sedla jsem si na kraj židle. „Našla jsem ho asi přede dvěma lety na hřbitově St. Louis. Byl hodně pochroumaný. Měl zlomené křídlo a nohu. Sama nevím, proč jsem ho nezabila. Samozřejmě vím, že jsem to měla udělat. Na druhou stranu jsem nikdy předtím žádného skřítku neviděla. Ani jsem netušila, že existují. Nedokázala bych ho zabít. Jo, je to slabost, ale –“

„Není, Ivy.“

Začala se ve mně probouzet jiskřička naděje. „No, prostě jsem to nemohla udělat a taky jsem ho tam nechtěla nechat na pospas osudu. Vzala jsem ho domů a vyléčila ho. Od té doby tu se mnou bydlí. Nikdy neudělal nic, čím by mi ublížil nebo mě ohrozil. Jen mě někdy zkouší kousnout.“ Zamračila jsem se a zavrtěla hlavou. „To bude nějaká skřítkčí specialitka.“

„Uvědomuješ si, kolik moci takoví skřítkci mají?“ zeptal se a ukázal směrem ke kuchyni. Popošel ke mně. „Tušíš vůbec, jaká bytost tu s tebou žije?“

Tušila jsem, že má moc odhalovat hesla, protože to dělal běžně a pak si na můj účet u Amazonu naobjednal kdeco. Jinak jsem u něj žádné výjimečné schopnosti nevypozorovala. „Umí hezky uklízet,“ špitla jsem.

Ren nevěřícně zakroutil hlavou. „Aha, takže pro tebe je to něco jako domácí mazlíček.“

Ještěže to Cink neslyšel. „Tak bych ho zrovna nenazvala...“ Mazlíček by mě rozhodně nestál tolik peněz.

„Tak jak?“

Trhla jsem ramenem. „Prostě je to... Cink.“ Upravila jsem si spodní lem svetříku a podívala se na Rena. „Považuji ho za kamaráda.“

„Chráním ji,“ ozval se Cink z haly. Obezřetně nakukoval do ložnice zpoza dveří.

„To bych zrovna netvrdila,“ krotila jsem ho.

Rena však jeho výrok zaujal. „Před čím?“

Cink vzdorovitě mlčel. Hrdě nakráčel do místnosti. Docapkal až ke mně, chytil se nohy židle a napůl se schoval za moje lýtko.

„Skřítci nenávidí mýty,“ připomněla jsem Renovi. Pohrávala jsem si s knoflíčky na svetru, abych se nějak zabavila. „Nejsou proti nám.“

„Opravdu?“ ujišťoval se Ren a přísným pohledem si přeměřoval Cinka.

Cink vystrčil bradu. „Využili mi rodinu. Nejvíce ze všeho nenávidím právě mýty.“

„Skřítci zničili skoro všechny brány, které byly přístupné z Jinosvěta. Dokázali víc než členové Řádu, myslím s těmi bránami. Neměli jsme o tom ani ponětí,“ dodala jsem. „Cink mi řekl, že brány jsou zničené, ne Merle,“ dodala jsem.

Ren vytáhl obočí. „Takže on?“

Cink na mě namířil prst. „Aha, takže ty taky lžeš.“

„Sklapni,“ okřikla jsem ho.

Ren se svezl na kraj postele, zapřel si lokty o kolena a pátravě si prohlížel skřítku. Ulevilo se mi. Nezdálo se mi, že by mu pořád chtěl podříznout krk. Přesto si od něj držel odstup.

„Nemohla jsem ti říct pravdu, jinak bych ti musela vysvětlit, kdo je Cink a tak dále. Sice mám někdy sto chutí nakopnout ho přes celou kuchyň, ale...“

„Jé,“ rozplýval se Cink. „Taky tě mám moc rád.“

Zhluboka jsem se nadýchla. Na jeho poznámku jsem nereagovala. „Budu ho chránit i za cenu vlastního života.“

Ren sebou trhl. Střetli jsme se pohledem. Chtěl něco říct, ale byla jsem rychlejší. „Rene, prosím tě,“ oslovila jsem ho naléhavě, „neříkej o něm nikomu.“

Ren hrozně dlouho přemýšlel. „No, aspoň že nemáš doma hada, to by bylo fakt ujetý. Řada lidí asi má ještě horší spolubydlící. Nebudu ti mazat med kolem pusy,“ oznámil Cinkovi.

„Nevěřím ti, ty patolízale. Ale respektuju tvoje přání,“ dodal na mou adresu.

„Hm, já ti taky nevěřím,“ nechal se slyšet Cink. „Ty jeden patolízale patolízalskej,“ dodal navíc a bojovně vystoupil zpoza mého lýtky.

Stáhla jsem z křesla šátek a hodila ho na Cinka.

Pohotově ho chytil a přitiskl si ho na prsa. „Dala jsi Cinkovi šátek. Jsem volný!“ Odletěl do haly a urputně si prozpěvoval: „Cink je volný, Cink je volnýýý!“

Ren se na mě nechápavě podíval. „Co to má znamenat?“

Povzdychla jsem si. „Je posedlý Harrym Potterem. Promiň.“

Cink vletěl zpátky do pokoje. Stále si na prsa tiskl šátek. „Jakmile jde o Harryho Pottera, není důvod omlouvat se.“

„Vzpomínáš, co se stalo Dobbymu?“ připomněla jsem Cinkovi.

„Sakra,“ hlesl Cink, vytřeštil oči a okamžitě upustil šátek. „Do háje. Mám hlad. Někdo – nebudu říkat kdo – mi zkazil snídani. Takže mě najdete v kuchyni.“ Významně se zadíval na Rena. „Sleduju tě, kámo.“

Ren se nestačil divit.

Za pár vteřin už v kuchyni cinkalo nádobí. „Je to tak pro tebe v pohodě?“ ujišťovala jsem se. „Jestli ne, Rene, tak mi to, prosím tě, řekni.“

Vstal. „Mám být upřímný? Pořád jsem v z toho v šoku.“ Vydal se ke mně. Cestou zvedl ze země šátek. Klekl si přede mě. „Bydlí s tebou skřítek. Ještě nikdy jsem ho neviděl.“

„Neříkala jsem mu o tobě,“ zašeptala jsem. „Podle mě netuší, odkud jsi a co děláš. O Elitě nikdy nemluvil.“

Hořce se pousmál a ohlédl se ke dveřím. „Díky moc. Na druhou stranu bych potřeboval vědět tolik věcí, že bych toho mrňouse nejradši podrobil křížovému výslechu. Promiň, neměl bych –“

„Je to mrňous,“ usmála jsem se. „Určitě by ti na otázky odpověděl. Rád si povídá, obzvlášť když může mluvit o sobě.“

Ren se zasmál a odložil šátek na područku křesla. „Ach jo, to by mě teda nenapadlo, že u tebe narazím na skřítku.“

Na to nebylo co říct.

Ren se zamračil a chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel a jen zavrtěl hlavou. „Víš,“ navázal po chvíli, „chtěl jsem ti dneska připravit výjimečný den, teda tu část dne, která nám do večera zbývá. Měl jsem v plánu připravit snídani a pak někam vyrazit. Zatím nevím kam, každopádně to měl být prima den.“ Zírala jsem na něj jako na zjevení. V břiše se mi rozlévalo teplo. „Dneska večer to bude zatraceně drsné. Chci, abys měla na co vzpomínat.“ Znachověly mu tváře. „Když to říkám nahlas, tak to zní až uhozeně, ale –“

„Ne, je to překrásné.“ Vzala jsem mu tvář do dlaní. Zalechtalo mě jeho strniště. Vtiskl mi políbek do jedné dlaně a pak do druhé. „Takže to pořád platí?“ zeptala jsem se.

„Že se ptáš.“

„No a když uděláš snídani a necháš trošku pro Cinka, rád se pak s tebou podělí o informace,“ doporučila jsem mu.

Ren začal pohybovat hlavou a hladil si tvář o mou dlaň. Trochu jsem si ještě dělala starosti, jak Ren stráví Cinka, ale věřila jsem mu, že nic nepoví, když to slíbil. Doufala jsem, že kdyby Ren... kdyby Ren se mnou zůstal, časem by si na Cinka zvykl. Třeba by si dokonce padli do oka. Dobře, to bych čekala hodně, ale Ren to celkově zvládal líp, než jsem předpokládala, a já mu za to byla neskutečně vděčná.

„Bezva, za chvíli vyrazíme.“

Vztáhla jsem k němu ruku, Ren mě za ni chytil a vytáhl do stoje. Už mě nepustil a vedl mě do kuchyně. Zničehonic mi po zádech přešel nepříjemný mráz. Otočila jsem se a pohledem přeběhla po rozházené posteli, neuklizeném oblečení. Zadoufala jsem, že dneska spolu nejsme naposled. Kéž by na mě čekala ještě spousta krásných šťastných dní.

Kéž by na mě i na Rena čekal zítřek.

Kapitola 21

Ren skutečně připravil snídani, nadýchané omelety. Všichni tři jsme se najedli v klidu a míru, Ren dokonce ani jedinkrát nevystartoval po Cinkovi. Cink ochotně odpovídal Renovi na otázky ohledně bran, práce skřítků v Jinosvětě. Na víc se ho Ren neptal. Určitě chtěl, poznala jsem to na něm, ale ovládl se.

Osprchovali jsme se – každý zvlášť, protože jinak bychom zase otevřeli citlivé téma, totiž že Cink moc dobře věděl, co jsme v noci... a dneska ráno prováděli. Vyrázili jsme s Renem k Mississippi a užívali si den jako turisté. Zase jsem se vykašlala na školu. Bylo mi jasné, že toho pak budu hořce litovat, protože dohánění učiva bude kruté, ale rozhodla jsem se, že si dál budu užívat tady a teď. Starosti si budu dělat až jindy.

Sice jsem už na rande byla, ale stejně jsem si to s Renem moc užila. Nic podobného jsem s mužem nikdy nezažila. Pořád jsme si měli o čem povídat. Ren ze mě postupně vytáhl, že Cink je skvělý pekař a že právě kvůli němu po večerech vyrážím do pekařství pro koblíhy.

„Tobě na něm opravdu záleží, víd?“ prohodil užasle.

I mně teprve docházelo, že je pro mě skutečně hodně důležitý. Jak by ne, jinak bych ho rozčtvrtila hned, jak jsem zjistila, že mi zatajil klíčové informace.

Den utekl až příliš rychle. Navečer jsme se rozloučili, každý se šel připravit k sobě domů. Na nebi se znovu sbíhaly mraky. Loučili jsme se na Canal Street. Mávla jsem na taxíka a čekala, až zastaví u chodníku. Ren mě popadl do náruče a náruživě mě políbil. Jeho doteky jsem cítila celou cestu domů.

Nervózně jsem se oblékala. Když jsem si zapínala obnošené kapsáče, připadalo mi, jako bych vystupovala mimo realitu. Podobně jsem se cítila i ve chvíli, kdy jsem si na vnitřní stranu předloktí připínala dřevěný bodák. Přetáhla jsem si přes něj rukáv volné košile. Pořád jsem nevěděla, na čem s Renem přesně jsem, ale vnímala jsem, že už nejsem sama. Na každém kroku mě doprovázel Ren. Ve snu by mě nenapadlo, že někdy prožiju tak bezvadný den jako dneska. Netušila jsem, že i pro mě jsou vyhrazené takové slasti jako den společně strávený s někým, komu na mně záleží. S Renem jsem si připadala výjimečná. Po Shaunově smrti jsem nepředpokládala, že bych mohla ještě někdy prožít tak skvělé okamžiky.

Ani jsem si nemyslela, že si je zasloužím.

Jako bych se dneska nadechla prvního jarního vzduchu. Prožili jsme úplně obyčejné chvíle, ale svou podstatou byly jedinečné. Opravdicky jsem žila, užívala jsem si den naplno. Poprvé po čtyřech letech!

Zadívala jsem se na sebe do zrcadla. Nedovolila jsem myšlenkám, aby mě odloudily příliš daleko do budoucna. Chtěla jsem postupovat minutu po minutě. Stáhla jsem si vlasy do drdolu. Pro jistotu jsem je protkala sponkami.

V dálce zahřměl hrom. Lekla jsem se. Povzdychla jsem si a narovнала se. Byla jsem připravená.

„Nechod' nikam.“

Trhla jsem sebou. Stál mezi otevřenými dveřmi do koupelny. „Prosím?“

„Nechod' nikam,“ opakoval tiše.

„Jenže já musím, Cinku. Je to moje –“

„Vím, že je to tvoje práce, ale... prostě nechod'. Nemusíš být u všeho,“ zdůraznil. „Nemusíš. Nikdo tě k tomu nemůže nutit.“

Stáhlo se mi hrdlo. Cink na mě ani jedinkrát nenaléhal, abych někam nechodila. Dnešek byl jiný a věděli jsme to oba. Nešli jsme na běžný lov, naopak jsme se měli stát obětí lovu.

Zavrtěla jsem hlavou. „Musím, Cinku. Je to moje práce. To víme oba. Přes to nejede vlak.“

Chtěl něco namítnout, ale nakonec zmlkl, a když jsem kolem něj procházela, svěsil křídýlka. Doletěl za mnou až ke dveřím. Mlčky mě pozoroval, jak si беру klíče a mobil.

Přistál na křesílku, které obvykle zabíraly balíčky z Amazonu, a chytil se opěrky. „Ivy?“

„Hm?“

Upřel na mě světle modrá očka s vážným výrazem. „Prosím tě, moc tě prosím, dávej na sebe pozor. Kdyby se ta brána otevřela, mohly by nastat i horší... horší věci než smrt.“

Vydala jsem se na Royal Street. Celou cestu mě provázela Cinkova poslední slova. Obcházela jsem turisty, které zaskočil déšť, a říkala si, že bych na rozloučenou radši slyšela něco jiného. K tomu všemu mi ostrý bodec něčího deštníku několikrát málem vypíchl oko.

Mezi hustě padajícími kapkami deště se přede mnou vynořila cihlová budova na Royal Street. Před ní už postával Dylan. Schovával se pod balkonem. Vzpomněla jsem si, jak se za ním David díval, když v úterý odcházel z porady. Podezříval Dylana, že je zrádce? Moc jsem ho neznala, ale odjakživa mi byl sympatický a v ničem mi nepřipadal divný. Ale kdo ví. Členové Řádu pro mě sice představovali rodinu, ale spíš takovou tu vzdálenou, třeba bratrance a sestřenice, které jsem vídávala o prázdninách. S většinou členů jsem se blíž neznala.

Prošla jsem kolem něj. Kývli jsme si na pozdrav. Bylo odemčeno. Vešla jsem dovnitř. Okamžitě mě pohltil pocit, jako bych se vrátila v čase a ocitla se v době, jíž vládla móda domů pačnoucích po naftalinu, zařízených nábytkem z filmu *Pýcha a předsudek*.

Uprostřed salonku trůnily staříčké křesílko s podnožkou a pohovka. Byly umístěné před krbem. Když jsem si ho prohlédla, upřímně jsem zadoufala, že ho v tom chatrném stavu nikdo nevyužívá.

Obloukovými dveřmi jsem pokračovala do další místnosti, nejspíš kuchyně. Už tam bylo pár členů Řádu a o něčem diskutovali. Zadívala jsem se nahoru po úzkém příkrém schodišti. Hned nad schody stál David, ruce založené na prsou a něco probíral s Renem.

Samou radostí mě píchlo u srdce a zašimralo v břiše. *Je můj*. Přesně to mě napadlo jako první. Zahořely mi lalůčky uší. Byl můj, byl. Pomalu jsem se vydala za nimi.

Ren se otočil za zvukem. Jakmile mě spatřil, pousmál se. Nevěděla jsem, jak se k němu chovat před Davidem, a tak jsem si radši stoupla pár kroků od něj.

David si mě jako vždycky přeměřil rozzlobeným pohledem. Upřeně se na mě zadíval: „Udělej, co budeš moci, Ivy, abys po těch schodech sešla i dolů.“

Takový zájem jsem od něj nečekala. „Ty... ty taky.“

Šéf týmu se přesunul k falešnému výklenku schodišťové šachty. „Mám pocit, že mě má rád. Možná to ani neví.“

„O tom nepochybuj,“ ujistil mě Ren. „A kdo nemá?“ prohodil rozpustile.

„To by ses divil. Spousta členů.“

„Tomu nevěřím,“ namítl. „Jsi totiž k nakousnutí.“

Usmála jsem se, ale ze všeho nejradši bych se mu vrhla kolem krku a přitulila se k němu. Zvláštní, ještě před pár týdny mě jako první při setkání s ním napadalo, že bych mu ráda vrazila pěst do břicha. Kdepak polibky. Zasmála jsem se. Věci se mění. A jak rychle.

„Čemu se směješ?“ vyzvídala a popošel ke mně.

„Ničemu,“ odpověděla jsem.

Uklonil hlavu. „Páni, Ivy. Když se mračíš, tak jsi k sežrání. Když se usmíváš, tak jsi... ani to neumím říct, na to nejsou slova... Prostě jsi dokonalá.“

Začervenala jsem se až po kořínky vlasů. Postřehla jsem, že po nás ostatní členové Řádu pokukují. Bylo mi to jedno. Nevěděla jsem, jestli ještě budeme... mít šanci a musela jsem to Renovi říct. Zadívala jsem se do jeho lesně zelených očí. „Moc ti za dnešek děkuju. Bylo to překrásné.“

„Za to mi děkovat nemusíš,“ odpověděl zastřeným hlasem.

„Ale já chci. Byl to totiž můj nejkrásnější den... za celý život.“ Cítila jsem, že mi hoří tváře. „Prostě chci, abys to věděl, víš?“ Usmál se a na tváři se mu vyrýsovaly moje oblíbené dolíčky. Usoudila jsem, že na sladké řeči došel čas. Museli jsme se věnovat jiným záležitostem. „Jak to vypadá s bránou? Kde je?“

Ren ukázal na dveře na opačné straně místnosti. „V hlavní ložnici. Chceš se podívat?“

Přikývla jsem a šla za ním přes halu do velké prázdné místnosti. Představovala jsem si, že za starých časů tady nejspíš stávala velká postel s nebesy a krásný ručně vyřezávaný nábytek. Teď tu byla pouze zaprášená prkna na podlaze a vyhaslý krb.

Začala jsem se vyptávat, kde přesně se brána nachází. Miles se právě natočil, aby reagoval na komentář Rachel Adamsové, a hned jsem ji spatřila na vlastní oči.

Nejspíš to byly dveře do šatny nebo do sousední místnosti, každopádně bylo na první pohled evidentní, že to nejsou jen tak nějaké dveře.

Prozradily je praskliny, jimiž prosvítalo mihotavé modravé světlo. Anebo i četné zámky po obvodu. No, jen si vezměte, kdo si dává na dveře v bytě tolik zámků? Kdyby ani tohle nestačilo, určitě by ničí pozornosti neuniklo to, že se třásly a drnčely, jako by se je něco z druhé strany snažilo rozrazit.

A taky že jo, něco se skutečně snažilo dostat sem.

Zatraceně, tohle skutečně byla brána do Jinosvěta. Pořád jsem nemohla uvěřit, že tu bránu vidím na vlastní oči. Představovala děsivé zlo, ale stejně mě lákala jako magnet.

Popošla jsem k ní. „Takhle vypadá vždycky?“

Odpověděl mi Miles: „Za běžných okolností se nijak neprojevuje, ale čím víc se blíží rovnodennost nebo slunovrat, tím víc vyvádí.“

„Myslíš, že je tu odjakživa?“ napadlo mě. „Ještě předtím, než tu někdo postavil ten dům?“

„Podle mě jo,“ přikývl. „Sice netuším, jak předtím vypadala, ale na tomhle místě musela být. Uvádí se, že po výstavbě domu se v něm objevily tyhle dveře. Navíc tu nikdy nikdo nevydržel moc dlouho.“

Nedivila jsem se.

Předtím, než Řád bránu objevil a uzavřel ji, se jejím prostřednictvím přesunovali mýtové mezi našim světem a Jinosvět看 podle libosti. Využívat k takovému účelu dům, kde bydleli lidé, muselo být pro mýty nadmíru pohodlné.

Všimla jsem si, že dorazila i Val. Na rozdíl od ostatních, oděných v tmavých barvách, měla výrazně červenou košili. Zamířila ke mně, ale možná si mě ani nevšimla. Fascinovala ji brána.

„To je absurdní,“ prohlásila. Zastavila se mezi mnou a Renem. „Jako bychom se ocitli v dílu ze seriálu *Po stopách duchů* nebo tak něco. Dokážete si představit, že se nastěhujete do tohoto kouzelného domečku a zjistíte, že tu jsou dveře, které se čtyřikrát do roka zbarví domodra, třesou se a někdo s nimi rumpluje?“

Ušklíbla jsem se, ale Ren ji pouze přejel lhostejným pohledem. Nezdálo se, že by si jeho odměřenosti všimla. Zamračila jsem se. Zatím jsem nechápala, o co jde. Každopádně nebyla vhodná doba na otázky.

V přízemí se členové Řádu, vojensky řečeno, zatím uspořádávali do první linie obrany. Měli za úkol bránit schody a komukoli zabránit, aby se dostal nahoru. My měli za úkol chránit samotnou bránu. Předpokládala jsem, že tentýž postup zvolili v kostele. Pro jistotu.

Najednou mě něco napadlo. Skočila jsem za Milesem. „Milesi, máš zprávy o tom, jestli jsou aktivní i dveře v kostele? Taky drnčí a svítí?“

Povzdychl si, ale odpověděl mi popravdě. Přikývl. To mi nedávalo smysl. Cink přece říkal, že tu bránu zlikvidovali. Jak teda mohla být aktivní? Anebo zničení brány nesouviselo s tím, že se aktivovala v první fázi? Budu se na to muset zeptat Cinka, slíbila jsem si.

„Nesmíme dopustit, aby se jakýkoli starověký mýt dostal k bráně,“ ozval se Miles. Upřeně jsem se na ni dívala. Barva se měnila v safírově modrou. „Kdyby taková situace přece jen nastala, mějte na paměti, že ho nesmíte zranit, protože jeho krev by otevřela bránu. Prostě ho odstrčte.“

Všichni přikyvovali. Čas ubíhal, hovor utichával. Nakonec bylo slyšet pouze rachocení brány. I dole se rozhostilo ticho. David nám oznámil, že do rovnodennosti zbývá pět minut.

Svaly jsem měla napnuté k prasknutí. Snažila jsem se připravit na všechno. Zajela jsem prsty do boty, uvolnila kovový hrot a pevně ho sevřela v dlani. Na dřevěný hrot zatím nebyla vhodná doba. Nepochybovala jsem o tom, že dojde i na skutečně tvrdý boj. Pár vteřin před kritickým okamžikem jsem se podívala na Rena.

Pozoroval mě. A já jsem zahнала své obavy a strach. Nechtěla jsem si je připouštět, protože bych byla zranitelnější. Musela jsem udělat všechno, co bylo v mých silách. Měla jsem k tomu obrovský důvod.

Mrkl na mě.

Pousmála jsem se.

„Je to tady,“ hlesl David.

Zatajila jsem dech a pozorovala bránu. Vteřiny se protahovaly v minuty. Nic se nedělo. Členové Řádu začali nervózně přešlapovat. Brána rachotila a drnčela v pantech, jako by se do ní z druhé strany opírala celá armáda. Vyměnila jsem si pohled s Renem. Trochu se mi začínalo ulevovat.

„Jsou tady,“ zašeptala Val.

Rachel vyrazila k bráně, ale David ji zarazil. „Stůj!“

Nechápavě se po něm otočila. „Ale vždyť se...“

Strnula jsem. Rachel nedopověděla větu a ani nemusela. Hluk dole sílil, ozývaly se odtud vražedné výkřiky. Přece nebudeme mlčky přihlížet! Ren chtěl vyrazit ke schodišti.

„Stop!“ zavelel Miles za námi. Byl napnutý jako struna.

Pochopila jsem, že i on bojuje sám se sebou stejně jako my ostatní, ale nemohli jsme ohrozit bránu. Náhle zvuky zdola ustaly. Rozlehlo se hrobové ticho.

Prásk!

Celým domem otřásl prudký úder do dveří z chodby. Trhla jsem sebou, ačkoli jsem na takové situace měla být zvyklá. Následoval další úder a další. Dveře se třásly v pantech. Veprostřed se zničehonic objevila prasklina.

„Zatraceně...“, hlesla jsem.

David vyrazil ke dveřím. „Tak tohle –“

Dveře se rozletěly na třísky. Skrz jejich zbytky proletělo několik těl a se žuchnutím přistála na podlaze. Úžasem jsem otevřela pusu. Na podlaze se rozlévala krev prýšící z rozervaných hrudí a tkání. Byli to členové Řádu, prakticky všichni, kteří stáli v první linii v přízemí.

Zasáhl nás ničivý hrdelní ryk. Projel námi až do morku kostí. Do místnosti vbíhaly temné postavy. Byly jako přízraky symbolizující smrt, před níž není úniku.

Zničenými dveřmi proudili do místnosti mýtové.

Bylo jich nečekaně hodně – s nimi přicházela stříbřitá barva a ledová krása, světle modravé oči a ostré, pronikavé pohledy. Bylo jich přinejmenším patnáct, patrně i víc. V těsném závěsu za nimi přicházel i on – starověký mýt, který mě postřelil. Doprovázel ho ještě jeden, ale neznala jsem ho.

Na zlomek vteřiny jsem ztuhla. Ren s ostatními členy vyrazili do boje. Záhy zmizeli v davu. Kovové hroty zvučely a útočily, některé skončily na podlaze. Výkřiky a řev se mísily se zvuky trhající se látky a praskajících kostí. *Panebože*, mýtové lámou členům Řádu vaz, jako by to byly sirky.

Zahlédla jsem Rena, jak prudce kopl mýta do hrudí. V jeho pohybech se úchvatně mísila brutalita a ladnost. Prudce se zatočil jako tanečník a do místa, které předtím označovala podrážka jeho boty, vnořil hrot.

Nic takového jsem neviděla.

Konečně se ve mně začal probouzet instinkt. Boj jsem měla v krvi, narodila jsem se s ním. Vnímala jsem, že se ve mně propojují stovky let zkušeností předešlých generací a svou mocí překonávají ochromující strach, který mě na několik vteřin doslova uzemnil.

Otočila jsem se dokola. Mýt pronásledující Rachel si mě nevšiml. Využila jsem příležitosti a zanořila mu hrot hluboko do zad. Na chvíli mě oslepil záblesk světla a pak jsem rychle ucouvla. Vrhla se na mě rozlícená mýtko, ale hbitě jsem se vysmekla z dosahu jejích chvatů. Otočila jsem se, abych nabrala rychlost, a srazila ji na zem. Klesla na koleno. Vrazila jsem jí do těla hrot. Vytryskla z ní jasně modrá krev a potřísnila mi ruce. Pohotově jsem ucukla.

Někdo mě zezadu popadl a mrštil se mnou. Dopadla jsem na zem a málem jsem skončila v té změti těl. Šel po mně další mýt.

„Ivy!“ vykřikl Ren.

Rukou jsem šmátrala kolem sebe po podlaze a nahmátla jsem cosi mokrého a měkkého. Zvedl se mi žaludek. Ovládla jsem se a podařilo se mi vydrápat do stoje. Naznačila jsem pohyb doprava a chtěla cuknout doleva, ale mýt byl rychlý. Odrazila jsem jeho útok a zaútočila na něj hrotem. Bleskově se shýbl. Minula jsem. Vynořil se na druhé straně.

„Zemřeš,“ zahromoval.

„Nech si ta klišé,“ opáčila jsem, nečekaně se sklonila a podtrhla mu nohy. Mýt se kácel k zemi. Nedala jsem mu šanci, aby se vzpamatoval, a zlikvidovala ho.

Napřímila jsem se a pádila za Renem. Šli po něm dva mýtové. Zkontrolovala jsem bránu. Odhodlaně se k ní blížil mýt, který mě postřelil. Vyrazila jsem za ním, ale cestu mi zahradil mýt, kterého jsem poznala v klubu.

Roman.

Usmál se na mě. „Ahoj, krásko.“

Srazil jsem ho na zem a řítila se dál. Zhlédla jsem Val. Pohybovala se jako lasička, obešla Milese a takticky pokračovala dál. Nejdřív jsem si myslela, že jde na pomoc Renovi, ale ona oběhla i jeho. V pravé ruce pevně svírala hrot. Podklouzla jsem Romanovi pod paži, popadla ho zezadu a strhla ho s sebou na zem.

Přetočila jsem se, přitáhla kolena k tělu a vrazila mu podrážky bot do zad. Odletěl ode mě jako pírkó. Vyskočila jsem. Roman vstal. Bez váhání jsem mu do hrudi zanořila kovový hrot. „Jsi vyřízenej,“ oznámila jsem mu.

Roman zavrával, ale místo zděšení se mu na tváři objevil úsměv. Vzápětí se ztratil ve výbuchu ostrého světla. Otočila jsem se a znovu se chtěla rozběhnout za Renem. Postřehla jsem, že Val proklíčkovala až ke starověkému mýtovi, který mě postřelil.

Dylan ho držel v šachu a dělal, co mohl, aby se mýt nedostal k bráně. Předpokládala jsem, že mu Val pomůže, a rozběhla se za Renem. Koutkem oka jsem však na poslední chvíli postřehla, že Val zezadu položila starověkému mýtovi ruku na rameno. Ani se nepohnul. Cože? Stál jako ochromený. Val mu zaklonila hlavu.

Prudce jsem se zastavila. Boty mi sklouzly na mokré podlaze. Radši jsem moc neřešila, v čem stojím. Čas jako by se zpomaloval. Val se rozmáchla a ladným obloukem hodlala starověkému mýtovi podříznout hrdlo. Dylan se na ni vrhl v zoufalé snaze zastavit ji.

„Val!“ vykřikla jsem. Srdce se mi samou hrůzou div nezastavilo. Děsila jsem se toho, že krev starověkého mýta otevře bránu. To přece musela vědět. Byl hrozně blízko. „Ne!“

Nezdálo se, že by mě slyšela nebo vnímala. Podřízla mu hrdlo a z mýta vytryskla krev. Několik kapek dopadlo Dylanovi na tvář. Val mýta pustila. Užaslý Dylan nestačil uhnout. Mýt ho z posledních sil odstrčil.

Pohltila mě naprostá hrůza, ale ať jsem se snažila sebevíc, nemohla jsem to stihnout. Na to, co se v příštích vteřinách mělo stát, prostě nebylo dost času. Slyšela jsem, jak křičím. Dokonce mi chvíli trvalo, než mi došlo, že jsem to já. Starověký mýt se rukou dotkl zakrvaveného krku a pak dlaň přitiskl na drnčící bránu.

Za bránou se zablesklo modré světlo. Starověký mýt klesl na kolena před bránou a rozpráhl paže. Zlomek vteřiny se nedělo nic, pak zaduněl hrom, za bránou se ozval jakýsi vysokofrekvenční zvuk a rána. Odlítla jsem jako pápěrka. Dopadla jsem na zem z takové výšky, až jsem si vyrazila dech. Nechápatě jsem se posadila a sledovala, že všichni leží na zemi, starověký mýt je pryč. Vypařil se, jako by tu nikdy ani nebyl. Na bráně ovšem zůstal otisk jeho zakrvavené dlaně. Byla to ďábelsky modrá barva.

Zoufale jsem hledala Rena. Našla jsem ho na druhé straně místnosti. I on seděl na zemi. Potkali jsme se pohledem a na chvíli se nám oběma ulevilo. Vzápětí jsme se vrátili do reality. Ucítla jsem dotek lehkého vánku. Trochu mi pocuchal vlasy. Otočila jsem se k bráně a vnímala vůni zimolezu.

Modré světlo se vytratilo. Brána se přestala chvět a třást, ale na klidu mi to nepřidalo, právě naopak. Opatrně jsem se vydrápala na nohy. Právě vstávala i Val, ale na rozdíl ode mě pomalu couvala od brány a... *usmívala se* při tom. Nerozuměla jsem tomu, asi jsem ani nechtěla. Ohlédla se přes rameno a podívala se mi do očí. Úsměv jí ale ani pak nezmizel z tváře, jen trochu.

Ne, to ne. Prosím, ne.

To nemůže být pravda. Určitě to musí mít jiné vysvětlení, to nemůže... ne. Asi ji nějak očarovali... Ne, měla na ruce náramek se čtyřlístkem. Nikdy bez něj nikam nechodila.

Ozval se zvuk, jako by se otočil klíč v zámku. Následovalo cvaknutí. Ten zvuk se místností nesl jako výstřel. Rozbušilo se mi srdce. Ztěžka jsem polkla. Následovalo další cvaknutí. Klikla se zachvěla. Jednou, dvakrát, pak se pomalu pohnula.

Srdce se mi div nezastavilo. Pevně jsem sevřela hrot.

V místnosti se rozhostilo hrobové ticho. Členové Řádu i mýtové vstali. Brána se otevřela.

Kapitola 22

V otevřených dveřích se rozprostírala černočerná tma. Byla neproniknutelná a hustá. Začala se řínout zpoza brány, plazila se po stěnách. Tekla jako olej, zalévala stěny a šířila se na všechny strany. Doprovázel ji hustý kouř prosycující vzduch. Vůně zimolezu sílila.

„To nevypadá dobře,“ konstatovala jsem a o krok couvla.

Pod stropem se kupila oblaka kouře, vytvářely se další a další sloupce. Obklopovaly jasné modrý střed, jako by ho chránily. Jakmile světlo začalo pulzovat, kouř jako zázrakem zmizel.

Před námi se zjevili vysocí muži v tmavých kalhotách, nejspíš kožených. Od pasu nahoru byli nazí. Byli bosí. Právě paže měli popsané písmem, které jsem neuměla přečíst. Měli tmavě hnědé až černé nakrátko ostříhané vlasy. Jejich oči připomínaly zamrzlé jezero. Pátravě se rozhlíželi kolem sebe.

Mýtové bez váhání klesli na kolena a sklopili hlavu. Na přítomné členy Řádu se neohlíželi.

No, tak to skutečně nebylo dobré znamení.

Zničeně jsem si povzdychla. Z brány vystoupil další stín. Opět muž. Tentokrát nepřicházel v podobě kouře ani zlověstné mlhy, vypadal jako typický člověk. Měřil dva metry, i on měl černé kalhoty. Na rozdíl od ostatních měl bílou plátěnou košili. Vynikala v ní jeho rozložitá ramena. Asi polovinu knoflíků ani neměl zapnutou, jako by ho to nebavilo. Vlasy v havraní barvě měl dlouhé, dosahovaly mu k ramenům. Měl neobyčejně ostré rysy. Byl prototypem ryzí krásy, typické pro mýty. Ve své podstatě byl tak nádherný, až bylo těžké dívat se na něj. Ta krása byla nepřírozená, nereálná.

Jeho rysy navíc neunesly ani stopu soucitu nebo vlídnosti. Hrdě zdvižená hlava, arogantní výraz a pohrdavé pohledy mluvily za vše.

Princ.

Přišel sám princ.

Muži, kteří přišli před ním, byli rytíři. Získali svobodu. Ještě nám to ani nestačilo dojít a jeden z nich popošel k nejbližšímu členovi Řádu. Bez varování mu vrazil pěst do hrudi a probodl ho. Takovou měl moc.

V místnosti vypukla panika.

Členové Řádu se vrhli na rytíře, zato mýtové setrvali v poslušné pozici a bez hnutí klečeli. Nechala jsem se vést instinktem. Z levé paže jsem odepnula dřevěný hrot. Obklopily nás výkřiky bolesti, poslední vzdechy života. Zamířila jsem k nejbližšímu rytíři.

Vtom jsem zahlédla Val.

Spěchala za princem. Jemu bohatě stačilo, aby sotva pohnul rukou, a každý, kdo mu stál v cestě, odlétl stranou. Představení jeho moci nemohlo nabývat hrozivější podoby. Vmžiku procházel rozbitými dveřmi do haly a byl pryč. Společně s Val.

Zoufale jsem hledala Rena. Právě podklouzl rytířovi pod ramenem a zaútočil na něj zezadu. Prudce ho kopl do zad. Rytíř se sesul k zemi. Zvažovala jsem, co dál. Ren zvedl hlavu a podívali jsme se na sebe. Hned jsem věděla.

Rozběhla jsem se do haly, kličkovala kolem padlých a raněných. Měla jsem pocit, že na mě někdo volá, ale neotočila jsem se. Proběhla jsem halou a nakoukla dolů po schodišti. Stačila jsem zahlédnout jasně červenou halenku. Val. Vycházela z domu.

„Val!“ zvolala jsem a pádila za ní. Schody jsem brala po dvou. Prakticky jsem prolítla foyer a tak tak stačila proběhnout vchodovými dveřmi, než se zabouchly. Vystřelila jsem na ulici a vyděsila skupinku pubertáků postávajících na chodníku.

Rozhlédla jsem se napravo a nalevo. Val směřovala k Francouzské čtvrti. Nastartovala jsem rozum. Povinnosti člena Řádu ode mě vyžadovaly, abych pronásledovala prince. Stála jsem nejblíže ke dveřím, takže se dalo předpokládat, že mě zanedlouho doběhnou ostatní. Otázka zněla, jestli se dostanou z domu. Tohle ale bylo víc než povinnost.

Musela jsem chytit Val. Možná to bylo šokem, možná jsem byla v šoku z toho, že podle všeho přispěla k otevření brány. A že dobrovolně odešla s princem. V hloubi duše jsem stejně věděla, že je zrádkyně, že nás podvedla už *dávno*. Pořád jsem si však naivně myslela, že bych to mohla napravit, jen ji musím chytit. Chtěla jsem věřit, že je očarovaná. Co když ji zastihli bez ochranných symbolů – jako tehdy Merle? I mně se to přece stalo.

Zabočili do St. Philip Street. Polkla jsem. S hrůzou jsem totiž tušila, kam prince vede. Zatím jsem mohla doufat, že se pletu. Přemáhala jsem samu sebe, ale hnala jsem se dál. Odstrkovala jsem kolemjdoucí i pouliční povaleče. Proběhla jsem kolem irské hospody. Na poslední chvíli jsem na rohu zahlédla Valinu červenou halenku. Pak mi zmizela z dohledu.

Ne, to ne.

Z posledních sil jsem přidala do kroku. Konečně jsem doběhla k postrannímu vchodu Matky Bídne. Smutně jsem otevřela dveře a nakoukla dovnitř.

Bezpečnostní dveře byly dokořán.

S hrůzou v očích i na duši jsem běžela po schodech nahoru. Když jsem dobíhala do posledního patra, zarazil mě kovový pach. Obezřetně jsem vstoupila do místnosti. Měla jsem co dělat, abych hrůzou nevykřikla.

Harris ležel na zádech s upřeným bezcílným pohledem. Košili měl roztrhanou a na hrudi zalitou krví. Zpod jeho těla se rozlévala kaluž krve a zaplavovala běžový koberec.

Vjel do mě vztek. A taky mě pohltil strach. Pokračovala jsem dál. Vzadu bylo další schodiště a vycházelo se po něm do třetího patra. Svírala jsem hrot tak pevně, až mě bolely klouby.

„Valerie!“ zvolala jsem.

Dveře po mé pravici se zabouchly. Otočila jsem se. Přede mnou stála Val. V náruči držela věc, která tvarem připomínala bowlingovou kouli. Byla zakrytá černou látkou. Netušila jsem, co by to mohlo být, a v té chvíli mi to bylo srdečně jedno.

„Proč?“ vyhrkla jsem. I při tom jediném slově se mi zlomil hlas.

Zavrtěla hlavou a popošla ke dveřím. „Škoda, žeš za mnou vyrazila zrovna ty.“

Než jsem stačila odpovědět, zježily se mi chlupy na krku. Něco se dělo. Otočila jsem se a strnula. Přede mnou se tyčil princ.

Do háje.

Za mými zády se zavřely dveře. Pochopila jsem, že Val vzala roha. Nechala mě tu s ním. S tou příšerou, od které jsem nemohla odtrhnout zrak.

Uklonil hlavu na stranu a pátravě si mě prohlížel. Připadala jsem si jako cizokrajný brouk pod mikroskopem. „Co je to za vlasy?“ prohodil. Měl zvláštní hlas i přízvuk, připomínal mi starou angličtinu. Ale lyričtější, zpěvavější. „Mají barvu ohně.“

Hm.

„Je to poměrně nápadné,“ dodal, jako by o nich intenzivně přemýšlel.

Nechápavě jsem zamrkala. Zkoprněle jsem zvažovala, co dál. Princ z Jinosvěta možná právě urazil barvu mých vlasů. No co. Já ani pořádně nemohla uvěřit, že stojím před princem. „Nejsem tady, abych se bavila o tom, že mám rudé vlasy.“

Propíchoval mě mrazivým pohledem. „Aha, takže jsi se mnou přišla bojovat?“

„Přišla jsem tě vyřídit.“

Pobaveně se zasmál. „Pobavila jsi mě. A já mám zrovna takovou... vlídnou náladu.“ Poslední dvě slova vyslovil tónem, jako by pořádně nevěděl, co znamenají. „Mohl bych tě nechat žít.“

Ustoupil stranou, ale já mu zahradila cestu. Pohledem sjel na hrot v mé ruce. Úlisně a pohrdavě se usmál. Na vřelosti mu ten výraz samozřejmě nepřidal. „Ale, ale, hrot z větvičky trnitého stromu z Jinosvěta, že?“

„Přesně tak.“

„Opravdu si myslíš, že s tímhle máš nade mnou vyhráno? Jak pošetilé.“ Sklopil hlavu. Vlasy se mu přehoupaly přes ramena. „A zkázonosné.“

Srdce mi bušilo strachy, ale nedala jsem to na sobě znát. „Nějak moc mluvíš.“

Užasle couvl. „Nechci ublížit ženě,“ odpověděl s tím svým prapodivným přízvukem. Znovu si mě přeměřil pohledem. „S jemnějším pohlavím si dokážu představit mnohem příjemnější aktivity.“

„Fuj,“ ušklíbla jsem se. „To je hnus.“

Tázavě povytáhl obočí. „Má vlídná nálada se kvapem rozplývá.“

Nejradši bych se otočila a zmizela odtud. Přece jen jsem stála před princem a navzdory situaci, do níž jsem se dostala vlastním přičiněním, jsem nebyla padlá na hlavu. Ano, byla jsem vycvičená, ale pustit se do křížku s princem se rovnalo sebevraždě. Každopádně povinnost mi velela, abych před mýtem *nikdy* neutíkala. V tomto duchu jsem byla vychovaná. Už jednou jsem se dopustila osudové chyby a porušila pravidla. Nehodlala jsem chybu opakovat.

Nehnula jsem se z místa.

Princ si otráveně povzdychl a bleskově mě popadl za zápěstí. Tělesný kontakt s ním mi vyrazil dech. Měl totiž mrazivou kůži. „Dávám ti poslední šanci.“ Sevrhel mě ještě pevněji, ale já hrot odmítala pustit. „Podívej se, ty moje křehulko, takovéhle rozložení sil pro tebe nedopadne dobře a ty to víš.“

„Nejsem tvoje křehulka.“

„Jak myslíš.“ Mírným pohybem mě odstrčil, ale jeho moc jako by neměla hranic, odlétla jsem na druhý konec místnosti.

Musela jsem připustit, že jeho vzletná slova obsahují i kus pravdy. Naštěstí jsem to ustála a nerozplácla se na zemi. Neublížil mi a skutečně se choval, jako by mi chtěl dát šanci. Jenže já to nemohla udělat. Nemohla jsem utéct. „Cos udělal s Valerií?“

„S kým? To je ta malá holka, která odešla?“ prohodil s nezájmem. „Nic. Připadá mi... no, asi inteligentní. Moc dobře ví, že nás nikdo a nic nezastaví.“

„Ne.“ Rázně jsem zavrtěla hlavou. Znovu do mě vlétl vztek. „Ona by ti nikdy z vlastní vůle nepomohla. Očarovals ji.“

„Když myslíš.“

Poddala jsem se vzteku a vrhla se na něj. Chtěla jsem ho bodnout hrotem, ale najednou jsem zjistila, že místo, kde stál, je doslova prázdné. Zmateně jsem se rozhlížela. „Co to...?“
„Jsi pomalá.“

Otočila jsem se. Stál za mnou a pobaveně se usmíval. Rozpřáhla jsem se a šla po něm botou, ale opět zmizel. Skončila jsem na zemi.

„Křehulko, říkal jsem ti, že se mnou bojovat nebudeš.“

Lezl mi na nervy. Vyskočila jsem, znovu po něm šla výkopem, ale princ se vytratil, a když se znovu zjevil, držel mě v náručí. Zvedl mě do výšky, jako bych byla hadrová panenka.

„Tak, právě mi došla trpělivost,“ zašeptal mi do ucha. „I vlídnost,“ dodal.

Sakra.

Zaklonila jsem hlavu a udeřila ho čelem do brady. Zvrátila jsem mu hlavu stranou. Princ mě pustil. Dopadla jsem na kolena, jen to zadunělo. Zvedla jsem hlavu. Tyčil se nade mnou jako hora.

A jéje, bude zle.

Na nic jsem se nezmohla. Chytil mě pod krkem a zvedl ze země. Rozmáchla jsem se a chtěla ho bodnout do hrudi. Z povrchové ranky se vyřinula krev. Bublala jako láva.

Začal mluvit řečí, jíž jsem nerozuměla, popadl mě za zápěstí a kroutil jím tak dlouho, dokud jsem hrot nepustila. Neměla jsem sílu udržet ho. Vyklouzl mi z ruky a neškodně spadl na zem. Oběma rukama mi sevřel hrdlo.

Nadýchla jsem se. Pak mi to ale došlo. Zabije mě. Pohltila mě panika. Začala jsem do něj kopat, snažila se ho škrábnout, ale držel mě pevně. „Jen hezky leť, holubičko.“

Odmrštil mě. Dopadla jsem na skládací stůl a převrhla ho. Skončila jsem na zemi a snažila se popadnout dech. Na prsou mě bolelo jako čert.

Skoro jsem to nerozdýchala. Zapřela jsem se o předloktí a ze všech sil se snažila zvednout. Měla jsem pocit, jako by se mi plíce stahovaly. Zdvihla jsem hlavu. Během vteřiny se z druhého konce místnosti přemístil ke mně. Namátkou jsem se natáhla za sebe a nahmatala kovovou židli. Napřáhla jsem se. Pohyb jsem doprovodila bolestným rykem.

„Ale no tak,“ napomenul mě, jako bych byla malé dítě, a vytrhl mi židli z ruky.

Vzápětí mě židlí udeřil do tváře. Měla jsem pocit, že mi ji urazil. Spadla jsem. V ústech jsem cítila krev, vytékala mi z pusy. Měla jsem natržený ret. Čímsi, nejspíš nohou, mě udeřil do břicha. Rozplácla jsem se na zádech. Pochopila jsem, že je zle. Svíral mě strach. Znovu uhodil. Před očima se mi rozsvítilo jasné světlo a zalila mě další vlna bolesti.

Umírala jsem.

Docházelo mi to jedno po druhém. Nikdy jsem si nemyslela, že budu mít strach ze smrti. Tvrdila jsem, že nejhorší je žít, když blízcí odcházejí, ale šeredně jsem se spletla. Deptal mě strach, jaký jsem nikdy nezažila. Ne, nechtěla jsem umřít. Ještě ne. Vždyť jsem sotva začala znovu žít. Vždyť jsem se sotva zamilovala do Rena. Zamilovala? Panebože. Došlo mi to pozdě. To poznání mnou projelo jako dýka, zasáhlo mě až v srdci. Do očí mi vyhrkly slzy a stékaly mi po tvářích. Téměř jsem přes ně neviděla.

Zaplavovala mě bolest. Každý nádech mě bolel a zahlcoval mi smysly. Cítila jsem, jako by se ve mně uvolnila jakási západka, otevřely se dveře a všechno, co jsem za nimi tak dlouho a pečlivě držela, se vyplavovalo ven. Byla to neskutečná psychická bolest. Princ se nade mnou sklonil, obkročil mě a klekl si. Snažila jsem se ho odstrčit, ale tělo mě neposlouchalo. Měla jsem zahalené vědomí, svět mi připadal jako něco vzdáleného, navíc se rozplýval v mlze. Nebyla jsem schopná ani promluvit, jazyk mě neposlouchal. Princ se nade mnou sklonil.

„Mělas odejít, dokud byl čas, křehulko,“ připomněl mi arogantně. Sklonil se ještě níž. „Dával jsem ti...“ Nedopověděl. Naopak se zhluboka nadýchl. Něco ucítil.

Cítila jsem, jak ztuhl. Přiložil mi dlaň na tvář. Dotkl se mě na místě, které jsem měla potřísněné krví. Zvedl ruku k ústům. Pohlcovala mě temnota, ale stejně jsem ještě vnímala, že... že ochutnává moji krev. Bylo mi z něj zle.

Trhl sebou. Měla jsem pocit, jako by zbledl. Znovu se na mě upřeně zadíval. „To ne,“ hlesl.

Vyrazil ze sebe zaklení a pak zašeptal slovo, jemuž jsem nerozuměla. Mluvil řečí, které jsem rozuměla, ve své podstatě jsem tušila, co říká, ale odmítala jsem tomu uvěřit.

Oběma rukama mě chytil za halenku a roztrhl ji, jako by byla z papíru. Srdce se mi rozbušilo. Bála jsem se, ale netušila jsem, co přijde. Umístil mi dlaň doprostřed hrudi. Dlaň se mu začala zahřívát, až byla tak horká, že mě pálila. Zachvacoval mě prapodivný oheň a žár.

Ozvala se rána. Někdo rozrazil dveře tak prudce, až se rozpadly na kusy. Následoval křik. Ty hlasy jsem sice poznávala, ale byly hrozně daleko. Princ vstal. Ovanul mě chladný vzduch. Stáhl se do sebe a vzápětí zmizel. Proměnil se v havrana.

Havran roztáhl majestátní křídla, vzlétl ke stropu a zmizel mi z dohledu. Po něm zůstalo jediné slovo. Opakovala jsem si ho v mysli stále dokola. Vedle mě se ozvala rána, jako by se někdo svalil. Hlasy se blížily. Že by byl u mě Ren? Dotýkal se mě jemně, něžně, ale já se nedokázala odtrhnout od toho slova, které princ zašeptal.

Půlčik.

Kapitola 23

Čas... čas plynul hrozně zvláště. Neuměla jsem ho uchopit, míjel mě. Vnímala jsem jen to, že mě nějaké ruce zvedly z drsného koberce a přemístily mě na něco měkkého. Postel? Možná. Pak se objevilo tlumené pípání. Nepřestávalo, pořád tam bylo. Aha, monitor srdce. Když se mi konečně podařilo otevřít oči, tedy jedno oko, zastřeným zrakem jsem rozpoznala špinavě bílý strop s podhledem a zabudovanými světly. Cítila jsem neomylný pach dezinfekce. Omámeně mi docházelo, že jsem v nemocnici. Aha, takže když jsem ve špitálu, a ne na centrále, je to něco vážného. Na další úvahy jsem byla příliš unavená, nechala jsem to plavat.

Opravdu nevím, kolik času uteklo. Postupně jsem víc a víc vnímala, co se děje kolem mě. V jednom okamžiku bych *přísahala*, že je u mě Ren. Pak jsem zase zaslechla Valin smích, ale to nedávalo smysl ani té mé popletené mysli. Nemohla jsem slyšet Val. Důvody byly víc než pádné. Pak jsem se taky vzbudila a nemyslela na nic jiného než na princova slova.

Půlčik.

Konečně se mi podařilo pootevřít oko. Kolem mě se rozprostírala tma. Zamrkala jsem a zaostřila na strop. Obraz kupodivu držel.

Zhluboka jsem nabrala vzduch do plic. Trupem mi projela bolest. Ztuhla jsem. Zkusila jsem polknout, ale místo toho jsem měla dojem, jako bych se snažila pozřít hřebíky. Čím víc čas plynul, tím víc bolesti mě sužovalo. Bolela mě *tvář*. Měla jsem pocit, jako bych nejdřív narazila tvář do stěny a pak si ji nechala přejet traktorem. Bolela mě čelist a taky levé oko, vlastně celá oční bulva. Na pravém zápěstí jsem cítila pravidelné tepání. Na hrudi mi žhnul oheň.

Byla jsem vyřízená. Ach jo.

Zahýbala jsem prsty na rukou. Hurá, aspoň něco fungovalo! Chtěla jsem zkusit prsty na nohou, ale než jsem se k tomu dostala, zaznamenala jsem v místnosti pohyb.

Postel se prohnula a já vzápětí pohlédla do těch nejkrásnějších zelených očí, do dvou smaragdových drahokamů schovaných za hustými řasami. Vykukovaly na mě z tváře, která byla tak nádherná, že jsem neměla slov. A patřila bytosti, do níž jsem se... zamilovala. Srdce se mi rozbušilo. Pípání zrychlilo. Milovala jsem ho. Celým srdcem. Prostě se to stalo, ve změti všech těch událostí.

„Ahoj,“ pozdravil mě jemně. Díval se na mě s naprosto fascinovaným výrazem, jako by ani nečekal, že se to stane. „Ahoj, Růženko. Tak co, už užstaneš probuzená?“

Zadívala jsem se na něj jediným funkčním okem a vnímala, že se mi na prsou rozlévá hřejivé teplo. Mátožně jsem si vybavovala, proč jsem tady, v té nemocnici, v téhle posteli. Na to se nedalo zapomenout. Přesto... „Ahoj,“ vysoukala jsem ze sebe ochraptěle.

S viditelnou úlevou se usmál. Temné stíny pod očima mu zjihly. Vypadal, jako by si každou chvíli prsty pročesával vlasy. Že by frustrací? Ještě chvíli se na mě díval a pak se natáhl k nočnímu stolku. „Máš žízeň?“

Chtěla jsem přikývnout, ovšem hned mi došlo, že to nebyl nejlepší nápad. „Hm,“ odpověděla jsem.

Ren napustil vodu z automatu do plastového kelímku. „Tak jo, ale jen trošku.“ Jednu dlaň mi opatrně zasunul pod hlavu a nadzdvihl ji. Okraj kelímku mi přiložil k ústům. V puse a v hrdle se mi rozlila chladivá voda, zato polykání bylo peklo. Málem jsem se zakuckala. Rychle mi kelímek vzal.

„Nechvátej,“ nabádal mě s úsměvem. „Nerad bych, aby se ti kvůli mně k tomu všemu udělalo špatně...“ Znovu si prsty pročísl vlasy. Pevně zatnul zuby. „Už toho bylo dost.“

No, to bych prosila – bolela mě tvář, měla jsem pochroumaná žebra. Na druhou stranu jsem byla živá a to jsem úplně nečekala. Předtím jsem naprosto jasně cítila, že se ve mně něco zlomilo. V tu chvíli to vypadalo definitivně. Děsivě.

„Víš, Ivy...“ Odkašlal si, sklonil se a zlehka mě políbil na špičku nosu. „Myslel jsem, že mi přeskočí. Když jsem tě tam uviděl na podlaze... Myslel jsem si...“

Bolelo mě, jen když jsem ho poslouchala. Měl naprosto zlomený hlas. „Nějak jsem to přežila, ne?“

„Myslíš?“ zasmál se, tentokrát už uvolněněji. Zvedl hlavu. Zablýsklo se mu v očích. „Jsi v nemocnici kousek od domova. V Kindred Hospital. Na centrále jsme tě nechat nemohli.“

Znovu mi dal napít. Jazyk mi konečně začínal fungovat. „Jak... Co se stalo?“

„Ivy.“ Opatrně mi odhrnul vlasy z tváře. Zatvářil se zničeně. „Ty si to nepamatuješ?“

„No... pamatuju.“ Trochu jsem se posunula. Moc to nešlo, byla jsem úplně vyřízená. Moc jsem nechápala proč, když jsem si hrála na Šípkovou Růženku. „Co je za den?“

Nejdřív vypadal, jako by mi ani nechtěl odpovědět. „Sobota. Večer.“

„Co?“ lekla jsem se. Chtěla jsem se posadit, ale jemně mi zatlačil do ramen, abych nevyváděla. Byla jsem z té informace vedle.

„Buď v klidu. Musíš ležet. Nepůjde to tak snadno, jak si teď možná myslíš. Máš těžká zranění, víš?“ Složil ruce do klína.

„Ale...“ Rozhlédla jsem se kolem sebe. Nikdo jiný v místnosti nebyl. „Ale ti rytíři... a princ utekli.“

Zavrtěl hlavou. „Pořád tomu moc nerozumím, ale k té obří katastrofě, s níž jsme počítali, nedošlo. Řád – tedy spíš to, co z něj zbylo – od té doby hlídá v ulicích noc co noc. Od té doby jsme rytíře *ani* toho hajzla neviděli. David a pár dalších se dneska večer chtějí vydat do Fluxu, ale podle mě nic objektivního nezjistí.“

Nemyslelo mi to moc rychle, musela jsem se hodně soustředit. „Nedává to smysl.“

„No právě. Každopádně se někde skrývá. Kdo ví, co mají v úmyslu.“ Smutně se na mě usmál. „Dokonce se nám podařilo zavřít bránu.“

To byla dobrá zpráva, ale víc mě zaujalo to, co říkal předtím. *To, co z Řádu zbylo*. „O kolik členů jsme přišli?“

Ren odvrátil pohled. „O šestnáct.“

Panebože, to přece ani... Útrpně jsem zavřela oči. Zahlcovala mě hluboká lítost. Skoro jsem si začala přát, abych se znovu vrátila do tmy a zapomnění. „Našli jste ji? Myslím Val...“ Její jméno jsem vyslovila s odporem.

„Ne. Nikdo na ni nenarazil, dokonce zmizela i její rodina.“

Panebože, co to provedla? Vybavila jsem si naše poslední setkání na centrále. „Něco odtud odnášela. Šla tam záměrně, Rene. Měla nějakou věc, přehodila přes ni černou látku.“

Ren pomalu přikývl. „Vím o tom. Vzpomínáš, že Merle mluvila o křišťálu? David měl takový křišťál ve třetím patře. Měl tam i plno dalších zvláštností. Nevím, proč je křišťál důležitý, ani na co je.“ Odhlédl stranou. Povzdychl si. „David mi to neřekl a já na to zatím nepřišel.“

Vybavila se mi místnost, kam David nikdy nikoho nepouštěl. Dobře, ale jak Val věděla, že tam ten křišťál je? Upřímně řečeno jsem na tu věc zapomněla v okamžiku, kdy princ vyslovil slovo půlčík.

„Napadlo mě, že by to Merle mohla vědět, ale zatím jsem... No, upřímně řečeno mě to zatím tolik nepálilo. Největší starost jsem měl o tebe,“ dodal. Vzal mi ruku do dlaně a pevně ji stiskl. „Určitě se ti to nebude líbit, ale za to, co ti provedla, bych ji nejradši zabil.“

Měl pravdu, to jsem slyšet nechtěla.

„Málem jsi přišla o život a já –“ Nedopověděl. Otevřela jsem oko. Díval se do dálky, na monitor. „Bez tebe bych byl v háji.“

Zatajil se mi dech. „Neboj... jsem tady.“ Neznělo to zrovna přesvědčivě, ale aspoň něco.

Podíval se na mě. „Naštěstí. Ivy, co tě to napadlo? Proč jsi vyrazila za princem? Zbláznila ses?“ Polkl. „Vždyť to byla vyložená sebevražda.“

„Ne, byla to moje povinnost.“

Zavrtěl hlavou. „Tos klidně mohla skočit z okna. Jsi neuvěřitelně statečná. Máš odvalu, jsi silná, ale tohle byla šílenost. Moc mě mrzí, co se stalo.“

Taky bych se bez toho radši obešla. Znovu jsem se ve vzpomínkách vrátila na centrálu. Vzpomenu si na ni i bez toho, aby se mi v mysli vynořila princova slova?

Půlčík.

Zachvěla jsem se. On si myslel, že jsem půlčík? Ne, to nebylo možné. Nikdy. Už jednou jsem krvácela a kousek ode mě byl starověký mýt, ale... No jo, jenže princ na mně v podstatě seděl.

A ochutnal moji krev.

„Víš co? Nebudeme o tom mluvit,“ navrhl Ren. Políbil mě na spánek. „Platí?“

Ne. Musela jsem se ho zeptat. „Rene, byla podle tebe očarovaná? Myslím Val?“

„Těžko říct, Ivy. Nemůžeme to vyloučit, ale...“

Chtělo se mi brečet. Taky jsem tušila, že s velkou pravděpodobností nebyla pod vlivem kouzla. Vyprchalo by, pokud nebyla pod dlouhodobým vlivem mýta. A jestli se na ni nějaký mýt přižívoval delší dobu, přišla jsem o ni už dávno.

Automaticky jsem věděla, že Řád vydal nařízení, aby se ostatní vydali Val hledat a přivedli ji živou nebo mrtvou. Spíš mrtvou. To, co udělala, by jí u členů Řádu neprošlo, každý by jí šel po krku. Její zrada mě zasáhla až v nitru srdce.

Ren mě pohladil palcem po hřbetu ruky. Zkusila jsem se na něj usmát. Ne že by to nebolelo. „Jak hrozně vypadám?“ vyzvíдалa jsem.

„Nikdy ti to neslušelo víc než teď.“

„Ty lháři jeden! Rene, *sama* cítím, že musím vypadat jako hromada modřin.“

Vzal mě za ruku a vtiskl mi polibek do dlaně. „Hlavně že jsi tady. Je mi srdečně jedno, jak vypadáš, to mi věř. Zvlášť po těch mukách, která jsem prožil, když jsem se bál, že jsem o tebe přišel.“

V hrudi se mi rozlilo teplo. Málem jsem ta dvě kouzelná slovíčka vyřkla nahlas. Málem. Zadívali jsme se na sebe. „Snad sis nemyslel, že se mě zbavíš tak snadno.“

Ren se usmál. Ráda jsem se zadívala na jeho dolíčky. „Lásko, to je ta poslední věc na světě, jakou bych si přál.“

V neděli večer mě propustili z nemocnice. Neskutečně ráda jsem se vracela domů. Ke svému nemalému překvapení jsem zjistila, že Ren se mezitím postaral o Cinka.

Už jen tahle skutečnost se mnou zamávala natolik, že jsem se málem vracela do nemocnice.

Hyperaktivní skřítek mi překotně líčil, že Ren za ním chodil každý den, vyprávěl mu, jak se mám. Ani jednou nebyl nahý, dokonce se ho ani jednou nesnažil zabít! Podívala jsem se na Rena. Tvářil se, jako by ho někdo nařkl z toho, že se spolčoval s nepřítelem.

Nakonec jsem neměla až tak vážná zranění – i když by mi to patřilo –, ale byla jsem na pokraji sil. Od neděle až do úterka jsem prakticky nevylezla z postele. Společnost mi v ní dělal Ren. Cink pro změnu pečoval o mé chuťové buňky i další přání. Se zájmem jsem pozorovala jejich souhru.

Pochybovala jsem, že zameškané učení doženu. Slíbila jsem si, že jakmile nebudu vypadat, jako by mě někdo protáhl mlýnkem na maso, zajdu za supervizorem našeho ročníku a poradím se, co dál.

V úterý večer jsem se přepravila do obýváku. Ren si hověl v rohu pohovky, mě si posadil před sebe mezi kolena. Spokojeně jsem si mu lehla na prsa. S nemalým nadšením jsem povýšila z polévek na normální jídlo, což v doslovném překladu znamenalo, že jsem si vychutnala celou krabičku pralinek. Cink se statečně staral i o naši duševní výživu a přinutil nás zkouknout sérii Harryho Pottera.

„Hele, to musíš opakovat každou větu?“ vyjel na něj Ren otráveně.

Cink si odfrkl. „Víc mě to pak baví.“

„Tebe možná, ale zbytek světa ne,“ zavrčel Ren. Usmála jsem se.

Usnula jsem Renovi v náručí. Cink se uvelebil na područce na druhé straně pohovky. Ren mě láskyplně držel. Od té chvíle, co mě propustili z nemocnice, se ode mě nehnul. Byl u mě ve dne v noci. Byl po mém boku i uprostřed nocí, když jsem se budila s hrůzou a křikem. Pečoval o mě i ve spánku, když mě sužovaly noční můry. Nepamatovala jsem si je. Po probuzení jsem si na nic nemohla vzpomenout.

Ve středu se Ren vrátil do práce. Slíbila jsem si, že když budu ve čtvrtek schopná pohybu, vydám se na centrálu za Davidem. Přišli jsme o spoustu členů, musela jsem se co nejdřív vrátit. Nikdo na mě netlačil, to nemůžu tvrdit, ale chtěla jsem.

Hodlala jsem totiž najít Val.

Byla to moje prioritní číslo jedna. Bylo mi jasné, že David i ostatní členové po ní taky jdou, jenže já ji znala ze všech nejlíp. Se svým plánem jsem se nikomu nesvěřovala, ani Ren o něm nevěděl. Bránil by mi v tom a o to jsem nestála.

Doklopýtala jsem do koupelny a podívala se na sebe do zrcadla. Málem mě trefilo. Levé oko jsem měla otevřené sotva na špehýrku. Levá strana obličeje vypadala, jako by mi ji někdo vydatně potřel jahodovým a hroznovým džemem. Spodní ret jsem měla nateklý a uprostřed natržený. Prostě jsem vypadala jako sexy vražedkyně.

Otevřely se vchodové dveře. „Neměl bys být v práci?“ zaječel Cink.

„Nejsi moje vychovatelka,“ zavrčel Ren.

Taky mi bylo divné, proč se vrátil už v sedm večer. Dobelhala jsem se do ložnice. Ren právě vcházel dovnitř. Zarazila jsem se. „Stalo se něco?“

Vykrčil ke mně s rukou schovanou za zády. Cink za ním poletoval jako pomatený. „Jen jsem se na tebe přišel podívat. Máš se fajn?“

„Proč jsi mi neposlal textovku?“ Začichala jsem. „Počkej... Co to je?“

Došel až ke mně a strčil mi pod nos to, co schovával za zády. Byla to papírová taška z Café Du Monde.

Cink vyjekl jako patnáctiletá pubertářka na koncertu One Direction. Bez váhání se vrhl na Rena a vytrhl mu tašku z ruky. Ren po něm vyjel. „Co si to dovoluješ, ty skrčku? Koukej Ivy něco nechat.“ Znovu se zadíval na mě a s přimhouřenýma očima dodal: „Ten skrček mi fakt vadí.“

„Nepochybuju o tom, že vaše pocity jsou vzájemné. Mockrát ti děkuju za koblihy.“

„Ve skutečnosti to byla jen výmluva, abych se za tebou mohl zastavit.“ Začal mi rozepínat svetr. „Vůbec se mi od tebe nechce. Nerad tě nechávám samotnou.“

Znovu mi svetr zapnul a tentokrát byly všechny knoflíky ve správných dírkách. Předtím jsem se s nimi neúspěšně prala sama. „Nejsem sama.“

„Ten mrňavý skrček se nepočítá.“

„Dávej si pozor na pusu, je to můj spolubydlící.“

Zavrtěl hlavou a pohladil mě po nezraněné tváři. „Určitě jsi v pohodě? Jestli chceš, promluvíms -“

„Jo, jsem. Přisahám. Osprchuju se, pak sebou plácnu na gauč, a když se nade mnou Cink smiluje a pár koblih mi nechá, budu si na nich pochutnávat, dokud neusnu blahem a cukrem.“

„Dobře.“ Políbil mě do koutku rtů. „Vrátím se domů co nejdřív.“

Domů? Sem? On je u mě doma? Panebože, srdce se mi samou radostí nafukovalo tak moc, až jsem čekala, že vzlétnu. Ani si nepamatuju, co jsem mu říkala, když odcházel, ale ještě dlouho poté, co za ním zaklaply dveře, jsem stála uprostřed ložnice jako tvrdé Y.

Páni, byla jsem do něj po uši zamilovaná. Byla jsem blázen do *Renalda Owense*. Zamilovala jsem se do chlápka, který se jmenoval Renald. Nikdy bych nevěřila, že se mi může něco takového stát.

Nechápavě jsem zavrtěla hlavou a chtěla se vrátit do koupelny. Zavadila jsem pohledem o komodu. Zarazila jsem se. Hned jsem věděla, jak se cítí nafouknutý balon, který někdo propíchne jehlou. Ren přinesl dřevěný hrot, který jsem ztratila v boji s princem. Ležel na komodě vedle kovových hrotů.

Půlčík.

Zavřela jsem oči. Nedávalo to smysl. Princ se choval... hrozně divně. Tím se ovšem nevysvětlovalo to, co udělal, než přiběhl Ren a ostatní členové Řádu. Proč mi položil ruku na hrud' a já pak cítila horkost? Dokonce jsem měla pocit, jako by mě léčil. Nebyl to pocit, léčil mě. Jinak bych teď nestála u sebe v ložnici, ale dávno bych byla na hřbitově. Bohužel jsem se neměla koho zeptat. Popošla jsem ke komodě. Jeden krok, pak druhý.

Existoval neomylný způsob, jak to zjistit. Moc dobře jsem totiž věděla, co by se mělo stát, kdybych se škrábla hrotem. Buď bych naprosto normálně krvácela a nakonec bych si připadala jako trdlo. Byla bych šťastná. Anebo bych...

Natáhla jsem se pro dřevěný hrot a vzala ho do ruky. Nakonec jsem zavrtěla hlavou a chtěla ho vrátit. Ne, rozhodla jsem se. Natočila jsem levou ruku dlaní nahoru.

„Co to děláš?“

Trhla jsem sebou a otočila se ke dveřím. Mezi zárubněmi poletoval Cink. Panenkovské triko měl poprášené moučkovým cukrem. Chtěla jsem namítnout, že nic, ale slova ze mě začala prýštit

sama. Zatím jsem mu neřekla nic víc, než se dozvěděl od Rena. „Když jsem bojovala s princem, řekl mi něco, co mi pořád vrtá hlavou. Kromě toho mi něco *udělal*. Víš, byla jsem hodně vážně zraněná. Myslela jsem si, že umírám.“ Ukázala jsem si na obličej. „Jsem přesvědčená o tom, že mě uzdravil. Co říkáš, je to možné, nebo jsem se pomátla?“

Cink mlčel. Bylo mi úzko. Povzdychla jsem si. „Nejdřív mě chtěl zabít, poznala jsem to na něm. Dal mi šanci, abych utekla, ale to bylo jen na oko, pak po mně šel. No a nakonec mě vyléčil a ještě něco... Úplně to poslední slovo, které řekl, znělo... půlčík. Krvácela jsem, on ochutnal moji krev a řekl *půlčík*.“

Cink na mě zdrceně vytřeštil oči. „Ivy!“

Nebyla jsem schopná pohybu. Rázem jako bych ztuhla. A začínala mi být zima.

Vletěl do místnosti. Mlčel. „Víš, my – skříteci – ve druhých bytostech vždycky vycítíme jinosevtské vlastnosti. Stačí málo a poznáme to. Tím jsme v podstatě cenní pro druhé,“ dodal. Upřeně se mi díval do očí. „Mýtové – obyčejní ani starověcí – nemají v povaze stopovací nadání. Když je někdo půlčík, poznají to až ve chvíli, kdy jsou úplně u něj. Na dálku to neumějí.“

Hm, ten starověký mýt, který mě postřelil a pak díky Val otevřel bránu, nestál vedle mě. Byl ode mě metr dva. Že by něco tak důležitého Elitě uniklo?

„Ale ty...“ Nedokázala jsem pokračovat. Moc dobře jsem věděla, že mi Cink tají spousty informací. V tu chvíli mi to bylo jedno, nebylo to důležité. Napadlo mě, že pak ho možná prohodím oknem, ale prozatím jsem se potřebovala zbavit své obrovské nejistoty a hrůzy v jednom. „Cinku, já tě nenašla náhodou, že ne?“ Konečně mi to docvaklo.

Cink sklopil zrak. Povzdychla jsem si.

„Ivy, nedělej to, prosím tě.“

Právě proto jsem to udělala. Musela jsem to udělat. Musela jsem zjistit pravdu. Přejela jsem si hrotem po dlani. Nic jsem necítila. Kůže se se zasyčením oddělila od sebe a vytékající krev okamžitě začala bublat.

„Panebože,“ zašeptala jsem zděšeně.

Upustila jsem hrot. Žuchl na podlahu. O krok jsem couvla. Vytřeštila jsem oči na Cinka. Snesl se na kraj postele a složil křídla. Srdce mi dunělo v hrudi. Bušilo mi tak prudce, až jsem se bála, že omdlím.

„Ne!“ vyjekla jsem.

Cink se na mě podíval jasnýma očima. „Já ti říkal, abys to nedělala.“

Vyrazila jsem ze sebe sten. „Ne!“ zalkala jsem.

Cink mlčel. Pohledem jsem znovu sjela na dlaň. Krev mi na ní bublala tak vydatně, jako by se vařila. Začínala se mi spojovat jedna věc za druhou. Dělal se mi z toho mdlo.

Jsem půlčík.

Jsem půlčík a muž, do kterého jsem se zamilovala, sem přijel proto, aby mě zabil.